

CALEA DE FOC

Christian Jacq

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA

MISTERELE LUI OSIRIS

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993–1994, *Ramses* (5 volume), 1995–1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogînd în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate“, declară autorul într-un interviu.

CHRISTIAN JACQ

Calea de Foc

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Calea de Foc / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-867-4 ISBN (13) 978-973-576-867-6

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ
Le Chemin de Feu

Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2006

ISBN (10) 973-576-867-4
ISBN (13) 978-973-576-867-6

Regele este precum o flacără în vînt
Ce străbate hotarul dintre pămînt și cer
Înălțîndu-se într-un suflu de foc.

Marea Mediterană
Giseh
CAIRO
Memphis
Saqqara
Oaza
Siwah
LACUL QARUN
Sinai
Oaza
Bahariyah
Beni Hassan
Heliopolis
Deșertul
Arabiei
Oaza
Farafirar
Asyut
Akhmin
Abydos
Dendera
Marea
Roșie
Oaza
Dakhla
Teba
Oaza
Kharijah
Edfu
Tropicul Cancerului
Elephantina
LACUL
NASSER
Nubia
0
200 km

ABYDOS

1 Mormintele regale ale primei dinastii
2 Mormintele străvechi
3 Templul lui Osiris
4 Templul lui Sethi I şi al lui Osireion
5 Templul lui Ramses al II-lea
6 Oraşele Noului Regat
7 Templul lui Sesostris al III-lea
8 Cenotaful lui Sesostris al III-lea
9 Cenotaful lui Ahmose
10 Templul lui Ahmose
11 Piramida lui Ahmose
12 Capela lui Teti-sheri

1.

Stăpînul micii caravane se felicită pentru că alesese calea cea mai primejdioasă, ieșind de pe drumul controlat de gărzile deșertului. Bineînțeles că se temea de tîlharii nisipurilor, acei hoți care rătăceau prin toată Syro-Palestina, pîndindu-și victimele, dar cunoașterea locului îi îngăduia să se ferească din calea lor. Protecția forțelor de ordine nefiind pe degeaba, ar fi trebuit să le cedeze și lor o parte din încărcătură, verificată cu multă băgare de seamă ca să nu conțină arme. Pe scurt, o grămadă de neplăceri și o scădere importantă a cîștigului său.

Caravana se îndrepta spre principalul oraș din regiune, Sichem, reședința neînduplecatului general Nesmontu, comandantul armatei egiptene, hotărît să lupte aprig împotriva micilor grupuri violente, cu neputință de prins, ce semănau spaima în tot ținutul. Dar oare acestea chiar deveniseră cu adevărat o amenințare sau la mijloc era doar o născocire de-a lui Nesmontu, menită să îndreptățească prezența soldaților egipteni? Sichemul încercase să se răscoale, dar răzmerița izbucnită fusese înăbușită cu sălbăticie, iar căpeteniile ei – osîndite.

În mai puțin de trei ore, caravana avea să intre în tîrg și tocmelile să înceapă. Cel mai mult îi plăcea negustorului să fixeze un preț neînchipuit de ridicat, să vadă fața cumpărătorului înroșindu-se de furie neputincioasă și să-i rabde ocările, apoi să înfiripe o discuție aprinsă și îndelungată, pentru ca, în cele din urmă, să cadă la o învoială care-i bucura pe amîndoi.

Deodată, în fața lui, cam la treizeci de pași, se iviră un bărbat și un copil.

Fără să primească nici o poruncă, măgarii se opriră. Slobozind un răget puternic, unul dintre ei stîrni neliniștea printre semenii săi.

– Ușurel, frumoșilor, ușurel!

Avînd capul acoperit cu un turban, bărbatul era înalt, bărbos și purta o tunică din lînă, care îi cădea pînă la călcîie.

Apropiindu-se de el, stăpînul caravanei îi zări fața suptă pe care o însuflețeau ochii roșii, adînc înfundați în orbite.

– Cine ești?

– Prevestitorul.

– Aha... Chiar exiști?

Cel întrebat se mulțumi să zîmbească.

– Băiatul ăsta e fiul tău?

– Ucenicul meu. Treisprezece-Ani a înțeles că Zeul îmi vorbește. Și fiecare va trebui, de-acum înainte, să mi se supună.

– Nici o grijă! Eu respect toți zeii.

– Nu-ți cer respect, ci ascultare deplină.

– Uite ce e, mi-ar plăcea să mai trăncănim, dar mă grăbesc să ajung la Sichem. Ziua de tîrg e sfîntă pentru mine.

– Marfa ta mă interesează.

– Nu-mi pari prea bogat!

– Credincioșii mei au nevoie de merinde. Așa că ne vei dărui toate mărfurile tale.

– Urăsc soiul ăsta de glume! Feriți la o parte din calea mea și tu, și copilul.

– Trebuie să mi te supui, ai și uitat?

Negustorul simți cum îl cuprinde mînia.

– N-am vreme de pierdut, voinicule! Noi sîntem zece, voi – unul și jumătate. Dar dacă vrei cîteva lovituri de baston ca să-ți recapeți judecata, nu ne vom dovedi zgîrciți.

– Îți spun pentru ultima oară: sau te învoiești, sau veți fi omorîți.

Mai-marele caravanei se întoarse spre însoțitorii săi.

– Haideți, băieți, să-l învățăm minte!

Și atunci, pe neașteptate, Prevestitorul se preschimbă într-o pasăre de pradă. Nasul deveni un clonț care se înfipse în ochiul stîng al victimei, iar mîinile – gheare ce îi sfîșiară inima.

La rîndul său, Treisprezece-Ani, înarmat cu un pumnal cu două tăișuri, lovi cu iuțeala și precizia unei vipere cu corn. Profitînd de groaza ce-i încremenise pe conducătorii de măgari, băiatul le tăie tendoanele și le împlîntă pumnalul în șale și în spate.

Curînd, nu se mai auziră decît vaietele și gemetele muribunzilor și ale răniților grav.

Mîndru de el, Treisprezece-Ani se înfățișă înaintea stăpînului său.

– Minunată ispravă, fiule! Tocmai ți-ai arătat iscusința.

Închis după ce atacase un soldat egiptean, luat la întrebări, apoi eliberat, tînărul cananean visa răzvrătiri și masacre. Convins că Prevestitorul i-ar fi putut oferi cea mai bună îndrumare cu putință, băiatul nu înceta să-și laude peste tot meritele. Într-un tîrziu, fu găsit de unul dintre oamenii de încredere ai Prevestitorului și condus într-una dintre taberele ascunse ale acestuia. Aici, pe Treisprezece-Ani îl așteptau două descoperiri fabuloase: pe de-o parte, învățătura Prevestitorului, care predica nimicirea Egiptului și repeta fără încetare, pînă la extaz, aceleași vorbe dușmănoase, pe de altă parte, un antrenament soldățesc sever, de pe urma căruia tînărul trăgea azi primele foloase.

– Stăpîne, cer o răsplată.

– Spune, Treisprezece-Ani.

– Neisprăviții ăștia sînt niște gîngănii prăpădite, care nu sînt în stare să-ți recunoască măreția. Îngăduie-mi să termin cu ei.

Prevestitorul nu avu nimic împotrivă, așa că băiatul, nesimțitor la rugăminți, își duse treaba la capăt cu multă cruzime.

Și, în felul acesta, deveni un adevărat războinic în slujba cauzei. Cu fruntea sus, el luă apoi conducerea șirului de măgari, călăuzindu-l spre tabăra credincioșilor Prevestitorului.

Roșcovan, dibaci mînuitor al unui cuțit de silex cu ajutorul căruia își omora victimele pe la spate, Shab Strîmbu' se

număra printre cei mai vechi adepți. Întîlnirea cu Prevestitorul îi răsturnase din temelii viața de tîlhar de rînd. Capabil să stăpînească demonii deșertului și să ia înfățișarea unui șoim, înzestrat cu puteri neomenești, stăpînul său răspîndea o învățătură care avea să schimbe lumea.

Ucigaș înrăit, convins că violența e necesară pentru ca noua credință să cucerească întreaga lume, Shab Strîmbu' cădea tot mai des sub înrîurirea cuvintelor Prevestitorului, cufundîndu-se într-un soi de venerație care îi întuneca judecata.

– Caravană în zare, îl înștiință un pîndar.

– Cîți oameni?

– Numai doi: Treisprezece-Ani și marele comandant.

Shab îl înșfăcă de gît pe pîndar.

– Obișnuiește-te să fii cuviincios, vierme! Să-l numești pe Prevestitor „stăpîn“ ori „învățător“, doar așa. Ai priceput? Altminteri, ai să-mi simți cuțitul pe pielea ta.

Cananeanului nu avea să-i mai fie de trebuință o a doua lecție.

Shab se repezi să întîmpine caravana.

– Noul nostru ucenic s-a purtat cu vrednicie, recunoscu Prevestitorul.

– I-am omorît pe toți! strigă băiatul, îmbujorat de plăcere.

– Felicitări, Treisprezece-Ani! Dacă stăpînul încuviințează, tu vei cerceta prada și o vei împărți.

Tînărul nu se lăsă rugat. Nici un luptător al adevăratei credințe n-ar fi îndrăznit să rîdă de tinerețea sau de statura sa măruntă. Datorită ținerii sale de minte, știa pe de rost vorbele stăpînului. Iar azi, zdrobise un număr însemnat de dușmani fără să șovăie! E adevărat că nu se luptase cu soldații egipteni, dar Treisprezece-Ani dobîndise o experiență care îl va ajuta să se măsoare și cu aceștia.

– Ne-ar prinde bine mai mulți ca el, băgă de seamă Strîmbu'.

– Nu te teme! îl sfătui Prevestitorul. O groază de oameni vor trece de partea noastră.

Cei doi bărbați se retraseră într-un cort.

– Complicii noștri din Memphis au ajuns teferi și nevătămați în Canaan, spuse Shab, în afara celor rămași pe loc sub supravegherea Libanezului.

– Vreo știre din partea lui?

– Ultima era liniștitoare. Nici una dintre iscoadele sale n-a fost arestată și nici măcar bănuită. Palatul regal tremură. În ciuda măsurilor de siguranță luate de mai-marele gărzilor, Sobek Păzitorul, faraonul Sesostris știe că poate cădea, oricînd, pradă unui atac.

Prevestitorul își ridică privirea, ca și cum ar fi căutat să deslușească un semn în depărtare.

– Regele acesta nu cunoaște frica. Puterile sale sînt uriașe și rămîne cel mai mare vrăjmaș al nostru. Fiecare faptă de-a lui va fi primejdioasă pentru noi. E nevoie să distrugem unul cîte unul scuturile sale, văzute și nevăzute, iar izbînda noastră va fi deplină doar în ziua în care el însuși și toți faraonii, care își închipuie că sînt împuterniciții zeilor pe pămînt, vor dispărea pentru totdeauna. Lupta noastră se anunță îndîrjită, vom pierde bătălii și vor muri destui credincioși.

– O să meargă în paradis, stăpîne, nu-i așa?

– Sigur, viteazul meu prieten! Dar trebuie să le ținem mereu trează dorința de a învinge, oricare ar fi piedicile și dezamăgirile. Iar trădătorii, lașii și cei nehotărîți vor fi pedepsiți.

– Bizuiți-vă pe mine!

– Tot nici o veste de la Gură-Pocită?

Aflat în fruntea trupei însărcinate să-l ucidă pe Sesostris, în timpul somnului, Gură-Pocită era convins că va reuși. Înțelegînd că a dat greș și văzîndu-și oamenii pierind, fugise.

– Nici una, stăpîne.

– Gură-Pocită cunoaște locul unde ne găsim acum. Dacă a fost prins și a suflat vreo vorbă, sîntem în primejdie.

– De vreme ce nu mai așteptăm pe nimeni, în afară de el, să pornim mai bine spre cel de-al doilea loc de întîlnire. Mai multe triburi cananeene ni se vor alătura acolo.

– Îngrijește-te fără întîrziere de pregătirile pentru plecare.

Prevestitorul îi socotea pe cananeeni lăudăroși și fricoși, dar necesari pentru împlinirea unei părți a planului său ce l-ar fi împins, poate, pe faraon spre săvîrșirea unor greșeli de nereparat. Între orașe și sate, ba chiar și înlăuntrul lor, între diverse triburi și căpeteniile clanurilor domneau tulburarea, loviturile pe la spate, pîra și uneltirile. Prevestitorul avea de gînd să pună, cît de cît, în ordine toată această învălmășeală și să înfiripeze o mică armată, pe care Sesostris s-o creadă o amenințare pentru regat. În acest scop, el voia să unească mai multe triburi, în numele eliberării Canaanului care însă, la drept vorbind, nu era în stare să supraviețuiască fără sprijinul permanent al Egiptului.

O tînără asiatică pătrunse în cort. Cine n-ar fi avut încredere în această brunetă fermecătoare, cu ochii plini de dulci făgăduințí?

Numai că, amestecîndu-și sîngele cu al ei și siluind-o, Prevestitorul o transformase în regina nopții, armă de temut pe care avea s-o folosească la timpul cuvenit.

– Am primit asta, zise frumoasa Bina și, ascultătoare, îi înmînă stăpînului ei un mesaj încifrat, pe care bărbatul îl citi cu atenție.

– Vești însemnate?

– Învață să nu-mi mai pui întrebări și mulțumește-te să mă asculți orbește.

Tînăra femeie se înclină supusă.

– Cheamă-l pe Treisprezece-Ani.

Povestindu-și isprăvile, băiatul cîștigase admirația tuturor. Singurul care se îndoise de el fusese un țăran ursuz și neîncrezător. Tînărul însă nu stătu prea mult pe gînduri și îi înfipse cuțitul în piciorul drept. Apoi, fără să-i pese de soarta nefericitului, al cărui urlet stîrnise rîsul întregii adunări, își văzu mai departe de împărțirea merindelor purtate de caravană.

O discuție între patru ochi cu Prevestitorul avea să-i sporească faima abia născută.

– Ai întîmpinat necazuri, Treisprezece-Ani?

– Nicidecum, stăpîne! Acum toţi mă respectă.

– Să ne rugăm împreună. Rostește blestemele împotriva faraonului.

Visînd să devină brațul înarmat care să-l lovească pe tiran, băiatul se supuse cu înflăcărare.

Cînd șirul vorbelor grele conteni, ochii Prevestitorului scînteiau. Înrobit, Treisprezece-Ani îi sorbea spusele.

– Ca să atingem ținta hotărîtă de Zeu, îi vom trimite la moarte pe necredincioși. Dar, vai! Mulţi nu înțeleg acest lucru. Însă tu vei ști să te arăți demn de cele mai anevoioase misiuni. Cea pe care am să ți-o încredințez o să ți se pară neobișnuită, dar du-o pînă la capăt fără să cauți răspunsuri. Doar așa vei izbîndi.

– Voi putea să mă slujesc de pumnal, stăpîne?

– Chiar o să ai neapărată trebuință de el, copilul meu.

2.

Fiul regal Iker se plimba, singur, prin splendida grădină a palatului din Memphis. Oricine l-ar fi văzut și-ar fi închipuit că acest tînăr elegant și mîndru aștepta să treacă timpul dinaintea vreunui ospăț unde fiecare mesean avea să-l felicite pentru înalta demnitate, dobîndită de curînd, încercînd, totodată, să-i cîștige favorurile. Oare el, un biet scrib dintr-o provincie îndepărtată, nu ajunsese atît de iute și de ușor, într-un rang rîvnit de mulți?

Dar cine și-ar fi făcut o astfel de părere s-ar fi amăgit, căci ea era întru totul ruptă de adevăr!

Iker se așeză sub rodiul ce fusese martorul cuvintelor sale de iubire către Isis, o preoteasă din Abydos, de care se îndrăgostise nebunește încă de la prima lor întîlnire. Însă ea nu-i dăduse decît o slabă speranță, spunîndu-i că: „Unele dintre gîndurile mele te vor însoți mereu“, simple cuvinte de prietenie, de bunăvoință chiar. Dar privirea minunatei femei nu avea să-l mai părăsească nicicînd pe Iker, scăpat deja din numeroase primejdii de prezența ei nevăzută. Cum să trăiască departe de ea?

Totuși, n-o va mai revedea, probabil, niciodată.

În curînd, o misiune tainică urma să-l poarte în Syro-Palestina. Trebuia să se strecoare printre luptătorii cananeeni, dîndu-se drept unul dintre susținătorii lor, să descopere ascunzătoarea căpeteniei, Amu, căruia ei îi spuneau Prevestitorul, și să trimită aceste informații, atît de prețioase, armatei și gărzilor egiptene care aveau apoi să-l distrugă.

Numai că acest Prevestitor nu semăna cu un răzvrătit oarecare. El stîrnise forțele Răului, abătînd vraja cea rea asupra Arborelui Vieții, salcîmul lui Osiris din Abydos. Fără truda zilnică a preoților permanenți, copacul ar fi pierit. Dar oare cît timp vor mai izbuti ritualurile de apărare să încetinească uscarea lui? Numai vindecarea deplină ar fi dovedit biruința luminii împotriva întunericului, dar, deocamdată, viitorul părea sumbru, întrucît căutarea aurului tămăduitor fusese zadarnică.

Prin urmare, se impunea o sarcină grabnică: arestarea Prevestitorului. Apoi trebuiau să-l facă să vorbească pentru ca faraonul să afle cum anume lucra blestemul.

Ducînd la îndeplinire această misiune, Iker încerca să-și ispășească greșelile din trecut cînd, lăsîndu-se amăgit de către asiaticii fideli Prevestitorului, plănuise să-l ucidă pe faraon, pe care-l socotea un tiran sîngeros. În cele din urmă, înțelesese că se înșelase. Dar în loc să-l osîndească la moarte, așa cum se cuvenea, Sesostris, spre surprinderea tuturor, îl numise „pupil unic“ și „Fiu regal“, spre paguba numeroșilor curteni care jinduiau la aceste titluri.

Pentru Iker, singuratic, aplecat spre cugetare și avînd prea puțină chemare către tot soiul de uneltiri, această onoare nu însemna cine știe ce față de învățătura despre zei, divinități și Maat pe care i-o oferea regele. Rostind într-un fel anume două cuvinte obișnuite, „fiul meu“, faraonul pusese capăt rătăcirilor lui Iker.

Să nu se abată de la calea Maat, aceasta se vădea a fi prima îndatorire, atît de greu de respectat. De la un adevărat Fiu regal, în vîrstă de numai 17 ani, monarhul cerea o voință puternică și neabătută, judecată și înțelegere, spirit plin de gînduri curate, curajul de a înfrunta frica și primejdia, și o dorință vie de a căuta mereu adevărul, chiar cu prețul vieții. Doar aceste virtuți duceau spre *hotep,* deplinătatea ființei și pacea sufletului. Iker se simțea încă atît de departe de toate acestea, încît își amintea cuvintele primului său învățător, un bătrîn scrib din Medamud, cuvinte ce fuseseră repetate în chip neașteptat de însuși Sesostris: „Oricare

ar fi încercările, mă voi afla întotdeauna alături de tine ca să te ajut să-ți împlinești destinul, pe care nu-l cunoști încă".

Iker ieși din grădină și o porni cu pași mari pe străzile capitalei. În ciuda cumplitelor întîmplări petrecute de curînd și a atacului, ce dăduse greș, împotriva faraonului, Memphisul era la fel de vesel și de pestriț. Inima negoțului țării încă din vremea primei dinastii, el reprezenta răspîntia dintre valea Nilului, adică Egiptul de Sus, și uriașele întinderi de apă și vegetație ale Deltei, Egiptul de Jos.

Preoții se îngrijeau cu sîrg de îndatoririle lor rituale, însuflețind numeroasele temple ale orașului, scribii își vedeau de treburile lor administrative, meșterii modelau felurite obiecte trebuincioase atît sacerdoților, cît și oamenilor de rînd, vînzătorii forfoteau prin tîrguri, muncitorii din port descărcau mărfurile... Această mulțime colorată și gălăgioasă nu știa că Arborele vieții sta pe cale să piară și, odată cu el, Egiptul.

Lui Iker îi apăru deodată înaintea ochilor, parcă aievea, o priveliște îngrozitoare: dacă Prevestitorul îl va învinge, dacă salcîmul murea, Memphisul se va preschimba în ruine. Și aceeași nenorocire va lovi tot regatul.

Oferindu-se de bunăvoie să-l ademenească pe vrăjmaș afară din bîrlog, tînărul scrib voia să șteargă amintirea greșelilor săvîrșite odinioară și să-și purifice sufletul, cu toate că își dădea seama că mergea la moarte sigură. Deși în provincia Oryx fusese instruit ca un adevărat soldat, nu credea că are sorți de izbîndă. Totuși, regele nu-l descurajase, îndemnîndu-l să-și facă rost de arme provenite din lumea de dincolo.

Dacă femeia pe care o iubea i-ar fi împărtășit sentimentele, poate că ar fi renunțat. Ba nu, era nedemn din partea lui să pună în seama lui Isis o asemenea răspundere! Chiar dacă îl chinuia teama, trebuia să plece! El, care nădăjduise să devină mai întîi un bun scrib, apoi mare învățat. I-ar fi plăcut atît de mult să copieze scrierile Înțelepciunii, precum și *Cugetările* lui Ptah-Hotep și să descopere comorile Celor din Vechime. Nicicînd aceștia nu vorbiseră despre ei înșiși, totdeauna se străduiseră să transmită legea Maat fără să treacă sub tăcere josnicia firii omenești. Ca să

nu mai vorbim despre frumusețea și profunzimea scrierilor rituale pe care Iker le cunoscuse după ce fusese primit în rîndul preoților lui Anubis. Împuternicită să cerceteze bibliotecile din Locașurile Vieții, Isis avea știință, fără îndoială, și despre multe alte minunății.

La un astfel de viitor visase Iker, și nu la acela de trimis special al faraonului, osîndit să scormonească într-un cazan clocotind de vrăji, în care el însuși avea să ardă fără întîrziere.

Adîncit în gînduri, Fiul regal văzu deodată că se rătăcise, nimerind pe o străduță ciudat de liniștită, fără copii care să se joace, fără femei care să sporovăiască în pragul caselor, fără sacagii care să te îmbie cu marfa lor.

Vrînd să se întoarcă din drum, Iker se izbi de un bărbat vînjos și pus pe harță. Ținînd în mînă o ditamai piatra, omul se uită lacom la tînărul scrib.

– Frumoase veșminte și sandale, n-am ce zice... Pe-aici nu prea întîlnești așa ceva! Ia binevoiește să mi le dai.

Iker privi înspre celălalt capăt al străzii și zări acolo proțăpiți încă doi tîlhari, la fel de amenințători.

– N-ai scăpare, băiete. Dacă nu te-mpotrivești, n-o să-ți facem nici un rău. Hai, dă-mi tunica și sandalele! Iute!

Iker trebuia să-și aleagă fără întîrziere unghiul de atac, înainte ca lațul să se strîngă și cei trei hoți să-l ucidă în bătaie, punînd capăt astfel, înainte de vreme, misiunii sale.

Scribul regal se năpusti spre primul bărbat care, brusc, scoase un soi de guițat prostesc, scăpă din mînă piatra și se prăbuși cu fața la pămînt.

Tovarășii săi veniră în fuga mare spre el. Cel mai sprinten încremeni deodată ca lovit de fulger și căzu pe spate. Îngrozit, celălalt o luă la goană.

Ca din senin, învîrtind vesel o praștie, apăru un voinic cu fața pătrată, sprîncene stufoase și pîntece rotund.

– Sekari! M-ai... m-ai urmărit de la palat pînă aici?

– Dacă n-aș fi avut eu grijă de tine, uite ce era să pățești! Poate ai fi izbutit să-i spargi unuia nasul, dar ăștia sînt niște

nelegiuiți, pricepuți în lovituri pe la spate. Ce ți-a venit să te plimbi îmbrăcat așa prin astfel de locuri?

– Tot cugetam ba la una, ba la alta și...

– Hai să bem o bere. O să-ți limpezești gîndurile. Știu o tavernă curată unde n-ai să bați prea mult la ochi.

Om de încredere al lui Sesostris, Sekari primise ordin să-l protejeze pe Iker în orice împrejurări. Întărită de fel de fel de peripeții, o prietenie trainică îi lega acum pe cei doi tineri. Născut într-o familie simplă, Sekari avusese o sută de îndeletniciri: servitor, miner, îngrijitor de păsări și grădinar. În stare să pășească fără zgomot, știa totodată să se furișeze aidoma unei umbre. Deși înfățișarea sa putea fi socotită de unii grosolană, iar veselia sa îi îngăduia să se amestece cu ușurință printre oamenii de rînd, Iker îl bănuia că știe multe despre Cercul de Aur din Abydos, confreria cea mai tainică din Egipt. Dar cînd aducea vorba despre ea, Sekari ocolea cu încăpățînare întrebările, ca și cum ar fi jurat să păstreze tăcere deplină.

Berea, dintre cele mai tari, îi întremă pe amîndoi.

– Presupun că te apasă ceva pe suflet, observă Sekari.

– Crezi cu adevărat că am vreo șansă de izbîndă?

– Crezi cu adevărat că regele te-ar trimite la moarte sigură?

Întrebarea îl tulbură pe Iker.

– Singur în Syro-Palestina, un tărîm străin și avînd de înfruntat vrăjmași cu neputință de prins... Oare nu voi fi o pradă ușoară?

– Greșești, prietene, greșești amarnic! Tocmai slăbiciunea ta are să te salveze. Luptătorii cananeeni recunosc numaidecît un dușman, oricît de dibaci ar fi el. Dar, în ochii lor, tu n-o să pari primejdios. Amintește-ți de isprăvile tale trecute! Ce nebun ar fi pus rămășag, chiar și numai pe o zdreanță, că ai să scapi, atunci cînd stăteai legat de catargul *Fulgerului,* jertfă sigură, făgăduită mării, apoi naufragiat! Și acum iată-te aici, teafăr și Fiu regal pe deasupra! Nu ai de ce să deznădăjduiești, deși călătoria nu se va dovedi lesnicioasă. Să știi că eu am îndurat lucruri mai rele, și tot am scăpat.

Lui Iker îi veni în minte întrebarea șarpelui uriaș, de pe insula lui „Ka": „Eu n-am putut să împiedic sfîrșitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe a ta?"

– Îți amintești de regina turcoazelor pe care am descoperit-o împreună? întrebă Sekari. Dacă Prevestitorul a pus mîna pe ea, cum plănuiește oare s-o folosească? Neîndoielnic, o asemenea piatră este înzestrată cu puteri fără seamăn. Dacă s-ar dovedi tămăduitoare, atunci ne-ar fi și nouă de mare trebuință.

– Poate că Prevestitorul o păstrează în cufărul din lemn de salcîm, făcut anume la porunca sa.

– Mai ascunde el și alte taine pe care ai să i le smulgi tu, Iker! Și ai să afli dacă într-adevăr Prevestitorul e ucigașul învățătorului meu, generalul Sepi. Judecata cea dreaptă a regelui îl va ajunge mai devreme sau mai tîrziu și mi-ar plăcea să fiu eu brațul ei înarmat. Tare mă bucură viitorul acesta plin de făgăduieli!

Sekari se străduia cu disperare să pară încrezător, dar nici el, nici prietenul său nu se amăgeau.

– Să ne întoarcem la palat! hotărî Iker. Vreau să-ți dau ție bunul meu cel mai de preț.

Lipsit de Vînt-de-Miazănoapte, măgarul și, totodată, părtașul frămîntărilor sale, lăsat de-acum în grija lui Isis, scribul se simțea singur. Ei doi luptaseră împreună împotriva dușmanilor, ajutîndu-se unul pe altul. Dar la capătul unei despărțiri sfîșietoare, tînăra preoteasă se purtase cu atîta blîndețe, încît cîștigase iute încrederea animalului.

Iker și Sekari ocoliră intrarea principală. Sekari, despre ale cărui sarcini cei mai mulți dintre curteni nu știau nimic, se furișă nevăzut. După ce străbătu drumuri lăturalnice, se întîlni iar cu Iker în camera acestuia, situată lîngă cea a regelui.

– Sobek Păzitorul își cunoaște bine treaba, recunoscu Sekari, și socot că paza faraonului e fără cusur. Chiar și mie mi-a fost greu să trec nebăgat în seamă. Dar mă tot chinuie o întrebare: din a cui poruncă a încercat falsul soldat să te omoare? Dacă Prevestitorul a fost acela, atunci lucrurile sînt limpezi, dacă nu, înseamnă că avem încă o pricină de îngrijorare. După mine, asta

ar arăta că mai există încă un trădător, poate chiar înăuntrul palatului.

– Îl bănuiești pe Sobek?

– Mă înspăimîntă gîndul acesta, dar voi fi în continuare cu ochii în patru.

– Nu uita că veștile trimise de mine vor ajunge mai întîi la el.

– Am să-l împiedic să-ți facă rău.

Iker depuse în mîinile prietenului său uneltele sale de scrib, de o calitate neasemuită.

– Le-am primit în dar de la generalul Sepi, își aminti el. În Canaan nu-mi sînt de folos.

– Voi păzi această comoară și ai s-o găsești neatinsă la întoarcere. Ce arme iei cu tine?

– O amuletă în formă de sceptru „putere“ și cuțitul duhului păzitor pe care mi l-a dat regele.

– Stai mereu la pîndă, nu te încrede în nimeni și gîndește-te întotdeauna la ce e mai rău. Așa n-o să te ia nimic prin surprindere.

Iker rămase nemișcat lîngă fereastra odăii sale și privi îndelung cerul de un albastru strălucitor.

– Cum să-ți mulțumesc pentru ajutor, Sekari? Fără tine, aș fi fost mort de mult. Și acum, să ne luăm rămas-bun.

Sekari își întoarse capul ca să-și ascundă emoția.

– Devotamentul tău față de rege e neclintit, nu?

– Să nu te îndoiești de asta, Iker.

– Înțeleg că nu ți-a trecut nici o clipă prin minte să-i nesocotești poruncile.

– Nici o clipă.

– Așa că vei rămîne la Memphis și n-ai să mă urmezi în Canaan.

– Asta e cu totul altceva.

– Nu, Sekari. Trebuie să plec singur, să răzbesc singur sau să dau greș singur. De astă dată, nu poți să mă aperi.

3.

Să se îndepărteze de Abydos era, pentru Isis, o suferință. Indiferent de frumusețile Memphisului sau ale oricărui alt loc spre care o chemau îndatoririle sale de preoteasă, ea nu se gîndea decît să se întoarcă, pe cît de iute cu putință, pe marele pămînt al lui Osiris, insula celor drepți.

De îndată ce zări țărmul abrupt, casele înșirate de-a lungul canalului și deșertul în care se înălțau monumentele, inima i se umplu de bucurie. În acest ținut sacru se găseau locașul de veci și sanctuarul lui Osiris, spre care ducea un drum mărginit de capele și stele funerare. Acolo creștea Arborele vieții, stîlpul întregii lumii.

Abydosul tocmai se îmbogățise cu două construcții, adevărate culmi de măiestrie, templul și vastul mormînt al lui Sesostris, unde Isis urcase una din treptele cele mai însemnate ale inițierii sale în marile mistere. Un mic oraș, Cetate Întărită, completa acest ansamblu arhitectural. Aici trăiau meșteri, slujbași, preotese și preoți permanenți, precum și cîțiva temporari care veneau să îndeplinească anumite sarcini timp de cîteva zile sau chiar mai multe luni.

Din pricina vrăjii ce lovise salcîmul lui Osiris, un brîu de soldați proteja Abydosul. Atacurile împotriva orașului Kahun și a piramidei regale, Dachur, dovedeau înverșunarea dușmanilor Egiptului.

De-a lungul călătoriei, Isis nu-și simțise sufletul împăcat. Neîndoielnic, numărul și greutatea sarcinilor încredințate de

faraon ar fi descurajat pe oricine, dar tînăra femeie știa că va rezista. Împlinindu-le cu dăruire şi sîrguinţă, dobîndea puteri nebănuite.

Totuși, prea puținele biruințe împotriva forțelor întunericului nu trezeau mari speranțe, dar salcîmul era încă viu! Două ramuri chiar înverziseră și fiecare cucerire, oricît de măruntă, o făcea pe Isis să creadă că victoria va fi, în cele din urmă, deplină.

Pricina tulburării sale erau vorbele Fiului regal Iker. Tînărul o iubea cu atîta înflăcărare încît o înspăimînta, împiedicînd-o chiar să răspundă la o întrebare simplă: ea, Isis, îl iubea pe Iker?

Pînă atunci, din pricina vieții de preoteasă și a strădaniei de a pătrunde misterele și ritualurile, lăsase deoparte zbuciumul sentimentelor și al pasiunilor.

Dar de cînd îl întîlnise pe Iker, Isis încerca senzații ciudate, care nu se asemănau defel cu trăirile spirituale din trecut. Apăreau orizonturi necunoscute. Trebuia oare să le cerceteze?

După cum ea însăși mărturisise, unele dintre gîndurile sale aveau să-l însoțească mereu pe Iker, indiferent dacă el era Fiu regal, simplu scrib sau un biet servitor. Doar sinceritatea lui conta.

Iker se deosebea de toți ceilalți.

Părăsindu-l, pe Isis o cuprinse teama. Teama de a nu-l mai revedea niciodată, căci el pornise într-o aventură din care nu avea să se mai întoarcă poate. Și această frică se preschimbă curînd în tristețe. Nu s-ar fi cuvenit, oare, să-i povestească despre truda vieții de preoteasă și să se arate mai prietenoasă?

Prietenie, respect, încredere... Să fi slujit aceste cuvinte frumoase drept măști în spatele cărora se ascundea un sentiment pe care tînăra femeie refuza să-l numească, pentru că ar fi abătut-o din drumul ei?

O privire stăruitoare îi aminti că sosise vremea să coboare de pe corabie. Isis surîse. Vînt-de-Miazănoapte se uita la ea cu ochii săi mari și căprui. Încă de la prima lor întîlnire, se înțeleseseră de minune. Îndurerat de plecarea lui Iker, puternicul animal își găsise alinarea lîngă această tînără femeie, blajină și strălucitoare. Își transmiteau unul altuia gîndurile fără nici o

greutate și nu încercau să se amăgească. Știau amîndoi că șansele ca Fiul regal să supraviețuiască erau neînsemnate.

Isis trecu lesne de primul control. Soldații o cunoșteau și se bucurau s-o revadă. În absența ei, Abydosul li se păruse puțin cam cenușiu.

Dar la al doilea control se stîrni o mare agitație, care însă nu o miră pe tînăra femeie. Gărzile șovăiră s-o oprească, dar un preot temporar nu putu să-și înăbușe indignarea.

– Un măgar la Abydos... Un măgar, animalul lui Seth! Uitați-vă la grumazul lui! Are un smoc de păr roșu. În fiara asta s-a întrupat spiritul răului! Îi dau de știre numaidecît Pleșuvului.

Isis așteptă cu răbdare sosirea marelui preot.

Numit în fruntea preoților permanenți din Abydos, reprezentîndu-l aici pe faraon, Pleșuvul nu lua nici o hotărîre fără consimțămîntul precis al monarhului. Însărcinat să vegheze asupra arhivelor sacre ale Locașului Vieții, în care nu se pătrundea fără încuviințarea lui, acest bărbat în vîrstă de șaizeci de ani, ursuz și fără urmă de tact, nu părăsise niciodată ținutul lui Osiris. Disprețuia onorurile și nu îngăduia nici o greșeală în săvîrșirea ritualurilor. Pedepsea fiecare abatere de la regulă, socotind lipsită de temei orice încercare a făptașului de a se dezvinovăți.

– Un măgar cu un smoc de păr roșu, zise el uimit. Nu încetezi să mă surprinzi, Isis!

– Fiul regal Iker mi l-a încredințat pe Vînt-de-Miazănoapte. Îi voi găsi un adăpost în apropierea casei mele și nu va pricinui nici un neajuns ținutului sacru. Printre îndatoririle noastre nu se numără și aceea de a stăpîni forța lui Seth? Măgarul e una dintre întruchipările lui, nu tăgăduiesc. Dar preotesele lui Hathor sînt chemate să-i domolească focul.

– Seth a fost osîndit să-l poarte pe Osiris în spinare, recunoscu Pleșuvul. Însă acest animal va ști să respecte liniștea?

– Sînt sigură.

– La prima dovadă de nesupunere, la primul răget, va fi izgonit.

– Ai priceput? îl întrebă Isis pe Vînt-de-Miazănoapte.

Animalul ridică urechea dreaptă în semn că înțelesese.

Pleșuvul bodogăni ceva nedeslușit și mîngîie măgarul pe cap.

– Du-l unde îi e locul și apoi vino după mine, la templul lui Sesostris.

Menit să dea naștere lui „Ka“ și prin acesta să întărească apărarea magică a Arborelui vieții, templul, ce avea să dăinuiască milioane de ani, se înfățișa ca o construcție puternică, împrejmuită de un zid și în fața căruia se ridica un pilon. Înzestrat cu o întreagă încrengătură de șanțuri subterane ce serveau la înlăturarea apei întrebuințate la purificări, acest vast patrulater, spre care ducea un drum pietruit, părea că veghează deșertul.

Isis pătrunse în curtea mărginită de o galerie susținută de paisprezece coloane, apoi în sala acoperită unde domnea o liniște profundă și sălășluia cuvîntul divinităților, cărora monarhul le aducea ofrande. Tavanul sălii era zugrăvit aidoma cerului înstelat.

Pleșuvul medita în fața chipului tăiat în piatră al lui Osiris.

– Ce roade au dat cercetările tale în marea bibliotecă din Memphis? o întrebă el pe tînăra femeie.

– Bănuielile noastre s-au adeverit: doar aurul cel mai pur, zămislit în pîntecele muntelui divin, va tămădui arborele.

– Ne este deopotrivă de folos și pentru celebrarea marilor mistere. Fără el, ritualul e literă moartă și Osiris nu va învia.

– La drept vorbind, asta și doresc vrăjmașii noștri, fu de părere Isis. În ciuda morții generalului Sepi, Luminăția Sa a întețit căutările, dar nimeni nu știe unde se găsește orașul aurului și ținutul Punt.

– Simple nume date de poeți!

– Voi continua să citesc vechile papirusuri, cu speranța că voi descoperi unul sau mai multe amănunte care să ne ajute.

– Ce a hotărît faraonul?

– Vinovat de nenorocirile noastre e, după cîte se pare, un răzvrătit care-și spune Prevestitorul și se ascunde în Canaan. Sesostris l-a trimis acolo pe Fiul regal Iker, ca să încerce să-i dea

de urmă. Doar cei din cercul restrîns de prieteni devotați ai Luminăției Sale cunosc lucrul acesta.

Isis avea de îndeplinit încă o misiune delicată: să fie mereu cu mare băgare de seamă și să se asigure că nici unul dintre preoții permanenți sau temporari din Abydos nu era complicele dușmanului. Cu îngăduința regelui, care nu se îndoia de marele preot, Isis îi împărtășise Pleșuvului și acest secret.

– În lipsa ta, n-am observat ceva nefiresc, îi spuse Pleșuvul. Nimeni nu și-a neglijat îndatoririle. Cum ar putea izbuti un demon să se strecoare printre noi?

– Cei din atelierul templului lui Hathor din Memphis mi-au dat un obiect prețios. Mi-ar plăcea să-i verific puterile.

Pleșuvul și Isis ieșiră din sanctuarul lui Sesostris și se îndreptară spre Arborele vieții, ce creștea în inima pădurii sacre Pekar. Ca în fiecare zi, preoții permanenți îl îngrijeau cu multă migală. Ca să păstreze energia spirituală a acestor locuri și să mențină legătura cu făpturile luminii, slujitorul lui „Ka“ celebra cultul strămoșilor. Preotul însărcinat cu libația de apă proaspătă nu ocolea nici o masă de ofrandă. Cel care vedea secretele se ocupa îndeaproape de buna desfășurare a ritualurilor și cel care veghea asupra integrității marelui trup al lui Osiris controla sigiliile de pe ușa mormîntului său. Cît despre cele șapte cîntărețe care trebuiau să desfete sufletul divin, muzica lor se împletea cu armonia cerului.

Pe de altă parte, oriunde s-ar fi aflat, faraonul, ca purtător al paletei de aur pe care erau înscrise formulele cunoașterii dezvăluite la Abydos, le rostea zilnic în mare taină, împiedicînd astfel ruperea șirului revelațiilor.

Pleșuvul și preoteasa turnară apă și lapte la rădăcina salcîmului, în care se mai vedeau doar cîteva semne firave de viață. Patru salcîmi tineri, sădiți la apus, răsărit, miazăzi și miazănoapte, alcătuiau un cîmp de forțe protectoare.

– Rămîi pe mai departe în acest arbore, Osiris! imploră Pleșuvul. Fie ca el să păstreze legătura între cer, pămînt și adîncurile lui, să dăruiască lumină inițiaților și belșug acestei țări iubite de zei.

Isis îi înfățișă salcîmului o minunată oglindă formată dintr-un disc gros de argint și un mîner din jasp, împodobit cu chipul zeiței Hathor. O lucrătură fin meșteșugită din aur înconjura incrustațiile de lapislazuli și de cornalină.

Preoteasa îndreptă discul spre soare, astfel încît, reflectată în oglindă, o rază mîngîie trunchiul arborelui și îi insuflă puțină căldură, fără să-l ardă. Se cereau multă atenție și delicatețe ca salcîmul să nu fie rănit.

Mulțumită celebrării ritualului bulgărilor de argilă ce reprezentau ochiul soarelui, faraonul întărise brîul magic din jurul arborelui. De-acum înainte, nici o undă vătămătoare nu va mai reuși să treacă dincolo de el. Dar aceste măsuri de prevedere nu se dovedeau, oare, prea tîrzii?

Isis depuse oglinda într-una dintre capelele templului lui Osiris, rezervată corabiei folosite în timpul ritualului marilor mistere. După cum observase Pleșuvul, perechea sa cerească nu mai străbătea bolta în mod firesc. De aceea, ca să împiedice distrugerea ei, Isis primise poruncă de la monarh să numească fiecare dintre părțile corabiei, păstrînd astfel strînsa lor unire. Doar această soluție disperată ținea în viață unul dintre simbolurile cele mai de preț ale Abydosului, chezașul energiei fără de care renașterea nu era cu putință.

Orașul Cetate Întărită fusese ridicat respectînd întocmai planurile precise ale lui Sesostris. Fiecare stradă avea o lărgime de cinci coți, casele erau împărțite în grupuri bine conturate și fiecare casă, construită din cărămizi, cuprindea o curte, o sală de primire și mai multe odăi. Frumoasele clădiri și grădinile lor păreau să privească spre deșert. În colțul de sud-vest al orașului se înălța impunătoarea locuință a primarului.

Casa lui Isis număra patru încăperi, cu uși din lemn împodobite cu canaturi din calcar. Albul pereților exteriori și culorile vii dinăuntru contrastau izbitor. O mobilă simplă și trainică, vase din piatră și ceramică, așternuturi din in, aceasta era întreaga avere a preotesei, care îi ajungea cu prisosință. Datorită

rangului ei, o femeie se îngrijea de curățenie și de pregătirea bucatelor, scutind-o astfel pe Isis de treburile gospodăriei.

În prag, Vînt-de-Miazănoapte făcea de strajă. Tot Abydosul știa deja că un animal al lui Seth primise drept de ședere vremelnică, dar numai dacă păstra o tăcere pioasă.

– Mori de foame, nu-i așa?

Măgarul ridică urechea dreaptă.

– Astă-seară va trebui să rabzi. Însă de mîine am să-ți dau să mănînci pe săturate.

Se plimbară împreună pînă la hotarul deșertului, admirînd apusul soarelui. Razele sale scăldau în rubiniu un bătrîn tamarin. Numele lui, *iser,* amintea de *usir,* cel al lui Osiris. Uneori, erau așezate înăuntrul sarcofagului ramuri din acest arbore care înlesnea transformarea mumiei în trup osirian.

Puternic, tamarinul biruia uscăciunea deșertului, căci rădăcinile sale sorbeau apa din adîncuri.

Isis înălță rugi pentru ca Osiris să-l protejeze pe Iker și să-i îngăduie să urmeze calea cea bună prin ținutul plin de primejdii, unde își punea în joc viața ca să salveze Abydosul și Egiptul întreg.

4.

În plină putere la cei peste patruzeci de ani pe care-i avea, cu părul negru lipit de țeasta rotundă, cu fața visătoare, pieptul lat, gambele scurte și labele picioarelor umflate de grăsime, Medes, Secretarul Casei Regelui, întocmea decretele regale potrivit cu hotărîrile luate de faraon și consiliul său, apoi le răspîndea în toată țara. Celor care lucrau sub conducerea sa nu le iertase niciodată vreo greșeală.

Deși se mîndrea cu această numire, care făcea din el unul dintre cei mai înalți demnitari din regat, Medes nutrea alte ambiții. Mai presus de orice, voia să ajungă chiar în inima puterii, nu ca să slujească Egiptul, ci ca să-l distrugă. Uciderea lui Sesostris nu avea să fie lucru ușor, căci protecția sa magică se arăta puternică, după cum dovedise ultimul atac neizbutit împotriva lui. Dar Medes nu era omul să se dea bătut, tocmai acum, după alianța încheiată cu Prevestitorul, un bărbat ciudat și primejdios, hotărît să sfarme tronul faraonului.

Fiind primul care intra în clădirea administrației și ultimul care pleca, Medes se purta ca un demnitar sîrguincios și neînduplecat, căruia nu i se putea aduce nici o învinuire. Încredințîndu-i slujba de vizir lui Khnum-Hotep, Sesostris micșorase influența Secretarului Casei Regelui. Bătrînul Khnum-Hotep își ducea sarcinile la bun sfîrșit cu strășnicie, vădind supunere deplină față de un suveran împotriva căruia odinioară se răzvrătise. Prudent, Medes avea grijă să nu încalce poruncile

vizirului, să-l asculte fără crîcnire și să nu-i ofere nici o pricină de nemulțumire, căci Khnum-Hotep era urechea regelui.

Gîndindu-se la întîlnirea ce urma să se desfășoare după căderea nopții, întîlnire pe cît de importantă, pe atît de riscantă, Medes nu-și găsea locul. Pe măsură ce timpul se scurgea, devenea și mai nervos decît de obicei, mustrîndu-i cu asprime pe unii scribi prea leneși, după socoteala sa.

Chiar cînd isprăvise de citit un teanc de papirusuri, Marele Trezorier Senankh, aflat în fruntea Dublei Case Albe, sosi pe neașteptate.

Medes îl ura pe acest bărbat mare iubitor de mîncăruri alese. Cu obrajii rotunzi și pîntece proeminent, Senankh avea o înfățișare înșelătoare. Iscusit administrator al tezaurului, inspirînd teamă și respect celor care-l cunoșteau, nesimțitor față de lingușeli, nu șovăia să se poarte fără milă cu trîntorii și nepricepuții, fie ei chiar și curteni. Medes încercase să-l compromită și să-l silească să-și părăsească slujba. Cu șiretenia unei vulpi, Senankh adulmecase loviturile pe la spate și zădărnicise lesne planul cel josnic.

– Întîmpini greutăți?

– Nici una, Mare Trezorier.

– Într-adevăr, treburile de care te ocupi merg bine.

– Lupt împotriva oricărei risipe. Dar vai! Munca aceasta nu are sfîrșit. Cum îți slăbește o clipă atenția, delăsarea te biruie.

– Mulțumită priceperii tale, Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată. Așa că am o veste bună pentru tine: cererea ta a fost primită. Vei dispune de încă cinci corăbii ușoare și iuți. Ia în slujbă cîți scribi găsești de cuviință și veghează ca decretele regelui să fie cunoscute în toate colțurile regatului.

– Nici nu puteați să-mi faceți o bucurie mai mare. Cu mijloacele acestea, îmi voi da întreaga silință ca hotărîrile Luminăției Sale să ajungă degrabă la supușii săi.

– Și astfel, unirea Celor Două Regate va cîștiga în trăinicie, încuviință Senankh. Dar aștept de la tine să lași odihna deoparte.

– Fiți fără grijă.

Întorcîndu-se acasă, Medes se întrebă dacă Marele Trezorier Senankh chiar avea încredere în el. Nici cuvintele, nici purtarea sa nu lăsau să se bănuiască însă nimic. Dar Senankh era îndeajuns de viclean ca să nu-și trădeze adevăratele gînduri și totdeauna cel căruia îi vorbea trebuia să fie prevăzător. Una peste alta, Medes dobîndise ceea ce dorea. Noii oameni aflați la porunca sa, mesageri și corăbieri, vor fi, de fapt, iscoadele sale. Acum va putea să trimită mult mai ușor vești complicilor săi.

Medes locuia într-o superbă clădire din centrul Memphisului. La stradă, se găseau intrarea servitorilor și poarta principală cu două canaturi, în permanență supravegheată de un paznic. La fiecare din cele două etaje erau uși-ferestre cu apărători din lemn. O terasă susținută de coloane mici vopsite în verde se deschidea spre grădină.

De-abia păși Medes în sala de primire, că soția lui îi și sări de gît.

– Sînt bolnavă, scumpul meu, tare bolnavă! Iar ție nu-ți prea mai pasă de mine.

– Ce te doare?

– Mi-e greață, îmi cade părul și n-am poftă de mîncare... Să vină îndată doctorul Gua.

– Am să trimit după el mîine.

– Ba chiar acum! Fără întîrziere!

Medes o împinse încetișor la o parte.

– Am o altă treabă grabnică.

– Vrei să mă vezi moartă!

– O să supraviețuiești pînă mîine. Poruncește să mi se aducă masa și apoi lasă-te pe mîna slujitoarelor. Un masaj o să-ți aline suferința.

După ce-și potoli foamea, Medes așteptă miezul nopții ca să plece de acasă pe furiș. Chipul îi era acoperit de o glugă. Pe drum se opri și privi înapoi de mai multe ori, convingîndu-se că nu-l urmărește nimeni. Ca să stea fără grijă, dădu mai întîi ocol pe departe locului unde voia să ajungă.

În sfîrșit, liniștit, bătu la ușa unei case arătoase, ascunse într-un cartier sărăcăcios. Apoi îi arătă paznicului morocănos, care îi ieși înainte, o mică bucată de lemn de cedru pe care era scrijelită hieroglifa arborelui.

Ușa se deschise și Medes urcă la primul etaj unde îl întîmpină un bărbat vorbăreț, care semăna cu o amforă grea, parfumat peste măsură și înveșmîntat într-o mantie lungă, plină de broderii.

– Scumpe prietene, ce plăcere să vă revăd! Gustați cîteva prăjituri?

Cu toate că Libanezul se căznea să slăbească, vasta încăpere era ticsită de măsuțe joase, încărcate din belșug cu dulciuri, care mai de care mai ispititoare.

Medes își scoase gluga și se așeză.

– Dă-mi niște vin de curmale.

– Numaidecît!

Micuța cupă de argint era ea însăși o culme a meșteșugului.

– Un dar de la unul dintre căpitanii mei de corabie care a încercat să mă înșele, glăsui Libanezul. Înainte să moară în chinuri groaznice, mi-a lăsat moștenire toată averea lui. Chiar și cei mai ticăloși se dovedesc darnici cîteodată.

– Răfuielile tale nu mă interesează. Iker a părăsit palatul. Sînt sigur că nu se îndreaptă spre provincia unde s-a născut, ci spre Canaan.

– Oamenii mei au fost deja preveniți, dar care să fie, oare, misiunea acestui tînăr?

– Să descopere ascunzătoarea Prevestitorului și să înștiințeze armata egipteană.

Libanezul surîse.

– Acest Fiu regal nu vi se pare pe cît de tînăr, pe atît de înfumurat?

– Nu-l socoti un oarecare! Iker a scăpat de la moarte de cîteva ori și puterea lui de a face rău e dovedită. Acum se încumetă să pătrundă într-un ținut străin, crezînd că va trece nebăgat în seamă. Să tragem foloase de pe urma greșelii pe care o săvîrșește!

– Dar de ce vă neliniştiţi atît?

– Pentru că Iker a fost trimis de însuşi faraonul, deci este înzestrat cu puteri neobişnuite! Sesostris nu face nimic la nimereală. Dacă Fiul regal a primit poruncă să se strecoare în rîndurile răzvrătiţilor cananeeni înseamnă că lucrul e cu putinţă.

Vorbele lui Medes îl tulburară pe Libanez.

– Vă gîndiţi să-i întindem o capcană?

– Dacă nu mă înşel, Iker a pornit spre Sichem. Iscoadele tale o să-ţi dea de veste cînd ajunge acolo. Lasă-l să intre într-un clan care să-l omoare fără multă zarvă, după ce va smulge cîteva răspunsuri de la el. Poate ne va da unele informaţii preţioase despre planurile vrăjmaşului nostru.

Libanezul îşi scărpină bărbia.

– Am putea face precum spui.

– Fă cum vrei, dar scapă de acest Iker! Dispariţia lui îl va slăbi pe Sesostris.

– Am să mă îngrijesc de „protejatul vostru“, făgădui Libanezul. Şi-acum, ce-ar fi să vorbim despre negoţul nostru? Vă aduc aminte că o nouă încărcătură de lemn preţios tocmai a plecat din Liban. Vameşii trebuie să închidă ochii.

– Vor primi poruncile de cuviinţă.

– Trebuie, de asemenea, să descărcăm lemnul în alte magazii decît pînă acum.

– N-am uitat. Dar... uleiurile?

– La timpul potrivit, am să vă trimit vorbă.

În caz de reuşită, planurile cumplite ale Libanezului urmau să curme viaţa a sute sau chiar mii de egipteni.

Răul avea să lovească în curînd. Uşor tulburat, Secretarul Casei Regelui savură plăcerea pe care i-o trezea gîndul acesta. Să apere legea Maat, aidoma lui Sesostris, însemna să venereze un trecut cu desăvîrşire apus.

Bineînţeles, violenţa şi suferinţa s-ar răspîndi din ce în ce mai mult, dar cucerirea puterii oare nu le îndreptăţea? De multă vreme, Medes îşi alesese calea. Acum, orice amînare îi încurca planurile. Întîlnirea cu Prevestitorul îi oferise prilejul nesperat de a răsturna toate piedicile pe care le credea de netrecut. Îşi vînduse

sufletul unui demon ivit din întuneric, iar acest lucru îi va aduce faimă și avere.

– Pînă acum s-a ivit vreo pricină de neliniște?

– Gărzile n-au dat de urma iscoadelor mele. Totuși, străjile lui Sobek Păzitorul nu vor sta cu mîinile în sîn! Mă bucur că nu i-am păstrat la Memphis decît pe cei mai buni oameni ai noștri, atît de bine amestecați printre egipteni, încît nu dau de bănuit.

Din ordinul Prevestitorului, grosul trupelor sale se retrăsese în Syro-Palestina, iar Libanezul conducea doar un grup devotat de luptători din umbră, alcătuit din vînzători, negustori și frizeri. Cu toții erau neîntrecuți în meșteșugul de a-i descoperi pe cei prea curioși, iar, la nevoie, de a-i ucide. Nici unul dintre ei nu-i cunoștea pe toți ceilalți, astfel încît să nu-i poată da în vileag pe ceilalți.

Libanezul nu l-ar fi trădat nicicînd pe Prevestitor. O dată, o singură dată, îndrăznise să-l mintă. Predicatorul cu ochii de jar aproape că-i smulsese atunci inima, lăsîndu-i o cicatrice care îi servea mereu drept pildă. La prima slăbiciune, negustorul ştia că nu va mai scăpa de ghearele omului-șoim.

– Dar domnia ta, Medes, nu veți fi bănuit?

Înaltul demnitar cugetă adînc înainte de a răspunde.

– Nu sînt naiv și îmi pun neîncetat această întrebare. Pînă acum n-am zărit vreun semn în această privință, dar sînt prevăzător. Cînd Marele Trezorier Senankh îmi încuviințează propunerile, mă întreb dacă se gîndește la binele regatului sau mă pune la încercare. Poate că și una, și alta.

– Nu ne este îngăduită nici cea mai mică nechibzuință, îi reaminti Libanezul, altminteri, vom fi nevoiți să renunțăm la planurile noastre. Dacă vreunul dintre cei devotați lui Sesostris se apropie prea mult de domnia ta, nu şovăi să mă anunți. Vom tăia atunci în carne vie. Țineți minte, Medes: Prevestitorul nu ne-ar ierta nici cea mai măruntă greșeală.

5.

O mulţime de muncitori lucrau la extinderea Zidurilor Regelui, o linie de forturi mici, menite să întărească hotarul de nord-est al Egiptului şi să descurajeze orice încercare de năvălire a triburilor răzvrătite care străbăteau în lung şi-n lat o parte a Syro-Palestinei. Erau consolidate vechile construcţii şi, pe alocuri, înălţate altele noi. Forturile comunicau între ele prin diferite semne şi porumbei călători. Garnizoanele, alcătuite din soldaţi şi vameşi, verificau amănunţit mărfurile şi pe cei care voiau să treacă dintr-o parte în alta. După atacul împotriva faraonului Sesostris, controalele se înăspriseră. Cîţiva luptători cananeeni fuseseră doborîţi, dar alţii aveau să încerce, fără îndoială, să pătrundă în Deltă şi să-şi răzbune tovarăşii. Aşa că armata îi întorcea din drum pe cei care trezeau bănuieli şi nu înmînau permisele de liberă trecere decît după ce drumeţii răspundeau la o mulţime de întrebări. „Oricine va trece acest hotar, scria în decretul dat de faraon, va deveni unul dintre fiii mei."

Cei dornici să se îndrepte spre Canaan, ieşind din Egipt, aveau de respectat o rînduială severă: să-şi spună numele, motivele călătoriei şi ziua întoarcerii. Scribii adunau teancuri întregi de papirusuri, pe care le păstrau cu grijă.

Sarcina lui Iker se anunţa delicată, căci nu trebuia să lase nici o urmă a trecerii sale. Această primă încercare nu numai că va arăta dacă era vrednic de misiunea ce-o primise, dar îi va îngădui să le spună cananeenilor că fugise din ţara sa unde era urmărit de gărzi. Socotind că răzvrătiţii aveau vreun complice printre

soldații sau lucrătorii de la Zidurile Regelui, acesta ar fi încercat să afle dacă Iker se comportase într-adevăr ca un fugar.

Iker observă mulțimea măsurilor de pază: numeroși arcași se zăreau în crenelurile turnurilor, ca și trupe de pedeștri gata de luptă oricînd. Nici un atac n-ar fi putut să le ia prin suprindere. Un fort asaltat avea timp să le prevină pe cele vecine. Vestea se răspîndea iute și ajutoarele soseau degrabă.

Fără informații precise, Iker n-ar fi izbutit să se strecoare. Dar Sehotep, Purtătorul Sigiliului regal, îi încredințase o hartă pe care era însemnat ultimul punct slab al fortificațiilor. Cunoscînd aceasta, tînărul scrib pătrunse, la căderea nopții, într-un loc plin de mărăcini.

Înaintea lui se ridica un vechi fort singuratic, aflat acum în reparații. Aprinderea torțelor dădea de știre că e ora schimbării străjilor. Iker plănuia să se folosească de neorînduiala ce se stîrnea cu acest prilej timp de cîteva clipe, să alerge din răsputeri și să treacă în Canaan.

Comandantul fortului nu aprecia cîtuși de puțin noua sa mutare și suspina după cazarma din Memphis, situată în preajma capitalei și a nenumăratelor ei distracţii. În schimb, aici timpul părea să se scurgă mult mai încet.

A doua zi va da ordin să fie arși toți mărăcinii aceștia. Cine s-ar fi încumetat apoi să se apropie de fort urma să fie zărit fără greutate. Iar dac-ar fi rupt-o la fugă, arcașii aveau poruncă să tragă. În felul acesta soldații și-ar fi desăvîrșit pregătirea, iar el își va alunga plictiseala. Din fericire, generalul Nesmontu, ca un ofițer cu experiență ce era, dădea des permisii și înlocuia garnizoanele, pentru ca oboseala să nu slăbească atenția soldaților și a ofițerilor. Cu un comandant ca el, oamenii ajungeau să-și iubească meseria.

Veni și ora schimbării străjilor.

În fruntea unui grup de zece arcași, ofițerul se îndreptă spre turnul de pază unde se aprinseseră torțele. De obicei, lucrurile se desfășurau cu iuțeală, soldații care stătuseră de veghe până

atunci lăsîndu-i bucuroși pe ceilalți în locul lor și grăbindu-se spre bucătărie.

Dar în seara aceasta se iscase o agitație neașteptată. Arcașii din turn vorbeau tare, gata să se ia la harță, și nu coborau în ruptul capului.

– Ce se petrece acolo sus?

– Veniți, comandante, că ăștia nu se mai potolesc!

Ofițerul urcă într-un suflet scara, sărind cîte patru trepte deodată și găsi un soldat întins pe spate și cu nasul sîngerînd. Alți doi îl țineau cu greutate pe bătăuș care spumega precum un taur furios.

– V-ați încăierat, bag seamă!

– El e vinovat, șopti rănitul, nebunul ăsta... M-a lovit degeaba.

– Ba nu degeaba! urlă celălalt. Ai furat de la mine, scîrnăvie!

– Nu vreau să mai aud nimic, hotărî ofițerul. Veți apărea amîndoi în fața judecătorului și o să lămurim atunci faptele.

Un arcaș care ar fi trebuit să se afle deja la masă își aruncă privirea din întîmplare spre cîmpia cananeană.

Și ceea ce îi fu dat să vadă în lumina lunii îl uimi peste poate.

– Comandante, uitați-vă acolo jos! Un fugar!

– Trageți, porunci ofițerul, trageți toți și să nu greșiți ținta!

Iker era încă aproape de fort cînd prima săgeată îi șuieră pe la urechea stîngă. A doua îi zgîrie umărul. Pregătit la școala aspră a provinciei Oryx, tînărul scrib se bucură în sinea sa că devenise un strașnic alergător pe distanțe mari, care nu-și pierdea lesne răsuflarea. Deplasîndu-se în zigzag, își înteți goana, privind mereu înainte.

Șuierăturile înfricoșătoare ale săgeților se răriră, puterea lor slăbi, apoi de la un timp nu se mai auzi decît zgomotul regulat al tălpilor sale care loveau pămîntul.

Iker trecuse hotarul teafăr și nevătămat!

Totuși, nu se opri din goană de teamă să nu fie trimisă o patrulă pe urmele sale. Dar se înnopta și comandantul nu-și

scoase oamenii din fort de frica altor încercări de trecere forțată. Iar Fiului regal nu-i mai rămînea decît s-o apuce înspre Sichem.

Cățărîndu-i-se pe obraz, furnica uriașă îl trezi din somn, salvîndu-i astfel viața.

Doi bărbați cu fețele nerase se apropiau de tufișul la adăpostul căruia Iker dormise cîteva ore. Deși nu puteau să-și țină gura, își închipuiau că se furișează în mare taină.

– E ceva acolo, îți spun eu.

– O grămăjoară de zdrențe, cred.

– Și dacă e un om între ele? Uită-te mai bine.

– O fi vreun călător și bagajul său.

– Ce noroc pe noi!

– Dar dacă nu vrea să ni-l dea?

– Tu, în locul lui, l-ai da de bunăvoie?

– Cu nici un chip!

– Așa că mai bine să nu i-l cerem. Îl atacăm și-l jefuim. Și o să-l lovim atît de tare, că n-o să-și mai amintească nimic.

În clipa în care cei doi hoți se pregăteau să se repeadă asupra lui, Iker sări brusc în picioare, învîrtind amenințător cuțitul duhului păzitor.

– Nu mișcați! strigă el. Altminteri vă tai beregata.

Cel mai fricos căzu în genunchi, iar celălalt făcu un pas îndărăt.

– S-ar zice că nu glumești, prietene! N-oi fi vreun soldat sau vreo gardă?

– Nici una, nici alta, dar știu să mînuiesc armele. Voiați să mă prădați?

– Nici vorbă! zise cel îngenuncheat. Încercam doar să te ajutăm.

– N-ați aflat că tîlharii sînt osîndiți la muncă silnică, iar ucigașii – la moarte?

– Sîntem doar niște bieți țărani care caută de mîncare! N-o ducem prea ușor pe aici.

– Generalul Nesmontu nu se îngrijește de bunăstarea acestui ținut?

Cei doi nelegiuţi schimbară priviri neliniştite.

– Eşti... egiptean?

– Întocmai.

– Şi... lucrezi pentru general?

– Nicidecum.

– Atunci ce cauţi prin părţile astea?

– Mă străduiesc să scap de el.

– Ai fugit din armată?

– Cam aşa ceva.

– Şi încotro mergi?

– Să mă alătur celor care luptă împotriva generalului pentru eliberarea Canaanului.

– Primejdios lucru!

– N-oţi fi şi voi credincioşi de-ai Prevestitorului?

Cel îngenuncheat se ridică şi se trase aproape de tovarăşul său.

– Noi nu ne amestecăm în treburi de soiul ăsta.

– Cîtuşi de puţin?

– Foarte puţin. Foarte, foarte puţin. Şi nici atît.

– Acest puţin ar putea să vă aducă un cîştig frumuşel.

– Cam ce anume, prietene?

– Un lingou de aramă.

Cei doi tîlhari îşi linseră buzele. O asemenea avere le-ar fi îngăduit să bea pe săturate şi să se desfete cu fetele din lupanare.

– E ziua ta norocoasă, prietene.

– Călăuziţi-mă pînă în tabăra Prevestitorului, ceru Iker, fără să-şi pună însă prea mare nădejde.

– Visezi sau ce? Nimeni nu ştie unde se ascunde!

– Dar, neîndoielnic, îi cunoşti pe cîţiva dintre oamenii săi.

– Se poate... Dar de ce-am avea încredere în tine?

– Din pricina lingoului de aramă.

– Ai mijloacele potrivite ca să-i convingi pe oameni!

– Atunci să pornim. Vă urmez.

– Lingoul, mai întîi.

– Nu mă luați drept un nătărău. Voi mă duceți până la credincioșii Prevestitorului, iar eu vă plătesc după aceea. Dacă nu, ne despărțim acum. Găsesc eu drumul și singur.

– Trebuie să ne sfătuim.

– Bine, dar iute.

Între cei doi tîlhari se iscă o discuție aprigă. Unul invoca prudența, celălalt, cîștigul. Într-un tîrziu, aleseră o cale de mijloc.

– Cel mai nimerit loc pentru tine e Sichem, grăi primul. În cîmpie se pot ivi tot soiul de necazuri. Dar în oraș ne putem mișca mai lesne.

– Dar soldații nu străbat în lung și-n lat întreg orașul?

– Bineînțeles, dar nu supraveghează chiar fiecare casă. Acolo avem legături cu oamenii care te vor ajuta să ajungi la Prevestitor.

– Haideți, luați-o înainte!

– Ține-te cît mai departe în urma noastră, prietene! Noi știm cum să ne descurcăm cu egiptenii. Dacă te arestează, n-o să-ți sărim în ajutor.

– Gîndiți-vă la răsplata ce v-așteaptă și feriți-vă de încurcături.

– Dar ce-ți închipui? Dacă te prind pe tine înseamnă că noi am muncit pe degeaba.

Aceste vorbe rostite din toată inima îl liniștiră pe Iker.

Străbătură cărări lăturalnice, făcînd popasuri dese, și în apropierea orașului se abătură din drum înainte de a pătrunde într-un cartier ticsit, unde casele dărăpănate se întreceau una pe alta în sărăcie.

Tîlharii schimbară vorbe binevoitoare cu bătrînii așezați pe pragurile cocioabelor. Fără îndoială, cei doi nu treceau drept niște necunoscuți.

Dintr-odată, o ceată de copii îl înconjurară pe Iker.

– Tu nu ești de pe-aici!

– Plecați și lăsați-mă-n pace!

– Răspunde sau aruncăm în tine cu pietre!

Iker nu dorea să se bată cu niște copii, dar aceștia nu păreau să glumească.

Cu lovituri de picior, unul dintre hoți îi împrăștie.

– Stați la pîndă în altă parte! le porunci el. Băiatul ăsta e cu noi.

Copiii se supuseră și se îndepărtară văicărindu-se.

Iker își urmă călăuzele pînă lîngă o casă cu pereții murdari. Pe o grămadă de gunoi stătea chircită o bătrînă acoperită de zdrențe și cu privirea goală. În soarele arzător, un măgar era priponit de un țăruș cu o frînghie atît de scurtă încît abia se putea mișca.

– Barem dați-i puțină apă, grăi cu milă Iker.

– Nu-i decît un animal. Haide, intră!

– Cine locuiește aici?

– Oamenii pe care-i cauți.

– Mai înainte, mi-ar plăcea să mă încredințez că nu mă păcăliți.

– Noi am respectat înțelegerea. Acum trebuie să ne plătești.

Lucrurile luau o întorsătură urîtă.

Iker scoase din sac un lingou de aramă. Pe dată, o mînă lacomă îl înhăță.

– Intră! Intră!

Odaia cu pămînt bătătorit pe jos mirosea atît de urît, încît Iker șovăi. Și, în clipa în care Fiul regal păși peste prag ținîndu-se de nas, fu împins cu putere înăuntru. În spatele său, ușa se închise cu zgomot.

În penumbra încăperii se zăreau vreo zece cananeeni înarmați cu furci și hîrlețe. Un bărbos cu părul încîlcit și plin de păduchi se răsti la cel nou-venit.

– Cum te cheamă?

– Iker.

– De unde vii?

– De la Memphis.

– Ești egiptean?

– Da, însă mă împotrivesc domniei lui Sesostris. După ce i-am ajutat pe prietenii mei asiatici, la Kahun, am încercat să-l ucid pe tiran. După ce am dat greș, m-am ascuns, nădăjduind să-i regăsesc odată și-odată. Ca să scap de gărzi nu-mi rămînea

decît o cale: să trec Zidurile Regelui și să mă adăpostesc în Canaan. Vreau să încep iar lupta împotriva celui care ne asuprește. Dacă Prevestitorul mă primește printre credincioșii săi, n-am să-l dezamăgesc.

– Cine ți-a vorbit despre el?

– Aliații mei asiatici. Și apoi, pretutindeni faima sa sporește de la o zi la alta. Faraonul și apropiații lui au început să tremure de frică. Și alți egipteni se vor alătura curînd Prevestitorului.

– Cum ai trecut de Zidurile Regelui?

– Am ales un fort mai dosnic și m-am furișat în timpul nopții. Arcașii au tras în mine și m-au atins la umărul stîng.

Și Iker își arătă rana.

– Și-a făcut-o singur! îl învinui un cananean. Nu-mi place defel înfățișarea egipteanului ăstuia. Neîndoielnic e o iscoadă.

– Și atunci, i-o întoarse Iker, aș fi fost atît de prost încît să mă arunc de bunăvoie în gura șacalului? În mai multe rînduri mi-am primejduit viața apărîndu-vă țara și n-am să mă opresc pînă nu va fi liberă.

Un copil din ceata care îl întîmpinase pe Iker reapăru și șopti cîteva cuvinte la urechea căpeteniei cananeenilor. Apoi plecă alergînd.

– Ai venit singur, nimeni nu te-a urmărit, grăi bărbosul.

– Dar asta nu dovedește nimic! strigă unul dintre tovarășii săi. Să ne arătăm prevăzători și să-l omorîm.

Atmosfera deveni și mai apăsătoare.

– Nu săvîrși o faptă cu neputință de îndreptat. Sînt un scrib care are știință despre obiceiurile de la palat și despre tot ce se petrece în Memphis. Aș putea să vă fiu de mare folos.

Aceste vorbe iscară tulburare printre cananeeni. Cei mai mulți le socoteau demne de încredere și erau gata să-l primească pe Iker, dar doi se încăpățînau să ceară moartea lui.

– Trebuie să ne mai gîndim, încheie bărbosul. Pînă vom lua o hotărîre, ești prizonierul nostru. Dacă încerci să fugi, nu vei scăpa cu viață.

6.

Isis pătrunse în capela templului lui Sesostris unde era depusă corabia din aur a lui Osiris. Supravegheat fără odihnă, edificiul oferea un adăpost sigur. Doar perechea regală, preoții permanenți și tînăra preoteasă puteau să intre în sanctuar ca să împlinească ritualurile. În absența faraonului și a Marii Soții regale, Isis reînsuflețea corabia aceasta căreia, din pricina bolii salcîmului, îi lipsea energia necesară celebrării misterelor. Doar rostirea cu voce tare a părților sale o menținea în viață.

Cu smerenie, tînăra femeie ridică vălul ce acoperea neprețuita comoară.

– Prora ta e pieptul stăpînului Apusului, Osiris reînviat, iar pupa ta, cel al zeului Min, focul înnoitor. Ochii tăi sînt ochii spiritului în stare să-l vadă pe Cel Mare. Cîrma ta e alcătuită din cuplul divin din cetatea Zeului. Catargul tău dublu este steaua fără seamăn, care își croiește drum printre nori, parîma din față e judecata cea limpede, parîma din spate – coada panterei Mafdet, păzitoarea Locașului Vieții, parîma tribord – brațul drept al Creatorului, Atum, parîma babord – brațul său stîng, cabina ta e zeița Cer cu toate puterile sale, iar vîslele sînt brațele lui Horus cînd călătorește.[1]

Timp de cîteva clipe, aurul păru să răspîndească o lumină vie ce scălda toată capela. Tavanul se preschimbă în cer înstelat, iar corabia pluti iar prin univers.

---

[1] Din *Texte ale Sarcofagelor*, cap. 398.

Apoi întunericul se înstăpîni din nou, strălucirea aurului se stinse și mișcarea corabiei se opri.

Atîta vreme cît salcîmul nu va înverzi și Abydosul va fi lipsit de aurul zeilor, Isis nu putea să obțină mai mult. Dar formulele cunoașterii păstrau cel puțin corabia întreagă și o împiedicau să-și părăsească locul.

După ce-și isprăvi treburile, tînăra femeie se încredință că Vînt-de-Miazănoapte era hrănit cum se cuvine. În fiecare zi, se plimbau împreună la marginea ogoarelor. Întotdeauna pregătit să care orice poveri, măgarul izbutise, pînă la urmă, să cucerească și inimile celor mai neîncrezători. El, animalul lui Seth, se înfățișa acum ca un spirit bun, protector al ținutului. Și toți recunoscură că Isis nu se înșelase aducîndu-l la Abydos.

– Iker, a trecut, fără îndoială, Zidurile Regelui, începu ea.

Vînt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

– Se află acum în Canaan.

Animalul încuviință.

– Trăiește, nu-i așa?

Urechea dreaptă se înălță iar, cu tărie.

– Tu nu minți niciodată! E viu, dar în mare primejdie.

Răspunsul fu același.

– Nu ar trebui să mă gîndesc la el, murmură tînăra femeie. Oricum, nu atît de des... Mi-a cerut un răspuns. Dar e lucru înțelept să iubești o preoteasă din Abydos? Iar eu am dreptul să iubesc un Fiu regal? Viața mea se desfășoară aici, nicăieri în altă parte, și trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle fără urmă de slăbiciune. Mă înțelegi, Vînt-de-Miazănoapte?

În ochii căprui și mari se citea o imensă tandrețe.

Bega își privi îndelung palma mîinii drepte, în căușul căreia era săpat pentru totdeauna un cap micuț al lui Seth, cu urechile sale mari și botul ușor de recunoscut. Această pecete îi unea pe aliații zeului distrugerii și al violenței: Medes, Secretarul Casei Regelui, omul său de încredere, Gergu, și el însuși, Bega, preot permanent la Abydos.

El, deși sortit să-l slujească pe Osiris toată viața, îl trădase.

Dar, oare, faraonul însuși nu-l umilise refuzînd să-l numească mare preot al Abydosului și să-i încredințeze cheia marilor mistere? Și totuși, o merita cu prisosință. Dusese o viață pilduitoare, toți îi apreciau cunoștințele, iar asprimea și severitatea sa erau demne de laudă... Nimeni, nici măcar Pleșuvul, nu-l întrecea.

Să nu primească, așadar, ceea ce el socotea că i se cuvenea era o jignire de nesuportat pentru care Sesostris avea să plătească scump. Călcîndu-și jurămîntul, urînd ceea ce pînă deunăzi venera, Bega dorea acum moartea tiranului și pieirea Egiptului, împreună cu dispariția Abydosului, inima țării.

Rece ca un vînt de iarnă, înalt, cu un chip respingător, schimonosit de un nas proeminent, Bega avea să-și guste răzbunarea, distrugînd spiritualitatea osiriană, temelia pe care se înălțau poporul și țara faraonului.

Tocmai cînd se afla în culmea amărăciunii, Bega îl întîlnise pe Prevestitor.

Cu forța nimicitoare a unei furtuni, Răul pusese atunci stăpînire pe sufletul său. Nici cînd fusese cuprins de supărarea cea mai adîncă, nu-și închipuise întinderea puterii lui Seth.

Bega îi disprețuia pe noii săi aliați, Gergu și Medes, deși acestuia din urmă nu-i lipseau nici energia, nici voința, chiar dacă era una fățarnică. Totuși, în fața Prevestitorului se purta ca un băiețandru îngrozit și nevoit să se supună. El însuși, Bega, în ciuda vîrstei și a experienței sale, nu se putuse împotrivi.

De cînd jurase credință forței întunericului, preotul permanent se simțea mai împăcat. Aruncînd vraja asupra salcîmului lui Osiris, Prevestitorul își dovedise puterile. Doar el ar fi izbutit să-l zdrobească pe faraon și să secătuiască Abydosul. Iar Bega ocupa un loc de seamă printre acești uneltitori ai Răului, căci deținea o parte dintre tainele lui Osiris.

Tocmai își isprăvise treburile rituale, cînd o văzu pe Isis îndreptîndu-se spre biblioteca Locașului Vieții.

– Cercetările tale înaintează?

– Nu pe cît aş vrea eu de iute, dar nu-mi pierd speranța. În vechile scrieri am descoperit informații prețioase din care faraonul va culege roadele.

– Din fericire, salcîmul nu se mai usucă acum. Ți se cuvin laude pentru priceperea pe care ai arătat-o.

– Nu e meritul meu, Bega, ci doar al oglinzii zeiței Hathor. Strălucirea ei asigură mişcarea sevei prin trunchiul arborelui.

– Faima ta nu încetează să crească şi asta mă bucură nespus.

– Nu mă gîndesc decît la supraviețuirea Abydosului.

– În timpul acestui război nemilos care ne pune față în față cu forțele întunericului, sînteți un luptător aflat în primele rînduri.

– Nu fac altceva decît să împlinesc voința faraonului şi a marelui preot. Dacă dau greş, o altă preoteasă a lui Hathor mă va înlocui.

– Starea corabiei lui Osiris ne îngrijorează pe toți. Dacă ea nu se mai mişcă, atunci cum se va răspândi energia trebuincioasă reînvierii?

– Deocamdată, am împiedicat fărîmițarea ei.

– Să mărturisim că n-am făcut mare lucru.

– Cel puțin sufletul corabiei rămîne printre noi. Ce putem nădăjdui mai mult în împrejurările de acum?

– Devine tot mai greu să nu te laşi pradă gîndurilor negre! Mulțumită ție, Isis, preoții permanenți vor încă să creadă că nu e totul pierdut.

– Ne călăuzeşte voința de neclintit a unui monarh fără seamăn. Atîta vreme cît el va domni, izbînda e cu putință.

– Fie ca Osiris să ne protejeze!

Bega o privi pe Isis intrînd în bibliotecă. Ea avea să lucreze acolo tot restul zilei şi o bună bucată din noapte, lăsîndu-i lui Bega cale liberă ca să-şi pregătească următoarea nelegiuire.

Căci azi sosea Gergu, cîinele credincios al lui Medes.

Ca să mai îndulcească plictiseala călătoriei, Gergu se ameţise cu bere tare. Înaintea plecării, o prostituată siriană îi alungase puțin încordarea, deşi se împotrivise celor cîteva palme

pe care i le dăduse Gergu. Îi plăcea tare mult să bată femeile! Fără ajutorul lui Medes, plîngerile celor trei soții ale lui Gergu l-ar fi aruncat în temniță. Și fiindcă acum stăpînul său îl oprise să se mai însoare, se mulțumea cu tîrfe ieftine și de cea mai joasă speță.

Strîngător de dări la început, Gergu fusese apoi numit inspector principal al hambarelor, tot grație lui Medes, al cărui fidel și devotat slujitor era. Noua sa slujbă îi permitea să-i jecmănească pe oamenii cinstiți, amenințîndu-i cu felurite pedepse, și să atragă de partea sa o grămadă de netrebnici care îi aduceau o adevărată avere, furînd grîne din magazii. Mîncău și bețivan, Gergu ar fi fost mulțumit de traiul acesta ușor, dacă stăpînul său n-ar fi rîvnit la mai mult.

De cînd îl întîlnise pe Prevestitor, Medes voia nu doar să-l răstoarne pe Sesostris, ci să pună mîna pe bogățiile regatului și să încurajeze credința în atotputernicia unui nou zeu, care le obliga pe femei să rămînă la adevărata lor menire, aceea de făpturi supuse bărbaților.

Planul acesta primejdios îl îngrozea pe Gergu. Totuși, nici nu putea fi vorba să-l înfrunte pe Medes și cu atît mai puțin pe Prevestitor, care îi ucidea cu sălbăticie pe trădători. Așa că trebuia să le dea ascultare, luîndu-și cît mai multe măsuri de prevedere ca să nu-și pună viața în pericol.

Din cînd în cînd, Gergu mergea la Abydos unde dobîndise rangul de preot temporar, ceea ce îi înlesnea ticălosul negoț pus la cale cu părtașul său, preotul permanent Bega. Niciodată inspectorul principal al hambarelor n-ar fi crezut că un inițiat în misterele lui Osiris s-ar fi lăsat pradă lăcomiei. Însă, cum în joc era cel mai mare cîștig din viața lui, nu avea de gînd să facă nazuri.

În port, Gergu schimbă cuvinte prietenești cu străjile, felicitîndu-le pentru liniștea ce învăluia aceste locuri. Socotind după paza impusă de rege, Abydosul nu avea să se mai teamă de nimic!

Ca de obicei, Gergu adusese merinde dintre cele mai alese, pînzeturi, uleiuri, sandale și alte obiecte pe care Bega le ceruse,

chipurile ca să asigure bunăstarea preoţilor. Cei doi bărbaţi stătură îndelung de vorbă, verificînd lista mărfurilor și pregătind viitorul transport.

În realitate, ei se îngrijeau de un negoț tainic și mult mai rodnic.

Odată isprăvite treburile administrative, Bega îl conduse pe Gergu pînă la terasa Marelui Zeu. Aici apucară pe un drum rezervat procesiunilor, pustiu în afara zilelor de sărbătoare care nu urmau să fie organizate prea curînd, presupunînd că vor mai fi vreodată celebrate.

De o parte și de alta a cărării ce ducea spre scara lui Osiris, se găseau numeroase capele, care adăposteau statui și stele funerare, menite să unească sufletele stăpînilor lor cu veșnicia Celui Reînviat. Doar cîtorva aleși, după ce fuseseră inițiați, li se îngăduise să-și continue astfel viața de după moarte, formînd curtea lui Osiris și aici, pe pămînt, și în Lumea de Dincolo.

O tăcere adîncă învăluia aceste monumente, ancorate în nevăzut. Nici un om de rînd, nici un soldat nu tulbura pacea locului. Așa că lui Bega îi trecuse prin minte o idee vicleană: să scoată din Abydos mici stele funerare de mare preț și să le vîndă pe aur unor cumpărători bogaţi și nespus de fericiți să-și dobîndească astfel nemurirea. Dar preotul permanent nu se oprise aici. Încredinţîndu-le complicilor săi o pecete și dezvăluindu-le formulele ce trebuiau gravate pe stele, îi ajutase pe aceștia să facă și unele false ce-i păcăleau cu ușurință pe necunoscători.

Tristețea dispăruse din sufletul lui Bega. Pe de-o parte, se îmbogățea în sfîrșit, după atîția ani de sacrificii în slujba lui Osiris; pe de altă parte, slăbea magia Abydosului furîndu-i cîteva pietre sacre, fie ele și dintre cele mai modeste.

– Mă simt rău printre mormintele astea, mărturisi Gergu. Mi se pare că morții se uită la mine.

– Chiar dac-ar fi așa, nu-ți pot pricinui nici un rău! Cine se teme de ei e legat de mîini și de picioare. Eu am zdrobit aceste opreliști. Crede-mă, Gergu, aceste făpturi care zac fără suflare, asemenea pietrelor, n-au nici o putere. În schimb, noi sîntem vii.

În ciuda acestor încurajări, inspectorul principal al hambarelor se îndepărtă în grabă de terasa Marelui Zeu. Oare Osiris nu veghea asupra protejaților săi, iar hoții nu-i stîrneau mânia?

– Cum facem?

– Ca și pînă acum, răspunse Bega. Am ales o stelă minunată, ascunsă printre alte douăzeci, uitate în fundul unei capele. Vino cu mine s-o scoatem de acolo.

Deși monumentele înconjurate de grădini micuțe nu conțineau nici o mumie, Gergu avu sentimentul că pîngărește un mormînt. Înfășură cu grijă într-o pânză albă piatra acoperită de hieroglife și o cără până în deșert. Picături de sudoare i se broboniseră pe frunte, nu din caza poverii, ci pentru că îi era frică de un atac neașteptat venit din partea acestei pietre încărcate de magie. Cu mare zor o îngropă în nisip.

– Ai pregătit totul?

– Bineînțeles, răsuflă Gergu ușurat. L-am plătit pe soldatul care stă de strajă în noaptea asta. El are să dezgroape stela și să o încredințeze căpitanului unei corăbii ce pleacă spre Memphis.

– Mă bizui pe tine, Gergu. Să nu săvîrșești nici cea mai măruntă greșeală.

– Sîntem în aceeași barcă amîndoi!

– Nu te lăsa orbit doar de cîștiguri. Amintește-ți că ținta hotărîtă de Prevestitor e mai presus de ele.

– Dacă năzuim prea sus, nu e cu putință să dăm greș?

Deodată, palma mîinii drepte a lui Gergu fu străbătută de o durere vie. Privind-o, Gergu băgă de seamă că micul cap al lui Seth se înroșise.

– Nu te gîndi să-l trădezi, îl povățui Bega. Altminteri, Prevestitorul te va ucide.

7.

Cananeanul care se arătase dușmănos față de Iker îl supuse pentru a treia oară unui lung șir de întrebări. Răspunsurile date pînă atunci de tînărul scrib nu le îngăduiseră temnicierilor săi să ia o hotărîre.

Iker încă nu se obișnuise cu duhoarea și mizeria locului. Călătoria sa începuse prost și risca să se încheie înainte de vreme.

– Mărturisește că ești o iscoadă plătită de faraon! țipă la el cananeanul.

– Văd că părerea ta rămîne neschimbată, așa că de ce să te contrazic?

– Care e misiunea ta adevărată?

– Doar Prevestitorul mi-o va încredința.

– Știi unde se găsește el și cîți luptători îl înconjoară?

– Dacă aș fi știut lucrul acesta, acum eram lîngă el.

– Care sînt planurile de război ale generalului Nesmontu?

– Mi-ar plăcea să le aflu, ca să le zădărnicesc.

– Vorbește-ne despre palatul din Memphis.

– Aceste informații sînt doar pentru urechile Prevestitorului și ale nimănui altcuiva. Cînd are să prindă de veste cum te-ai purtat cu mine, va fi vai și amar de tine. Ținîndu-mă prizonier aici, cauza noastră pierde un timp prețios.

Cananeanul îl scuipă pe egiptean, apoi îi smulse de la gît amuleta și o călcă în picioare cu furie.

– Acum nu mai ai nici o apărare, trădător nenorocit! Să-l schingiuim. Aduceți-mi cuțitul pe care-l ascunsese. Are să vorbească, o să vedeți.

Iker tresări. Moartea îl înspăimînta îndeajuns, dar să mai treacă și prin asemenea suferințe! Totuși, nu va sufla un cuvînt. Orice-ar fi spus, l-ar fi întărîtat pe călăul său. Mai bine să-l lase să creadă că se înșela și să-și atragă, poate, simpatia tovarășilor lui.

Cananeanul agită cuțitul, trecînd cu iuțeală lama pe sub nasul tînărului scrib.

– Ți-e frică, nu?

– Bineînțeles că mi-e frică. Și nu pricep de ce mă pedepsiți forțîndu-mă să îndur o asemenea încercare.

– Mai întîi am să-ți crestez pieptul. Apoi am să-ți tai nasul și, la sfîrșit, testiculele. Cînd voi isprăvi, n-ai să mai fi bărbat. Așa că ce zici, mărturisești?

– Cer să fiu dus în fața Prevestitorului.

– Ai să spui tot, iscoadă nenorocită!

Prima tăietură îi smulse un strigăt de durere Fiului regal. Legat zdravăn de mîini și de picioare, nu putea să se apere.

Lama i se înfigea iar în carne, cînd, brusc, ușa se deschise, lovindu-se de perete.

– Soldații! Să fugim iute!

Lovit de o săgeată ce i se înfipsese în spinare, pîndarul se prăbuși. Vreo douăzeci de soldați năvăliră în odaia rău mirositoare și-i măcelăriră pe cananeeni.

– Și cu el ce facem, comandante? întrebă un soldat arătînd spre Iker.

– Dezleagă-l! Generalul Nesmontu o să fie fericit să stea de vorbă cu unul dintre nelegiuiții ăștia de luptători cananeeni.

Iker era închis în cazarma principală, unde Nesmontu, încîntat că arestase, în sfîrșit, un credincios de-al Prevestitorului, îi punea întrebare după întrebare, cu atîta cruzime încît nimeni nu căpătase îngăduința să rămînă în odaie.

Slujind în armată de tînăr, morocănos, cinstit, indiferent la onoruri, generalului îi plăcea să trăiască printre oamenii săi și nu-l speriau greutățile de nici un fel. În ciuda vîrstei sale, avea un trup robust și cei tineri se străduiau din răsputeri să țină pasul cu el.

– Rana e ușoară, zise el întinzînd un unguent pe carnea înroșită. Cu leacul acesta, ai să te vindeci repede.

– Dacă nu apăreați...

– Cunosc obiceiurile sălbaticilor ăstora și începusem să mă plictisesc. E limpede că n-ai izbutit să-i convingi. Ai avut noroc, soldații mei ar fi putut ajunge prea tîrziu.

Tînărul nu-și mai putu stăpîni lacrimile.

– Plîngi pe săturate, ai să te mai ușurezi. Chiar și pe cei mai viteji îi cuprinde spaima înaintea torturii. Bea din vinul acesta vechi, rod al viei mele din Deltă. Biruie orice boală. Două cupe pe zi alungă oboseala.

Într-adevăr, licoarea îl înzdrăveni pe tînărul scrib. Puțin cîte puțin, tremurul i se potoli.

– Nu-ți lipsește îndrăzneala, Fiule regal, dar te-ai izbit de niște dușmani de temut, mai răi decît fiarele, și nu-mi pari pregătit pentru soiul acesta de misiuni. Toți cei care au încercat să se strecoare printre luptătorii cananeeni au sfîrșit în chinuri groaznice și tu ai fi avut parte de aceeași soartă. Îți dau un sfat: întoarce-te la Memphis.

– Cu mîna goală?

– Ai scăpat cu viață și asta e mare lucru.

– Aș putea să trag foloase de pe urma acestei întîmplări, generale.

Nesmontu se uită la Iker nedumerit.

– Cum anume?

– Întrucît sînt de partea luptătorilor cananeeni, m-ați arestat și m-ați judecat. Dați de știre lucrul acesta ca nimeni să nu pună la îndoială credința mea față de Prevestitor. Și atunci, tovarășii mei au să mă scoată din închisoare înainte ca osînda să fie dusă la împlinire.

– Îmi ceri prea mult. Temnița mea e sigură și faima ei nu trebuie pătată. Dar există o cale mai simplă: cușca.

– Despre ce anume e vorba?

– Osîndit la muncă silnică, vei fi dus în afara Sichemului, unde îți vei ispăși pedeapsa. Mai înainte însă, vei fi închis într-o cușcă și astfel vei străbate orașul, ca fiecare să-și dea seama ce-l așteaptă dacă îi atacă pe egipteni. În timpul unui popas, cușca nu va fi păzită. Dacă oamenii Prevestitorului vor să te scape, li se va ivi atunci prilejul s-o facă.

– Minunat, generale!

– Ascultă, fiule, aș putea să-ți fiu bunic. Oricît ești tu de Fiu regal, n-am să mă pierd în plecăciuni și vorbe curtenitoare fără rost. Mai întîi, consider că planul acesta e sortit dezastrului, apoi, chiar dacă merge, o să te arunce drept în foc. Pățania pe care tocmai ai trăit-o nu ți-a fost de ajuns? Lasă-te păgubaș și întoarce-te în Egipt!

– Peste putință, generale.

– De ce, Iker?

– Pentru că trebuie să șterg orice amintire a greșelilor mele trecute, să mă supun faraonului și să salvez Arborele vieții. În împrejurările de acum, singura noastră șansă e să găsim bîrlogul Prevestitorului.

– Cele mai bune iscoade ale mele au dat greș!

– Tocmai de aceea e nevoie să schimbăm mijloacele și din pricina aceasta mă aflu aici. Începutul a fost greu, recunosc, dar putea să fie altfel? Dacă ne gîndim bine, lucrurile nici nu stau prea rău. Urmărindu-mă și protejîndu-mă, ați zdrobit un grup de luptători ascunși în Sichem. Întrebuințarea cuștii mi se pare nimerită. Toți vor afla că sînt de partea cananeenilor și mă vor elibera.

– Și tragi nădejde că te vor conduce în fața Prevestitorului?

– Fiecare lucru la timpul lui, generale! Deocamdată, să mergem mai departe.

– Mare nesăbuință, Iker!

– Părintele meu mi-a încredințat o misiune și am s-o îndeplinesc.

Vocea gravă a lui Iker îl mișcă pe bătrînul soldat.

– N-ar trebui să-ți mărturisesc asta, fiule, dar, în locul tău, și eu aș fi făcut la fel.

– Ați găsit cuțitul cu care m-a tăiat cananeanul?

– Aș jura că e al unui duh păzitor! A ars mîna soldatului care mi l-a adus.

– Și puteți să-l atingeți fără să vă răniți?

– Într-adevăr.

– Nu este acesta privilegiul celor care alcătuiesc Cercul de Aur din Abydos?

– De unde ai scos-o și pe-asta, Iker? Soldații mei se tem de vrăji, eu – nu. Să înțeleg că te preocupă Abydosul.

– Inima Egiptului.

– Așa se spune.

– Mi-ar plăcea atît de mult să-l cunosc!

– Atunci n-ai luat-o încotro trebuia!

– Cine știe? Astăzi drumul meu trece prin Canaan.

Nesmontu îi arătă Fiului regal cuțitul.

– Dar ție nu-ți arde mîna?

– Nu, mai degrabă îmi dă putere.

– Din nenorocire, n-ai cum să-l iei cu tine. Cel închis în cușcă e gol și stîlcit în bătaie. Ești la fel de hotărît?

– Mai mult ca oricînd.

– Dacă te întorci teafăr, am să-ți înapoiez această armă.

– Cînd voi descoperi sălașul Prevestitorului, cum să vă dau de știre?

– Prin orice mijloace care-ți trec prin minte, dar nici unul nu va fi lipsit de primejdie. Să zicem că vei fi primit într-un clan cananean. Acesta va fi, neîndoielnic, unul nomad care rătăcește dintr-un loc în altul. La fiecare oprire, lasă un mesaj cifrat. Doar eu îl voi putea citi și-l voi trimite apoi lui Sobek Protectorul care i-l va înmîna Luminăției Sale. Scrie pe orice: trunchiul unui arbore, o piatră, o bucată de pînză... cu mare fereală ca să nu te vadă nimeni, și să ne rugăm ca gărzile deșertului să dea peste mesajul tău. Străduiește-te să ademenești un nomad, făgăduindu-i un cîștig însemnat. Poate el se-ncumetă să vină aici, la

Sichem, ca să-mi aducă vești. Dar dacă nimerești peste un slujitor devotat Prevestitorului, ești un om mort.

Iker se simți descumpănit.

– La drept vorbind, nimic nu e sigur.

– Nimic, fiule.

– Pot să izbutesc și să dau greș în același timp, să-l găsesc pe Prevestitor și să nu pot să vă înștiințez!

– Întocmai. Te încăpățînezi să încerci?

– Fără șovăire.

– O să mîncăm împreună aici, pretinzînd că n-am scos de la tine toate răspunsurile pe care le așteptam. Apoi n-ai să mergi în temniță, ci drept în cușcă. Începînd din clipa aceasta, nu mai ai cum să faci cale întoarsă.

– Generale, aveți încredere în Sobek Păzitorul?

Nesmontu avu o tresărire.

– Ca în mine însumi. De ce-mi pui asemenea întrebare?

– Nu mă prea are la inimă și...

– Nu vreau să aud mai multe! Sobek este cinstea întruchipată. Și-ar jertfi bucuros viața ca să-l salveze pe rege. E firesc să se arate bănuitor față de tine. Dar prin faptele tale ai să-l convingi să te prețuiască. Cît despre informațiile pe care tu și cu mine i le vom încredința, nu le va dezvălui nimănui altcuiva în afară de faraon. Sobek îi urăște pe lingușitorii de la curte și are de o mie de ori dreptate.

Mîncînd o gustoasă coastă de vacă și bînd un vin roșu dintre cele mai alese, Iker își dădu seama de nebunia sa. Întîmplările neprevăzute și amenințătoare erau atît de numeroase, încît nu avea, cu adevărat, nici o șansă de reușită.

8.

Așezată pe niște tălpici din lemn trași de doi boi, cușca fu plimbată prin tot Sichemul. Obligat să stea în picioare, Iker se agățase de zăbrele și își îndrepta ochii spre cananeenii care se uitau la această priveliște tristă.

Nenumărate vînătăi, pictate cu îndemînare, răspîndite pe trupul tînărului dovedeau cruzimea caznelor la care fusese supus. Însă, de vreme ce trupele generalului nu scotociseră prin anumite cartiere ale orașului însemna că nefericitul acesta nu vorbise.

Soldații însărcinați să supravegheze cușca nu se grăbeau. Trebuia ca fiecare locuitor să priceapă ce soartă îi aștepta pe răzvrătiți.

– Bietul băiat n-a cunoscut încă tot răul, murmură un bătrîn. Acum au să-l ducă la muncă silnică și nu va rezista multă vreme acolo.

O tăcere grea se așternea la trecerea cuștii. Unora le-ar fi plăcut să atace convoiul și să-l salveze pe prizonier, dar nimeni nu se încumeta, de frica unor pedepse cumplite.

Iker nădăjduia să zărească un semn care să-i făgăduiască libertatea, un simplu gest sau o privire cu subînțeles.

Dar nu văzu nimic de felul acesta.

Copleșiți de neputință, oamenii rămîneau pe loc.

La capătul călătoriei, osînditul primi puțină apă și o bucată de plăcintă uscată.

Apoi soldații însoțiră cușca în afara Sichemului și o apucară spre miazănoapte.

Cei doi luptători devotați ai Prevestitorului nu cădeau la învoială asupra a ceea ce se cuvenea să facă.

– Ordinele sînt ordine, reaminti cel mai nervos dintre ei. O să ucidem această iscoadă.

– De ce să ne vîrîm singuri în vreo încurcătură? se împotrivi cel bălai. Egiptenii vor duce treaba asta la bun sfîrșit în locul nostru!

– Nu știi tot.

– Atunci spune-mi tu!

– Prevestitorul mi-a destăinuit că acest Iker e înțeles cu egiptenii.

– De necrezut!

– După veștile sosite de la Memphis, n-a mai rămas nici o îndoială. Se spune că Iker ar fi chiar un Fiu regal trimis de Sesostris ca să se strecoare printre noi.

– Dar a fost schingiuit și închis în cușcă!

– O înșelătorie de-a generalului Nesmontu. În felul acesta, oamenii o să creadă că Iker e gata să moară pentru cauza noastră.

Nemaiavînd ce să zică, Bălaiul nu se pierdu cu firea. Deși era singurul om al generalului Nesmontu care pătrunsese într-un clan cananean, el nu-l întîlnise niciodată pe Prevestitor și se întreba adesea dacă acesta nu era cumva doar o amăgire. Însă lupta cananeenilor exista cu adevărat! Bălaiul urma să transmită curînd generalului informații care vor zădărnici viitoarele atacuri și vor înlesni multe arestări.

Dar în clipa de față trebuia să îndeplinească o misiune la care nu se aștepta. Și ceea ce tocmai aflase îi îngreuna și mai mult sarcina.

– Doar nu te gîndești să atacăm convoiul, îi spuse celuilalt. Sîntem doar doi!

– Nu vor păzi cușca tot timpul, căci acest fals prizonier așteaptă să-l ajutăm. Cînd o să facă popas la căderea nopții, îl vom elibera.

Din teama de a nu trezi bănuieli, Bălaiul nu se putea împotrivi unui ordin al Prevestitorului. Dar cum să descurce ițele acestei povești atît de încîlcite? Sau lua parte la uciderea unui om de același sînge cu el și Fiu regal pe deasupra, sau îl salva și zădărnicea luni întregi de trudă, căci s-ar fi dat în vileag.

Pe înserat, convoiul se opri lîngă o pădurice. Soldații așezară cușca sub un tamarin și se apucară să mănînce, schimbînd între ei glume deocheate. Apoi se culcară, sub paza unei santinele, care nu întîrzie nici ea să ațipească.

– Vezi, observă cananeanul, ne lasă cale liberă.

– Și dacă ne întind o capcană? se neliniști Bălaiul.

– Da' de unde, totul se petrece după cum a spus Prevestitorul! El nu se înșală niciodată.

– Ce-ar fi să-i ucidem mai întîi pe soldați? își dădu cu părerea Bălaiul, sperînd că această încercare de atac se va isprăvi cu fuga lor pripită.

După aceea nu i-ar mai fi rămas decît să găsească un mijloc de a-l preveni pe Iker că fusese descoperit și că trebuia să renunțe la planurile sale.

– Nici să nu te gîndești! Soldații se prefac a nu vedea nimic. Hai să-i dăm drumul egipteanului!

Bălaiul se hotărîse. După eliberarea lui Iker, o să-l omoare pe cananean. Misiunea sa, ca și cea a lui Iker, avea să se oprească aici. Dar, cel puțin, supraviețuiau amîndoi.

Să stea închis în cușcă îl istovea, dar tînărul scrib se ținea încă bine, amintindu-și cuvintele înțelepților și visînd la Isis. Uneori, îl încerca și dorința de a rîde, întrebîndu-se oare ce-ar crede ea despre cuvintele lui de dragoste, dacă l-ar vedea acum.

Dar apoi frica revenea, cu încăpățînare, înșelătoare și vicleană.

Vor apărea luptătorii cananeeni? Și ce anume vor face? Îi vor măcelări pe toți?

Să aștepte ferecat în cușcă îi zgîndărea nervii mai mult decît putea el îndura. Neizbutind să adoarmă adînc, Iker tresărea la orice zgomot.

Deodată desluşi în întuneric doi bărbaţi care se tîrau spre el.

Santinela sforăia.

Necunoscuţii se ridicară în picioare şi, ducînd un deget la buze, îi poruncirâ lui Iker să tacă. Apoi tăiară frînghiile ce legau strîns zăbrelele din lemn.

În sfîrşit, Fiul regal putea să se smulgă din închisoarea sa.

Cananeanul avea încredere în tovarăşul său. Dar, în clipa în care prizonierul, tremurînd, păşi afară din cuşcă, bălaiul se trase îndărăt şi se aşeză în spatele cananeanului. Însă, tocmai cînd îşi scosese cuţitul şi se pregătea să i-l înfigă acestuia în spate, o lovitură fulgerătoare îi zdrobi ceafa.

Durerea fu aşa de năprasnică, încît omul deschise gura, fără să strige, scăpă arma şi căzu în genunchi. Îndată, aceeaşi lamă îi tăie beregata.

Treisprezece-Ani ucidea bine şi iute.

– Putregaiul ăsta era un trădător în slujba lui Nesmontu, îl lămuri el pe cananean, care rămăsese încremenit. Eu sînt ucenicul Prevestitorului.

– Tu eşti copilandrul care a pus mîna de unul singur pe o caravană întreagă?

– Chiar eu, dar nu sînt un copilandru. Ia în spinare stîrvul trădătorului şi să plecăm de aici.

– De ce să mai cărăm şi leşul ăsta?

– O să te lămuresc îndată.

Cei trei bărbaţi se îndepărtară în grabă.

Cînd socotiră că se află în siguranţă, se opriră să-şi tragă sufletul. Frînt de oboseală, Iker se întinse pe pămînt şi închise ochii, nemaiputînd să-şi biruie somnul. Trebuia să doarmă măcar o oră. Lipsit de vlagă cum era, nu mai avea putere să lupte.

– Are să fie uşor, grăi cananeanul, lepădîndu-şi povara.

– Ce tot spui acolo? îl întrebă Treisprezece-Ani.

Cananeanul îl trase deoparte pe băieţandru.

– Am primit un ordin.

– Care?

– Lasă-mă să-l îndeplinesc şi nu te amesteca!

– Mi-ar plăcea totuși să pricep și eu!

– Ascultă, micuțule, Prevestitorul este marea noastră căpetenie.

– În privința asta, sîntem de aceeași părere.

– Tu ai ucis un trădător, eu am să-l ucid pe celălalt.

– Vrei să zici că...

– Egipteanul ăsta nu e un prizonier adevărat, ci un supus al faraonului. Face pe nevinovatul ca să ne cîștige încrederea. Din fericire, noi știm tot. Nu l-am scos din cușcă decît ca să-l omor. Iar acum doarme, așa că nici măcar n-o să se zbată.

Cananeanul se apropie de Iker și îngenunche.

În clipa cînd să-l înjunghie în inimă, vîrful unui cuțit îi străpunse violent șalele. Limba îi ieși din gură ca unui șarpe, mîinile și picioarele i se încordară, prăbușindu-se alături de egiptean.

– Prevestitorul este marea noastră căpetenie, încuviință Treisprezece-Ani, și mi-a poruncit să-l salvez pe Iker.

Primele raze ale soarelui îl treziră pe Fiul regal.

Sleit de puteri, de-abia se ridică în picioare. Mai întîi, văzu un băiențandru care mesteca slănină, apoi două leșuri, din care unul sluțit cu sălbăticie. În locul feței era doar un terci însîngerat.

Deși nu avea ce să verse, lui Iker i se întoarse stomacul pe dos.

– Ce s-a petrecut?

– Bălaiul era o iscoadă de-a generalului Nesmontu. De mai bine de un an intrase într-un clan cananean, dar l-am dibuit noi! Așa că l-am omorît.

Iker se cutremură.

– Și celălalt?

– Se supunea ordinelor, dar era un prost. Avea de gînd să-ți facă de petrecanie.

– Și tu... tu m-ai salvat?

– Asta a fost porunca. Numele meu e Treisprezece-Ani, căci voi avea mereu vîrsta primei mele isprăvi. Sînt un discipol

credincios al Prevestitorului care îmi încredinţează misiuni dintre cele mai tainice.

– Ştii... ştii cine sînt?

– Te cheamă Iker, Fiul regal al lui Sesostris pe care visai să-l asasinezi. Ţi-era frică să nu fii arestat, de aceea ai fugit şi vrei să te alături răzvrătiţilor cananeeni.

– Eşti gata să mă ajuţi?

– Am să te duc la clanul meu. O să lupţi cu noi împotriva asupritorului.

Iker nu-şi credea urechilor. Un prim pas, dar atît de încurajator!

– De ce l-ai pocit pe nefericitul ăsta?

– O să ne folosim de stîrvul lui. Uită-te bine la el! E cît tine de înalt, are părul ca al tău şi trupurile voastre seamănă. Singura deosebire dintre voi era chipul. Prin urmare l-am distrus. Şi n-am uitat cele două cicatrice ale tale: una pe umăr şi una pe piept. Cînd soldaţii egipteni îl vor găsi pe el şi pe bălai o să priceapă că au pierit cele două iscoade ale lor.

Iker tresări.

– Mă iei drept o iscoadă.

– Clanul meu are să facă din tine un luptător cananean. Fiul regal Iker a dispărut pentru totdeauna, acum începe noua ta viaţă. Şi o să fie pe de-a-ntregul în slujba cauzei noastre.

Iker se simţea în stare să se descotorosească de acest băiat şi să se întoarcă la Sichem. Dar zîmbetul plin de cruzime al lui Treisprezece-Ani îl ţintui pe loc.

Răsăriţi parcă din pămînt, vreo douăzeci de cananeeni înarmaţi cu pumnale şi lănci îşi înconjurară prada.

Împietriţi, soldaţii din cazarma cea mare a Sichemului priveau cu durere cele două trupuri neînsufleţite care zăceau pe pămînt, în curte.

Pînă şi generalul Nesmontu, obişnuit cu cele mai groaznice privelişti, era răscolit. Îl iubea mult pe băiatul cel bălai, soldat curajos, care plecase de bunăvoie în această misiune şi care tocmai urma să culeagă roadele unei trude

îndelungate. Fără îndoială, săvîrșise vreo faptă necugetată pentru care plătise cu viața. Generalul se încredință acum de zădărnicia încercării oricui de a se strecura printre luptătorii cananeeni și prezența celui de-al doilea leș îi întări această părere.

Cum putea fi cineva atît de crud încît să ciuntească astfel o făptură umană, chiar dacă era vorba de un dușman? Trupul nu mai avea chip, dar se ghicea lesne al cui era.

Îngrețoșat, un ofițer îl acoperi cu o pînză.

– Ce ordonați, generale?

– Cercetați tot Sichemul și luați-i la întrebări pe toți cei care dau de bănuit. Sporiți numărul patrulelor din jurul orașului. Cît despre acești doi viteji, să fie mumificați și trimiși la Memphis.

– Îl cunosc bine pe cel bălai, spuse ofițerul, abătut. Dar celălalt cine e?

– Un băiat fără pereche.

Nesmontu se îndreptă încet spre odaia sa de lucru ca să scrie un mesaj în care-i vestea lui Sesostris moartea cumplită a Fiului regal Iker.

9.

– Hotărît lucru, nu sînteți bolnavă.

– Dar, doctore, se văită soția lui Medes, sufăr!

Mărunt, slab, cărînd mereu după el o traistă grea din piele, Gua își părăsise provincia fără tragere de inimă. Devenit unul dintre medicii cei mai renumiți din Memphis, aspru cu bolnavii săi, pe care îi învinuia pentru traiul dulce și hrana prea îmbelșugată, se învoise totuși să-i îngrijească și obținea rezultate bune care îi întăreau faima.

– Dacă o s-o țineți tot așa și o să vă înfruptați de dimineața pînă seara din mîncăruri scăldate în grăsime, ficatul o să se umfle. Și cum Maat își are locul în el, o să vă cuprindă amețelile la tot pasul și răul o să vă doboare.

– Dați-mi niște leacuri, doctore, pilule și unguente!

– Degeaba, dacă nu vă rețineți de la mîncare. Fiți mai cumpătată și mai vedem.

Cu toată împotrivirea pacientei sale, doctorul Gua rămase de neclintit. Fu nevoie chiar de vorbele răstite ale lui Medes pentru ca femeia să se liniștească. După ce o închise în odaia ei, Secretarul Casei Regelui îl primi pe credinciosul său Gergu, proaspăt întors de la Abydos.

– Viteazul nostru Bega se arată la fel de pus pe treabă?

– Vrea să se îmbogățească, dar asta nu-i ajunge. A strîns atîta ură împotriva faraonului, încît ea îi sporește hotărîrea.

– Preotul acesta bătrîn mi se pare un om de nădejde, încuviință Medes. La drept vorbind, își dezvăluie adevărata față. Ros

de lăcomie, s-a amăgit singur, crezînd că-l slujește pe Osiris și mulțumindu-se cu puțin. Însă singurul său stăpîn e, de-acum, Prevestitorul. Răul mă ademenește și mă încîntă, Gergu, căci el poate oricînd, orice. Într-o clipă, distruge ceea ce Maat a construit de-a lungul multor ani. Atunci cînd țara aceasta, cu orînduirea și templele ei, nu va mai fi decît un cîmp de ruine, vom putea face tot ce dorim, după bunul nostru plac.

Vinul alb și rece îi potoli setea lui Gergu. Cînd stăpînul său își deschidea astfel inima în fața lui, Gergu prefera să nu asculte. Iar dacă existau judecători pe lumea cealaltă, avea să le spună că el, unul, nu știuse nimic și să dobîndească astfel iertarea păcatelor.

– Ce-ai cules de data asta?

– O stelă minunată, cu chipul lui Osiris pe ea și cu formula sacră de la Abydos care îl leagă pe cel mort de strămoșii săi. O să cîștigăm o avere!

– Oamenii tăi sînt cu toții de încredere?

– Pe soldatul din Abydos care m-a ajutat l-am răsplătit cu dărnicie, iar unul dintre mesagerii aflați în slujba voastră transportă prada la Memphis cu o corabie a administrației. Nici cu el nu m-am dovedit zgîrcit. Bega zice că trebuie să fim cu băgare de seamă și să nu scoatem din Abydos mai multe stele deodată.

– Nu uita să le dai prietenilor noștri vameși partea ce li se cuvine și să alegi o altă magazie pentru lemnul prețios ce va sosi din Liban.

Lui Gergu îi plăcea negoțul pe ascuns, căci nu avea de-a face nici cu zeii, nici cu demonii. Nu era nevoie decît să cunoști pe de-a-ntregul administrația portului și pe slujbașii care se lăsau cumpărați.

Atmosfera întunecată de la palat îl surprinse pe Medes. Bineînțeles, faraonul le cerea scribilor și slujitorilor să dea dovadă de purtări alese, dar, de obicei, aceștia aveau mereu zîmbetul pe buze și se arătau binevoitori. Astăzi însă, chipurile tuturor erau posomorîte și domnea o tăcere apăsătoare.

Ca în fiecare dimineață, Medes se duse la Purtătorul Sigiliului regal ca să afle poruncile din acea zi. Sehotep lipsea, așa că Medes vru să-i vorbească lui Senankh. Marele Trezorier nu se găsea nici el în odaia sa de lucru. Nedumerit, Secretarul Casei Regelui ceru audiență la vizir, care îl primi pe dată.

Bătrîn, gras și cu vorba tăioasă, fostul guvernator al provinciei Oryx și potrivnic pe față lui Sesostris, Khnum-Hotep recunoscuse în cele din urmă necesitatea unirii Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos, sub conducerea faraonului. Administrator iscusit, muncind cu încrîncenare, vizirul se ținea departe de chinurile bătrîneții, slujindu-și țara cu un devotament și o pricepere admirate de toți. Oricine se încumeta să-i ceară o favoare nemeritată avea de îndurat mînia lui cumplită.

În cupa sa preferată, împodobită cu frunze de aur și petale de lotus, Khnum-Hotep amesteca trei soiuri de vinuri vechi. Mulțumită acestui leac întineritor și a unor mese îmbelșugate, dobîndea o energie uimitoare, iar, adesea, slujitorii săi nici nu puteau să țină pasul cu el.

Cei trei cîini ai lui, un mascul vioi și două femele dolofane, îi stăteau mereu în preajmă. De două ori pe zi, animalele aveau dreptul la o lungă plimbare și pășeau în urma stăpînului lor, care continua să cerceteze felurite înscrisuri, așezat comod într-o lectică al cărei spătar se putea ridica și coborî după voie.

– Care e pricina acestei vizite, Medes?

– Doream să știu dacă avem sarcini grabnice de îndeplinit, însă nu i-am găsit nici pe Sehotep, nici pe Senankh.

– Mărginește-te la treburile obișnuite. Astăzi, membrii Casei Regelui nu vor ține sfat.

– S-a petrecut vreo nenorocire? Palatul pare copleșit de tristețe.

– Luminăția Sa trece printr-o încercare cumplită, căci au sosit vești proaste din Canaan. De aceea nimănui nu-i dă prin minte să zîmbească.

– S-au răsculat iar cananeenii?

– Fiul regal Iker a fost ucis, îi destăinui vizirul.

Medes se prefăcu îndurerat, așa cum se cuvenea.

– N-am decît o singură dorință: să fie pedepsiți vinovații.

– Generalul Nesmontu n-o să stea degeaba, iar regele îi va zdrobi pe răzvrătiți.

– Ar trebui să mă îngrijesc de aducerea trupului neînsuflețit în Egipt?

– Sehotep a luat deja asupra sa această sarcină, iar Senankh pregătește mormîntul. Iker se va odihni la Memphis, iar ritualurile se vor săvîrși cu fereală. Dușmanul nu trebuie să afle că l-a rănit adînc pe Luminăția Sa. Iar tu și cu mine vom veghea ca nimic să nu tulbure bunul mers al treburilor regatului.

Ieșind din odaia de lucru a lui Khnum-Hotep, lui Medes îi venea să cînte și să danseze de bucurie. Se descotorosise de Iker, care îi stătea ca un ghimpe în coastă, și acum se gîndea cu încredere la viitor. Iar Prevestitorul, scăpat de amenințarea unei iscoade, nu mai era în primejdie să fie descoperit.

Cu mîinile legate la spate, Iker nu făcuse altceva decît să schimbe o temniță cu alta, fără nădejdea că va scăpa. De vreme ce Treisprezece-Ani știa totul, soarta lui era pecetluită. Îl așteptau interogatoriul, caznele și moartea. Totuși, băiețandrul nu-l privea cu ochi răi și îi oferea el însuși hrană și apă viitoarei sale victime.

– Nu te speria, Iker, o să-ți arătăm cum să trăiești după legile adevărate. Pînă acum credința ta a fost greșită. Dar eu nu te-am salvat degeaba.

– Înainte de a muri, aș putea să-l întîlnesc pe Prevestitor?

– N-ai să mori! Sau oricum, nu azi. Mai întîi trebuie să înveți să te supui. Apoi ai să lupți cu adevărat împotriva tiranului. Iar cînd vei fi ucis, ai să ajungi în paradis.

Fiul regal se prefăcu mîhnit. Poate, dacă se arăta umil, va găsi o ieșire.

– Faraonul îl socoate pe Prevestitor un ucigaș, grăi el cu voce stinsă. Spune că doar Egiptul poate să aducă bunăstarea în Canaan.

– Minte! se mînie Treisprezece-Ani. El e ucigașul! Te-a amăgit, Iker, dar cu ajutorul tribului meu ai să devii un alt om.

Bina zice că la început ai fost un băiat de treabă, dar pe urmă ai căzut în greşeală. Sau recunoşti dreapta noastră credinţă, sau vei sluji drept hrană porcilor.

Avînd din naştere o fire plină de cruzime, Treisprezece-Ani nu cunoscuse niciodată remuşcările sau părerile de rău. Omora aidoma unei fiare sălbatice şi nu suferea să fie contrazis. Să-i cîştige prietenia părea curată amăgire, dar tînărul scrib încerca să-l păcălească, încuviinţîndu-i vorbele pătimaşe.

Cu şiretenie, mica trupă ocoli patrulele egiptene. Înainta iute spre miazănoapte, îndepărtîndu-se de locurile mai mult sau mai puţin controlate de Nesmontu.

Mort, uitat, Iker se afunda în neant.

Priveliştea nu se asemăna nici cu cele din valea Nilului, nici cu cele din Deltă. Ascunşi în mijlocul unei păduri de mărăcini din care gurile de apă nu lipseau, oamenii din clanul lui Treisprezece-Ani se hrăneau cu vînat şi fructe. Femeile ieşeau rar din colibele lor.

După ultimele sale isprăvi, băiatul trecea drept un mare viteaz. Chiar şi căpetenia clanului, un bărbos cu nas turtit, îi dădu bineţe.

– Am adus un egiptean pe care l-am prins din porunca Prevestitorului, rosti mîndru Treisprezece-Ani.

– De ce i-ai cruţat viaţa?

– Pentru că e osîndit să ne ajute.

– Un egiptean să-i ajute pe cananeeni?

– Prevestitorul a hotărît să facă din el o armă împotriva alor săi. Iar tu ai să te îngrijeşti de învăţătura lui.

Un cîine enorm se dovedi la fel de neprietenos ca şi stăpînul său. Uitîndu-se ţintă la nou-venit, scoase un mîrîit atît de ameninţător încît îl nelinişti chiar şi pe Treisprezece-Ani.

– Stai cuminte, Sîngerosule!

Fără să-l piardă din ochi pe prizonier, monstrul îşi domoli puţin furia.

– Poveştile astea nu mă privesc, zise răspicat căpetenia clanului. Eu am nevoie de un sclav care ştie să facă pîine din

grînele furate de la egipteni. Sau e în stare de așa ceva, sau îl las în seama cîinelui.

Crescut la sat, Iker se lovise de tot soiul de treburi de-ale casei și adesea îl ajutase pe brutarul din Medamud să pregătească plăcinte.

– Aduceți-mi cele de trebuință.

– Încearcă să nu mă dezamăgești, băiete.

– Eu mă întorc lîngă Prevestitor, încheie Treisprezece-Ani.

Și dispăru fără să-i arunce vreun cuvînt lui Iker.

– La muncă, sclavule! îl îmbrînci căpetenia, încîntată de acest ajutor nesperat.

Istovitoare, orele se scurgeau unele după altele. Cu un oboroc, Iker măsura cantitatea de boabe pe care le trecea printr-un ciur și le deșerta într-o piuă din pămînt ars. Apoi le strivea cu maiul, obținînd o făină care, chiar și cernută de mai multe ori, tot plină de pleavă rămînea și din care plămădea un aluat deloc mulțumitor. Scribul nu dispunea nici de unelte potrivite, nici de îndemînarea unui brutar adevărat, dar se străduia din greu.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă cînd potrivea aluatul din sare și îl cocea pe jăraticul păstrat cu grijă. Pîinile luau forme felurite, după tăvițele ciobite furate de la caravane, în care se odihnea aluatul în cuptor.

Pe lîngă această muncă, tot în seama lui Iker era lăsată și corvoada de zi cu zi a căratului apei și a curățeniei. Seara, Fiul regal se prăbușea, frînt, într-un somn greu din care de-abia se putea smulge în zori.

În cîteva rînduri, își pierdu cu totul nădejdea, încredințat că nu va răzbi. Dar în el mai stăruia încă un grăunte de voință și, sub privirile batjocoritoare ale cananeenilor, își ducea truda pînă la capăt.

Totuși, spre sfîrșitul unei zile sufocante, Iker era sleit de puteri într-atît încît se prăvăli în fața cuptorului de pîine, așteptînd cu un soi de împăcare lovitura ucigașă care l-ar fi eliberat de această viață îngrozitoare.

Dar o limbă îi linse cu blîndețe obrajii. În felul său, Sîngerosul îl îmbărbăta. Și această neașteptată dovadă de prietenie îl salvă pe Fiul regal. Se ridică și, începînd din clipa aceea, trupul său îndură mai ușor toate încercările. Și, în loc să-l nimicească, greutățile îl întăriră.

Cînd căpetenia clanului își văzu cîinele alături de prizonier, apărîndu-l împotriva unuia dintre oamenii săi, care încerca să-l lovească, rămase mut de uimire. Ucigaș înnăscut, Sîngerosul ar fi trebuit să-l rupă în bucăți pe sclav! Dacă acesta îl atrăsese pînă într-atît de partea sa, însemna că avea puteri de mag. Altminteri, cum de nu-l doborîseră pînă acum nenumăratele poveri?

Nimeni, nici chiar căpetenia unui clan cananeean, nu lua în rîs un mag. Dacă murea, n-ar fi aruncat el oare un blestem asupra călăilor săi? Și, cît îi îngăduia mîndria, căpetenia se hotărî să-l cruțe puțin pe Iker. Iar împrejurările erau tocmai bune, căci clanul trebuia să-și găsească alt adăpost. Tribul petrecuse vreme prea îndelungată în același loc.

Fiul regal fu însărcinat să pregătească merindele pentru drum. Iker se supuse fără să crîcnească. Iar dacă își închipuia că acesta era un prilej de fugă, se înșela amarnic. Sîngerosul îi sfîșia de îndată pe fugari.

10.

Mulţumită planurilor lui Gergu, o nouă stelă funerară fu scoasă din Abydos în deplină siguranță. Cunoscînd ce adăpostea fiecare capelă, Bega avea la îndemînă numeroase comori de vînzare, fără a pune la socoteală și viitoarele revelații despre misterele lui Osiris. Asemenea dezvăluiri îl obligau să-și calce pe de-a-ntregul jurămîntul, dar lucrul acesta nu-l tulbura. Aliat al lui Seth, discipol al Prevestitorului, Bega avea să fie primul, după înlăturarea ierarhiei, care va pătrunde ultimele taine la care, deocamdată, nu putea ajunge.

Nimeni din orașul sacru nu se îndoia de el. Pleșuvul îi aprecia mult sîrguința și nu bănuia că dorința cea mai arzătoare a unui preot permanent, cu renumele nepătat, ar fi fost nimicirea Abydosului.

Bega însă nu avea încredere în Isis al cărei drum spre ranguri tot mai însemnate era departe de-a se fi încheiat. Pînă acum, tînăra se arătase nepăsătoare față de putere și onoruri, dar oare purtarea ei nu se va schimba în cele din urmă?

Ca să ocolească orice neplăcere, Bega o supraveghea atent pe Isis. Dar nu observă nimic nefiresc. Tînăra femeie își îndeplinea sarcinile rituale, petrecea ore lungi în biblioteca Locașului Vieții, medita în templu, stătea de vorbă cu ceilalți preoți și își îngrijea măgarul care nu săvîrșise încă vreo faptă necuvenită.

Chiar dacă preoteasa mergea adesea la Memphis, o făcea tot din pricini ce țineau de credința ei adîncă, credința care în curînd avea să dispară pentru totdeauna. Faraonul își datora puterea

misterelor lui Osiris. Cînd Arborele vieții avea să se usuce, iar corabia divină va fi distrusă, Sesostris va rămîne doar un conducător șovăielnic și slab, căruia Prevestitorul îi va da ultima lovitură.

Dar oare de ce Bega ura azi într-atît ceea ce venerase cîndva? Pentru că regele nu-l răsplătise așa cum merita. Iar această greșeală era de neiertat.

Dacă faraonul ar fi reparat această nedreptate, poate că Bega ar fi renunțat la răzbunare. Dar acum, după întîlnirea cu Prevestitorul, era prea tîrziu ca să mai dea înapoi.

– Azi te vei îngriji tu de templul lui Sesostris, îl înștiință Pleșuvul.

– Și ceilalți preoți permanenți?

– Fiecare va veghea asupra locurilor pe care le-am hotărît. Mîine-dimineață ne vom întoarce la îndatoririle obișnuite, cerute de ritualuri.

Bega pricepu: Cercul de Aur avea să se reunească. De ce nu îl primiseră și pe el în rîndurile confreriei? Această umilință îi sporea încrîncenarea. O să le dovedească el adevărata lui însemnătate, chiar dacă drumul pe care apucase îl îndepărta pentru vecie de Maat.

De cum apărea Sesostris, oricine înțelegea că el era faraonul. Uriașul cu chip sever, urechi imense, pleoape grele și pomeți ascuțiți, avea o privire atît de pătrunzătoare, că nimeni n-o putea îndura.

Mai-marele gărzilor din întreg regatul, voinicul Sobek Păzitorul, îl sfătuia în zadar pe monarh să nu mai călătorească. Asigurarea pazei faraonului la Memphis întîmpina multe greutăți, iar plecările dese ale acestuia ridicau și alte probleme cu neputință de rezolvat. Instruiți de Sobek însuși și supuși unui antrenament aspru, șase soldați de elită alcătuiau garda personală a lui Sesostris, care nu-l părăsea niciodată și ar fi împiedicat pe oricine să-i pricinuiască vreun rău.

Sobek era neliniștit mai ales cînd Sesostris celebra ritualurile, singur în sanctuarul templului, sau cînd se întîlnea cu

vreun supus între patru ochi. După Sobek, toți aveau gînduri primejdioase. Și cele două încercări de a-l ucide pe rege îi întăreau această părere. Mereu pradă îngrijorării și avînd un somn ușor, Păzitorul nu voia să lase nimic la voia întîmplării.

Sobek cunoștea visul dușmanilor săi: să-i păteze cinstea, ca să atragă astfel dizgrația lui Sesostris. Ultima lor uneltire, pusă la cale de un grup de curteni nesuferiți care îl urau de moarte, dăduse greș. Rămas în slujba faraonului și bucurîndu-se de toată încrederea acestuia, Sobek turba din pricină că nu izbutise să-i nimicească pe luptătorii cananeeni care, era sigur, continuau să pătrundă în Memphis și poate și în alte părți. Un număr mare din acești ucigași se întorseseră, fără îndoială, în ținuturile lor de baștină, dar alții rămăseseră amestecați printre egipteni, fără să se trădeze printr-o faptă nechibzuită. Dar cîtă vreme se vor mulțumi doar să stea ascunși în vizuinele lor? Și ce nelegiuiri puneau la cale?

Mai ales unul dintre curteni îl scotea din fire pe Păzitor: Fiul regal Iker, vinovat de a fi încercat să-l omoare pe Sesostris și de căința căruia se îndoia. Deși primise un rang înalt, Sobek nu-l privea cu ochi buni pe acest scrib pe care-l socotea complicele cananeenilor.

Acum însă, această amenințare dispăruse, căci trupul neînsuflețit și sluțit al lui Iker tocmai fusese înmormîntat în necropola din Memphis.

Sobek Protectorul verifică paza locului sacru. Nici un preot temporar nu va pătrunde aici cîtă vreme preoții permanenți slujeau în templul menit să dăinuiască milioane de ani, al lui Sesostris. Pe deasupra, soldații umblau încolo și-ncoace pe străzile Cetății Întărite.

Regele putu, în deplină siguranță, să reunească, așadar, Cercul de Aur într-una din sălile templului lui Osiris.

Patru mese de ofrandă erau așezate în cele patru zări. Înspre răsărit stăteau faraonul și regina, spre apus, Pleșuvul, Djehuty, primarul din Dachur, unde se construia piramida regală, și jilțul gol al generalului Sepi, la miazăzi, vizirul Khnum-Hotep,

Marele Trezorier Senankh și Sekari, iar la miazănoapte, Purtătorul Sigiliului regal Sehotep și generalul Nesmontu.

Monarhul îi îngădui Pleșuvului să vorbească primul.

– Nici o altă vrajă n-a mai atins Arborele vieții, grăi acesta. Totuși, salcîmul nu s-a tămăduit. Toate măsurile de apărare magică și-au arătat puterea, dar vrăjmașul nu le va înlătura oare pînă la urmă?

– Ritualul îndeplinit de Isis s-a dovedit de folos? întrebă regina.

– Da, Luminăția Ta. Întrebuințînd oglinda lui Hathor, a izbutit să redea salcîmului puțină vigoare. Dar toate îngrijirile noastre n-au dat cine știe ce roade și mă tem ca arborele să nu se veștejească dintr-odată.

Neîncrezător din fire, Pleșuvul nu obișnuia să îndulcească adevărul. Totuși, cuvintele sale nu șubreziră speranța trainică a elegantului și distinsului Sehotep, al cărui chip cu trăsături fine și ochi strălucitori fermecau cele mai frumoase femei din regat. Iute din fire, nervos, el veghea asupra păstrării secretelor din temple și a bunăstării turmelor, fericit că putea alătura grijilor spirituale pe cele materiale, așa cum îi cerea cealaltă slujbă a sa, de mai-mare peste toate lucrările faraonului.

– Datorită muncii îndîrjite a lui Djehuty, zise Sehotep, construcțiile de la Dachur vor fi isprăvite în curînd. Din piramidă se naște „Ka“, prin care se asigură pacea regatului și se hrănește Arborele vieții. După ce am primit lovituri grele, dintre care unele ar fi putut fi ucigătoare, am trecut acum la atac. Înălțînd piramida, slăbim puterea vrăjmașului.

Djehuty încuviință. Friguros, suferind de reumatism, mereu înfășurat strîns într-o mantie groasă, bătrînul se împotrivise morții, punîndu-se în slujba regelui, după ce ani întregi cîrmuise bogata provincie a Iepurelui. În fiecare seară, își închipuia că a doua zi nu se va mai putea ridica din pat. Dar dimineața, dorința de a-și duce lucrarea mai departe îi dădea forțe proaspete și pleca pe șantier cu aceeași bucurie. Inițierea în Cercul de Aur îi întărise inima și, cu toate că era mare preot al misterelor lui Thot și preot al lui Maat, se minuna descoperind măreția tainei lui

Osiris. Acordîndu-i acest uriaș privilegiu, Sesostris lumina amurgul unei existențe îndelungate.

– Misiunea mea se apropie de sfîrșit, Luminăția Voastră. Dachur a fost ridicat după planurile desenate de mîna voastră și, peste puțină vreme, o să vă încredințați cu ochii voștri.

– Paza locului mi se pare temeinică, adăugă vizirul Khnum-Hotep. M-am sfătuit cu generalul Nesmontu ca să aleg ofițerul care va comanda garnizoana și vă asigur că orice încercare de atac din partea cananeenilor e sortită înfrîngerii.

Știind că lui Khnum-Hotep îi e silă de lăudăroșenii, membrii Cercului de aur se simțiră ceva mai liniștiți.

– Cercetările asupra morții lui Sepi înaintează?

– Din nenorocire, nu, se plînse Senankh. Trupele noastre plecate într-acolo nădăjduiesc să culeagă informații și să găsească drumul spre aurul tămăduitor, dar pînă acum totul a fost zadarnic.

Veni rîndul lui Nesmontu să vorbească. Cute adînci, ivite în ultima vreme, îi brăzdau chipul aspru.

– Planul pus la cale împreună cu Fiul regal Iker a dat greș. Cunoștea primejdiile ce-l pîndeau și m-am străduit să-l fac să se răzgîndească. Dar a arătat o hotărîre de neclintit. Așa că am încercat să-i păcălim pe cananeeni că e un aliat de-al lor.

– În ce fel? întrebă Sekari, cu nespusă tristețe.

– Supunîndu-l umilinței de a fi închis într-o cușcă plimbată prin tot Sichemul. De obicei, lucrul acesta îl păstrăm pentru cei mai înrăiți. Așa că, pentru cananeeni, nu mai exista nici o îndoială. Iker era unul de-al lor.

– Și ce s-a petrecut după aceea?

– Ca orice răzvrătit osîndit la muncă silnică, Iker trebuia dus într-o temniță unde să-și isprăvească pedeapsa. Străjile aveau poruncă să-i lase pe cananeeni să-l elibereze pe prizonier. Planul a mers, dar urmarea a fost un dezastru.

– Ce lămuriri poți să ne dai?

– Nu cunosc amănunte. O patrulă a descoperit trupurile lui Iker și a singurului meu om care se strecurase printre cananeeni.

Trebuie să adaug, cu durere, că Fiul regal a fost schingiuit cu o cruzime nemaipomenită.

– Vor să ne facă să credem că s-au omorît unul pe altul? întrebă Sehotep.

– Se poate. Socot că au căzut într-o capcană. Omul meu a fost descoperit și e limpede că a primit ordin să-l ucidă pe Iker. După aceea, cananeenii au tîrît leșurile într-un loc umblat ca să dovedească în acest fel că nici un egiptean nu va izbuti să-i înșele. Bineînțeles, după această înfrîngere groaznică, cer Luminăției Sale să-mi îngăduie să mă retrag de la comanda armatei.

– Îți resping cererea, generale. Omul tău și Iker aveau știință despre primejdiile ce-i pîndeau, și tu nu ești răspunzător de această nenorocire. Înlăturarea ta din fruntea soldaților i-ar descuraja.

Toți membrii Cercului de aur împărtășeau aceeași părere.

– E clar, cei doi viteji au fost trădați, rosti Senankh.

– Peste putință, se împotrivi Nesmontu. Doar eu singur știam de misiunea lor.

– Cu siguranță că nu, adăugă Marele Trezorier. Sau omul tău a săvîrșit vreo nesăbuință, sau un cananean l-a recunoscut. Cît despre Iker, mulți demnitari au băgat de seamă că lipsește. Un Fiu regal, mai ales unul numit de curînd, nu părăsește curtea fără o pricină întemeiată.

– De aici și pînă la a crede că a fost trimis în Canaan, mărturisi Sehotep, e cale lungă!

– Nu tocmai, dacă există la Memphis un grup de luptători din umbră. Ne-au pîndit cele mai neînsemnate mișcări și plecarea lui Iker nu le-a scăpat. În locul lor, și eu mi-aș fi prevenit aliații.

– Dacă ne luăm după spusele tale, interveni vizirul, înseamnă că misiunea lui Iker a dat greș chiar înainte să înceapă! Pe deasupra, ar trebui să fim încredințați că dușmanul are iscoade la curte. Iar aceștia fac totul cu bună știință sau din prostie?

– Eu aș alege-o pe cea din urmă, zise Sehotep, dar să n-o lăsăm deoparte nici pe prima.

– Pe scurt, exclamă Sekari, să-i scoatem pe trădători din bîrlog fără întîrziere!

– Sarcina aceasta îi revine lui Sobek, glăsui regele. Iar vouă tuturor vă aduc aminte cît e de trebuincioasă păstrarea unui secret, fără de care nici un lucru măreț nu se poate împlini.

– Curtenii nu vor pricepe asta niciodată, se plînse Senankh, într-atît le place să trăncănească. Și nimic nu le va schimba aceste năravuri.

– Oricine ar fi nemernicul care i-a pricinuit moartea lui Iker, făgădui Sekari, am să-l pedepsesc cu mîinile mele!

– Vinovatul trebuie să fie judecat și osîndit după legea lui Maat, nu de tine, îl povățui vizirul.

– Cum crezi că merg treburile în Syro-Palestina? îl întrebă faraonul pe Nesmontu.

Bătrînul general nu-și ascunse neliniștea.

– Cu toate strădaniile soldaților mei, pe care nu-i cruț cîtuși de puțin, numărul luptătorilor cananeeni sporește. E adevărat că am arestat o mulțime și am reușit să distrug unele grupuri mici, la Sichem și în împrejurimi. Dar n-am prins un pește mare și n-am dat de vreo urmă care să ducă la ascunzătoarea Prevestitorului. Apropiații săi îi sînt credincioși pe de-a-ntregul și îl înconjoară asemenea unui zid de netrecut. Așa că mi se pare zadarnic să trimitem o altă iscoadă, căci nu are sorți de izbîndă.

– Ce propui?

– Mai întîi să întărim Zidurile Regelui, apoi să curățăm Sichemul și să-i punem la muncă pe cananeeni ca să prindă gustul bunăstării. Dar toate aceste măsuri nu sînt de ajuns. Și nu vreau să trimit patrule spre miazănoapte, de teamă să nu nimerească în tot soiul de capcane. Una peste alta, eu zic să lăsăm balaurul să crească. Va crede că nu sîntem în stare să-l zdrobim. Să-i sporim trufia și astfel o să ne ferim de multe pierderi. Cînd trupele Prevestitorului vor ieși din bîrlog, sigure că vor cuceri Sichemul, am să le înfrunt deschis.

– Planul acesta nu e prea îndrăzneț? se nelinişti Khnum-Hotep.

– Mi se pare cel mai potrivit pentru ținuturile acelea și împrejurările de acum.

Înainte de a porni spre Memphis, regele mai avea de îndeplinit o sarcină anevoioasă.

Cînd noaptea începu să coboare, i se alătură lui Isis care se plimba împreună cu Vînt-de-Miazănoapte la marginea deșertului.

– E măgarul lui Iker?

– Mi l-a lăsat în grijă. N-a fost ușor să primească îngăduința de a rămîne pe pămîntul sacru al lui Osiris, dar Vînt-de-Miazănoapte respectă rînduiala din Abydos.

– Am să-ți dau o veste cumplită.

Măgarul și tînăra femeie rămaseră nemișcați, iar Vînt-de-Miazănoapte își ridică ochii spre uriaș.

– Iker a fost ucis de luptătorii cananeeni.

Preoteasa avu senzația că o învăluie un vînt înghețat. Dintr-odată, viitorul îi apăru fără rost, de parcă moartea tînărului scrib îi răpise și ei viața.

Urechea stîngă a animalului se ridică, încordîndu-se cu hotărîre.

– Priviți, Luminăția Voastră! Vînt-de-Miazănoapte are altă părere.

– Generalul Nesmontu a recunoscut trupul.

Urechea stîngă a patrupedului rămase în continuare țeapănă.

– Adevărul e groaznic, Isis, dar trebuie să ne obișnuim cu el.

– Și să nu ținem seama de părerea lui Vînt-de-Miazănoapte? Eu îl cred în stare să știe dacă stăpînul lui e viu sau mort.

– Dar tu ce simți, Isis?

Tînăra femeie privi îndelung soarele asfințind, ce zugrăvea cerul în aur și purpură. Apoi închise ochii și retrăi clipa atît de vie cînd Fiul regal îi dezvăluise dragostea sa.

– Iker trăiește, Luminăția Voastră.

11.

Trei zile și trei nopți clanul înaintă în marș forțat, îngăduindu-și doar cîteva popasuri scurte. Străbătu o pădure, apoi o cîmpie uscată, un ținut deșertic, apoi merse de-a lungul unei văi largi și coti spre un lac. Sîngerosul se bălăci pe săturate în apele lui. Doar Iker se încumetă să facă la fel, căci cananeenii se temeau de un duh rău, care, țîșnind din adîncul apelor, i-ar fi înecat.

Apoi lucrurile intrară pe făgașul lor obișnuit. Scribul se preschimbă, din nou, în brutar și bucătar, sub jugul călăilor săi.

În Egipt, toată lumea îl credea mort. Toată lumea, mai puțin Vînt-de-Miazănoapte. Și cum el viețuia alături de Isis și îi transmitea gîndurile sale, tînăra femeie ar fi trebuit să se îndoiască de dispariția lui Iker. Fiul regal se agăța de această slabă speranță. Dar cine să-i dea de urmă aici, atît de departe de Sichem, pe aceste meleaguri pierdute, unde nici o patrulă egipteană nu îndrăznea să pătrundă?!

Ca să se desfete puțin, cîțiva cananeeni l-ar fi biciuit cu plăcere pe egiptean, dar colții dulăului îi făcură să-și schimbe gîndurile. Purtarea cîinelui îl înveselea și-l liniștea, totodată, pe mai-marele clanului, căci prizonierul nu putea să fie păzit mai bine de-atît.

Apoi călătoria continuă spre miazănoapte. Brusc, fețele tuturor se întunecară, rîsetele amuțiră și cananeenii încetară să-l mai batjocorească pe sclav. Sîngerosul prinse a mîrîi, dezvelindu-și colții.

– Acolo jos e un nor de praf! strigă omul care mergea în frunte.

– Cu siguranță sînt tîlharii nisipurilor.

– O să ne luptăm cu ei?

– Depinde. Să ne pregătim totuși pentru ce e mai rău.

Uneori, cînd se întîlneau, triburile stăteau de vorbă și ajungeau să se înțeleagă. De obicei însă, la capătul unor discuții aprinse, izbucnea cearta.

Acum nu avură timp să cadă la pace. Înarmată cu praștii, ciomege și bastoane, ceata de beduini înfometați se năpusti asupra nou-veniților.

Nelipsindu-i curajul, căpetenia clanului se aruncă în mijlocul învălmășelii, pe cînd unii dintre oamenii săi o rupseră la fugă.

– Întoarceți-vă, urla Iker, întoarceți-vă și luptați!

Cei mai mulți se supuseră acestui ordin neașteptat. Dar alții căzură victime bucăților tăioase de silex azvîrlite de praștiile dușmane.

– Ia asta, îi zise lui Iker căpetenia clanului întinzîndu-i un baston de aruncat.

Fiul regal îl ochi pe conducătorul atacatorilor, care, ațîțat la culme, își încuraja oamenii scoțînd strigăte de fiară sălbatică.

Iker nu-și greși ținta.

După ce speraseră într-o victorie ușoară, tîlharii nisipurilor avură o clipă de șovăială de care cananeenii se folosiră îndată.

Și balanța izbînzii se înclină în favoarea lor. Mînuind o bîtă grea, Iker doborî un tîlhar furios, plin de sînge din cap pînă-n picioare.

Urmarea fu cumplită. Ațîțați, învingătorii se dovediră fără milă.

– Căpetenia noastră... căpetenia noastră e moartă! exclamă un cananean.

Cu țeasta crăpată, războinicul zăcea între doi beduini. Cîinele său îi lingea blînd obrajii.

– Să plecăm iute, îi îndemnă pe cananeeni cel mai bătrîn dintre ei. Neîndoielnic și alți tîlhari dau tîrcoale prin împrejurimi.

– Trebuie să-l îngropăm mai întîi! se împotrivi Iker.

– Nu avem vreme. Tu ai luptat bine. Te luăm cu noi.

– Încotro vreți să mergeți?

– Să ne alăturăm tribului lui Amu și să ne așezăm sub ocrotirea lui.

Iker simți o bucurie amestecată cu teamă.

Amu, Prevestitorul!

Amu era înalt, slab și bărbos.

În jurul lui stăteau războinici sirieni înarmați cu lănci. Cananeenii își depuseră armele și se înclinară pînă jos, în semn de supunere. Iker făcu la fel, uitîndu-se cu luare-aminte la acest bărbat cu chip de nepătruns, răspunzător de blestemul ce lovise salcîmul.

Faptul că dăduse de el era o adevărată minune, dar trebuia să se asigure de vinovăția lui, apoi să găsească un mijloc de a-l înștiința pe Nesmontu. Dar oare Prevestitorul îi va lăsa timp?

– De unde veniți, ceată de netrebnici? întrebă Amu, pus pe harță.

– De lîngă lacul amar, răspunse cu voce tremurătoare cel mai vîrstnic dintre cananeeni. Tîlharii nisipurilor ne-au atacat, iar căpetenia noastră a fost ucisă. Dacă nu era egipteanul ăsta tînăr, prizonierul nostru, ne-ar fi măcelărit pe toți. El i-a întors din drum pe fugari la luptă și ne-a unit rîndurile. Am făcut din el un sclav bun, o să te slujească bine.

– Cum ați răzbit pînă aici?

– Căpetenia noastră știa că ai tabăra în acest ținut. Voia să-ți vîndă prizonierul, dar eu ți-l ofer ca dovadă de prietenie.

– Ați fugit din fața dușmanului!

– Beduinii s-au repezit de-a dreptul asupra noastră, fără să intre în vorbă cu noi, așa cum sînt obiceiurile.

– Obiceiurile tribului meu cer ca lașii să fie omorîți. Tăiați-le beregata tuturor, în afara egipteanului!

Sîngerosul se lipi de picioarele lui Iker și-și arătă colții, oprind pe oricine să se apropie.

Sirienii îi omorîră cu bucurie pe cananeeni. Între cele două popoare nu exista nici stimă, nici prietenie. Așa că Amu nu

pierdu prilejul să se descotorosească de aceste lepădături. Leşurile fură prădate şi apoi lăsate în seama hienelor.
– Ai un apărător de nădejde, îi spuse Amu străinului. Chiar şi străpuns de mai multe săgeţi, un dulău atît de mare continuă să se bată. Cum te cheamă?
– Iker.
– De unde te-au răpit şobolanii ăştia?
– Ei m-au eliberat.
Amu se încruntă.
– Şi cine te-a arestat?
– Egiptenii.
– Cei de-un sînge cu tine? Nu pricep.
– După ce-am încercat în zadar să-l ucid pe faraonul Sesostris, am devenit vrăjmaşul lor. Am izbutit să părăsesc Memphisul, să trec de Zidurile Regelui, dar soldaţii lui Nesmontu m-au azvîrlit în temniţa din Sichem. Trăgeam nădejde că luptătorii cananeeni îmi vor îngădui să mă alătur lor. Dar, în loc să mă ajute, m-au luat sclav.
Amu scuipă cu scîrbă.
– Fricoşii ăştia nu fac nici cît o ceapă degerată. Să te aliezi cu ei duce la pierzanie.
– Singura mea dorinţă, grăi răspicat Iker, este să-l slujesc pe Prevestitor.
Ochii mici şi negri ai lui Amu străluciră de încîntare.
– Îl ai în faţa ta pe Prevestitor! Şi eu îmi ţin făgăduielile.
– Sînteţi la fel de hotărît să-l răsturnaţi pe Sesostris?
– Se clatină deja.
– Blestemul ce împovărează Arborele vieţii nu e destul de puternic.
– Am să arunc şi alte blesteme! Egiptenii încearcă de multă vreme să mă găsească, dar nu vor reuşi niciodată. Tribul meu stăpîneşte tot ţinutul şi femeile îmi dăruiesc o mulţime de fii. În curînd, ei vor alcătui o armată biruitoare.
– Nu v-aţi gîndit să uniţi clanurile? Atunci aţi putea dezlănţui un atac în stare să măture trupele generalului Nesmontu.
Amu păru jignit.
– Un trib e un trib, un clan e un clan. Dacă te apuci să schimbi lucrul acesta, ce s-ar alege de meleagurile astea? Cea

mai bună căpetenie trezeşte respectul şi frica celorlalte, asta e singura lege! Şi cel mai bun sînt eu! Ştii să mînuieşti bastonul de aruncat, fiule?

– Mă descurc.

– Ai două zile ca să te desăvîrşeşti în acest meşteşug. Apoi o să atacăm tabăra unor tîlhari ai nisipurilor care tocmai au jefuit o caravană. Or, pe pămînturile mele, numai eu am dreptul să fur şi să ucid.

Vegheat de uriaşul dulău, Iker picotea. Ore întregi se antrenase să azvîrle bastonul, atingînd ţinte tot mai mici şi mai îndepărtate. Sirienii îl pîndeau, aşa că nu trebuia să le arate că e neîndemînatic. Atent, încordat, cu mişcări largi şi sigure, Iker nu-i dezamăgi.

Amu îi lăsase libertate de mişcare, dar Iker se ştia urmărit fără încetare. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost doborît neîntîrziat. Iar tribul îl va judeca după cum avea să se poarte în lupta cu beduinii. Sub ameninţarea că-l aştepta aceeaşi soartă ca a cananeenilor, Iker trebuia să-şi dea toată silinţa.

Ce făcea oare acum Isis la Abydos? Probabil celebra ritualurile ori medita într-un templu sau, mai degrabă, citea vechile scrieri ce vorbeau despre zei, despre sacru şi despre bătălia dusă de lumină împotriva tenebrelor. În mod sigur, nu se gîndea la el. Cînd aflase de moartea lui, se întristase, fie măcar şi pentru o clipă?

Cîteva dintre gîndurile ei aveau să-l însoţească mereu... În cele mai rele împrejurări, doar acest fir atît de subţire îl salvase. În străfundurile singurătăţii lui, Isis continua să-i redea speranţă. Speranţa că-i va spune cîndva, cu toată forţa dragostei sale, că nu putea să trăiască fără ea.

– Trezeşte-te, fiule, a sosit vremea să plecăm. Iscoada tocmai mi-a dat de ştire unde au poposit beduinii. Neisprăviţii ăştia se cred la adăpost.

Amu nu-şi pierdea timpul întocmind planuri de atac.

La porunca sa, se iscă un iureş de neînchipuit. Şi cum cei mai mulţi dintre tîlharii nisipurilor dormeau adînc, apărarea lor era

slăbită. Obișnuiți să prade negustori și oameni neînarmați, de-abia dacă se împotriviră sirienilor dezlănțuiți.

Unul dintre beduini reuşi să scape de măcel tîrîndu-se spre mijlocul taberei, apoi prefăcîndu-se mort. Cu coada ochiului îl văzu pe Amu, foarte aproape de el, și socoti că i s-a ivit prilejul să-și răzbune tovarășii. Așezat cum nu se poate mai nimerit, nu-i rămînea decît să-i înfigă pumnalul în șale.

Uimit de sălbăticia noilor săi tovarăși, Iker nu se amestecase cu ei. Ținîndu-se deoparte, observă cum un beduin, care pînă atunci păruse mort, se ridicase și se pregătea să lovească. Fiul regal își azvîrli bastonul, care îl izbi pe beduin în tîmplă.

Clocotind de furie, Amu îl călcă în picioare pe rănit, zdrobindu-i pieptul.

– Viermele ăsta a încercat să mă doboare pe mine, Amu! Iar tu, egipteanule, mi-ai salvat viața.

Pentru a doua oară, Iker sărise în ajutorul vrăjmașului. Dar ar fi fost o adevărată nenorocire să-l lase să moară pe Prevestitor înainte de a scoate de la el cît mai multe informații. Fiul regal trebuia să-i cîștige încrederea și să afle în ce fel stăruia blestemul asupra salcîmului lui Osiris.

Pe cînd oamenii săi pîrjoleau tabăra, Amu îl trase pe Iker după el spre singurul cort ce scăpase neatins de flăcări. Celelalte ardeau cu vîlvătaie.

Cu pumnalul, Amu sfîșie pînza, croindu-și o intrare și stîrnind țipete de groază.

Înăuntru, vreo zece femei și tot atîția copii se înghesuiau unii într-alții.

– Ia uită-te la femeile astea! Cele mai frumoase o să le înlocuiască pe cele de care m-am săturat și pe care le las în seama vitejilor mei.

– O să-i cruțați pe copii? se nelinişti scribul.

– Pe cei zdraveni o să-i folosim ca sclavi, ceilalți vor fi uciși. Îmi porți noroc, fiule! N-am cunoscut niciodată o biruință așa de ușoară. Și n-am să uit că-ți datorez viața.

Mînios, Amu înşfăcă de păr o femeie cu pielea oacheşă şi o lipi de pieptul său.

– Ţie o să-ţi dovedesc chiar acum ce înseamnă un bărbat adevărat.

Clanul o apucă de-a lungul unui ued secat pe fundul căruia apele îşi săpaseră făgaşul între două maluri înalte şi abrupte, şi care părea să nu ducă nicăieri. Un pîndar mergea mult înaintea celorlalţi, iară cei care încheiau şirul călătorilor iscodeau împrejurimile cu privirea.

– Îţi fac o mare onoare, îl anunţă Amu pe egiptean. Ai să fii primul străin care vede tabăra mea ascunsă.

Lui Iker nu-i părea rău că întrebuinţase bastonul de aruncat. Cîştigînd bunăvoinţa Prevestitorului, avea în sfîrşit să-i descopere bîrlogul!

Locul era în acelaşi timp ferit şi uşor de apărat. În inima unei regiuni uscate, o mică oază oferea apă şi hrană. Ajutaţi de sclavi, localnicii cultivau legume şi creşteau păsări.

– Aici trăiesc laolaltă cananeeni şi sirieni, îl lămuri Amu pe Iker, dar asta e doar o abatere de la legea obişnuită. Oamenii aceştia au învăţat să mi se supună orbeşte şi să nu se vaite toată ziua.

– N-ar trebui să vă găsiţi aliaţi şi să atacaţi Sichemul? stărui Iker.

– O să mai vorbim despre asta. Dar mai întîi să sărbătorim izbînda!

Toţi membrii clanului se repeziră binevoitori către conducătorul lor, care fu masat, uns cu uleiuri parfumate şi aşezat comod între perne moi, la umbra unui cort. Una după alta, sclave cananeene aduseră tăvi cu bucate, iar vinul de curmale începu să curgă în valuri.

După ce-l dezmierdară îndelung, patru femei trupeşe duseră la culcare un Amu ghiftuit şi beat mort.

Iker nu şi-l închipuise astfel pe Prevestitor.

12.

Înveșmîntată într-o rochie albă lungă, prinsă în talie cu o centură roșie, cu părul despletit, Isis îl urmă pe faraon pînă la templul acestuia, menit să dăinuiască milioane de ani.

Pășiră într-o capelă cu tavanul înstelat și luminată de o singură lampă.

– Ca să străbați calea misterelor e nevoie să treci de o nouă poartă, îi dezvălui regele. E lucru primejdios căci, pentru a-l înfrunta pe ucigașul care mînuiește forța lui Seth împotriva lui Osiris, trebuie să devii o adevărată magiciană. Astfel, sceptrul pe care ți l-a dat va fi cuvînt pătrunzător și lumină folositoare, în stare să abată loviturile sorții. Te încumeți să-ți asumi acest risc?

– Mă încumet, Luminăția Voastră.

– Înainte de a te uni cu puterile Eneadei, clătește-ți gura cu natron proaspăt și încalță sandale albe.

Odată ritualul împlinit, monarhul puse pe buzele lui Isis o statuetă a lui Maat.

– Primește formulele tainice ale lui Osiris, rostite de el pe vremea cînd domnea în Egipt. S-a slujit de ele ca să zămislească vîrsta de aur și să transmită viața. Și acum, străpunge întunericul, Isis!

Monarhul ridică deasupra capului lui Isis un vas din care țîșni o energie luminoasă ce învălui corpul preotesei.

În fundul sălii, pe acoperișul altarului se înălța o cobră regală în poziție de atac.

– Atinge-i pieptul și supune-o! porunci Sesostris.

Teama nu o împiedică pe tînăra femeie să înainteze.

Șarpele era și el gata să se repeadă.

Isis nu se gîndea la ea însăși, ci la lupta pentru salvarea Arborelui vieții. De ce duhul lumii subpămîntene, tîrîtoare fioroasă și fascinantă, ar face parte din tabăra vrăjmașilor ? Fără el, pămîntul nu ar fi sterp?

Isis întinse ușurel mîna dreaptă, iar cobra rămase nemișcată.

Cînd preoteasa îi atinse pieptul, un nimb de lumină îi înconjură capul și luă forma coroanei albe.

– Forța zămislitoare a Stăpînei magiei ți s-a răspîndit în vene, grăi regele. Mînuiește sistrele!

Monarhul îi arătă lui Isis două obiecte din aur, unul în formă de naos, flancat de două spirale, celălalt alcătuit din mai multe rame cu găuri în care se incastrau tije metalice.

– Cînd le vei face să răsune, vei auzi vocea lui Seth, care însuflețește cele patru elemente, și în acest fel vei risipi amorțirea. Mulțumită vibrațiilor, puterile dătătoare de viață se vor trezi. Doar o preoteasă inițiată poate încerca să înfăptuiască un asemenea lucru, căci aceste instrumente sînt primejdioase. Păstrătoare ale veșnicei mișcări a creației, ele răpesc vederea oricărei cîntărețe lipsite de iscusință.

Isis apucă strîns mînerele cilindrice.

Sistrele i se părură atît de grele, că ar fi trebuit să le dea drumul. Dar încheieturile mîinilor ei rezistară și se înfiripă o melodie ciudată. Din sistra-naos izvora un cînt dulce, învăluitor, iar din cea de-a doua sistră se răspîndeau note ascuțite și pătrunzătoare. Isis căută ritmul potrivit și sunetele se amestecară în chip armonios.

Timp de cîteva clipe, privirea i se tulbură. Apoi muzica prinse a se răspîndi cu atîta putere, că făcu să vibreze pietrele templului, iar preoteasa se simți cuprinsă de o stare nespus de plăcută.

Apoi Isis îi înapoie sistrele regelui, care le depuse în fața statuii cobrei încoronate.

Părăsind templul, Sesostris o conduse pe Isis pînă pe malul lacului sacru.

– Liniștind-o pe Stăpîna magiei, privirea ta vede acum ceea ce ochii neinițiaților nu deslușesc. Uită-te spre mijlocul lacului!

Puțin cîte puțin, suprafața apei se întinse, pînă se contopi cu cerul. Nun, oceanul de energie din care se năștea totul, i se dezvăluia lui Isis. Un foc lumină apa și, la fel ca la începuturile lumii, lotusul de aur cu petale de lapislazuli se ivi din vîltoare.

– Fie ca, în toate diminețile, floarea aceasta să poată răsări în valea de lumină, se rugă regele. Să renască acest mare zeu venit din insula flăcării, copil de aur ieșit din lotus. Respiră-l, Isis, așa cum îl respiră puterile zămislitoare.

O mireasmă suavă și fermecătoare se răspîndi peste Abydos.

Conturul lotusului se șterse, iar lacul sacru își recăpătă înfățișarea obișnuită. În oglinda apei se desenă un chip, iute împrăștiat de valurile iscate de vînt.

Totuși, Isis îl recunoscuse: era Iker.

– Trăiește, murmură ea.

– Pe burtă, porunci Amu.

Imitîndu-i pe războinicii clanului sirian, Iker se întinse pe nisipul cald și auriu.

– Îi vezi, fiule?

Din vîrful dunei, scribul văzu tabăra beduinilor care erau convinși că se află în siguranță. Femeile pregăteau mîncarea, copiii se jucau, iar bărbații dormeau toți, în afara cîtorva străji.

– Urăsc tribul ăsta, îi destăinui Amu lui Iker. Căpetenia lui mi-a furat o femeie superbă, care putea să-mi dea fii puternici. Pe deasupra, stăpînește cea mai bună fîntînă din tot ținutul, cu apă dulce și rece. Am să pun mîna pe ea și pe pămînturile lor.

„Iată un plan demn de Prevestitor“, își dădu cu părerea, Iker, ale cărui îndoieli nu încetau să crească. Amu își petrecea timpul desfătîndu-se cu frumoasele din harem, mîncînd și bînd. Niciodată nu pomenea de cucerirea Egiptului și de nimicirea faraonului. Dezmierdat de femei, lingușit de războinicii săi, ducea un trai liniștit de tîlhar îndestulat. Iar acum, în sfîrșit, se hotărîse să pornească la luptă.

– Să omorîm întîi santinelele, propuse Iker.

– Astea-s întocmai vorbele unui egiptean! îl luă în rîs Amu. Eu, unul, nu o iau pe ocolite. O să coborîm duna urlînd și o să-i măcelărim!

Zis și făcut.

Bucățile de silex azvîrlite din praștii îi loviră pe cei mai mulți dintre beduini. Haita de sirieni înfierbîntați nu întîmpină decît o slabă împotrivire și nu-i cruță nici pe copii. Ca să se înveselească, războinicii lui Amu scoaseră ochii celor cîțiva supraviețuitori, a căror agonie fu îndelungată. Și, cum haremul lui Amu era peste măsură de plin, nu le iertară nici pe femei.

– Nu-mi pare rău, îi spuse Amu lui Iker, care simțea că i se taie picioarele. Erau prea urîte! Ce-ai pățit, fiule?

Amu îl bătu pe umăr pe Fiul regal.

– Trebuie să te întărești! Viața e o luptă aspră. Beduinii ăștia erau niște hoți și niște ucigași! Dacă generalul Nesmontu i-ar fi găsit înaintea mea, ar fi poruncit arcașilor să-i doboare. În felul meu, eu curăț locul.

– Cînd o să uniți toate triburile ca să-i goniți pe asupritori?

– Gîndul ăsta nu-ți dă pace!

– Dar nu e singurul care contează?

– Singurul, singurul... Să nu ne pripim! Lucrul cel mai însemnat este să-mi stăpînesc pămînturile fără să le împart cu nimeni. Netrebnicii încă îndrăznesc să se îndoiască de mine. Dar am să le arăt eu lor, fiule!

Amu îi întinse lui Iker un nou baston de aruncat.

– Spiritul morților se întrupează în el. Străbate lacurile și cîmpurile ca să-l lovească pe dușman, apoi se întoarce în mîna celui care l-a aruncat. Ai grijă de el și folosește-l cu bună-credință.

Fiul regal își aminti povața lui Sesostris: „Trebuie să facem rost de arme zămislite de puteri nevăzute“. Și nu era aceasta prima pe care o dobîndea, ca dar din partea vrăjmașului?

– Să mîncăm, hotărî Amu. Apoi o să continuăm lupta.

Încăpățînat și crud, sirianul zdrobi micile grupuri de cananeeni și beduini, vinovate de a fi băut apă din fîntînile sale și de a-i fi furat vreo capră. La prima vedere liber, dar, de fapt, apărat

și supravegheat de Sîngerosul, Iker se abținu de la orice gest care ar fi trezit bănuielile noilor săi tovarăși de arme.

Rămînînd credincios obiceiurilor sale, Amu se repezea asupra prăzii ca o furtună, răspîndind o asemenea groază printre cei atacați, încît aceștia nu mai erau în stare să se apere.

Scribul rămînea de fiecare dată uimit de iuțeala cu care se desfășura totul.

Aprig, sîngeros, fără milă, cu purtări de tiran... Acestea erau trăsăturile Prevestitorului, e adevărat. Dar de ce se ferea să-și recunoască planurile despre distrugerea Egiptului? Oare nu se încredea într-un egiptean căruia îi pîndea cea mai mică greșeală pentru a-l ucide? Așadar, Iker se va dovedi de folos într-un fel sau altul. Poate chiar pentru a trimite informații false lui Nesmontu, grăbind în acest chip înfrîngerea armatei egiptene. Prin urmare, Fiul regal nu încercă să lase nici un mesaj pentru general. Era nevoie mai întîi să afle cum stăteau lucrurile.

În vreme ce războinicii tribului, strînși în jurul unui foc, mîncau carne de berbec friptă pe jar, Iker se apropie de Amu, care era pe jumătate beat.

– Neîndoielnic, vă bucurați de o pavăză magică.

– Care ar fi ea, după tine?

– Regina turcoazelor.

– Regina turcoazelor, repetă Amu, buimăcit. Ce tot spui?

– Eu am descoperit această piatră neasemuită într-o mină din Sinai, unde munceam ca sclav, din porunca faraonului. Așa că piatra mi se cuvenea. Dar, după ce i-a măcelărit pe soldați și pe mineri, o ceată de ucigași mi-a furat comoara.

– Și vrei s-o iei înapoi... Numai că n-ai s-o găsești la mine. Bineînțeles, hoții erau tîlhari ai nisipurilor! Cu puțin noroc, ai să dai de regina turcoazelor! Vorbele umblă repede despre o minunăție de soiul ăsta.

– Un înalt demnitar egiptean, generalul Sepi, a fost omorît în deșert. Oare isprava asta n-ați săvîrșit-o voi?

Mirarea sirianului nu părea prefăcută.

– Eu să ucid un general! Dacă era așa, m-aș fi lăudat în gura mare! Toți m-ar fi prețuit și zeci de triburi s-ar fi plecat în fața mea.

– Totuşi, nimeni nu se îndoieşte că făptaşul e Prevestitorul.

Supărat, Amu se ridică şi îl apucă pe scrib de umăr.

Îndată, cîinele începu să mîrîie.

– Spune-i fiarei să se potolească.

O singură privire de-a lui Iker îl linişti pe Sîngerosul.

– Vino în cortul meu!

Cîinele îi urmă.

Cu o lovitură de picior în coaste, Amu îl trezi pe un cananean care se îmbrăcă în grabă şi dispăru.

Sirianul goli o cupă mare plină cu vin de curmale.

– Mi-ar plăcea să-ţi cunosc gîndurile cele mai tainice, fiule!

– Mă întreb dacă sînteţi într-adevăr Prevestitorul sau doar vă prefaceţi.

Rostind vorbe atît de îndrăzneţe, Iker risca mult.

– Nu-ţi lipseşte curajul!

– Vreau doar să ştiu adevărul.

Învîrtindu-se ca fiara în cuşcă, Amu se codi să-l privească în ochi pe Iker.

– Ce contează dacă sînt sau nu Prevestitorul?

– Mi-am pus viaţa în primejdie ca să-l slujesc.

– Nu ţi-e de ajuns că mă slujeşti pe mine?

– Prevestitorul e pornit să nimicească Egiptul şi să ia puterea, pe cînd voi vă mărginiţi la pămînturile voastre.

Sirianul se aşează greoi pe un teanc de perne.

– Să vorbim deschis, băiete, ai bănuit bine. Nu sînt eu Prevestitorul.

Aşadar, Iker era prizonierul unei căpetenii nemernice, un ucigaş şi un tîlhar!

– De ce m-aţi minţit?

– Pentru că poţi să devii unul dintre cei mai buni războinici ai mei. Şi, de vreme ce-ţi doreai atît de mult să crezi că eu sînt Prevestitorul, am socotit că ar fi o prostie să te descurajez. De altfel... nu te-ai înşelat pe de-a-ntregul.

– Cum adică?

– Nu sînt Prevestitorul, repetă sirianul, dar ştiu unde se ascunde el.

13.

O întrebare, căreia îi căuta zadarnic răspuns, îl chinuia pe Marele Trezorier Senankh: oare se strecurase un trădător printre oamenii săi? Dar el însuși îl alesese pe fiecare scrib care slujea sub porunca lui, îi iscodise trecutul și-i verificase priceperea.

În afară de cîteva greșeli mărunte, nu avea ce învinuiri să le aducă.

Neîncrezător, Senankh își luă iar de la capăt cercetările, cu și mai multă băgare de seamă, de parcă și în cel mai devotat slujbaș zăcea un nelegiuit. Ba întinse și cîteva capcane, în care nu căzu însă nimeni. Așa că hotărî să ceară sfatul lui Sobek Păzitorul.

Mai-marele tuturor gărzilor din regat tocmai isprăvise de schimbat legile călătoriei pe Nil, pe care le socotea prea îngăduitoare. Mereu la pîndă, Sobek nu-și cruța forțele cînd era vorba de paza faraonului și de libera circulație a oamenilor și a mărfurilor. Îi urmărea fără odihnă pe răufăcătorii de toate soiurile. Nu-i scăpa nimic. Pentru orice neatenție, făptașul îndura furia lui Sobek Păzitorul, care totuși se învinuia mereu că nu izbutise să-i descopere pe luptătorii cananeeni din Memphis. Nu dăduse de urma nici unuia și nu arestase nici măcar un complice. Vrăjmașul nu era, cumva, doar un vis urît?

În realitate, dușmanul învățase să se facă nevăzut și, mai devreme sau mai tîrziu, avea să lovească din nou.

– N-am găsit nimic, se plînse Senankh. Pe de-o parte, lucrul acesta mă bucură, căci la prima vedere nu se află printre scribii

mei nici o capră rîioasă. Sau poate că n-am știut eu s-o caut. Sînt sigur că și tu, Sobek, ai scotocit peste tot.

– Bineînțeles.

– Și ce părere ai?

– La fel ca și tine.

– Ai fi putut să mă previi! bombăni Marele Trezorier.

– Nu răspund de faptele mele decît în fața faraonului. Doar el are știință despre misiunile încredințate mie.

– M-ai iscodit și pe mine?

– De la sine înțeles.

– Cum îndrăznești să-l bănuiești pe un membru al Casei Regelui?

– Nu îndrăznesc, sînt nevoit să fac asta.

– I-ai verificat și pe Sehotep, și pe vizirul Khnum-Hotep?

– Mi-am făcut datoria.

Lui Sobek, care nu se număra printre inițiații Cercului de Aur din Abydos, Senankh nu-i putea spune că aceștia erau mai presus de orice bănuială.

– Rămîn încredințat, continuă Păzitorul, că există unul sau mai mulți trădători la Curtea regală, între toți acei demnitari înfumurați și plini de venin, care se socotesc învățați. La cea mai mică neplăcere se pun pe țipat, ocărînd gărzile. Oamenii ăștia nu au nici un rost pe lume, le lipsesc curajul și dreapta judecată. Din fericire, Luminăția Sa nu-i ascultă și trag nădejde să le mai împuținează numărul.

– Dar Medes și slujbașii săi?

– Îi supraveghez, ca și pe ceilalți.

O iscoadă de-a lui Sobek izbutise să pătrundă printre scribii Secretarului Casei Regelui, ca să-i pîndească acestuia de aproape faptele și gesturile. Cu ajutorul atîtor ochi și urechi răspîndite pretutindeni, Păzitorul trebuia, în cele din urmă, să descopere ceva.

Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, dădea în fiecare seară ospețe îmbelșugate la care intendentul său servea cele mai gustoase bucate și mai alese vinuri. Așa că fiecare curtean aștepta

cu nerăbdare să fie poftit acasă la Sehotep. Pe deasupra, puține femei rămîneau nesimțitoare la farmecul acestuia și mulți bărbați își petreceau seara pradă neliniștii, temîndu-se de viitoarele purtări ale nevestelor lor. Totuși, niciodată nu izbucnise vreo ceartă, căci Sehotep păstra tăcerea asupra frumoaselor cu care-și petrecea nopțile.

Acest trai fără griji, pe care unii îl socoteau ușuratic, îi îngăduia mai-marelui peste toate lucrările regelui să-i cunoască bine pe demnitari și să culeagă o mulțime de informații. Vinul și mîncarea bună dezlegau limbile.

În seara aceasta, Sehotep îi primi pe mai-marele arhivarilor, pe soția și fiica acestuia, și pe trei apropiați de-ai săi, împreună cu soțiile. După obicei, începură să schimbe cu veselie vorbe meșteșugite despre cîte-n lună și-n stele, în ciuda amenințărilor ce pluteau deasupra Egiptului. Purtătorul Sigiliului regal crease o atmosferă de sărbătoare care îndemna la felurite destăinuiri.

Oaspeții săi nu păreau în stare de gînduri mîrșave. Își urmaseră în liniște cariera, nu făceau nimic după capul lor și, la cea mai mică piedică, alergau iute să ceară sprijinul unui înalt demnitar. S-ar fi purtat bucuroși ca niște mici tirani cu slujbașii lor, dar se temeau de vizirul care veghea mereu.

La sfîrșitul ospățului, fata mai-marelui arhivarilor se apropie de Sehotep. Era proastă și guralivă, dar foarte frumoasă.

– Se spune că terasa acestei case e cea mai încîntătoare din Memphis... Mi-ar plăcea atît de mult s-o văd!

– Ce-o să creadă tatăl tău?

– Sînt puțin cam obosit, răspunse acesta. Soția mea și cu mine plecăm. Dacă vă învoiți să-i acordați fiicei mele acest privilegiu, ne-am simți onorați.

Sehotep se prefăcu a nu fi priceput capcana ce i se întindea. Mai mulți curteni își împinseseră fetele în brațele lui, în speranța unei căsătorii. Gîndul acesta îi dădea fiori Purtătorului Sigiliului regal. Așa că își lua întotdeauna măsuri de prevedere pentru ca fetele să nu rămînă însărcinate și să păstreze doar amintirea unei nopți de dragoste.

Fiica arhivarului fu cuprinsă de admirație privind Memphisul de la înălțimea terasei.

– Ce oraș minunat! Și dumneata, Sehotep, ești minunat!

Dezvăluindu-i o tandrețe pe care un bărbat educat n-o putea respinge, fata își sprijini capul de umărul lui Sehotep, care îi scoase peruca ușoară și îi mîngîie părul.

– Te rog, nu te grăbi.

– Dorești să privești mai mult capitala?

– Da... În sfîrșit, nu. Arată-mi odaia ta, vrei?

Bărbatul o dezbrăcă încet și pricepu repede că tînăra era înzestrată și cu farmece, și cu experiență. Dezmierdările lor fură îndelungate și amîndoi gustară plăcerea. La sfîrșitul acestui joc minunat, Sehotep se gîndi că fata are să fie o soție groaznică, geloasă și năzuroasă.

– Viitorul nu te neliniștește? întrebă tînăra femeie.

– Un mare suveran cîrmuiește Egiptul. El va ști să înlăture primejdia.

– Unii cred altceva.

– Tatăl tău nu îl prețuiește pe Sesostris?

– Tata prețuiește pe oricine îl plătește bine și nu-l împovărează cu prea multă muncă! În schimb, ultimul bărbat care mi-a făcut curte nu-ți împărtășea părerea.

– Despre cine e vorba?

– Despre Eril, un străin numit în fruntea scribilor publici. E ros de ambiție. Cu mustața lui subțire, cu vocea mieroasă și purtări binevoitoare încearcă să treacă drept om cinstit. De fapt, e de temut precum o viperă cu corn! Eril nu visează decît să uneltească și să murdărească renumele potrivnicilor săi. Cumpără și se lasă cumpărat, și e gata să-l slujească pe cel care dă mai mult.

– Ți-a făcut rău?

– Îți dai seama că șobolanul ăsta voia să mă ia de nevastă! Iar tatăl meu, care e un fricos fără pereche, se învoise. Dar cînd a văzut că mă împotrivesc și că nu e chip să-mi intre în voie, s-a lăsat păgubaș. Închipuiește-ți mîinile acestui Eril alunecînd pe pielea mea ca un melc scîrbos. Ce groaznic! Cînd l-am pălmuit,

a priceput că n-am să fiu a lui niciodată. Şi nu se mulţumeşte doar să-și împrăștie veninul, ci îl vorbește de rău și pe faraon.

Curiozitatea lui Sehotep se trezi.

– Ești sigură?

– Știu ce spun!

– Ce cuvinte anume întrebuințează?

– Nu-mi aduc aminte clar... Dar să-l disprețuiești pe faraon nu e o nelegiuire?

– Eril ți-a cerut să-l ajuți sau să îndeplinești vreo misiune?

Fiica arhivarului rămase uimită.

– Nu, nu... nicidecum.

– Dă uitării clipele urîte, o sfătui Purtătorul Sigiliului regal, și bucură-te de cele de acum. Sau poate ți-e somn...

– Ah, nu! exclamă fata întinzîndu-se pe spate, ademenitoare.

În fiecare dimineață, Sekari privea uneltele de scrib ale lui Iker, amintire prețioasă de la prietenul său. I-ar fi plăcut atît de mult să i le înapoieze la întoarcerea din Asia! Faptul că-l părăsise astfel îl aducea în pragul deznădejdii, dar faraonul îi interzisese să plece în Syro-Palestina ca să-l caute.

Sekari nu voia să accepte golul creat de lipsa lui Iker. Altminteri, ar fi însemnat să-i recunoască moartea și să ucidă orice speranță. Însă, în adîncul sufletului său, Sekari nu credea că Fiul regal dispăruse pentru totdeauna.

Poate că era prizonier, poate că era rănit, dar trăia.

Verificînd în felul său măsurile luate de Sobek pentru asigurarea pazei monarhului, Sekari nu găsi nici un neajuns. Totuși, adesea își punea întrebări în privința căpeteniei tuturor gărzilor din regat, care se arăta atît de mulțumit de moartea lui Iker.

Și dacă trădătorul adăpostit la curte era însuși Sobek? De ce l-ar fi urît atîta pe Fiul regal, dacă nu din pricină că acesta ar fi putut să-i descopere adevărata față? Păzitorul nu avea destulă putere ca să ordone unei gărzi să-l ucidă pe tînărul scrib?

Răspunsul la aceste întrebări cumplite părea limpede.

Prea limpede.

De aceea lui Sekari îi trebuiau dovezi temeinice înainte de a-i vorbi regelui. Dar pînă la dobîndirea lor, monarhul nu se afla în mare primejdie? Un lucru însă îl mai liniștea pe Sekari: oamenii însărcinați să vegheze îndeaproape asupra lui Sesostris îl venerau pe faraon.

Iar dacă Sobek Păzitorul îl trimisese pe Iker la moarte, avea să plătească scump.

Primul care intra în odaia de lucru și ultimul care ieșea, Medes se bucura de munca sa ca Secretar al Casei Regelui. Nu i se părea o povară să tragă din greu, dimpotrivă. Conștiincios, deslușea iute cele mai încurcate ițe și ținea minte informațiile cele mai însemnate. În stare să facă față la numeroase întîlniri fără ca oboseala să-l doboare, Medes cerea de la scribii săi o asemenea agerime și iuțeală, încît unii nu puteau să țină pasul. Prin urmare, Medes se vedea nevoit în fiecare lună să înlocuiască patru, cinci scribi cu alții noi, pe care îi supunea mai întîi la grele încercări. Și doar cîțiva izbuteau să le treacă. În felul acesta, formase echipe de lucru harnice și supuse.

Și nu dădea prilej nici regelui, nici vizirului să-i aducă vreo învinuire.

Numai că Medes avea acum la dispoziție oameni pe de-a-ntregul devotați lui. Scribi, mesageri și corăbieri strîngeau pentru el informații și îi răspîndeau poruncile în tot regatul. Iar în timpul răzmeriței pe care o punea la cale Prevestitorul, aveau să se dovedească o armă hotărîtoare.

Fiecare dintre oamenii săi primea sarcini clare pentru care nu dădea socoteală decît în fața lui Medes. Taina era păstrată cu strășnicie și nimeni nu se îndoia de adevăratul țel urmărit de Secretarul Casei Regelui.

Medes se pregătea să-i ofere o slujbă unui scrib priceput, care lucra sub porunca sa de mai multe luni, cînd Gergu ceru să-l vadă.

– Ce s-a întîmplat?

– Libanezul vrea să vă vorbească fără întîrziere.

– În plină zi? Nici nu încape vorbă!

– Se plimbă prin tîrg. Zice că e ceva care nu suferă amînare.

Dorința Libanezului părea pe cît de neobișnuită, pe atît de îngrijorătoare.

Reușind să-și ascundă spaima, Medes îl întîlni pe Libanez. În mulțimea de gură-cască, treceau aproape nebăgați în seamă. Umăr la umăr lîngă taraba unui vînzător de praz, stătură de vorbă cu glas șoptit, ferindu-se să se privească unul pe altul.

– Ați luat în slujbă un scrib născut la Imau, cam de vreo 30 de ani, înalt, spîn, cu o cicatrice pe brațul stîng și neînsurat?

– Întocmai, dar...

– E un soldat, îi dezvălui Libanezul. Cea mai bună iscoadă a mea l-a văzut ieșind de la Sobek. Fără îndoială că a primit ordin să vă pîndească.

Medes se înfioră. Dacă aliatul său n-ar fi stat mereu cu ochii în patru, ar fi săvîrșit o greșeală de neiertat.

– Gergu mă va scăpa de el.

– Ba nu! De vreme ce l-am descoperit, să ne folosim de el ca să-l liniștim pe Sobek în privința voastră. Iar această pățanie să vă îndemne la mai multă luare-aminte.

14.

În urma lui Amu mergeau doar vreo zece războinici, dintre cei mai încercați. Toți aveau fețele posomorîte, ca și cum căpetenia lor îi conducea spre dezastru.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Iker.

– Spre bîrlogul Prevestitorului.

– Luptătorii voștri nu par să se bucure!

– E cel mai aprig dușman al nostru și a jurat să ne distrugă.

– Și de ce vă aruncați singur în gura monstrului?

– Trebuie să-l înfrunt eu însumi. O să ne batem doar noi doi, iar biruitorul va lua în stăpînire tribul învinsului. În felul acesta, nu vor exista prea mulți morți.

– Dar vă simțiți în stare să-l înfrîngeți?

– O să fie greu, mărturisi Amu, tare greu! Niciodată Prevestitorul n-a fost doborît. Doar o armă s-ar dovedi îndeajuns de puternică, șiretenia. Numai să-mi lase timp s-o întrebuințez.

– Prevestitorul e un soi de uriaș?

– Ai să vezi curînd.

Împotriva obișnuinței sale, Amu înainta fără să se ascundă și aprindea focuri ce puteau fi zărite de departe. Vestindu-și prezența, îi dădea de înțeles dușmanului că nu avea de gînd să atace, ci să stea de vorbă.

În zorii celei de-a patra zile, Sîngerosul începu deodată să mîrîie. Cîteva clipe mai tîrziu, vreo șaizeci de cananeeni înarmați cu arcuri și sulițe înconjurară mica trupă. Dulăul se lipi de Iker.

Un bărbat mărunt cu umerii largi înaintă cîțiva pași.

– Ești prizonierul meu, Amu.

– Nu încă.

– Crezi că poți să te aperi cu ceata asta de fricoși?

– Stăpînul tău se teme de noi. Altminteri, de ce nu ne-a zdrobit pînă acum? Nu e decît un vierme, o biată fetiță și un cap sec. Iar brațele lui sînt moi și neputincioase. Să vină să se închine în fața mea, chiar aici, începînd de mîine. Am să-l scuip cu dispreț, iar el o să plîngă, cerșind îndurare.

Omul Prevestitorului clocotea de furie. I-ar fi tăiat cu bucurie limba lui Amu, dar, cum sirianul îl provocase la luptă, trebuia să respecte rînduielile cuvenite în asemenea împrejurări. Prevestitorul o să fie încîntat să-l taie-n bucăți. Așa că alergă degrabă să-l înștiințeze.

– Nu ne mai rămîne decît să ne pregătim, grăi Amu.

În toiul nopții, dureri violente răscoliră pîntecele căpeteniei tribului. Fulgerat de crampe, fu nevoit să se chircească pe-o parte, cu picioarele îndoite la piept.

Unul dintre războinici îi dădu să bea o licoare cu miros grețos, dar care nu avu efect.

Amu nu era în stare să se bată, fără putință de tăgadă.

– Sîntem pierduți, fu de părere unul dintre oamenii săi. Și nu putem să dăm înapoi acum, după vorbele rostite ieri de Amu. Să fugim degrabă.

– Sălbaticii ăștia ne-ar ajunge din urmă și-ar măcelări tot tribul, se împotrivi Amu. Trebuie să ne încercăm norocul, oricît de firav ar fi el.

– Dar nici nu poți să te ții pe picioare!

– Am dreptul să mă înlocuiască altcineva. Unul dintre voi va lupta în numele meu.

– Pe cine alegi?

– Pe Iker.

Sirienii rămaseră încremeniți.

– O să-l zdrobească într-o clipită.

– Nu e cel mai sprinten dintre noi toți?

– Dar nu contează doar să alergi și să te ferești, trebuie să ucizi un uriaș!

Neclintit, scribul nu scoase un cuvînt.

Așadar, ora adevărului se apropia. Curînd o să-l întîlnească pe Prevestitor și avea de ales între a învinge și a muri.

– Lasă-te păgubaș, îl povățui unul dintre tovarășii săi de drum. Nimeni nu se va învoi să ia locul lui Amu. Nu avem decît o singură scăpare: fuga.

– Ba eu mă învoiesc.

– Ți-ai pierdut mințile!

– Ziua se arată a fi grea. Am să mă odihnesc în așteptarea luptei.

Deși avea mîinile libere, Iker se simți iar legat de catargul *Fulgerului*. Și, de astă dată, nu va exista nici un val salvator ca să-l smulgă din ghearele sorții. Oricum, o să se bată cu vitejie!

Convins că șansa nu era de partea lui, Fiul regal trebuia, barem, să nu moară degeaba. Așa că, pe spatele unei bucăți din scoarța unui stejar-de-plută, scrijeli aceste cuvinte într-o scriitură încifrată pe care doar generalul Nesmontu știa s-o deslușească:

Amu nu e Prevestitorul. Acesta din urmă, un soi de monstru, se ascunde la mai puțin de o zi de mers de acest ținut, neîndoielnic spre miazănoapte. Am să mă bat cu el în curînd. Viață lungă faraonului.

Iker îngropă bucata de scoarță și acoperi locul cu pietre. Pe una o așeză în picioare după ce desenă pe ea, cu ajutorul unui silex, o cucuvea. Această hieroglifă însemna „înăuntru" și ar fi stîrnit curiozitatea oricărei patrule egiptene care ar fi trecut pe acolo.

Scribul se așeză apoi și se sprijini de trunchiul arborelui, iar cîinele se culcă la picioarele sale. În caz de primejdie, l-ar fi prevenit îndată.

Neputînd să adoarmă, Iker se gîndi la întreaga lui fericire, acum cu neputință de atins: s-o revadă pe Isis, să-i vorbească iar

despre dragostea lui, să încerce s-o facă să-l iubească și ea, să-și clădească o viață împreună, să-l slujească pe faraon, să descopere misterele din Abydos, să transmită Legea lui Maat scriind despre ea, să pătrundă și mai adînc puterea luminoasă a hieroglifelor... Dar toate visele acestea se sfărîmau din pricina unei realități nemiloase: Prevestitorul.

Dimineața era cețoasă.

După ce vărsase, ușurîndu-și pîntecele, Amu picotea.

– Mai ai timp să dai înapoi, îi spuse un sirian lui Iker.

– Nicidecum, se împotrivi un altul. Monstrul nu va întîrzia să se ivească. Dacă nici unul dintre noi nu-i ține piept, o să ne taie capetele la toți!

– Și dacă mă biruie? întrebă Fiul regal.

– O să ajungem sclavii lui. Uite aici arcul, tolba cu săgeți și sabia.

– Dar bastonul meu de aruncat?

– O să-i pricinuiască doar cîteva zgîrieturi, nimic mai mult.

– Vine! urlă cel care stătea de pază.

Prevestitorul mergea în fruntea tribului său. Pînă și copiii și femeile îl însoțeau, căci nimeni nu voia să piardă prilejul de a-și desfăta privirile.

Preț de cîteva clipe, Iker rămase pe deplin buimăcit.

Nicicînd nu văzuse un asemenea munte de carne și mușchi. Pînă și Sesostris, în ciuda staturii sale, ar fi părut mic pe lîngă uriașul acesta de neînchipuit.

Cu fruntea îngustă, părul zbîrlit și bărbia ascuțită, Prevestitorul era chior. O legătură de culoare cenușie îi acoperea ochiul mort.

Înarmat cu o secure și cu un scut enorm, se opri la depărtare de tabăra dușmanilor. Apoi i se auzi vocea ascuțită, nefirească pentru un trup atît de mare, dar care nu stîrni rîsul nimănui.

– Ieși din cort, femeie nevolnică! Haide să mă înfrunți, Amu cel fioros, căruia vrăjmașul îi vede doar spatele! Vino să-mi încerc securea pe tine!

Iker înaintă cîțiva pași.

– Amu e bolnav.

Uriaşul se strîmbă cu dispreţ.

– Frica i-a golit măruntaiele, pun prinsoare! Dar tot am să-l tai în bucăţi.

– Mai înainte, trebuie să lupţi!

– Amu a găsit pe cineva să-i ţină locul! Cu atît mai bine, o să ne înveselim niţel. Să se arate viteazul ăsta!

– Eu sînt.

Neîncrezător, uriaşul cercetă cu privirea tabăra siriană, apoi izbucni în rîs, urmat de membrii tribului său.

– Îţi baţi joc de mine, micuţule!

– Care sînt rînduielile acestei lupte?

– Una singură: să ucizi înainte să fii ucis.

Cu o iuţeală care îi uimi pe cei de faţă, Iker trase una după alta trei săgeţi care se opriră însă în scutul enorm.

Uriaşului nu-i lipsea, aşadar, iscusinţa.

– Bine ţintit, micuţule! Acum e rîndul meu.

Securea zbură cu o asemenea forţă, că suflul stîrnit de ea îl răsturnă pe Iker, salvîndu-i viaţa.

Fiul regal se ridică degrabă şi începu să alerge, cotind cînd la dreapta, cînd la stînga, împiedicîndu-l pe monstru să dea lovitura hotărîtoare.

La fiecare pas de-al său, pămîntul se cutremura. Sprinten în ciuda greutăţii sale, uriaşul învîrtea arma, străduindu-se să-i reteze capul lui Iker.

Dar tînărul era un alergător rezistent şi izbuti să-şi obosească duşmanul.

Monstrul îşi azvîrli scutul cît colo.

– Am să te zdrobesc, neisprăvitule!

Iker se apropie de tabăra sirienilor, uimiţi că băiatul supravieţuise timp atît de îndelungat.

– Daţi-mi bastonul meu de aruncat! Iute!

Posomorît, dar ţinîndu-se pe picioare, Amu îi întinse arma.

Cînd Prevestitorul se repezi spre Iker, Sîngerosul sări şi-l înhăţă de pulpa piciorului drept.

Urlînd de durere, uriașul înălță securea, pornit să spintece cîinele în două. În clipa cînd vru s-o coboare, vîrful ascuțit al bastonului aruncat de Iker i se înfipse în singurul său ochi.

Prevestitorul dădu drumul armei și-și duse mîinile spre rana îngrozitoare. Durerea îl copleși și se prăbuși în genunchi.

Clătinîndu-se încă, Amu apucă securea și, opintindu-se din toate puterile, îi tăie gîtul dușmanului său de moarte.

Sîngerosul își descleștă în sfîrșit fălcile și primi bucuros mîngîierile unui Iker scăldat în sudoare.

Sirienii își strigară izbînda, iar cananeenii se așternură pe plîns.

Amu porunci uciderea bătrînilor, a copiilor bolnavi, a unei femei care țipa ca ieșită din minți și a doi bărbați ale căror chipuri nu le găsi pe placul său. Ceilalți membri ai tribului aveau să i se supună orbește de-acum lui Amu.

– Binecuvîntate să-mi fie măruntaiele! grăi el către Iker. Pe mine m-ar fi înfrînt nemernicul! Numai tu puteai să obosești fiara asta și să o forțezi să săvîrșească o greșeală care să o ducă la pieire.

– Să nu-l uităm pe Sîngeros. Îndrăzneala lui a fost hotărîtoare.

Cîinele își ridică spre Iker ochii plini de afecțiune.

– Ca să-ți spun drept, fiule, n-am crezut nici o clipă în izbînda ta. Un omuleț care să doboare un uriaș e o minune! Sute de ani de-aici încolo o să se vorbească de tine. Toți te vor socoti viteaz între viteji. Și sînt convins că mai ai multe de arătat. Și-acum, hai să cucerim pămîntul monstrului!

Iker încerca o adîncă nemulțumire. Da, era viu. Da, luase parte la înlăturarea Prevestitorului. Dar ca să-și împlinească misiunea ar fi trebuit să afle ce blestem lovise Arborele vieții și cum putea fi dezlegat. Iar acum, la aceste întrebări de care atîrnau viața și moartea nu mai era cu putință să găsească răspuns.

Salcîmul lui Osiris avea să se tămăduiască doar pentru că această ființă a răului dispăruse?

Fiului regal îi mai rămînea speranța că o să găsească în ascunzătoarea Prevestitorului ceva ce s-ar putea dovedi de folos. Așa că se luă după Amu, așteptîndu-se să descopere o tabără întărită.

Dar se înșelase.

În ținutul peste care stăpînea Prevestitorul creșteau vii, smochini și măslini, turmele de vaci şi de oi erau numeroase, iar în mijloc se ridica un sat plăcut vederii.

Noului stăpîn al clanului i se oferiră vin, carne de bou, păsări fripte pe jar și prăjituri cu lapte.

– Mulțumită ție, recunoscu Amu, am pus mîna pe un mic paradis! E drept ca tu să fii răsplătit pe măsură. Am cîțiva copii, pe ici, pe colo, dar sînt niște leneși și niște neputincioși. Dar tu ești altfel. Pe cine altcineva, dacă nu pe un mare viteaz, l-aș putea numi drept urmașul meu? Alege-ți o femeie, am să-ți dau pămînturi și slujitori. O să ai mulți fii și împreună o să ne îngrijim de locurile astea, care o să ne aducă un cîștig frumușel. Ținînd seama de faima ta, nimeni nu va îndrăzni să ne tulbure și, din cînd în cînd, o să ne îngăduim cîte un jaf mărunt, ca să ne mai înveselim nițel. Viitorul se arată strălucitor!

Amu își scărpină apoi urechea, gînditor.

– După isprava ta, se cuvine să-ți spun adevărul. De multă vreme visam să-l ucid pe monstrul ăla. Și cum începuse să-mi amenințe tribul, am hotărît să trec la fapte, în ciuda oricăror primejdii. Iar tu mi-ai purtat noroc.

– Asta înseamnă că... uriașul acesta nu era Prevestitorul?

– Nici măcar nu știu dacă există cu adevărat. Oricum, nu dă tîrcoale prin ținuturile astea. Uită-l și bucură-te de averea ta! Aici ai să cunoști fericirea.

Iker ascultă năucit. Așadar, își riscase viața pentru o nălucă și trimisese o informație falsă generalului Nesmontu.

Iar el rămînea pe mai departe prizonier.

15.

De obicei, mica patrulă alcătuită din gărzi ale deșertului nu se încumeta să pătrundă în acest colț pierdut al Canaanului. Dar comandantul, vînător înrăit, se încăpățînă să gonească după un porc sălbatic. După ce străbătu o pădure de tamarini și trecu de un ued, animalul se descotorosi de urmăritorii săi.

– Ar fi bine să facem cale întoarsă, își dădu cu părerea unul dintre soldați. Locul nu e sigur.

Comandantul nu putea să nu-i dea dreptate. N-ar fi izbutit să țină piept unei cete de tîlhari ai nisipurilor, hotărîți să-i ucidă pe egipteni.

– Să mergem doar pînă la marginea acestei vîlcele, se încăpățînă totuși comandantul. Deschideți ochii și ciuliți urechile!

Dar nu zăriră nici picior de animal.

– Ia uitați-vă aici. Ce lucru ciudat!

Soldatul privea spre o grămadă de pietre care păreau așezate într-un fel anume.

– Pe cea din mijloc e desenată o cucuvea.

– Litera M, îi lămuri comandantul, adică „înăuntru". Scoateți pietrele!

Ofițerul săpă el însuși în pămîntul fărîmicios și descoperi o bucată de scoarță de copac. Pe ea se găseau înșirate hieroglife.

– Nu pricep, zise el într-un tîrziu. Fiecare semn a fost scrijelit de o mînă iscusită. Dar laolaltă n-au nici un înțeles.

– N-o fi unul dintre mesajele acelea tainice despre care ni s-a spus să le adunăm?

Înfrigurat, Djehuty își strînse pulpanele mantiei care, cu toată grosimea țesăturii, nu-l încălzea deloc. Totuși, aerul era călduț și nici o boare de vînt nu sufla peste Dachur. În mod neașteptat, reumatismele nu-i mai stîrneau dureri cumplite, dar răul îi măcina puțina vigoare pe care-o mai avea.

Dar asta nu conta pentru că sub ochii lui marea piramidă regală era aproape isprăvită! Datorită avîntului și priceperii constructorilor, lucrările ținuseră mult mai puțin timp decît prevăzuse la început. În cîteva rînduri, Marele Trezorier intervenise iute și cu folos ca să fie îndeplinite cererile meșterilor.

Așezat comod în lectica sa, Djehuty dădu roată zidului împrejmuitor, cu bastioane și întărituri, asemănător cu cel al faraonului Djeser de la Saqqara. Întregul ansamblu purta numele de *kebehout*, „apa proaspătă cerească“, din care ieșea la suprafață piramida numită *hotep*, „deplinătate“. Astfel se încarna mitul care spunea că viața, născută din oceanul începuturilor, se înfățișa sub forma unei insule pe care fusese înălțat primul templu, ivit din întîia piatră.

– Poți să fii mîndru de munca ta, zise o voce gravă.

– Luminăția Voastră! Nu vă așteptam atît de curînd, rînduielile curții nu...

– Dă-le uitării, Djehuty! Respectînd întocmai planurile, ai trasat liniile de forță care îngăduie piramidei să răspîndească în jur „KA“. Astfel se înfăptuiește biruința lui Maat asupra lui *isefet*.

Orbitor de albe, fețele piramidei, acoperite cu calcar de Tura, lustruit asemenea unei oglinzi, reflectau razele soarelui. Triunghiurile strălucitoare luminau cerul și pămîntul.

Însoțit de Djehuty, monarhul săvîrși deschiderea gurii, a ochilor și a urechilor templului. Aici avea să fie mereu celebrată sărbătoarea înnoirii sufletului regal. Statui colosale îl reprezentau pe Faraon în chip de Osiris, însărcinat să primească viața divină și să o transmită mai departe. Și atîta

vreme cît va fi ridicată o clădire care s-o adăpostească, Egiptul se va împotrivi întunericului.

În fiecare zi, în numele regelui, preoţii împlineau ritualuri ce însufleţeau procesiunile purtătorilor de ofrande şi făceau cu putinţă legătura dintre monarh şi divinităţi.

Apoi Sesostris pătrunse în partea aflată sub pămînt a construcţiei şi merse pînă în sala sarcofagului, această corabie de granit roşu în care avea să plutească trupul său de lumină. Pacea nepămînteană ce domnea în aceste locuri îi întări lui Sesostris voinţa de a lupta împotriva demonului care încerca să împiedice renaşterea lui Osiris.

Şi, privind cu luare-aminte această piatră de veci, în inima regelui prinse puteri o nouă convingere: Iker nu era mort.

Eril nu înceta să se felicite în sinea lui pentru tot ce izbîndise să facă în cei zece ani de cînd locuia la Memphis. Pe jumătate libanez, pe jumătate sirian, el conducea acum o cohortă de scribi care întocmeau plîngerile oamenilor simpli către administraţie. Scribii aceştia se numărau printre cei care nu fuseseră în stare să ajungă la ranguri înalte, dar care dădeau dovadă de multă iscusinţă în îndeletnicirea lor de-acum.

Fără un număr însemnat de capcane întinse cu pricepere şi fără sprijinul unor demnitari care se lăsaseră cu uşurinţă cumpăraţi, Eril n-ar fi dobîndit niciodată această slujbă la care rîvnea de mult. Prosperînd în umbra înaintaşului său, un mic tiran trufaş, bine văzut la curte, Eril învăţase de la acesta căile cele mai potrivite pentru a-şi înlătura rivalii, făurindu-şi în acelaşi timp un renume de om cinstit.

Iar în seara aceasta, Eril avea să urce încă o treaptă. El, care se îmbogăţise uneltind pe ascuns, se vedea recunoscut acum drept o persoană de vază, căci Sehotep îl poftise la el acasă, să ia parte la un ospăţ.

Toată ziua şi-o petrecuse aranjîndu-şi părul şi unghiile de la mîini şi de la picioare, sfătuindu-se cu negustorul de parfumuri şi cu croitorul care aveau să-l preschimbe pe Eril într-un demnitar elegant. Avînd în vedere măiestria acestor oameni care se

îngrijiseră de el, Eril se punea la adăpost de orice stîngăcie, căci știau cu toții că Purtătorul Sigiliului regal ura lipsa de gust.

O întrebare însă nu-i dădea pace: cine erau ceilalți oaspeți? Spre deosebire de Sehotep, Eril nu suferea tovărășia femeilor din pricină că ar fi trebuit să le suporte mofturile și trăncăneala. Dar a fi primit la masa unui membru al Casei Regelui ștergea toate aceste mărunte neplăceri. Seara aceasta avea să aducă după ea, fără putință de tăgadă, o slujbă mai însemnată pentru Eril. Sau poate i se va ivi prilejul de a-și mărturisi ambițiile, cu tactul necesar, bineînțeles.

Zvonurile nu mințeau: casa lui Sehotep era o adevărată minunăție în care orice amănunt îți desfăta privirea. Iar splendoarea grădinii îți tăia răsuflarea.

Pizma înăcri sufletul micului mustăcios. De ce nu s-ar fi bucurat și el de asemenea comori? La drept vorbind, avea mai puține merite și era mai puțin înzestrat decît unul care se folosise de norocul de a se fi născut într-o familie înstărită?

Un slujitor îl întîmpină pe Eril cu respect și-l conduse într-o sală întinsă, în care pluteau miresme dulci de crin. Pe măsuțele joase se înșirau tăvi încărcate de gustări, cupe cu siropuri de fructe, urcioare cu bere și cu vin.

– Așezați-vă, îl îndemnă intendentul.

Încordat, Eril preferă să se plimbe cu pași mari prin încăpere în așteptarea gazdei. Ronțăi o ceapă acoperită cu fiertură de bob, admirînd picturile de pe pereți, ce înfățișau albăstrele, maci și crizanteme.

– Îmi cer iertare că am întîrziat, îi spuse Sehotep cînd intră. Treburile regatului înainte de toate. Doriți puțin vin?

– Bucuros. Dar mi se pare că am venit eu prea devreme căci ceilalți oaspeți n-au ajuns încă și...

– În seara asta, sînteți singurul.

Eril nu-și ascunse mirarea.

– E o onoare... o foarte mare onoare!

– Iar pentru mine o mare plăcere. Și-acum, ce-ar fi să mîncăm?

Micul mustăcios nu se simțea în largul lui. Nici bucatele alese, nici vinurile de soi, nici bunăvoința stăpînului casei nu izbutiră să-i înlăture neliniștea pricinuită de această neobișnuită întîlnire între patru ochi.

– Slujba voastră nu e deloc ușoară, observă Sehotep, și se zise că vă descurcați bine.

– Fac... tot ce-mi stă în puteri.

– Și sînteți mulțumit de roadele ei?

Stomacul lui Eril se strînse. Trebuia să nu se grăbească și să găsească un răspuns meșteșugit.

– Prin grija vizirului, administrația din Memphis se îmbunătățește pe zi ce trece. Bineînțeles, au mai rămas cîteva probleme pe care scribii mei și cu mine încercăm să le dezlegăm spre binele oamenilor de rînd.

– Nu țintiți spre o slujbă care... să vă aducă un cîștig sporit?

Micul mustăcios răsuflă ușurat. Carevasăzică, priceperea sa atrăsese atenția celor mai puternici demnitari ai regatului! Purtătorul Sigiliului regal o să-i ofere acum un loc la curte și o să-i încredințeze mari răspunderi.

Sehotep își privi îndelung cupa, umplută cu vin roșu de Imau.

– Prietene, Marele Trezorier Senankh a cercetat cu băgare de seamă mijloacele prin care ți-ai dobîndit averea. Averea ta cea adevărată, vreau să spun.

Eril păli.

– Ce... ce înseamnă asta?

– Că ești necinstit și te-ai amestecat cu alții la fel ca tine.

Indignat, acuzatul se ridică în picioare.

– E fals, pe de-a-ntregul fals și...

– Senankh a adunat dovezi clare. Îi sărăcești pe cei care îți cer ajutorul și tragi foloase de pe urma unor negoțuri îndoielnice, dar există ceva încă și mai grav.

Cu chipul răvășit, Eril se așeză la loc.

– Nu... nu pricep.

– Ba eu cred că da. Pentru nelegiurile de care am pomenit pedeapsa e închisoarea. Dar pentru că ai luat parte la uneltiri împotriva regelui, vei fi osîndit la moarte.

– Eu să uneltesc împotriva faraonului? Cum puteți să vă închipuiți că...

– Isprăvește cu minciunile! Am un martor. Dacă vrei să-ți scapi viața, dă-mi îndată numele complicilor tăi.

Pierzîndu-și întreaga mîndrie, micul mustăcios se aruncă la picioarele lui Sehotep.

– Mi-ați înțeles greșit cuvintele! Eu sînt un slujitor credincios regelui.

– Ajunge, ticălosule! Te numeri printre răzvrătiții furișați în Memphis ca să lovească pe ascuns. Spune iute cine-ți sînt aliații.

Eril încremeni.

– Răzvrătiți... Vă înșelați! Eu cunosc doar vreo zece demnitari... înțelegători.

Eril îi pîrî pe toți, lămurind în amănunt cum lucrau împreună, apoi se pierdu în văicăreli presărate cu păreri de rău.

Dezamăgit, Sehotep îl ascultă într-o doară. Era limpede că vînase un nemernic oarecare, nu un fidel al Prevestitorului.

– Cum am deslușit mesajul, grăi generalul Nesmontu, am părăsit Sichemul ca să vă înștiințez. Nu mai e nici o îndoială, Luminăția Voastră: Fiul regal Iker trăiește. Au încercat să ne păcălească, lăsînd la vedere un trup neînsuflețit care nu era al lui.

– Pe ce te bizui de ești atît de sigur? se neliniști Sesostris, alături de care stătea, neîncrezător, Sobek Păzitorul.

– M-am înțeles cu Iker să întrebuințeze o scriere pe care doar eu singur s-o pot citi.

– Ce cuprinde mesajul? întrebă Sobek.

– Iker a găsit bîrlogul Prevestitorului, un monstru împotriva căruia urma să se bată.

– Prostii! fu de părere Păzitorul. L-au forțat pe Fiul regal să scrie una ca asta pentru a-i ademeni pe soldații noștri într-o capcană.

– Chiar dacă e așa, i-o tăie Sesostris, Iker trăiește.

– Nici vorbă, Luminăția Voastră! L-au ucis după ce a sfîrșit de întocmit mesajul.

– De ce Prevestitorul nu l-ar păstra drept zălog? întrebă Nesmontu.

– Pentru că nu-i mai folosește la nimic!

– Nu neapărat! Iker ar putea să ne momească și cu alte mesaje. Dar adevărul e mult mai simplu: Fiul regal și-a împlinit misiunea și acum încearcă să se întoarcă la Memphis.

– Frumoasă poveste, dar cu neputință de crezut! încheie Păzitorul.

– În ce ținut se ascunde Prevestitorul? întrebă Sesostris.

Nesmontu lăsă să i se vadă nemulțumirea.

– Unul dintre cele mai slab controlate de noi, la hotarul Palestinei și al Siriei. Păduri, mlaștini, rîpe, animale sălbatice, lipsă de drumuri... Locul cel mai potrivit pentru un răzvrătit ca el. Trupele nu pot fi desfășurate acolo. Nici hărțile nu sînt de ajutor.

Sobek zîmbi triumfător.

– O capcană desăvîrșită! Ce crede generalul Nesmontu că trebuie să facem?

– Să trimitem o patrulă de soldați obișnuiți cu pămînturile siriene.

– De ce să osîndim astfel la moarte sigură niște soldați cu experiență? se împotrivi Sobek. Mai bine am recunoaște că Iker nu putea să supraviețuiască decît dacă ar fi fost complice cu răzvrătiții.

– Pregătește această patrulă! îi porunci faraonul lui Nesmontu. Are să plece după primirea unui al doilea mesaj care să-l adeverească pe primul.

16.

Gură-Pocită se apropie de gospodăria singuratică. Însoțit de ceata sa de jefuitori, venise iar să ceară o parte din roadele muncii unei familii de țărani cărora le acorda protecția sa. Îngroziți de acest monstru nemilos, bieții oameni nu îndrăzneau să prevină gărzile, de teama unor pedepse cumplite.

De cînd atacul împotriva faraonului Sesostris dăduse greș, Gură-Pocită își ducea traiul ascunzîndu-se prin tot soiul de locuri. Oamenii săi îl rugau să se alăture iar Prevestitorului, dar el se credea capabil să se descurce singur. Totuși, de cînd o rupsese cu „marea căpetenie“, norocul părea că i-a întors spatele. Tîlharului nu-i păsa de cuvîntările predicatorului bărbos, dornic să impună o credință pustiitoare, dar recunoaștea că acesta avea destulă cruzime și deșteptăciune ca să biruie.

Fără să mărturisească nici în sinea sa, lui Gură-Pocită, care nu se temea nici de zei, nici de demoni, îi era frică de Prevestitor și nu se încumeta să apară în fața lui după înfrîngerea de care va fi socotit vinovat. Oare omul-șoim, cuprins de mînie, nu-l va sfîșia cu ghearele?

Trebuia să găsească totuși ceva de mîncare. Înainte s-o siluiască pe stăpîna casei, țărănoii ăștia o să-i ofere o masă demnă de un rege. Zdrobind orice încercare de împotrivire, lui Gură-Pocită îi plăcea să-și umilească victimele.

Dar simțurile sale de vînător îl ajutară să se ferească de un dezastru.

Cînd mai avea doar două sute de pași pînă la fermă, se opri brusc. Oamenii săi îl imitară.

– Ce e, comandante?

– Ascultă cu atenție, tîmpitule!

– Dar... nu aud nimic.

– Tocmai. Nu ți se pare ciudată liniștea asta? Nici chiar dinspre curtea păsărilor nu răzbate nici un zgomot!

– Adică...

– Adică prietenii noștri au plecat, iar cei care ne așteaptă nu sînt țărani. Să ne luăm picioarele la spinare!

Cînd pîndarul îi văzu pe tîlhari că o rup la fugă, dădu gărzilor semnalul de atac.

Prea tîrziu!

Ceata lui Gură-Pocită nu mai putea fi ajunsă din urmă.

Cinstit, binevoitor, apreciat de locuitorii din cartier, vînzătorul de sandale dăduse uitării țara în care se născuse, ca să se amestece printre oamenii din Memphis. Nimeni nu și-ar fi închipuit că era una dintre iscoadele Prevestitorului.

Pe cînd se întorcea acasă, la căderea nopții, un braț uriaș îl înșfăcă de gît.

– Gură-Pocită! exclamă negustorul. Ce faci pe-aici? Toți te credeam mort.

– Unde se află marea căpetenie?

– Nu știu, eu...

– Tu poate nu, dar mai-marele tău știe cu siguranță! Eu și oamenii mei vrem să ne alăturăm Prevestitorului. Sau mă ajuți, sau îi măcelăresc pe credincioșii lui, începînd cu tine.

– Am să te ajut!

Regiunea situată la miazăzi de Sichem era înfiorătoare. Arbori uscați, pămînt roșu și sterp, un ued plin de pietre, urme de șerpi.

– Nu poate fi ăsta locul, comandante!

– Dimpotrivă, socoti Gură-Pocită, e chiar soiul de priveliște care-i place. Voinicul nostru nu seamănă cu nimeni, băieți! Să ne așezăm și să așteptăm...

– Și dacă ne întinde o capcană?

– Patru dintre voi să stea de pază.

– Uitați-vă acolo jos, e cineva!

Răsărit parcă de niciunde, un bărbat înalt, purtînd pe cap un turban și înveșmîntat într-o tunică lungă din lînă, cerceta cu privirea mica trupă.

– Mă bucur să te văd iar, prietene, zise Prevestitorul cu o voce atît de blîndă încît lui Gură-Pocită i se făcu pielea ca de găină.

– Și eu asemenea, stăpîne!

Prevăzător, Gură-Pocită se înclină adînc.

– Nu sînt răspunzător de nimic, începu el. Am încercat să mă descurc, dar gărzile mă urmăresc. Nenorociții de țărani m-au pîrît! De fapt, viața mea era plictisitoare. Eu și băieții mei avem nevoie de mai multă mișcare. Așa că, iată-ne!

– Te-ai hotărît, în sfîrșit, să mi te supui?

– Trup și suflet!

Prevestitorul își așezase tabăra în inima unei rețele de grote legate între ele prin galerii. În cazul unui atac, avea la dispoziție mai multe posibilități de fugă. Răspîndiți împrejurul acestui colț pierdut în care se aflau destule izvoare, pîndarii asigurau o pază fără cusur.

Prevestitorul stătea într-o locuință alcătuită din cîteva încăperi. O sală întinsă îi servea drept loc de studiu unde, în fiecare zi, credincioșii ascultau cu atenție cuvîntul cel bun. Adevărul pe care îl dezvăluia era mereu același: convertirea cu forța a necredincioșilor, distrugerea faraonului, supunerea femeilor. Aceleași vorbe tăioase răsunau de fiecare dată fixîndu-se în inimile și în mințile tuturor. Numărîndu-se printre cei mai vechi adepți, Shab Strîmbu' îi descoperea lesne pe cei care încă mai șovăiau. Iar dacă acești nemernici nu dădeau dovadă de mai multă înflăcărare, Shab se arăta neîndurător cu ei. Cuțitul său de silex reteza iute beregata celui osîndit, al cărui leș slujea drept pildă celorlalți. Pe drumul izbînzii nici o slăbiciune nu putea fi iertată.

Cel mai tînăr discipol al Prevestitorului, Treisprezece-Ani, îi mirosea pe cei lași fără greș, Shab îi îngăduia cu plăcere să-i schingiuiască și apoi să-i ucidă scurt, știind că treaba va fi

temeinic făcută. Doar cei care jurau să moară în numele cauzei meritau să scape cu viață.

Retrasă, Bina ieșea arar. Aflată în slujba stăpînului și învățătorului său, tînăra cunoștea o faimă ce nu înceta să crească. Nu se bucura ea, oare, de neasemuita cinste de a fi apropiata Prevestitorului?

Dar lucrul acesta nu era deloc pe placul lui Ibcha, comandantul trupei de luptători asiatici. Îndrăgostit de frumoasa brună, pîndea orice prilej ca să dea ochii cu ea. Deși se făcea răspunzător de două atacuri neizbutite, la Kahun și Dachur, Ibcha nu pierduse încrederea tovarășilor săi. Spre uimirea tuturor, Prevestitorul nu-l învinuise cîtuși de puțin. Fostul meșter topitor, cu barbă stufoasă, încă lua parte la sfatul de taină al marii căpetenii.

– Îmi pari supărat, Treisprezece-Ani.

– Dar tu nu ești? Stăpînul n-ar fi trebuit să plece singur!

– Nu-ți mai face atîtea griji. Prevestitorul nu stăpînește, oare, demonii deșertului?

– Ba ar fi bine să ne facem griji cu toții. Fără el, noi nu sîntem nimic.

Treisprezece-Ani se înfuriase cînd vestea morții lui Iker ajunsese la urechile lui prin mijlocirea unui tîlhar al nisipurilor care cunoștea cruzimea lui Amu Sirianul. Dar asta nu din pricină că băiatul simțea vreun pic de prietenie față de scrib, ci pentru că i-ar fi plăcut să-i sfîșie sufletul și să-l preschimbe într-o făptură însetată de răzbunare și dornică să se bată împotriva faraonului. Măcelărind tribul cananean însărcinat să vegheze asupra lui Iker, Amu năruise acest frumos plan. Și cum îi mersese numele că îi urăște pe egipteni, nu mai stăruia nici o îndoială în privința sorții Fiului regal.

– Data următoare, promise Treisprezece-Ani, am să-l însoțesc pe Prevestitor. Și, dacă cineva îndrăznește să-l amenințe, o să aibă de-a face cu mine.

– Dar nu trebuie să te supui poruncilor sale? îi reaminti Ibcha.

– Uneori, e nevoie să le încalci.

– Ai să aluneci pe o cale primejdioasă, băiete.

– El are să mă înțeleagă. El mă înțelege întotdeauna.

Credința oarbă a tînărului și a celor apropiați Prevestitorului începea să-l neliniștească pe Ibcha. Bineînțeles, asupritorul trebuia izgonit, iar Canaanul eliberat din gheara egiptenilor, dar ce fel de putere va domni apoi peste întreg ținutul? Tînărul acesta visa măceluri, stăpînul său voia să cucerească Egiptul, Asia și chiar mai mult! Nu exista oare pericolul să se ajungă la un soi de nebunie pustiitoare din care se vor trage apoi numai nenorociri? Lui Ibcha i-ar fi plăcut să se destăinuiască tinerei și frumoasei Bina, să-i ceară părerea, dar femeia se ținea la depărtare de toți. Ea, altădată atît de sălbatică și de liberă, se purta acum întocmai ca o sclavă. Și oare nu aceasta era soarta ce-i aștepta pe toți credincioșii care sorbeau cuvintele de pe buzele Prevestitorului?

– Uite-l! strigă Treisprezece-Ani. Se întoarce!

Cu pas liniștit, Prevestitorul mergea în fruntea unui mic grup.

– Să li se dea de mîncat și de băut acestor luptători ai adevăratei credințe! ordonă el.

Shab Strîmbu' îl bătu pe umăr pe Gură-Pocită.

– Te-ai căit, în sfîrșit! Ți-a luat multă vreme ca să înțelegi. Locul tău e aici, cu noi, și nicăieri în altă parte. Departe de stăpîn, vei da mereu greș. Ascultîndu-i poruncile, vei birui.

– Ai putea totuși să mă slăbești cu predicile tale!

– Într-o bună zi, sufletul tău se va deschide spre învățătura Prevestitorului.

Asemenea cuvinte îl scoteau din fire pe Gură-Pocită, dar nu era clipa potrivită pentru a-l înfrunta pe Shab. Peste măsură de fericit că scăpase cu bine din încurcătură, Gură-Pocită își refăcu forțele, apoi cercetă cu luare-aminte sălașul Prevestitorului.

– Chibzuită treabă... E cu neputință să fiți luați pe nepregătite.

– Prevestitorul nu se înșală niciodată, îi reaminti Strîmbu'. Însuși Zeul vorbește prin gura lui și îi spune ce să facă.

O brună frumoasă ieși din grota principală, îngenunche în fața Prevestitorului și îi întinse o cupă plină cu sare.

– Ce femeie minunată, rosti Gură-Pocită, cu simțurile ațîțate.

– Nu care cumva să te apropii de Bina. E slujitoarea Prevestitorului.

– Da' știu că nu se plictisește stăpînul!

Chipul lui Shab Strîmbu' se înăspri.

– Nu-ți îngăduiesc să vorbești așa despre stăpîn.

– Gata, gata, nu te supăra! O femeie rămîne tot o femeie și Bina asemenea. Să nu ne certăm din atîta lucru.

– Ea e altfel. Stăpînul o pregătește ca să împlinească misiuni însemnate.

„Numai asta mai lipsea“, își zise Gură-Pocită, înfulecînd o plăcintă caldă umplută cu bob.

Cu coada ochiului îl văzu pe un bărbos care îi ținu calea Binei cînd aceasta se înapoia în grotă.

– Vreau să-ți vorbesc, îi șopti Ibcha.

– N-are rost.

– M-am bătut sub ordinele tale, am...

– Singurul nostru comandant e Prevestitorul.

– Bina, crezi că...?

– Nu cred decît în el.

Apoi femeia dispăru.

Dar Shab văzuse totul și nu șovăi să-l prevină pe stăpîn.

– Învățătorule, dacă acest Ibcha mai stăruie mult pe lîngă slujitoarea voastră...

– Nu-ți bate capul! După cele două greșeli săvîrșite pînă acum, am de gînd să-i încredințez o misiune pe măsură.

Nu erau mai puțini de treizeci.

Treizeci de căpetenii ale triburilor cananeene, mari și mici, răspunseră chemării Prevestitorului, unii nedumeriți, alții hotărîți să-și susțină libertatea, dar cu toții curioși să-l întîlnească pe acest om pe care cei mai mulți îl socoteau un soi de sperietoare născocită pentru a tulbura somnul egiptenilor.

Un bărbat scund, cu barbă roșie, vorbi primul.

– Eu, Dewa, grăiesc în numele celui mai vechi trib din Canaan! Nimeni nu ne-a învins, nimeni nu ne-a îngenuncheat vreodată, nimeni nu ne poruncește nouă. Jefuim cînd vrem, pe cine vrem. Care-i rostul acestei adunări?

– Dezbinarea e pricina slăbiciunii voastre, arătă, calm, Prevestitorul. Armata vrăjmașă poate fi înfrîntă, dar biruința cere unire. Iată povața mea: uitați de certuri, așezați-vă sub comanda unei singure căpetenii și eliberați Sichemul. Atacați pe neașteptate, iar egiptenii vor fi zdrobiți. Și în fața unei asemenea dovezi de forță, faraonul va împietri de spaimă.

– Dimpotrivă, i-o întoarse Dewa, o să trimită pe capul nostru toate trupele sale.

– Cu siguranță că nu.

– De unde știi tu?

– În Egipt se vor petrece fapte cumplite, așa că regele nu va mai avea timp să se îngrijească și de Canaan.

Deși rămase tulburat cîteva clipe, Dewa își recăpătă cumpănul.

– Nu-l cunoști pe generalul Nesmontu!

– Un bătrîn care nu va mai putea conduce armata multă vreme, reaminti Prevestitorul. A renunțat să vă cucerească pămînturile căci se teme de voi și știe că nu e în stare să vă supună. Semănînd groaza în Sichem, îl face pe Sesostris să creadă că Egiptul stăpînește Canaanul. Dar voi o să spulberați această amăgire.

Mai multe căpetenii de trib încuviințară.

– Împreună, sînteți de trei ori mai mulți decît soldații vlăguiți ai lui Nesmontu. Armata cananeeană aducătoare de libertate va mătura tot în calea ei și va da naștere unei țări puternice.

Deși se împotrivea acestui plan, Dewa pricepu că merita să mai cugete asupra lui.

– Trebuie să ținem sfat.

17.

– Stăpîne, îndrăzni să întrebe Shab Strîmbu', adunătura asta gălăgioasă chiar va alcătui o armată demnă de acest nume?

– Nici vorbă, viteazul meu prieten.

– Atunci...

– Faraonul va fi nevoit să țină seama de ea. Și, în timp ce neisprăviții ăștia vor atrage atenția asupra lor, noi o să pornim adevăratul atac. Canaanul va rămîne ceea ce este acum: un ținut al luptelor mărunte, al dușmăniilor mocnite și al certurilor nesfîrșite, însoțite de lovituri pe la spate. După ce voi isprăvi cu Egiptul, am să fac să domnească aici credința cea dreaptă și toți îmi vor da ascultare.

– Și dacă triburile vor șovăi să se unească?

– Nu de data asta, Shab. Sichemul îi ispitește prea mult.

Furtunos, sfatul căpeteniilor ținu toată noaptea.

În zori, Dewa se înfățișă înaintea Prevestitorului.

– Ce parte din pradă ceri?

– Nici una.

– Ah... Asta ușurează mult lucrurile. Atunci înseamnă că dorești să te așezi în fruntea trupelor noastre!

– Nu.

Bărbatul îndesat și cu barba roșie rămase uimit.

– Și ce anume vrei?

– Înfrîngerea egiptenilor și izbînda voastră.

– Eu am să comand armata cananeană!

– Nu, Dewa.

– Cum adică, nu? Mă crezi neputincios?

– Nici un trib nu trebuie să fie deasupra altuia. Vă îndemn să alegeți un războinic iscusit, pe Ibcha Asiaticul, obișnuit cu soiul acesta de lupte. După ce veți învinge, o să-l răsplătiți cum se cuvine și o să hotărîți cine va fi noul rege în Canaan.

Cuvintele Prevestitorului le umplură de bucurie pe căpeteniile de trib.

Li se aduse vin de curmale și își pecetluiră, cu însuflețire, unirea.

– Nu mă așteptam la o asemenea onoare, îi dezvălui Ibcha Prevestitorului, mai ales după cele două greșeli ale mele de pînă acum.

– Împrejurările ți-au fost potrivnice și n-ai avut arme îndeajuns și nici oameni destui. Acum însă, va fi altceva. O întreagă armată de războinici încercați îți va urma poruncile, iar egiptenii nici nu bănuiesc măcar ce-i așteaptă.

– Am să izbutesc, stăpîne!

– Așa cred și eu, căci ești slujitorul meu credincios!

– Îmi îngăduiți să nu iau prizonieri, chiar dacă soldații se predau?

– Nu te îngreuna cu ei, căci nu vor fi altceva decît guri în plus de hrănit.

Lui Ibcha i-ar fi plăcut să-i vorbească Binei despre nemaipomenita sarcină ce-i fusese încredințată, dar uită iute de tînăra femeie și se alătură căpeteniilor cananeene ca să pună la cale planul de atac.

– Apropie-te, Treisprezece-Ani, zise Prevestitorul.

Băiatul își înălță ochii plini de adorație către stăpînul său.

– Sînt nemulțumit de mine, învățătorule. Voiam să-l preschimb pe acest Iker într-un războinic aprig, devotat cauzei noastre, iar Amu Sirianul l-a ucis prostește!

– Nu contează, viteazule! Ne-ai scăpat de el și pentru asta te felicit.

– Nu... nu v-ați supărat?

– Dimpotrivă, am pentru tine o misiune de cea mai mare însemnătate.

Treisprezece-Ani tremura din tot corpul.

– Îl cunoști pe generalul Nesmontu, așa-i?

– Cînd viermele ăla m-a luat la întrebări și m-a înjosit, am jurat să mă răzbun!

– Iar clipa aceasta se apropie, Treisprezece-Ani. Izbînda e deplină cînd vrăjmașului i se taie capul. Noua ta misiune e să-l omori pe Nesmontu, să-i retezi capul și să-l fluturi în fața canaaneenilor.

Spre marea uimire a lui Ibcha, vorbăria nu se-ntinse la nesfîrșit. Cuceriți de hotărîrea și sinceritatea sa, căpeteniile de trib renunțară la pretențiile lor obișnuite. Fiecare se învoi să-și aducă războinicii la locul de întîlnire prevăzut, situat la două zile de mers de Sichem, într-un ținut neprimitor, în care armata lui Nesmontu nu îndrăznea să pătrundă.

Cîțiva pîndari fură trimiși să iscodească mișcările vrăjmașului. Fără îndoială, vor fi nevoiți să distrugă mai multe tabere egiptene, înainte de a se năpusti asupra Sichemului ale cărui fortificații fuseseră, probabil, îmbunătățite.

Nici o piedică nu-l neliniștea pe Ibcha.

Grație Prevestitorului, urma să devină un general în toată puterea cuvîntului, care va ști să-și arate iscusința. O șansă ca aceasta era atît de nesperată, încît îl făcea de neînvins.

Pe deasupra, i se oferi un nou prilej de mulțumire: căpeteniile își respectară făgăduiala. În ziua stabilită se adunară laolaltă toate, împreună cu războinicii lor, gata de luptă.

– Ce vești aduc pîndarii? întrebă Ibcha.

– Minunate, răspunse Dewa. După cum a spus Prevestitorul, soldații egipteni au dat înapoi și s-au închis în Sichem. Lașii ăștia se tem de noi! Iată rămășițele apărării lor.

Bărbatul cel mărunt și cu barbă roșie deșertă un coș mare la picioarele lui Ibcha.

Pe jos se împrăștiară amulete și scarabei sparți, papirusuri rupte, bucăți de tăblițe din argilă acoperite cu scrieri ce conțineau blesteme.

– Jucării, biete jucării! Egiptenii ăștia sînt niște copii. Își închipuie că o să ne oprească prin asemenea vrăji, dar ale noastre le întrec pe ale lor. Am dezgropat și nimicit aceste slabe mijloace de apărare.

– Între Sichem și armata noastră nu se găsește nici un soldat de-al lui Nesmontu?

– Într-adevăr.

– Și întăriturile orașului?

– La fel de slabe, își dădu cu părerea Dewa. Bătrînul general nu s-a îngrijit decît de partea dinspre miazănoapte. E de ajuns s-o ocolim. Apoi vom ataca iute și cu putere. Nesmontu nu ne socotește în stare să ne unim, așa că îl vom prinde pe picior greșit.

– Totul e pregătit? îl întrebă Nesmontu pe aghiotantul său.

– Da, generale.

– Iscoadele dușmanului au dezgropat momelile?

– Magii lor le-au găsit. Judecînd după strigătele lor de bucurie, sînt convinși că pe drumul spre Sichem nu li se va ivi nici o piedică.

– Vor porni cît de curînd. Și cum fortificațiile orașului nu sînt de netrecut, își vor arunca în luptă toate forțele. În sfîrșit, sosește clipa la care am nădăjduit atît! Trebuia să-i fac să iasă din adăpostul lor nenorocit, unde nu e cu putință o bătălie adevărată. Prea multe ape, prea multe coline, prea mulți copaci, prea multe drumuri desfundate și de neumblat... Aici însă, sînt descoperiți și am să întrebuințez vechile și bunele mijloace de război. Toți soldații să se așeze la locurile lor!

Bizuindu-se pe lăcomia unei căpetenii de trib pe nume Dewa, Nesmontu nu se înșelase. Fără să-i pese de unirea cananeenilor și visînd doar să se îmbogățească, Dewa îi vînduse

generalului informaţii preţioase în schimbul iertării de pedeapsă şi al unor pămînturi întinse.

Lui Nesmontu nu-i mai rămînea decît să spere că păduchele acesta nu-l minţise prea mult.

– N-o găseşti frumoasă? îl întrebă Amu pe Iker.

Micuţă, subţire, cu părul împletit, parfumată şi fardată, tînăra siriană era încîntătoare. Ţinîndu-şi ochii în pămînt, nu îndrăznea să-şi privească viitorul soţ.

– Cea mai frumoasă fecioară din ţinut! o lăudă Amu. Părinţii ei au turme de capre şi îţi dăruiesc o casă şi pămînturi. Ai devenit o persoană însemnată, Iker! Şi am să-mi ţin făgăduiala: o să fii urmaşul meu!

Fiul regal îi mulţumi cu un zîmbet palid.

Amu îl bătu pe umăr.

– N-ai prea avut de-a face cu femeile! Dar nu te nelinişti, micuţa asta va şti să-ţi dăruiască plăcere. Lipsa de experienţă are farmecul ei. O să vă descurcaţi voi pînă la urmă! Mîine, nunta voastră o să fie prilej pentru un ospăţ de care să ne aducem aminte multă vreme. Nu uita să-ţi pui mireasa la adăpost înainte de sfîrşitul petrecerii, căci nu răspund de buna purtare a oamenilor mei. Iar de a mea, nici atît!

Pradă unor hohote nebune de rîs, Amu o conduse pe fată înapoi la părinţii ei. La sfîrşitul nopţii de nuntă, dovada fecioriei trebuia arătată în văzul întregului trib.

Descumpănit, Iker se plimba de colo-colo, urmat îndeaproape de Sîngerosul.

Prevestitorul era viu, ascunzătoarea sa, de negăsit, iar tînărul scrib menit unui viitor cu neputinţă de îndurat.

Căsătoria aceasta forţată îi făcea silă. Nu iubea decît o singură femeie şi avea să-i rămînă credincios pentru totdeauna. Aşa că nu exista decît o singură scăpare: să fugă chiar în noaptea următoare şi să încerce să răzbată pînă în Egipt, cu toate că sorţii i se păreau potrivnici.

Pentru început trebuia să-și convingă paznicul și aliatul.

– Ascultă-mă cu atenție, Sîngerosule!

Cîinele se descolăci, se întinse, se ridică, apoi se așeză pe labele din spate, cu ochii ațintiți spre cei ai stăpînului său.

– Vreau să plec departe de aici, tare departe. Poți să mă împiedici și să dai de știre despre fuga mea lătrînd. De vreme ce resping viața pe care Amu a hotărît-o pentru mine, am să mă bat cu el și cu tribul lui, în numele lui Sesostris. Singur împotriva tuturor, n-am să le pot ține piept prea mult. Dar, barem moartea aceasta îmi va părea blîndă. Dacă te învoiești să mă ajuți, stai de pază în fața cortului meu, iar ei o să creadă că dorm. Cînd Amu își va da seama de lipsa mea, am să fiu departe și trag nădejde să scap de urmăritori. Nu pot să te iau cu mine, Sîngerosule, dar n-am să te uit niciodată. Iar acum ai de ales: sau mă sprijini, sau mă trădezi.

Într-un tîrziu, agitația se mai potoli puțin.

Pregătirile pentru ceremonie odată terminate, fiecare se grăbi să meargă la culcare. Se înțeleseră să se trezească proaspeți și voioși, gata pentru un ospăț dintre cele mai alese, urmat de o noapte fierbinte în timpul căreia nu doar Iker și micuța siriană vor avea parte de plăceri.

După ce mîncă în tovărășia unui Amu vorbăreț care continua să-i făgăduiască marea cu sarea, Iker se retrase.

La miezul nopții, ieși din cort. În fața lui stătea cîinele.

– Plec, Sîngerosule.

Iker îl sărută pe frunte și-l mîngîie îndelung.

– Fă ce crezi că e mai bine. Dacă mă oprești, n-am să-ți port dușmănie.

Aplecat de spate, scribul se îndreptă spre marginea de miazăzi a taberei, păzită de o singură santinelă. Tîrîș, Iker ocoli locul și se avîntă în necunoscut. Înaintea lui se întindea un drum lung care-l ducea, neîndoielnic, spre pierzanie.

Alene, Sîngerosul se întinse la intrarea în cortul lui Iker și nu scoase decît un ușor scheunat de tristețe.

– Ce zi frumoasă! exclamă Amu străbătînd tabăra care, nu peste multă vreme, avea să se preschimbe într-un sat înfloritor, prin grija lui Iker. Viitoarea nevastă va fi gata în curînd?

– Să nu vă îndoiți de asta, comandante! îi răspunse bărbatul însărcinat cu paza casei fetei. Îndată isprăvește cu găteala!

– Sper că Iker n-a deranjat-o.

– Nu l-aș fi lăsat să treacă, răspunse neînduplecatul paznic, rîzînd. Fiecare trebuie să învețe să aștepte, nu?

În fața cortului lui Iker, Sîngerosul stătea de strajă.

– Toată lumea s-a trezit de mult, băgă de seamă sirianul, nedumerit. El cum de mai doarme?

Dădu să se apropie, dar cîinele începu să mîrîie, dezvelindu-și colții.

– Trezește-te, Iker! strigă Amu, înconjurat iute de cîțiva curioși.

Dar nu primi nici un răspuns.

– Îndepărtați cîinele ăsta cu sulițele! porunci Amu oamenilor săi.

Treaba nu se dovedi ușoară, dar armele obligară cîinele să se tragă la o parte.

Amu pătrunse în cort, dar ieși afară aproape de îndată. Sîngerosul se liniști ca prin minune.

– Iker a plecat, îi înștiință Amu pe tovarășii săi.

– Să-l urmărim și să-l prindem! strigă unul dintre ei, cu întărîtare.

– N-are rost, oricum ar fi fugit mai devreme sau mai tîrziu. Uitasem că un egiptean nu poate să trăiască departe de țara lui. Dar Iker n-o s-o revadă niciodată. Calea e prea lungă și îl pîndesc prea multe primejdii.

18.

Isis tocmai ieşea din biblioteca Vieţii din Abydos cînd un preot temporar îi înmînă o scrisoare ce purta sigiliul regal.

Temîndu-se de o veste cumplită, tînăra femeie merse la templul lui Sesostris ca să afle puţină pace şi să-şi regăsească seninătatea. Înconjurată de divinităţile prezente pe pereţi şi de scrierile hieroglifice care celebrau un ritual nepieritor, Isis îşi retrăi treaptă cu treaptă iniţierea, fără a reuşi să-l uite pe Iker. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că putea fi tulburată într-atît de lipsa unei fiinţe pe care nici măcar nu era sigură că o iubeşte.

Dacă această scrisoare o înştiinţa despre dispariţia lui, ar fi avut ea curajul să se lupte mai departe împotriva vrăjmaşului?

După ce părăsi sanctuarul, ea, de obicei atît de zîmbitoare, abia dădu bineţe celor cîţiva preoţi pe care-i întîlni şi le ură o zi bună, rostind formula: „Păzit să fie „Ka"-ul tău".

Apoi Isis se retrase într-o grădină micuţă sădită în faţa unui mormînt. Acolo odihneau stele care îngăduiau celor al căror nume era gravat pe ele să ia parte în chip magic la misterele lui Osiris. Cu o mînă tremurătoare, rupse sigiliul şi desfăşură papirusul.

Sesostris îi vestea găsirea unui mesaj cifrat, semnat de Iker.

Iker trăia...

Isis strînse scrisoarea la piept. Aşadar, presimţirile nu o înşelaseră.

Dar unde oare se afla el şi ce primejdii înfrunta? Faptul că supravieţuise dovedea nemaipomenita putere a tînărului de a se

descurca în împrejurări de tot felul și harul său de a ocoli pericolul. Cît timp însă îl vor mai proteja norocul și magia?

Înveșmîntat cu o pînză colorată, încălțat cu sandale negre și cu sabia în mînă, generalul Ibcha pășea mîndru. Lîngă el, căpeteniile de trib se uitau cu ochi nesățioși spre viitoarea pradă: orașul Sichem, în curînd capitala Canaanului liber!

Fiecare se gîndea deja să pună mîna pe putere, înlăturîndu-i pe vechii aliați, dar trebuia mai întîi să dobîndească o victorie zdrobitoare, măcelărind cît mai mulți egipteni cu putință!

– Ce greșeală să se închidă în oraș! fu de părere Ibcha. Nesmontu e într-adevăr prea bătrîn ca să mai conducă armata. Să atăcăm în partea de miazăzi, lipsită de fortificații. Și vă mai spun încă o dată: fără prizonieri.

Și haita se repezi înainte urlînd.

– Sosesc, dădu de veste aghiotantul.

– Doar înspre miazăzi? întrebă Nesmontu.

– Doar acolo.

– Prima greșeală. Au și alte trupe în urmă, care așteaptă poruncă?

– Nu, generale.

– A doua greșeală. Căpeteniile triburilor unde sînt?

– Laolaltă, în frunte.

– A treia greșeală. Oamenii noștri sînt pregătiți?

– Da.

– Ar trebui să fie o zi frumoasă, încheie Nesmontu.

Ibcha prevedea o rezistență încrîncenată. Dar luptătorii săi nu întîmpinară nici o piedică.

Cananeenii năvăliră pe străzile mari sau mici, căutînd zadarnic un dușman ca să-l ucidă. Dar cînd se opriră ici și colo ca să-și mai tragă sufletul, sute de arcași egipteni se iviră în același timp pe terase și acoperișuri.

Cu o precizie înlesnită de faptul că țintele se găseau atît de aproape, nimiciră în cîteva clipe jumătate din armata cananeană.

Cuprinși de groază, cei rămași în viață încercară să scape din capcană.

Dar două regimente, înarmate cu lănci, le tăiară calea.

– La atac! urlă Ibcha, vrînd să uite de sulița care-i străpunsese pulpa piciorului.

Înfruntarea fu scurtă și violentă. Continuînd să tragă, arcașii îi măcelăreau pe cananeeni. Iar zidul de lănci nu lăsa să treacă nici un fugar.

– Nu mă omorîți, sînt aliatul vostru! striga Dewa, ca ieșit din minți. Mie îmi datorați izbînda!

Generalul Nesmontu nu socotise de cuviință să-i destăinuie trădătorului cum plănuia să-i primească pe atacatori. Bărbatul scund și cu barbă roșcată avea de gînd să dispară și să revină mai tîrziu după plata făgăduită, dar desfășurarea luptei îl osîndea și pe el acum la pieire.

Atins de săgeți, pe moarte, Ibcha, generalul de o zi, mai avu puterea să-și înfigă pumnalul în spatele trădătorului Dewa.

Apoi se așternu liniștea, tulburată o clipă de fuga nebunească a unui supraviețuitor, curmată iute de un arcaș.

Chiar și egiptenii se minunară de ușurința și iuțeala izbînzii lor.

– Trăiască Nesmontu! strigă un soldat și toți ceilalți într-un glas îl aclamară pe general.

Nesmontu își felicită oamenii pentru sîngele rece și asprimea lor.

– Ce facem cu răniții? întrebă aghiotantul.

– Pentru început îngrijiți-i și apoi o să încercăm să le dezlegăm limba.

Prăbușindu-se peste Treisprezece-Ani, o căpetenie de trib îl salvase pe băiat, care pricepuse întinderea dezastrului. Nu putea să se ridice în picioare căci ar fi fost, fără întîrziere, doborît.

Cu coada ochiului, Treisprezece-Ani zări trupurile neînsuflețite ale cananeenilor răspîndite pe strada cea mare a orașului.

Însă cea mai cumplită suferință a sa era că nu-și împlinise misiunea și că avea să-l dezamăgească pe Prevestitor.

Dar soarta îi surîse.

Niște ofițeri egipteni se apropiau, iar în fruntea lor mergea Nesmontu.

Generalul dădea porunci privitoare la arderea leșurilor şi la curăţirea Sichemului.

Cîţiva pași doar și comandantul armatei dușmane va ajunge în dreptul său. Şi în felul acesta, biruința lui se va sfîrși cu o nenorocire, iar jertfa cananeenilor nu va rămîne fără rost.

Treisprezece-Ani strînse mînerul pumnalului pe care îl va împlînta din toate puterile în pieptul generalului.

Cînd un soldat dădu la o parte stîrvul ce-l acoperea, Treisprezece-Ani sări ca un șarpe și lovi.

În aceeași clipă însă, o durere sălbatică îi sfîșie spatele.

Vederea i se încețoșă, dar desluși totuși chipul lui Nesmontu.

– Te-am... te-am omorît!

– Nu, răspunse generalul. Tu ești cel care moare.

Din gura lui Treisprezece-Ani se scurse o dîră de sînge și băiatul își dădu ultima suflare.

Apărîndu-l cu trupul său, aghiotantul lui Nesmontu îi salvase viaţa. Pumnalul lui Treisprezece-Ani îi pătrunsese în braţ, dar un lăncier îl doborîse pe tînărul războinic.

– Se pare că vă pîndea de acolo, de jos, zise ofițerul.

– Pe tine te așteaptă o răsplată, hotărî generalul, iar pe bietul băiat, neantul.

– Bietul băiat? Ba nu, e unul dintre aceia pe care credința lor i-a orbit! reaminti aghiotantul, căruia un doctor îi cerceta rana. Înfruntăm o armată a întunericului care adună în rîndurile sale chiar și un copil și nu-l învață să aibă alt țel decît acela de a ucide.

Intrat în Memphis împreună cu Bina și Shab Strîmbu', Prevestitorul rămase deodată nemișcat.

Ochii săi căpătară o culoare roșie-aprinsă.

– Armata cananeană a fost zdrobită, grăi el, și urmările vor fi aspre. Sesostris știe acum că vrăjmașii săi sînt în stare să se unească. Viitoarea răzmeriță ar putea să se întindă și mai mult,

iar faraonul va trebui să-și îndrepte cît mai multe forțe spre Syro-Palestina. Iar noi o să avem cale liberă și o să lovim drept în inima Celor Două Regate.

– Treisprezece-Ani a reușit? întrebă Bina cu o voce ciudată.

– M-a ascultat, dar nu îmi dau seama dacă și-a dus pînă la capăt misiunea. Dacă Nesmontu a fost ucis, voința soldaților va slăbi. Pe de altă parte, Ibcha e mort. N-o să te mai deranjeze de-acum înainte.

Gură-Pocită și oamenii săi pătrunseră în capitală prin alte porți, amestecîndu-se printre negustori. Cu toții trecură fără nici o greutate de controlul străjilor, care căutau mai ales arme.

Și oricum n-ar fi fost în stare să le descopere pe cele pe care Prevestitorul avea să le întrebuințeze cît de curînd.

Pisica sălbatică mieună.

După mai multe zile istovitoare de mers prin păduri, mlaștini și cîmpii sterpe, Iker se simțea la capătul puterilor.

Dacă pisica sărea de pe ramurile copacului uscat și se arunca asupra lui, l-ar fi sfîșiat.

Mînios, Iker apucă bastonul de aruncat și îl agită prin aer.

Speriat, animalul se îndepărtă.

Să continue... Trebuia să continue.

Fiul regal se ridică, iar picioarele îl purtară mai departe împotriva voinței lui, însuflețite parcă de o viață a lor, aparte.

Pînă la urmă fură și ele biruite de oboseală.

Iker se întinse și adormi pe loc.

Cîntecul păsărilor îl trezi.

La cîțiva pași de el, se vedea un iaz acoperit de lotuși. Mirat că supraviețuise, Iker se scăldă cu bucurie copilărească. Mestecă tulpini dulci de papirus și-și recăpătă speranța, dar tocmai atunci un nor negru acoperi soarele.

Erau sute de ciori cu pliscuri ascuțite. Una dintre ele, despărțindu-se de suratele ei, zbură înspre Iker și puțin lipsi să-l atingă. Alte zece făcură la fel, forțîndu-l pe Iker să se pitească printre trestii.

Furioase, păsările se învîrteau deasupra prăzii lor, scoțînd țipete ascuțite.

Fiul regal se ridică și-și azvîrli bastonul spre cer.

Încărcat de magie cum era, oare nu va împrăștia el vraja ce pusese stăpînire pe sufletul ciorilor?

Un cioc îl ciupi de umărul stîng, făcînd sîngele să țîșnească. Un altul îl prinse de păr. Apoi păsările se rotiră de cîteva ori, desenînd cercuri largi înainte de a se îndepărta.

Bastonul căzu la picioarele lui Iker care, temîndu-se de un nou atac, părăsi degrabă locul acesta blestemat.

Un deșert fără margini.

Oriunde își întorcea privirea nu vedea decît pămînt roșu, crăpat, plante uscate și nici o fîntînă.

Unde se găsea Egiptul?

Departe, prea departe.

Nu mai știa încotro e răsăritul și apusul, nu se ivea nimic în zare, nu mai avea nici o speranță. Doar căldura și setea. Iker urma să moară singur, fără ritualuri și fără mormînt. Povestea de pe *Fulgerul* se repeta. De data aceasta însă, nici un val nu-l va purta spre insula lui „Ka“ și nimeni nu-i va veni în ajutor.

Indiferent la arșița soarelui nemilos, Iker se așeză în poziția de scrib.

Moartea stătea acum înaintea lui asemenea unui parfum învăluitor, asemenea întoarçerii în țară după o călătorie îndelungată, asemenea blîndeții unei seri după o zi peste măsură de fierbinte.

Iker renunță să se mai împotrivească.

Deodată însă, răsări din lumină o pasăre cu chip de om.

Tînărul își recunoscu propriul chip.

– Isprăvește cu văicăreala, îi spuse acesta. Să mori astfel înseamnă lipsă de curaj. Trebuie să ajungi la faraon, să-i spui ce-ai aflat ca să poată salva Egiptul, nu te da bătut!

Apoi, cu un puternic fîlfîit de aripi, pasărea se înălță spre soare.

– Încotro s-o apuc? Pretutindeni, doar tristețe apăsătoare.

Și atunci, o văzu.

O coloană cu patru fețe și fiecare dintre ele semăna cu Isis, senină și surîzătoare.

Cea dinspre miazăzi strălucea mai tare.

– Te iubesc, Isis! Călăuzește-mă, te rog!

Strîngînd din dinți, Fiul regal porni spre sud.

19.

Toți locuitorii Memphisului aflaseră despre izbînda lui Nesmontu. Curierii Secretarului Casei Regelui duseseră în toate provinciile textele scrise de Medes, care vesteau sfîrșitul răzmeriței cananeenilor și lăudau mărețele fapte de arme ale generalului.

Totuși, înfățișîndu-se regelui, învingătorul se arătă mai degrabă morocănos.

– Sichemul rămîne sub controlul nostru, Luminăția Voastră, și multe triburi de smintiți au fost nimicite în parte. Cu toate acestea, n-avem pentru ce să ne bucurăm.

– Ești bănuitor. De ce?

– Pentru că nu am avut de-a face cu o armată adevărată, ci cu o adunătură de neisprăviți. Au mers spre dezastru fără măcar să-și dea seama.

– Cine îi conducea?

– Nimeni. Alcătuiau un soi de haită care n-a fost în stare să-și întocmească un plan de atac și nici măcar să se retragă la timp. Așa că nu putem vorbi despre o luptă, ci despre o execuție.

– Nu așa prevedeai chiar tu, Nesmontu?

– La cananeeni, minciuna și trădarea sînt legea, și m-am pregătit așa cum cereau împrejurările. Însă nu mă așteptam ca lucrurile să fie atît de lesnicioase.

– Așadar, care e părerea ta?

– Proștii ăștia au fost trimiși anume ca să fie măcelăriți. Cineva a vrut să ne facă să credem că în Canaan se strînge o

armată de eliberare, o armată care să însemne pentru noi o adevărată primejdie.

– Nu ți-ai dat tu întreaga silință ca să-i scoți din vizuinile lor și să-i ademenești spre Sichem?

– Așa e, Luminăția Voastră, și ar trebui să mă bucur. Dar mi se pare totuși că am fost eu însumi păcălit.

– N-ai înăbușit răzmerița?

– Pentru scurt timp, da. De fapt, a fost doar o momeală.

– Cananeenii vor ridica o altă armată?

– Dacă se vor uni cu sirienii, poate. Dar nu cred defel într-o asemenea alianță.

– Ar trebui să păstrăm cît mai multe trupe în Canaan?

– Bună întrebare! Sau această învălmășeală era menită să ne dovedească neputința răzvrătiților și atenția noastră ar scădea, lăsîndu-ne pradă unui atac adevărat, sau rămînem neîncrezători și întărim paza ținutului. Dar atunci nu vom primi o lovitură de moarte în altă parte?

– Ai găsit un alt mesaj de la Iker?

– Nu, Luminăția Voastră. Spre deosebire de Sobek, sînt sigur că primul mesaj cuprinde o informație prețioasă. Din păcate, necunoașterea locului mă împiedică să risc viața soldaților, fie ei oricît de iscusiți, într-un ținut atît de primejdios. Pînă cînd nu aflăm mai multe de la Fiul regal despre ascunzătoarea Prevestitorului, nu ne mișcăm.

Sobek Păzitorul triumfa.

– După cum bănuiam, Luminăția Voastră, mesajul lui Iker n-avea decît un singur țel: să cădem în greșeală. Dorea să împrăștie trupele noastre, pentru ca triburile cananeene să atace Sichemul lipsit de apărare. Din fericire, generalul Nesmontu n-a mușcat momeala.

– Eu cred că lucrurile stau cu totul altfel, se împotrivi Sekari. S-au folosit de Iker ca să ne trimită informații false. De îndată ce Fiul regal și-a dat seama că l-au păcălit, a fugit, nădăjduind să răzbească pînă la Memphis și să ne spună adevărul.

– Fie Iker e mort, fie ne-a trădat, grăi, răspicat, Sobek. Simţămintele tale de prietenie, Sekari, îţi întunecă judecata.

– Am trecut prin multe primejdii și mintea mea n-a fost tulburată de nici un fel de simţămînt. Îl cunosc bine pe Iker și sînt sigur că trădătorii ascunși la curtea din Memphis l-au vîndut dușmanului. Dar are să se întoarcă.

– Am să-l arunc eu însumi în temniţă, făgădui Sobek.

– De ce-l urăşti atît? îl întrebă Sekari.

– Nu e vorba de ură, ci de prevedere. Trădătorul e chiar Iker. Deși nu-i suport pe cei mai mulţi dintre demnitari, în privinţa lor căutările mele n-au dat roade. Niște lingușitori și niște fricoși, care nu-s în stare să-și riște viaţa. Dar Iker a vrut să-l ucidă pe faraon.

– Și nu și-a dovedit nevinovăţia?

– Nici gînd, s-a alăturat aliaţilor lui și acum luptă împotriva noastră din afară! Dacă ajunge la Memphis, o să încerce din nou să-l omoare pe rege. Dar șarpele ăsta va da greș, căci am să-i strivesc ţeasta.

– Viitorul o să-ţi arate că n-ai dreptate, Sobek.

– Ba tu ești cel care se-nșală, Sekari.

Faraonul nu rosti nici o vorbă și atît Sekari, cît și Sobek luară tăcerea aceasta drept încuviinţare.

În sfîrșit, găsise!

Tocmai cînd Sekari își pierduse orice speranţă că va smulge ceva de la vreuna dintre gărzile apropiate lui Sobek. Nu alcătuiau ele oare o stîncă de neclintit?

Dar una dintre ele, un bărbat de vreo cincizeci de ani, încărunţit, se învoise să stea de vorbă cu el, în mare taină.

– Faceţi cercetări asupra lui Sobek?

– E cam mult spus, îl corectă Sekari. Nimeni nu se îndoiește de cinstea sa.

– Atunci, de ce anume îl învinuiţi?

– De dușmănie faţă de unii demnitari. Uneori, firea lui se dovedește îndărătnică, fapt ce poate să fie vătămător pentru aflarea adevărului.

– Asta așa e! exclamă căruntul. Încăpățînarea lui Sobek e mare și nimic nu-l face să se răzgîndească. Deși nu are întotdeauna dreptate.

– În legătură cu Fiul regal, de pildă?

– De pildă.

– Nu întrebuințează oare vreun mijloc ascuns pentru a-i pricinui răul?

– Mă tem că da.

– Lămurește-mă!

Căruntul șovăi.

– Îmi cereți un lucru anevoios. Sobek e comandantul meu, iar eu...

– Aici e vorba de treburile regatului, nu de un schimb între vînzători! Dacă te învoiești să vorbești, îl servești pe faraon.

– Și voi căpăta o slujbă mai bună, pe care Sobek nu vrea să mi-o încredințeze?

– Nu știam asta. Din ce pricină?

Bărbatul își coborî ochii în pămînt.

– Fleacuri.

– Adică?

– Nu-mi place să iau parte la lupte și arestări, să-mi primejduiesc viața...

– Ieși afară!

– Nu doriți să-mi ascultați dezvăluirile?

– Nu te gîndești decît să-ți pîrăști comandantul și n-ai nimic serios să-mi spui. Mulțumește-te cu slujba ta și uită-ți supărările lipsite de temei.

Rușinat, căruntul nu scoase un cuvînt.

Sekari se lăsă păgubaș.

Lepădîndu-și sacul greu din piele încărcat cu leacuri, doctorul Gua scoase un suspin de disperare. Nici unul dintre bolnavii săi nu era ușor de îngrijit, dar soția Secretarului Casei Regelui ar fi scos sufletul din zece doctori.

Uscățiv, înzestrat cu un trup lipsit de robustețe, Gua părea plăpînd pe lîngă această femeie trupeșă și veșnic agitată, care credea că suferă de toate bolile cu putință.

– Bine că ați venit, scumpe doctore! Trupul meu e pe de-a-ntregul o durere, viața mea e un chin! Trebuie să-mi dați leacuri, o mulțime de leacuri!

– Încetați cu văicăreala! Așezați-vă! Altminteri, plec.

Soția lui Medes se supuse, luîndu-și un aer de fetiță ascultătoare.

– Și acum, răspundeți sincer la întrebările mele. De cîte ori mîncați pe zi?

– De patru ori... Poate de cinci.

– Am spus: sincer.

– De cinci ori.

– Și de fiecare dată prăjituri?

– Aproape... Da, de fiecare dată.

– Dar grăsimi?

– Fără ele, mărturisi bolnava, bucatele n-au gust.

– Atunci, toate leacurile sînt neputincioase, hotărî doctorul. Sau deveniți mai cumpătată, sau vă încredințez altui doctor.

– Spaimele mă rod pe dinăuntru! Dacă mă lipsesc și de această mîngîiere, n-am să mai trăiesc mult! După ce mănînc, izbutesc să mă potolesc și să adorm.

Gua se încruntă.

– Aveți un soț bun, o casă încîntătoare, sînteți bogată... De unde această neliniște?

– Eu... nu știu.

– Nu știți sau nu vreți să-mi spuneți?

Soția lui Medes izbucni în hohote de plîns.

– Bine... Vă sfătuiesc să înghițiți niște pastile făcute din mac, care vă vor alina suferința. Totuși, trebuie să mîncați mai puțin și să înlăturați pricina acestor tulburări.

– M-ați salvat, doctore, m-ați salvat!

Temîndu-se de noi șiroaie de lacrimi, Gua își deschise sacul și scoase din el o pungută.

– O pastilă dimineața și două înainte de culcare.

– Cînd ne revedem, doctore?

– E nevoie să-mi urmați sfaturile mai multe săptămîni și să nu vă abateți de la ele cu nici un chip.

După ce părăsi casa lui Medes, Gua căzu pe gînduri. Dacă această femeie nu era nebună însemna că suferea din pricina unui secret împovărător. Dacă reușea să i-l smulgă, poate că o va vindeca.

Secretarul Casei Regelui se uită la soția sa cu uimire.

– Îmi pari tare veselă azi!

– Mulțumește-i doctorului Gua! Omul ăsta săvîrșește minuni!

Privirea lui Medes se înăspri.

– Sper că n-ai trăncănit prea mult.

– Oh, nu, nu-ți face griji! Pe Gua nu-l interesează decît bolile și nu-i place vorbăria.

– Cu atît mai bine, scumpa mea, cu atît mai bine! Să nu-i pomenești vreodată despre mine sau despre darul tău de a imita scrisul altora. Ai priceput ce vreau să spun?

Femeia se strînse la pieptul bărbatului ei.

– Sînt cel mai bun sprijin al tău, dragostea mea.

Medes începea să se liniștească. Nici Sobek, nici Marele Trezorier nu-l învinuiseră de nimic. Îl bănuiseră, într-adevăr, dar asta era ceva firesc la o curte care fremăta de bîrfe și zvonuri! Otrava răspîndită de Prevestitor se întindea puțin cîte puțin, zdruncina încrederea și măcina temeliile regatului care nu era în stare să se apere.

În fiecare zi, Medes se felicita pentru alianța sa cu Prevestitorul, care nu se mărginea doar la violență, ci apuca pe tot soiul de căi lăturalnice ca să-și atingă țelul.

Chemat printr-un mesaj încifrat, Secretarul Casei Regelui merse acasă la Libanez, luîndu-și, ca de obicei, toate măsurile de prevedere. Asigurîndu-se că n-a fost urmărit, îi arătă paznicului bucata de cedru ce avea desenată pe ea hieroglifa arborelui.

În sala de primire, măsuțele joase erau goale. Tăvile cu prăjituri dispăruseră.

Libanezul își pierduse și el voioșia.

– Mărfurile vor sosi peste cîteva zile.

– Vorbești despre...?

– Sînt chiar mai multe decît mă așteptam. Curînd vom fi gata să trecem la fapte.

Medes își drese glasul.

– Prevestitorul chiar a dat această poruncă?

– Urmările vă sperie?

– Oare nu sînt de-a dreptul îngrozitoare?

– Dar asta e chiar ținta noastră, Medes. Dacă te codești, mai bine oprește-te chiar acum.

– Prevestitorul nu m-ar ierta.

– Mă bucur că, în sfîrșit, ai înțeles. Dar o gîndire limpede nu e de ajuns, așa că ia măsuri ca încărcătura să nu întîmpine greutăți la intrarea în Memphis. Vom porni cel mai cumplit atac din umbră care s-a petrecut vreodată.

20.

Ca în fiecare seară, preotul care veghea asupra lămpilor din templul lui Hathor de la Memphis porni să aducă ulei din magazia situată în afara edificiului. Peste zi, tocmai sosise o cantitate importantă și preotul gîndea s-o încerce.

Peste măsură de ordonat, străbătea mereu același drum și făcea întotdeauna aceleași gesturi. Îi plăcea să privească apoi îndelung rodul muncii sale, pe cînd o lumină blîndă scălda locașul zeiței.

Cu pasul său rar și solemn, purtă flacăra pînă în sala corabiei, prima care trebuia luminată.

Pătruns de însemnătatea gestului său, aprinse feștila.

Într-o clipă, uleiul se încinse.

O flacără enormă îi pîrjoli mîinile, pieptul și fața. Cînd preotul se trase îndărăt urlînd de durere, corabia sacră fu atinsă și focul se întinse cu repeziciune.

Ca de obicei, mai-marele scribilor însărcinat să se îngrijească de proviziile în legume și fructe ale capitalei avea un aer neîncrezător.

– E ulei de ricin dintre cele mai bune? Toate odăile de lucru trebuie să fie bine luminate.

– Vă asigur.

– Aș prefera să mai număr încă o dată urcioarele.

– Dar am făcut-o deja de trei ori.

– Tu poate, eu însă nu.

Odată verificarea isprăvită, scribul se învoi să pună pecetea pe înscrisul vînzătorului care putea acum să-și primească plata de la slujbașii vizirului.

Zilele următoare se anunțau istovitoare. Mai-marele scribilor avea să muncească din răsputeri căci rămăsese în urmă cu lucrul. Și întrucît cunoștea bine asprimea vizirului Khnum-Hotep, era încredințat că-l așteaptă o mustrare zdravănă. Așa că le ceru scribilor care trebăluiau sub conducerea lui să lase deoparte odihna și să se arate la înălțimea sarcinilor primite.

Posomorîți, scribii se supuseră. Temîndu-se să nu-și pună în primejdie slujbele, porniră să-și ducă la bun sfîrșit corvezile.

Înserarea cobora.

– Aprindeți lămpile! porunci mai-marele scribilor.

Zece lămpi luară foc în același timp.

După strigăte înfricoșate, panica puse stăpînire pe toți. Pîrjolul cuprinse papirusurile, uneltele de scris, scaunele din lemn, apoi pereții.

Un tînăr scrib reuși să iasă din acest cuptor încins.

Uimit, el văzu și alte coloane de fum înălțîndu-se în inima capitalei. Mai multe clădiri ce adăposteau odăile de lucru ale administrației erau în flăcări.

Bucătarul nu contenea cu bombănitul. Avea de pregătit un ospăț pentru treizeci de oameni și uleiul pe care-l ceruse nu sosise încă.

În cele din urmă, apăru un șir de măgari cărînd poveri grele.

– Nu te cunosc, zise bucătarul către mustăciosul care îi mîna.

– Stăpînul meu s-a îmbolnăvit și îi țin eu locul.

– Dacă o să mai întîrzii atît, are să se lipsească de ajutorul tău.

– Iertați-mă, dar prea sînteți aspru. Am pierdut vremea alegînd cele mai de soi mărfuri.

– Arată-mi-le.

Mustăciosul descoperi unul cîte unul urcioarele.

– Ulei de moringa, de măsline și de balanit[1], cum altele nu mai găsești.

---

[1] *Balanites Aegyptiaca* – arbore sau arbust bogat ramificat, care creşte în Sahara. (n.tr.)

Bănuitor, bucătarul le gustă.

– Pare adevărat ce spui. Altă dată să nu mă mai lași să te aștept atît!

– O să am grijă pe viitor.

Deși ura să lucreze pe fugă, iar stomacul îi era răscolit de greață, bucătarul izbuti să prepare gustările, carnea și peștele în chip mulțumitor. Oaspeții mîncară cu multă poftă și îi adresară cuvinte de laudă.

Dar, dintr-odată, lucrurile luară o întorsătură proastă.

O femeie vărsă îndelung. Servitorii o întinseră pe un pat, dar curînd alți doi meseni fură loviți de aceleași dureri, apoi și ceilalți începură să se plîngă, ba unii leșinară.

Chemat degrabă, Gua nu putu decît să constate moartea cîtorva și, după ce îi cercetă pe cei rămași în viață, trase o concluzie care îl îngrozi pe bucătar.

– Mîncarea a fost otrăvită.

Intendentul mai-marelui peste arhivarii din Memphis era nespus de bucuros că-i oferise soției stăpînului său o sticluță de laudanum, cu miros cald de ambră. Grație sfaturilor vărului său, îl cumpărase de la un vînzător pînă atunci necunoscut în capitală.

Femeia fusese încîntată și își închipuise că le va face pe prietenele sale să crape de invidie, fără să știe că, de fapt, și ele căpătaseră prețiosul parfum de la același vînzător.

De-abia își atinse gîtul cu cîteva picături de laudanum, că fu cuprinsă de amețeli. Și, cu toate că încercă să se agațe de o mobilă, se prăbuși cu fața în jos, fără simțire.

Mirat că soția sa nu venise la masă, bărbatul intră în odaia ei.

Gîtul nefericitei nu mai era decît o rană înfiorătoare, mîncată de acid.

– Nu arăți prea bine, îi spuse secundul căpitanului său care ținea fără vlagă cîrma unei corăbii grele, încărcate cu grîu, ce plutea spre Fayyum.

– Ba da, ba da, nu mai băga în seamă toate nimicurile. Sînt doar puțin obosit.

– Ce-ai mîncat dimineață?

– Pîine și curmale.

– Ai uitat să iei leacul pentru durerile de spate?

– Dimpotrivă! Doctorul mi-a dat o licoare nouă adusă din Asia și care conține laudanum. Spatele nu mă mai supără nici un pic.

Sub ochii căpitanului, Nilul prinse a se legăna tot mai tare. Deodată, bărbatul crezu că vede vreo zece corăbii de război înaintînd cu iuțeală spre el.

– Să fugim, ne atacă!

Lăsînd cîrma din mînă, încercă să sară în apă, dar secundul îl prinse de mijloc.

– Sîntem pierduți, o să murim cu toții!

Apoi capul îi căzu pe spate și trupul îi deveni moale ca o cîrpă. Secundul îl întinse pe punte și îl bătu ușurel cu palmele peste obraji.

– Căpitane, trezește-te! Nu e nici o primejdie.

– A murit, observă un corăbier.

Frumoasa Nenufar era în culmea fericirii. Nu numai că luase de bărbat un demnitar chipeș și bogat, dar semnele prevestitoare ale nașterii primului ei copil se arătau a fi dintre cele mai bune. Tînăra femeie locuia într-o casă spațioasă, cu grădină, aflată în partea de miazăzi a Memphisului și cele două slujitoare, pe care le răsfăța bucuroasă, o vegheau îndeaproape.

Cît despre ultimul dar pe care-l primise de la soțul ei, Nenufar visase atît la el încît de-abia îi venea să-și creadă ochilor: o sticluță cu ulei adusă tocmai din Cipru! Avînd forma unei femei însărcinate care își alăptează copilul, flaconul conținea ulei de moringa cu care slujitoarea îi va unge trupul. Toate canalele de energie se vor deschide, întărind protecția mamei și a copilului.

Mîini pricepute îi masau pielea și o minunată senzație de bine o învălui din cap pînă în picioare.

Aproape că ațipise cînd niște arsuri cumplite îi smulseră strigăte de durere.

Zăpăcită, slujitoarea se dădu cîțiva pași înapoi.

– Mă arde tot trupul! Aduceți apă, iute!

Dar apa, în loc să-i aline suferințele, i le spori.

În mai puțin de o oră, tînăra femeie trăgea să moară în chinuri groaznice. Iar copilul său nu avea să vadă niciodată lumina zilei.

Se petrecură mai mult de o sută de astfel de întîmplări și, deși numărul lor creștea, doctorul Gua nu putu să salveze nici una dintre victimele uleiului de masaj.

Corabia acostă la cheiurile Abydosului.

Zece soldați se înșiruiră lîngă scara sprijinită de corabie. În fruntea lor se afla un comandant numit de însuși Sobek Păzitorul.

Ofițerul urcă pe punte și-l luă la întrebări pe căpitan.

– Ce-ai adus?

– O încărcătură aparte de la Memphis. Vreți să-mi vedeți înscrisurile?

– Bineînțeles.

Documentele păreau în bună regulă.

– Ulei de moringa pentru leacuri și pentru mîncare, ulei pentru luminat și sticluțe cu laudanum, îl lămuri corăbierul.

– Cine răspunde de mărfuri?

Căpitanul își scărpină bărbia.

– Nu știu și nici nu mă privește pe mine! Putem să descărcăm?

– Dați-i drumul!

Nedumerit, ofițerul verifică lista corăbiilor ce urmau să sosească la Abydos în timpul lunii, dar vasul din fața lui nu se număra printre ele. Însă aceasta nu era o pricină de îngrijorare, căci adesea Abydosul primea și alte mărfuri față de cele hotărîte

dinainte. Iar sigiliul întrebuințat de scribii vizirului și pe care-l purtau documentele corabiei ar fi trebuit să risipească toate îndoielile ofițerului.

Dar nu fusese el însărcinat cu paza portului din Abydos tocmai pentru că era bănuitor din naștere? Așa că aduse încă douăzeci de soldați şi porunci ca nici unui corăbier să nu i se îngăduie să coboare.

Apoi ofițerul urcă din nou pe punte, în timp ce muncitorii din port isprăviră descărcarea mărfurilor.

– Ești de fel din Memphis? îl întrebă el pe căpitan.

– Nu, dintr-un sat din Deltă.

– Cine e mai-marele tău?

– Un bogătaș din Memphis.

– E prima dată cînd vii la Abydos?

– Întocmai.

– Şi nu te-a tulburat gîndul acestei călătorii?

– De ce să mă tulbure?

– Abydosul nu-i un loc asemenea altora.

– Știi, în meseria mea, nu-ți pui astfel de întrebări.

– Te pui chezaș pentru oamenii tăi?

– Fiecare răspunde pentru viața lui, comandante! Eu îmi văd de munca mea și nimic altceva.

Prin aceste întrebări neobișnuite, ofițerul spera să-l facă pe căpitan să-și piardă sîngele rece și să scape vreo vorbă care să-i adeverească bănuielile.

Cîtuși de puțin deranjat de tot acest șir de întrebări, căpitanul rămase stăpîn de sine.

– Cînd putem pleca?

– Îndată ce verificările vor fi încheiate.

– Şi o să dureze mult?

– Aș vrea să arunc o privire mai atentă asupra corabiei.

– Acesta-i obiceiul?

– Din porunca faraonului, paza Abydosului cere măsuri neobişnuite.

– Nu mă deranjează, așa că puteți începe.

Surprins de lipsa oricărei împotrivi, comandantul scotoci totuși peste tot. Zadarnic însă.

Oare se înșela sau trebuia să-și asculte instinctul?

Corabia și echipajul erau supravegheate îndeajuns, așa că n-ar fi avut de ce să se teamă. Totuși, ceva nedeslușit îi punea pe gînduri. Pînă la urmă, ofițerul chemă un preot permanent.

– Țin cu tot dinadinsul ca mărfurile să fie încercate de cineva priceput înainte de a le împărți.

Cînd Isis se înfățișă înaintea lui, ofițerul o privi cu îndoială. Această tînără femeie era cu adevărat în stare să facă întocmai ce dorea el?

– Ce vă îngrijorează, comandante?

– Încărcătura asta îmi dă de bănuit.

– Care-i pricina?

– Doar intuiția mea.

Isis turnă puțin ulei de moringa pe o bucată de pînză, pe o plăcintă și pe un pește pe care tocmai îl pescuise un soldat.

Peste puțin timp, apărură pete nefirești.

– Uleiul acesta nu e pur, ba s-ar putea dovedi chiar vătămător.

– Să trecem la uleiul pentru luminat.

– Umpleți o lampă, ceru Isis.

Cînd lampa fu plină, ofițerul vru să aprindă feștila.

– O clipă, interveni preoteasa. Întrebuințați un băț ceva mai lung și țineți-vă la depărtare de ea.

Comandantul se supuse.

Îndată ce-l atinse flacăra, uleiul luă foc. Dacă ar fi stat în preajma lui, ofițerul s-ar fi ales cu arsuri grave.

– M-ați salvat, zise el, alb la față.

– Mai sînt și alte mărfuri?

– Doar una.

După toate cele petrecute pînă atunci, ofițerul devenise prudent și îi întinse cu delicatețe o sticluță cu laudanum.

– Pe aceasta am s-o iau cu mine la templu, hotărî Isis.

Cînd o văzu pe tînăra preoteasă îndepărtîndu-se cu sticluța de laudanum, căpitanul corabiei se aruncă în Nil. Pricepînd ce-l aștepta, nu-i mai rămînea altă alegere decît fuga.

Dar nelegiuitul înota prost. În clipa cînd arcașii începură să tragă, fu prins de un vîrtej și spaima puse stăpînire pe el. Luptîndu-se în van împotriva curentului, înghiți prea multă apă, dispăru, ieși din nou la suprafață, strigă după ajutor, se scufundă iar și se înecă.

21.

Iker alerga.

Pașii săi mărunți, dar egali se repetau fără odihnă, după cum învățase în timpul pregătirii sale de soldat. În fiecare zi îi mulțumea în gînd guvernatorului de provincie Khnum-Hotep, astăzi vizir, că îi impusese această disciplină!

Încredințat că apariția lui Isis nu-l înșelase, Iker își dădea silința din toată inima să scurteze distanța ce-l separa de Egipt. Nu ducea lipsă de apă, căci adesea găsea cîte un izvor sau o fîntînă, își astîmpăra foamea cu fructe, dormea cîteva ore și pornea iar la drum.

Lăsase deoparte istoveala și deznădejdea. Fiecare strădanie îl apropia tot mai mult de țara sa.

În cele din urmă, zări primul fort al Zidurilor Regelui și-și iuți pașii. În mai puțin de-o oră, soldații aveau să-l primească bucuroși. Apoi o să se-ntoarcă la Memphis, ca să-l înștiințeze pe Sesostris despre ce aflase. Iar Egiptul va putea ocoli, astfel, capcana cananeană.

O săgeată se înfipse lîngă piciorul său, trezindu-l din visare. Acum Iker pricepu că, de fapt, în ochii pîndarilor trecea drept un răzvrătit care încerca să le facă necazuri. Așa că se opri și-și ridică brațele în aer.

Ieșind din fort, cinci soldați înarmați cu sulițe îl întîmpinară, cercetîndu-l cu ochi scormonitori.

– Cine ești?

– Fiul regal Iker.

Cuvintele scribului stîrniră tulburare, dar ofițerul își recăpătă îndată cumpătul.

– Ai asupra ta sigiliul doveditor?

– Vin din Canaan. Din porunca Luminăției Sale m-am strecurat în rîndurile vrăjmașului și nu aveam cum să iau cu mine un asemenea obiect care m-ar fi trădat. Conduceți-mă la Memphis!

– Mai întîi o să-i vorbești comandantului acestui fort.

Sever și plin de sine, comandantul fortului se simțea pătruns de însemnătatea sarcinii sale.

– Isprăvește cu poveștile, fiule, și spune-mi cine ești cu adevărat.

– Fiul regal Iker.

– Se aude că e mort.

– Precum vedeți, sînt viu și trebuie să mă înfățișez regelui fără întîrziere.

– Barem ție nu-ți lipsește curajul! De obicei, cananeenii nu se încăpățînează într-atît, nu au atîta tărie.

– Dați-mi unelte de scris.

Curios, comandantul îi făcu pe plac.

Cu hieroglife frumoase, Iker înșiră primele *Maxime* ale lui Ptah-Hotep.

– Vă e de ajuns ca să mă credeți că sînt scrib egiptean?

Ofițerul rămase uluit.

– Nu s-ar zice că-i o treabă vrednică de-un cananean... Bine, să cercetăm mai îndeaproape situația ta.

Libanezul putea fi mulțumit.

Mîrșăviile pe care le pusese la cale în Memphis îi izbutiseră de minune și răspîndiseră spaima în capitală. Zvonuri care mai de care mai smintite străbăteau orașul, iar tronul lui Sesostris se clătina. Cumpliții trimiși ai zeiței Sekhmet nu semănaseră, oare, peste tot otrăvuri, duhori și boală, trăgînd săgeți ucigătoare, văzute și nevăzute?

Oamenii Libanezului se descurcaseră în chip desăvîrșit. Fiecare dintre falșii negustori respectase întocmai poruncile primite, iar gărzilor le va fi cu neputință să le dea de urmă.

Vorbele Prevestitorului se împlineau.

Toți credincioșii săi îl vor socoti de-acum încolo drept stăpînul absolut. Nu-l sfidase el pe faraon chiar în inima regatului său?

Mai rămînea doar o piedică supărătoare, care cerea multă băgare de seamă: Abydos.

Strălucitoarea izbîndă dobîndită la Memphis se datora unor iscoade a căror iuțeală și pricepere le întreceau cu mult pe cele ale oamenilor lui Sobek. Dar pe pămîntul sacru al lui Osiris lucrurile stăteau cu totul altfel. Tocmai de aceea Libanezul se îndoise de la bun început că va reuși să introducă în Abydos laudanumul și uleiurile otrăvite. În fruntea unui echipaj care nu știa ce transportă, un corăbier încercat, devotat Libanezului, se învoise totuși să îndeplinească această sarcină anevoioasă în schimbul unei răsplăți uriașe.

Libanezul îl primi pe sacagiu.

– Vești îmbucurătoare, stăpîne. Memphisul e învăluit în flăcări și scăldat în sînge. Nenumărate focuri greu de domolit, temple distruse, o grămadă de morți. Și nu mai vorbesc de femeile însărcinate, care au pierit în chinuri, toate soții ale unor demnitari de vază.

– Dar în privința Abydosului ce-ai aflat?

– Lovitura a dat greș, într-adevăr. Încărcătura a trezit bănuielile soldaților. Din pricina verificărilor temeinice, nici un strop de ulei sau de laudanum n-a trecut de paza portului.

– Și căpitanul?

– A murit înecat pe cînd încerca să fugă.

– Carevasăzică n-a vorbit... Oamenii noștri sînt la adăpost?

– Cei veniți din afara Memphisului au părăsit deja orașul ca să se alăture Prevestitorului. Ceilalți își văd de îndeletnicirile lor obișnuite și deplîng împreună cu toată lumea cele întîmplate.

Chipul lui Sesostris era încă și mai grav decît de obicei.

– Nu poate fi vorba de simple întîmplări, Luminăția Voastră, grăi, răspicat, vizirul Khnum-Hotep, ci de un atac limpede, bine gîndit.

– Cele mai rele temeri ale mele se adeveresc, întări Sobek Păzitorul, răvășit. Luptătorii ascunși în Memphis au trecut la fapte. Uleiurile pe care le-au vîndut au adus moarte și au iscat pîrjol. Pagubele sînt însemnate.

– Dar grozăviile nu se opresc aici, continuă vizirul, cu voce slabă. Mai multe femei însărcinate au fost otrăvite de uleiul pentru masaj. Cu toate strădaniile lui Gua și a celorlalți doctori, nici una n-a putut fi salvată.

– Vor să ucidă însuși Egiptul. Ne-au omorît scribii, slujbașii, preoții și chiar pe viitorii noștri copii! spumegă de furie Sobek.

– Țineți-vă firea și îngrijiți-vă de bolnavi și de răniți! porunci monarhul. Iar Medes să-mi aducă degrabă vești de la Abydos.

Secretarul Casei Regelui își puse la treabă toți scribii ca să întocmească mesaje liniștitoare și să se încredințeze că ajung degrabă în provinciile de la miazăzi și miazănoapte. Deși în sinea lui se bucura de biruința Prevestitorului, își arăta iscusința în slujba faraonului.

E adevărat, mulți nevinovați își pierduseră viața. Dar asta nu conta în ochii lui Medes. Singurul lucru care avea însemnătate era să pună mîna pe putere și, pe acest drum întortocheat, aliații săi trebuiau să lovească tare.

Chiar în clipa cînd se pregătea să trimită o corabie ușoară la Abydos ca să strîngă informații sigure, Medes fu înștiințat despre sosirea unei preotese din orașul sacru al lui Osiris.

Medes, fără să stea pe gînduri, alergă spre port, unde aștepta Isis, însoțită de Vînt-de-Miazănoapte.

– S-a petrecut ceva rău la Abydos?

– Duceți-mă la palat, vă rog. Trebuie să-l văd de îndată pe Luminăția Sa.

Prevăzător ca-ntotdeauna, Medes nu mai luase legătura cu Libanezul de cînd planul lor prinsese viață, așa că nu știa nimic despre soarta ținutului sacru.

Judecînd însă după chipul lipsit de seninătate al lui Isis, pămîntul lui Osiris nu fusese cruțat.

– Am împiedicat un dezastru, Luminăția Voastră. Fără atenția comandantului numit de Sobek, uleiurile otrăvite ar

fi fost împărțite preoților din Abydos și acum am fi jelit mulți morți.

– Înțeleg că ajutorul tău a fost hotărîtor.

– Am avut noroc și Pleșuvul mi-a adeverit părerile. Dar Memphisul... Memphisul a fost atins?

Deși glasul monarhului nu tremura cîtuși de puțin, iar chipul său rămînea neclintit, tînăra femeie înțelese că suferința lui Sesostris era adîncă. Și ca om, și ca rege se simțea greu încercat, dar nimic nu-l va împiedica să continue lupta.

– Capitala n-a scăpat de acest atac mîrșav. Mulți oameni au murit.

– Doar demonul întunericului care încearcă să veștejească salcîmul lui Osiris poate fi în stare de asemenea grozăvii, își dădu cu părerea Isis.

– Prevestitorul... Da, el e făptașul, fără nici o îndoială. Tocmai și-a arătat puterile. Și nu se va opri aici.

– Chiar e cu neputință să-i aflăm adevăratul nume și să-i descoperim ascunzătoarea?

– Căutările noastre s-au dovedit zadarnice. Trăgeam nădejde că Iker va izbuti să-i dea de urmă.

– A mai trimis vreun mesaj?

– Nu, Isis.

– Și totuși, trăiește, Luminăția Voastră!

– Mai stai cîteva zile la Memphis. Preotesele din templul lui Hathor îi îngrijesc pe cei cu arsuri și învățătura ta le-ar fi de folos.

Marele Trezorier Senankh și Purtătorul Sigiliului regal Sehotep vegheau, fără odihnă, asupra reparării templelor, ajutorării victimelor și reconstruirii grabnice a corăbiilor și clădirilor distruse de flăcări.

Cît despre Sobek, acesta nu mai contenea să tot pună întrebări puținilor martori care-i văzuseră pe negustorii de uleiuri ucigătoare. Dar răspunsurile semănau între ele ca două picături de apă; nimeni nu-i cunoștea. Fie își duceau traiul în alte

cartiere, fie veniseră din afara orașului și primiseră sprijinul unor complici care știau bine cum merg treburile în capitală.

Din nenorocire, nimeni nu putea spune limpede cum arătau. La drept vorbind, de ce să iei aminte la niște negustori binevoitori, tăcuți și grăbiți?

Și vrînd-nevrînd, cercetările lui Sobek băteau pasul pe loc. Nu exista nici o cale de urmat și nu aveau asupra cui să își abată bănuielile.

Lui Sobek îi venea să urle de furie, să se repeadă cu pumnii asupra primului bănuit, într-atît neputința sa îl adusese în pragul disperării. Visa să-i arunce în temniță pe toți neisprăviții din capitală și să-i bată cu bastoanele pînă cînd ar fi scos de la ei vreo informație oricît de măruntă. Dar legea lui Maat nu îngăduia tortura și nici faraonul nu ar fi iertat o asemenea abatere.

Dar care era pricina acestei înfrîngeri usturătoare? Neîndoielnic una singură: luptătorii din umbră, oameni încercați și ascunși cu viclenie printre locuitorii Memphisului, se supuneau căpeteniei lor cu o disciplină de necrezut. Nici unuia nu-i trecea prin cap să-l trădeze sau să-l vîndă. În cazul unei greșeli, pedeapsa ar fi fost atît de groaznică, încît fiecare soldat din această armată a răului și întunericului asculta fără șovăire poruncile comandantului ei.

Deși mîhnit peste măsură, Sobek va ști totuși să se arate răbdător.

Într-o zi sau alta, unul dintre nelegiuiții aceștia tot va călca strîmb și în clipa aceea Păzitorul o să fie pregătit și n-o să scape prilejul.

Pînă atunci, poruncise ca uleiurile și leacurile întrebuințate de doctori să fie controlate. Puțin cîte puțin, fruntea i se însenina, dar cum să ghicească în ce fel va lovi din nou vrăjmașul?

– Comandante, zvonurile se răspîndesc necontenit, îi spuse unul dintre ofițerii săi. Se vorbește că regele a murit otrăvit cu ulei. Oamenii se agită și se strîng în grupuri pe ici, pe colo. Mă tem să nu se iște vreo răzmeriță.

Sobek alergă într-un suflet la palat să-l înștiințeze pe monarh.

Iar Sesostris își chemă îndată slujitorii și pe paznicul coroanei.

Sub ochii uimiți ai mulțimii, lectica faraonului străbătu cartierele Memphisului. Purtînd coroana dublă și un veșmînt împodobit cu un grifon ce-și călca în picioare dușmanii, cu pieptul acoperit de un colier lat din aur, ce amintea de Eneada creatoare, Sesostris ținea în mîini sceptrul de comandant și sceptrul Magie, care îi îngăduia să reunească diversitatea în unitate. Chipul său, împietrit aidoma celor al statuilor, alunga zbuciumul din inima supușilor.

Regele nu era mort și această apariție a sa stătea drept dovadă a hotărîrii de a readuce ordinea în capitală.

Cînd uralele izbucniră din toate părțile, Sobek răsuflă ușurat. Cumplita izbîndă a Prevestitorului nu putea fi decît trecătoare.

Abia cînd Sesostris se întoarse, neatins, la palat, după ce redase speranța poporului său, Păzitorul își dădu seama cît de mult își pusese faraonul viața în primejdie.

Unul dintre ofițerii săi se apropie și-i șopti cîteva cuvinte la ureche.

– Comandante, acum aveți de ce să vă bucurați.

– Ai găsit vreo urmă?

– Mai mult de atît!

– Ai arestat vreo iscoadă?

– Vă las să descoperiți singur.

22.

Iker era de nerecunoscut. La fel de prost ras ca unul care trăia în mlaștini, acoperit cu o pînză prăfuită, i-ar fi făcut silă oricărui demnitar de la curte.

Întoarcerea în Egipt nu fusese pe măsura nădejdilor sale. Din fortăreața principală a Zidurilor Regelui, o trupă de soldați îl însoțise pînă la Memphis și, fără să-i mai pună vreo întrebare, îl aruncase în temnița situată în apropierea cartierelor sărăcăcioase din partea de miazănoapte a orașului. Nesimțitor la împotrivirile tînărului scrib, paznicul se ferea să schimbe vreun cuvînt cu el și se mărginea să-i aducă, o dată pe zi, plăcinte reci și apă.

Dar cine poruncise închiderea lui tainică în această carceră?

Iker începuse să-și facă tot soiul de planuri de fugă cînd ușa se deschise larg.

În pragul ei stătea Sobek Păzitorul.

– Carevasăzică, tu pretinzi că ești Fiul regal?

Scribul se ridică în picioare.

– Deși nu sînt prea arătos, nu se poate să nu mă recunoști.

Căpetenia tuturor gărzilor regatului păși încet în jurul prizonierului.

– Drept să-ți spun, nu. Aici sînt aduși cei care fug din armată, cei care încearcă să scape de împlinirea corvezilor și străinii intrați pe furiș în Egipt. Tu printre care te numeri?

– Sînt Fiul regal Iker și tu știi asta la fel de bine ca și mine.

– L-am întîlnit la curte pe tîlharul acela, iar tu nu-i semeni. Nefericitul a murit, pe undeva prin Syro-Palestina.

– Nimeni n-a primit mesajul meu?

– Unul fals, de bună seamă. Sau poate chiar o momeală ca să atragă armata noastră într-o capcană.

– Isprăvește cu prefăcătoria asta, Sobek, și condu-mă degrabă în fața Luminăției Sale. Am adus informații de cea mai mare însemnătate.

– Vorbele înșelătoare ale unui răzvrătit nu-l înveselesc pe faraon. În loc să-ţi răcești gura îndrugînd minciuni, spune-mi mai bine de ce-ai vrut să treci Zidurile Regelui.

– Nu te purta prostește! Am reușit să scap din mîinile cananeenilor și ale sirienilor și vreau să dau seamă tatălui meu despre sarcina pe care mi-a încredințat-o.

Cu un zîmbet batjocoritor pe buze, Sobek își încrucișă brațele.

– Nici cel mai destoinic viteaz nu s-ar fi întors din acel infern. Una din două: ori ești un răzvrătit care se dă drept Fiul regal Iker ca să-l ucidă pe faraon, ori ești cu adevărat Iker, adică un trădător călăuzit de aceeași dorință. Alege tu care din cei doi vrei să fii, înainte de a te osîndi la muncă silnică pînă la sfîrșitul zilelor tale.

Și Păzitorul ieși, trîntind ușa carcerei.

După ce îngrijise o groază de răniți, dintre care cei mai mulți aveau să scape cu viață, Isis se pregătea să se urce pe corabia ce urma s-o poarte spre Abydos, cînd Vînt-de-Miazănoapte scoase cîteva răgete sfîșietoare. Bine înfipt pe picioare, măgarul refuză să se mai miște.

Isis îl mîngîie.

– Ești bolnav?

„Nu“, răspunse animalul, ridicînd urechea stîngă.

– Trebuie să plecăm, Vînt-de-Miazănoapte.

„Nu“, se împotrivi patrupedul.

– Ce anume vrei?

Vînt-de-Miazănoapte se întoarse și o apucă înspre palat. Isis își grăbi pașii, de teamă să nu-l piardă. În apropierea clădirilor

administrației, animalul adulmecă îndelung aerul. Apoi o rupse la fugă, forțîndu-i pe trecători să se tragă la o parte din calea lui.

Preotesei îi fu peste puteri să se țină după el.

– Ai necazuri? grăi Sekari, care o veghea din umbră pe tînăra femeie.

– Vînt-de-Miazănoapte nu vrea să se întoarcă la Abydos. E prima dată cînd se poartă așa ciudat.

– L-ai întrebat de ce?

– N-am avut timp.

– Mi-a venit o idee.

Și, cu ajutorul spuselor unor gură-cască, Sekari dădu de urma măgarului.

– Tot nimic, Sobek?

– Dacă aș fi găsit ceva, Sekari, Luminăția Sa ar fi fost înștiințat primul. Dar tu?

– Se pare că un tîlhar cananean a fost închis în temnița de la miazănoapte. Mi-ar plăcea să-i pun cîteva întrebări.

– Pentru ce?

– Asta mă privește doar pe mine.

– Din păcate pentru tine, ticălosul ăla e pus sub pază strașnică și ca să-l vezi îți trebuie o împuternicire de la vizir. Însă nu sînt așa sigur că el mai poate să te ajute.

– Dar ce-a pățit Khnum-Hotep?

– Află și singur.

Sekari porni iute spre palat, unde îl întîlni un Sehotep peste măsură de abătut.

– Regele l-a chemat pe vizir, îi dezvălui el lui Sekari.

– Știi din ce pricină?

– După chipul răvășit al lui Khnum-Hotep, s-ar zice că s-au petrecut lucruri grave.

În fața vizirului, Sesostris citi cu voce apăsată raportul comandantului portului din Abydos, pe care Sobek îl înmînase regelui.

– Pecețile mele întrebuințate de un ucigaș! O lovitură mai josnică decît aceasta nu puteam primi, Luminăţia Voastră. Bineînțeles că vă cer să numiți pe altcineva în locul meu. Și, înainte de a mă întoarce în provincia unde m-am născut, dacă îmi veţi face această favoare, îngăduiți-mi să vă pun o întrebare: aţi bănuit, fie și numai o clipă, că eram vinovat?

– Nu, Khnum-Hotep. Și o să rămîi și pe mai departe vizir în aceste vremuri de furtună cînd fiecare slujitor al lui Maat trebuie să se gîndească doar la salvarea regatului.

Copleșit pentru prima dată de povara anilor şi mişcat pînă în adîncul sufletului de această dovadă de încredere, bătrînul vizir jură să nu-și cruțe puterile și să nu-l dezamăgească pe monarh.

– Și totuși, sînt vinovat, căci n-am fost cu destulă băgare de seamă, mărturisi el. Pecețile erau lesne de copiat. De-acum înainte, am să le păstrez doar eu. Nici chiar cei mai apropiaţi oameni ai mei nu vor mai putea ajunge la ele.

– Găsirea hoțului ar fi anevoioasă, ba chiar cu neputință?

– Din nefericire, da, Luminăţia Voastră. A fost nevoie de tot acest dezastru ca să îmi dau seama că m-am purtat cu o prea mare îngăduință, de care mă fac răspunzător.

– Dacă tot stai și cugeți la greșelile trecute n-ai să ajungi nicăieri. Mai bine împiedică-l pe dușman să tragă foloase iar de pe urma slăbiciunilor tale și veghează cu toată grija asupra sarcinilor tale.

– Bizuiţi-vă pe mine, Luminăția Voastră.

Sekari îl găsi pe Knum-Hotep îmbătrînit parcă peste noapte și îngrijorat, dar nu pierdu timpul cu vorbe curtenitoare.

– Îmi trebuie o împuternicire.

– Ce fel?

– Vreau să stau de vorbă cu un prizonier.

– Cere-i lui Sobek.

– Refuză să-mi dea.

– Din ce pricină?

– Nimeni nu trebuie să-l vadă pe prizonier.

– Ce-ar fi să mă lămurești și pe mine, Sekari?

– Am să te lămuresc cînd omul acela o să-mi dea cîteva răspunsuri.

– Încăpăţînat cum te ştiu, n-o să te laşi pînă nu capeţi împuternicirea.

– Întocmai.

Înarmat cu preţiosul document, Sekari alergă spre temniţă în poarta căreia Vînt-de-Miazănoapte stătea culcat. Nimeni nu izbutise să-l facă să se mişte şi asta însemna că Iker nu putea fi departe de acolo.

Membrii Casei Regelui ascultară cu atenţie raportul lui Sobek Păzitorul, care nu ocolise nici un amănunt legat de nenorocirea care se abătuse asupra Memphisului. Datorită echipelor lui Sehotep, stricăciunile aduse clădirilor aveau să fie în curînd şterse, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre rănile oamenilor. Ţinînd seama însă de numărul mare al gărzilor şi al soldaţilor care împînzeau întreaga capitală, temerile începeau să slăbească, mai ales că sute de scribi controlau toate mărfurile întrebuinţate de orăşeni.

– Acum ştiu cum au lucrat ticăloşii, zise Sobek. După ce au ucis mai mulţi negustori, le-au luat locul, iar oamenii n-au bănuit nimic.

– Laudanumul nu e o marfă oarecare, îl întrerupse Senankh.

– Bineînţeles, şi speram ca în această privinţă să descopăr vreo urmă, dar înscrisurile au fost măsluite. Iar doctorii, primind leacurile pe aceleaşi căi de pînă atunci, n-au avut de ce să se arate neîncrezători.

– Dar sticluţele cu ulei pentru femei însărcinate? întrebă vizirul.

– Au fost aduse în Memphis pe ascuns şi erau atît de scumpe, încît doar familiile bogate puteau să cumpere aşa ceva. Cu sprijinul cîtorva martori, am găsit casa negustorului. Din nenorocire însă, bărbatul a dispărut şi n-am izbutit să aflu altceva despre el, decît că era de fel din Asia.

– Să nu mai pierdem vremea cu vorbe fără rost, îi sfătui Nesmontu. Adevăratul vinovat de aceste fapte mîrşave este

Prevestitorul. În ciuda oricăror greutăți, trebuie să-l scoatem din bîrlog. Sobek și gărzile lui să vegheze asupra Memphisului, iar eu cu armata mea o să-i venim de hac acestui demon.

– Oare planul acesta are sorți de izbîndă? se neliniști Senankh.

– Dacă lovim iute și cu putere, da. Dar avînd în vedere că locurile acelea sînt necunoscute și pline de primejdii, am nevoie de toate trupele.

– Generalul Nesmontu să pregătească un plan de atac asupra Syro-Palestinei! porunci faraonul.

Recunoscîndu-l pe Sekari, Vînt-de-Miazănoapte se ridică în picioare și se lăsă mîngîiat.

– Se pare că-ți merge bine. Abydosul îți priește, iar Isis te îngrijește cu toată dragostea, zise el.

Măgarul țintui cu privirea temnița.

– Iker e închis înăuntru?

Animalul își înălță urechea dreaptă.

– Ce-ar fi să pornim în căutarea lui?

În ochii mari și căprui ai patrupedului se aprinse speranța.

Soldatul care stătea de strajă se apropie de Sekari.

– Nu te cunosc. Ce vrei?

– Să vorbesc cu tîlharul cananean.

– Cu îngăduința cui?

– O împuternicire din partea lui Khnum-Hotep e de ajuns?

Prima grijă a unui paznic destoinic era să ocolească necazurile. Într-adevăr, comandantul Sobek dăduse ordine clare, dar nu puteai să nu ții seama de o poruncă a vizirului.

– N-o să dureze prea mult?

– Te asigur că nu.

– Atunci, intră.

Ușa carcerei se deschise.

Neavînd altă scăpare decît să-și doboare temnicerul și să încerce să fugă, Iker se năpusti spre el.

Antrenat să facă față unui astfel de atac, Sekari îl înșfăcă de braț pe scrib care totuși nu-și slăbi strînsoarea.

Încleștați, se rostogoliră pe jos.

– Eu sînt, Sekari!

Fiul regal se retrase și se uită la potrivnicul său.

– Tu... Chiar tu ești?

Sekari se ridică.

– Eu, unul, nu m-am schimbat prea mult. Pe cînd, tu... Ca să capeți o înfățișare cît de cît mulțumitoare, o să fie nevoie de multă muncă!

Un răget neînchipuit de puternic îi făcu pe cei doi să tresară.

– Vînt-de-Miazănoapte!

– M-a adus pînă la temnița asta și te așteaptă cu nerăbdare.

– Sobek m-a învinuit de trădare și-mi dorește pieirea.

– O să punem la punct lucrul acesta mai tîrziu.

Tocmai cînd părăseau carcera, trei gărzi sosite în grabă le tăiară drumul.

– Împuternicirea vizirului îți îngăduia doar să stai de vorbă cu prizonierul, nu să-l eliberezi.

– Tînărul acesta e Fiul regal Iker, se răsti la ei Sekari.

– Ne-a împuiat și nouă urechile cu minciunile astea. Tu și protejatul tău rămîneți frumușel aici, amîndoi.

– Trebuie să-l conduc la palat.

– Fața ta nu-mi place defel, băiete. Sau mă asculți, sau o să-mi simți bastonul pe spinare.

Dar Sekari nici nu se gîndea să-l lase pe Iker să zacă în temniță.

Cei doi prieteni erau în stare să țină piept gărzilor, deși le părea rău că trebuie să-i înfrunte tocmai pe oamenii însărcinați să păstreze ordinea.

Deodată, un mîrîit amenințător îi încremeni pe toți cinci.

Cu coada ochiului, una dintre gărzi zări un cîine uriaș, ce-și dezvelise colții înfricoșători.

– Sîngerosule! exclamă Iker. Ai izbutit să mă găsești!

– E un prieten de-al tău? întrebă Sekari.

– Din fericire, da! La un singur semn de-al meu se și repede la gîtul dușmanului. Nici chiar mai mulți oameni nu-l pot opri.

Prinse la mijloc, cele trei gărzi socotiră lupta inegală. Și nici nu erau plătite ca să moară prostește.

– Voi și cu monstrul ăsta n-o să ajungeți departe!

– Nu-ți bate capul cu cercetări zadarnice, îi sfătui Iker. Ne găsești la palat.

23.

La cîțiva pași de o intrare lăturalnică a palatului, străjile opriră un grup ciudat alcătuit din Sekari, un biet sărăntoc de o mizerie respingătoare, un măgar vînjos și un dulău înspăimîntător.

– Chemați-l pe Purtătorul Sigiliului regal, ceru Sekari.

Sehotep se învoi să vadă despre ce era vorba.

– Se zice că frizerul tău e cel mai bun din Memphis, începu Sekari. Prietenul meu ar avea nevoie de îndemînarea lui.

– Prietenul tău... Cine e?

– Nu-l recunoști?

– Pot... să mă apropii?

– Te previn că nu miroase tocmai plăcut.

Șovăielnic, Sehotep înaintă și privi cu atenție biata făptură, plină de păduchi.

– Peste putință! Nu e chiar...

– Ba da, dar trebuie să-l spălăm.

– Haideți la mine acasă.

Între Vînt-de-Miazănoapte și Sîngerosul se stabilise iute o tovărășie pe față. Avînd în vedere mărimea cîinelui, măgarul îl socotise demn de atenția sa. Ajutîndu-l pe Iker să iasă din temniță, dulăul își dovedise vrednicia și putea, așadar, să intre în cercul prietenilor adevărați. La rîndul său, Sîngerosul pricepuse că vajnicul patruped era un înțelept și, totodată, cel mai vechi prieten al lui Iker, așa că avea întîietate în timpul discuțiilor. Odată hotărîte aceste reguli, Vînt-de-Miazănoapte și Sîngerosul urmau să vegheze împreună asupra Fiului regal.

Pe cînd se înfruptau din neasemuitele bunătăți aduse de un slujitor al lui Sehotep, frizerul îl cercetă din priviri pe Iker, cu îngrijorare. Mai întîlnise el destule situații grele, dar aceasta le întrecea, de departe, pe toate.

Alese cel mai ascuțit brici din bronz, lung de șaisprezece centimetri și lat de cinci. În formă de pentagon alungit, unealta avea două laturi rotunjite și bombate și alte trei adîncite. Primele două alcătuiau muchii tăioase, care trebuiau folosite cu prudență. Apucînd mînerul din lemn în care briciul propriu-zis era fixat cu mai multe nituri de aramă, frizerul începu descîlcirea.

– Părul nu e prea aspru și nu s-au strîns în el prea mulți scaieți... Poate că am să izbutesc să înlătur dezastrul.

Apă caldă, spumă din belșug, pomezi care alinau fierbințeala pricinuită de uneltele frizerului, tunsoare elegantă, potrivită cu chipul tînărului. Iker avu parte de îngrijirile atente ale unui meșter fără pereche, hotărît să atingă culmile măiestriei.

– Minunat, își dete cu părerea Sekari. Ești chiar mai fermecător decît înaintea plecării tale în Canaan. Frizerule, zeii te-au înzestrat cu mult har!

Omul se îmbujoră de plăcere.

– Frumusețea nu ajunge, îi reaminti Sehotep, trebuie să ne gîndim și la sănătate, după o călătorie așa de lungă. Am să te încredințez mîinilor pricepute ale unui slujitor care se îndeletnicește cu masajul.

Pe spatele, fesele și picioarele lui Iker, slujitorul întinse un unguent protector, preparat din pudră de coriandru, făină de bob și de grîu, sare de mare, ocru și rășină de terebint. Apoi frămîntă fiecare mușchi ca să redea vigoarea acestui trup încercat.

După o oră petrecută astfel, scribul își simți puterile împrospătate. Durerile și încordarea dispărură, energia îl străbătea din creștet pînă în tălpi.

– Nu mai rămîne decît să te înveșmîntăm potrivit rangului tău, grăi mulțumit Sehotep și-i înmînă Fiului regal o tunică și sandale.

Gărzile palatului, alese cu severitate de însuși Sobek, se întrebau ce s-ar fi cuvenit să facă? Neîndoielnic, dacă nu-l lăsau

pe Sehotep să intre și-ar fi atras necazuri însemnate. Dar Fiul regal Iker, dacă într-adevăr era chiar el, nu avea îngăduința să treacă de pază.

– Chemați-l pe comandantul vostru, ceru Purtătorul Sigiliului regal.

Sobek nu întîrzie să apară.

– Sper că-l recunoști pe Iker, nu? întrebă Sehotep, batjocoritor. Sau poate găsești că nu mai seamănă cu tîlharul cananean pe care l-ai azvîrlit în temniță?

– Ucigașul ăsta n-are decît o singură dorință: să-l omoare pe faraon. Dînd crezare minciunilor lui, pui în primejdie viața regelui.

Iker îl înfruntă pe mai-marele gărzilor.

– Te înșeli, Sobek. Pe numele faraonului, îți jur că te înșeli. Trebuie să-l înștiințez despre roadele misiunii mele. Ia cîte măsuri de prevedere vrei, dar gîndește-te înainte de toate la Egipt.

Îndîrjirea lui Iker îl miră pe Păzitor.

– Urmează-mă!

– Iar noi o să-l însoțim pe Iker, hotărî Sehotep. Asta ca să nu fii ispitit să-l uiți în vreo temniță oarecare.

Sobek ridică din umeri.

– Purtătorul Sigiliului regal are dreptate, încuviință Sekari. Cînd te lovești de un zel nemăsurat, ca al tău, nu ești niciodată îndeajuns de prudent.

La intrarea în odăile regale, îi întîmpină generalul Nesmontu.

– Luminăția Sa îl va primi pe Iker numai după ce va fi purificat.

Fiul regal fu condus la templul lui Ptah. Un preot îl dezbrăcă, îi spălă mîinile și picioarele, apoi îl îndemnă să pășească într-o capelă unde ardea o singură lampă.

Senankh și Sehotep se așezară de-o parte și de alta a tînărului.

În fața lui, stătea vizirul Khnum-Hotep.

– Fie ca apa vieții să purifice, rosti el, să strîngă laolaltă energiile și să împrospăteze inima celui care o respectă pe Maat.

Doi preoți ridicară deasupra capului lui Iker un vas din care țîșni o lumină ce îi învălui trupul.

Iker își aminti de ritualul celebrat în mormîntul lui Djehuty și de cuvintele generalului Sepi: „Voiai să cunoști Cercul de Aur din Abydos, privește-i puterea“.

Iar azi, avînd parte de un privilegiu neasemuit, Fiul regal se găsea în locul lui Djehuty!

Oare confreria își va deschide ușile pentru el? Încercînd să uite de această întrebare, scribul se bucură de baia de raze blînde și totodată înnoitoare.

Generalul Nesmontu îi înmînă Fiului regal cuțitul duhului păzitor.

– Eram încredințat c-ai să te întorci. Să nu te mai desparți niciodată de această armă.

Vizirul Khnum-Hotep îi atîrnă la gît tînărului un colier subțire din aur de care era agățată o amuletă ce reprezenta sceptrul „putere“.

– Fie ca magia ei să te protejeze și să-ți dăruiască întreg curajul celor drepți.

Zîmbind, Sekari înaintă la rîndul său.

– Iată uneltele tale de scrib, prietene. Nu lipsește nici măcar o pensulă.

Lui Iker îi făcură multă plăcere aceste clipe care dovedeau încrederea pe care ceilalți o aveau în el. Dar cum să fie fericit după ce Sekari îi povestise nenorocirea petrecută la Memphis?

– Luminăția Sa ne așteaptă, arătă vizirul.

Iker ar fi vrut să-i mărturisească regelui uriașa bucurie de a-l revedea, dar solemnitatea sălii de consiliu nu-l îndemna la așa ceva. Sever, adîncit în gînduri, monarhul arăta îmbătrînit. Totuși, rămînea de neclintit, iar privirea sa nu oglindea nici urmă de slăbiciune.

Fiul regal înșiră pe îndelete peripețiile sale, fără să treacă sub tăcere nici teama, nici greșelile și nici părerile de rău că nu aflase

nimic despre ucigașul generalului Sepi. De Isis nu pomeni. Doar ea știa cît îl ajutase.

Sobek Păzitorul nu scăpă prilejul să-i pună o mie și una de întrebări, în speranța că Iker se va contrazice singur. Dar tînărul nu se zăpăci și Nesmontu întări o bună parte din spusele sale.

– Care e părerea ta? întrebă monarhul.

– Syro-Palestina e doar o momeală, Luminăția Voastră. Prevestitorul a părăsit-o, dar vrea să ne ademenească într-acolo armata ca s-o îndepărteze de Egipt, unde va continua să răspîndească veninul. Demonul acesta îi cunoaște pe cananeeni și știe că nu sînt în stare nici măcar să poarte un război împotriva noastră, darămite să-l cîștige. Ei se vor mărgini la încăierări și la cîteva atacuri pe furiș care-i vor istovi pe soldați. Prezența întregii armate se va dovedi de prisos.

– Tocmai era gata să pornim un atac înverșunat, îi destăinui Nesmontu.

– Ținuturile acelea vor rămîne cu neputință de cîrmuit, zise Iker, și nu se vor învoi niciodată să respecte legea lui Maat. Triburile nu vor înceta să se lupte și să se sfîșie între ele, alianțele să se înnoade și să se desfacă lesne, iar hoții și mincinoșii să se bată pentru putere. Oricîtă răbdare am avea, toate strădaniile noastre de a le schimba gîndirea vor da greș. Mai bine ne-am mulțumi să păstrăm o pace, fie ea și șubredă, în orașele mari și să întărim Zidurile Regelui ca să descurajăm orice încercare de năvălire.

– Dar asta ar însemna să renunțăm la stăpînirea noastră, mormăi Sobek.

– Dar ea nu există și nici nu va exista vreodată. Prevestitorul a înțeles lucrul acesta și caută să ne prindă în capcană.

– Iată vorbele unui complice al cananeenilor! exclamă Păzitorul. Nu-i arată ele, oare, fățărnicia?

– Ba dimpotrivă, în întrerupse Sehotep. Și eu împărtășesc această părere de multă vreme, dar nu aveam pe ce să mă sprijin. Acum Iker m-a lămurit pe deplin.

– Dar generalul Nesmontu nu îndeamnă la ocuparea Syro-Palestinei și la război crîncen?

– În lipsă de altceva mai bun, recunoscu bătrînul soldat, și mai cu seamă pentru a-l prinde pe Prevestitor! Însă dacă a părăsit ținutul, o desfășurare de forțe ar fi zadarnică, fără putință de tăgadă. Triburile n-au decît să se nimicească între ele, cu atît mai bine pentru noi! Asta o să împiedice nașterea unei armate cananeene. Iar dacă unele căpetenii plătite de noi îi vor ațîța și învrăjbi, Egiptul va trage foloase. Consider că acesta e cel mai nimerit plan. Cere timp, într-adevăr, dar nu mă îndoiesc de roadele sale.

– Stăruie încă o întrebare fără răspuns, se plînse Senankh. Unde se ascunde Prevestitorul? Și sîntem pe de-a-ntregul siguri că el a săvîrșit aceste nelegiuiri? Atunci de ce n-a trimis veste pretutindeni că el e făptașul?

– Pecetea lui, zise vizirul, e însăși întinderea dezastrului. Cine altcineva ar fi putut să pună la cale și să ducă la bun sfîrșit o asemenea mîrșăvie, dacă nu cel care s-a atins de salcîmul lui Osiris?

Senankh se temea de acest răspuns, dar fu nevoit să se plece în fața adevărului rostit de Khnum-Hotep.

– Chiar n-ai aflat nimic despre ascunzătoarea Prevestitorului? îl întrebă Sehotep pe Iker.

– Nimic, din nefericire. Cei mai mulți cananeeni și sirieni îl socotesc o umbră îngrozitoare, o vedenie căreia i se supun de frica unor pedepse cumplite. Aceasta și este nemaipomenita idee a Prevestitorului: să devină stăpînul deplin al dușmanilor lui Maat și al Egiptului, pătrunzîndu-le în suflet. Nici măcar n-are nevoie să apară ca să îi convingă. Repet: Syro-Palestina nu-i decît o momeală. Prevestitorul și-a lăsat acum protejații în voia sorții ca să semene răzmerițe pustiitoare altundeva. Și acest „altundeva“ începe cu Memphisul.

– Capitala e bine păzită, îl asigură Sobek.

– Să sperăm, zise Sehotep. Dar celelalte orașe?

– Primarii vor fi preveniți prin decrete regale, făgădui vizirul. Dar trupele provinciilor sînt neîndestulătoare, iar păstrarea păcii cere prezența soldaților pe tot cuprinsul țării.

Așa că trebuie să alegem: Nesmontu ori curăță Syro-Palestina, ori asigură paza Celor Două Regate.

– Isprăvindu-și misiunea, Fiul regal ne-a dat răspunsul, hotărî faraonul. A mai rămas un singur lucru de lămurit: purtarea lui Sobek.

– Cred că am făcut bine trimițînd în temniță un fugar, Luminăția Voastră.

– Socoți nedreaptă închiderea ta? îl întrebă monarhul pe Iker.

– Nu, Luminăția Voastră. Încuviințez hotărîrile căpeteniei gărzilor. Dar acum să cerceteze cu luare-aminte faptele și să lase deoparte trecutul. Unul dintre planurile Prevestitorului tocmai a fost zădărnicit, dar sîntem încă departe de izbîndă. Pe care nu o vom dobîndi decît prin unire.

– La muncă, încheie Sesostris. Mîine să-mi fie prezentat un plan de apărare a Celor Două Regate.

Medes era zdruncinat de-a binelea!

Iker trăia! Cum de fusese cu putință să scape, singur, de cananeeni și sirieni? Dar chemarea sa în fața marelui sfat dădea de bănuit că i se vor aduce învinuiri grave.

Și dacă mărturia lui nu se va dovedi convingătoare, scribul o să se căiască amarnic că se întorsese în Egipt. Ca urmare a dezastrului din Memphis, pedepsele vor fi aspre.

Sfatul de taină ținu multă vreme, așa că Medes nu-și pierdu nădejdea. Sobek Păzitorul nu-l avea la inimă pe Iker și era destul de puternic încît să-i atragă de partea lui pe membrii Casei Regelui, iar tînărul să fie osîndit.

Într-un tîrziu, Senankh ieși din sala de consiliu.

– Dacă oamenii tăi sînt cu adevărat iscusiți, prietene Medes, acum ai prilejul s-o dovedești. Trebuie întocmite un decret regal, cîteva mesaje, scrisori tainice către primari, ordine pentru garnizoane... Și toate cît mai iute.

– Bizuiți-vă pe mine, Mare Trezorier. Care-i lucrul cel mai grabnic?

– Să punem Egiptul la adăpost de vrăjmași.

24.

Să iei masa de dimineață împreună cu Sesostris în grădina palatului era o onoare pe care Iker o aprecie așa cum se cuvenea. Toţi demnitarii visau la o asemenea favoare și curtea întreagă, uimită de întoarcerea nesperată a lui Iker, plesnea de invidie.

Monarhul privea dansul razelor soarelui prin frunzele copacilor.

Cu toată teama plină de respect ce-o resimțea, Iker îndrăzni să rupă tăcerea.

– Luminăţia Voastră, Cercul de Aur din Abydos m-a purificat și întărit?

– Egiptul nu aparține acestei lumi. Cîrmuit de Maat, el urmează planul făurit la începutul timpurilor. Regatul nostru îi dă viață aici, pe pămînt. Nevăzutul şi-a ales regatul și noi îl venerăm ca pe comoara noastră cea mai de preț. Cînd Osiris reînvie, ochiul se întregește. Nimic nu-i lipsește. Atunci Egiptul vede și înfăptuiește. Altminteri, rămîne orb și sterp. Aceasta e ceea ce ne amenință.

– Putem să ocolim această nenorocire?

– Izbînda depinde de judecata și de voința noastră. Sau ne supunem timpului și creaţia lui Osiris va pieri, sau ne întoarcem la începuturi, înainte de nașterea cerului şi a pămîntului, și vom şti, încă o dată, să împăcăm lucrurile potrivnice, să unim coroana roșie cu cea albă, să-i împrietenim pe Horus și pe Seth. Divinităţile, drepţii lumii de dincolo, faraonul și oamenii alcătuiesc un întreg pe care doar Osiris îl încheagă, mulțumită legii lui

Maat. Și dacă unul dintre aceștia lipsește sau este înlăturat, construcția se prăbușește.

– Dar sacrul nu rămîne legătura cea mai de seamă?

– Sacrul desparte ceea ce e folositor de ceea ce e fără rost, luminează și eliberează calea, împrăștie amăgirile și negura. Doar ofranda face să pătrundă armonia cerească printre oameni, căci ea hrănește sufletul lui Osiris.

– Luminăția Voastră... mă veți socoti, într-o zi, demn de a-i cunoaște misterele?

– Hotărîrea aceasta tu singur o vei rosti, prin faptele tale. Și atunci, Osiris o să te cheme. Iată sigiliul pentru noul tău rang, puternic și primejdios totodată. Nu-l întrebuința decît cu bună-credință.

Sesostris îi întinse lui Iker un inel-sigiliu pe care se vedeau înscrise numele și rangul său.

Pentru prima dată, scribul își dădu seama de sarcina încredințată.

Nu mai era un tînăr răzvrătit și hoinar, ci unul dintre înalții slujbași ai faraonului fără de care Cele Două Regate ar fi căzut pradă dezordinei și nedreptății.

– Luminăția Voastră, voi fi...?

– Nimeni nu e demn de o asemenea îndatorire. Totuși, cineva trebuie să o ia asupra sa. Marele șarpe din Insula lui „Ka“ n-a izbutit să-și salveze lumea, mistuită de flăcări. Memphisul ar fi putut să cunoască aceeași soartă, dar a supraviețuit. N-o să lăsăm Egiptul să încapă pe mîinile Prevestitorului.

Iker privi îndelung bijuteria, diferită de sigiliul de Fiu regal de care nu îndrăznise niciodată să se folosească. Acum, abia acum, începea să priceapă care-i erau răspunderile ce-l apăsau.

– Să fii de față la sfatul de război al lui Nesmontu, îi porunci regele, și nu te sfii să-ți spui părerea. Dar mai înainte, du-te în port. Ești așteptat acolo.

Corabia ce pleca înspre Abydos se pregătea să ridice ancora. Înveșmîntată într-o rochie lungă, roșie, Isis admira fluviul.

Însoțit de Vînt-de-Miazănoapte și de Sîngerosul, Iker nu trecu neobservat. Măgarul primi o mîngîiere din partea tinerei femei, iar dulăul scoase un scheunat de invidie ca să capete aceeași atenție. În ciuda mărimii cîinelui și a fălcilor sale dătătoare de fiori, Isis nu se temu cîtuși de puțin.

– Sîngerosul te place, observă Iker. În Syro-Palestina a fost păzitorul și apărătorul meu. A trebuit să fug fără el, dar pînă la urmă m-a găsit.

– Vînt-de-Miazănoapte pare să se bucure de tovărășia lui.

– Chiar s-au împrietenit! Părăsești capitala?

– Mă întorc la Abydos. Eram încredințată că o să scapi teafăr din această încercare.

– Doar mulțumită ție, Isis. Cînd îmi pierdusem nădejdea, ai apărut înaintea ochilor mei. Numai cu ajutorul tău am putut să înfrunt teama și să regăsesc drumul spre Egipt.

– Mă crezi înzestrată cu prea multe puteri, Iker.

– Dar nu ești o preoteasă a Abydosului? Fără sprijinul tău, fără gîndurile tale ocrotitoare, aș fi pierit. Cum să te conving de sinceritatea mea și să mă arăt demn de tine? Dăruindu-mi învățătura sa, regele mi-a deschis ochii asupra îndatoririlor unui Fiu regal: să-și umple cugetul cu gînduri drepte, să fie reținut, să-și măsoare vorbele, să lase deoparte frica, să caute adevărul chiar cu prețul vieții sale, să dovedească o voință de neclintit, să nu cadă pradă lăcomiei, să deslușească toate cele nevăzute... Nu am aceste haruri, Isis, dar te iubesc.

– După isprăvile de pînă acum, se deschide înaintea ta un viitor măreț. Cît despre mine, eu nu sînt decît o preoteasă care năzuiește să nu mai părăsească Abydosul.

– Iar eu nu rîvnesc decît să trăiesc alături de tine.

– În aceste vremuri tulburi, dragostea mai are vreun înțeles?

– Ți-o ofer pe-a mea, Isis. Și dacă e împărtășită, nu ne va face mai puternici pe amîndoi în fața vrăjmașului?

– Ce nouă misiune ți-a fost încredințată?

– Să lucrez alături de membrii Casei Regelui și să asigur apărarea regatului. N-am căzut în capcana din Syro-Palestina, dar Prevestitorul are să lovească iar, poate chiar în Egipt.

– Abydosul rămîne pe mai departe amenințat, fu de părere tînăra femeie. Cei care trăiesc acolo ar fi putut să sufere aceeași soartă ca locuitorii Memphisului. Demonul acesta voia să omoare cît mai mulți preoți și să slăbească pămîntul sacru al lui Osiris.

– Și tu ai fost, așadar, în primejdie!

– Doar Arborele vieții contează. Dacă ofranda vieții mele l-ar putea tămădui, n-aș șovăi o clipă.

Sub privirile măgarului și ale cîinelui, care ascultau atenți cuvintele lui Isis și ale lui Iker, scribul se apropie de tînăra femeie.

– Isis, ești sigură că nu mă iubești?

Preoteasa cugetă puțin, înainte de a răspunde.

– Aș vrea să fiu, dar resping minciuna. În timpul unui ritual m-am suit pe un soclu, ce o reprezenta pe Maat, și am jurat să înfrunt totdeauna adevărul, oricare ar fi el.

– Și eu am trecut prin acest ritual, mărturisi Iker, și am făcut același jurămînt. După ce l-am înfrînt pe falsul Prevestitor, sirianul Amu a vrut să mă însoare. Dar n-am îndurat gîndul că voi cunoaște o altă femeie și am ales să plec, chiar dacă mă pîndea moartea. Orice hotărîre vei lua, Isis, o să rămîi singura femeie din viața mea.

Căpitanul dădea semne de nerăbdare. Avînd în vedere numărul mare de corăbii ce străbăteau Nilul, trebuia să se folosească de orice răgaz ca să ridice ancora.

– Cînd o să ne vedem iar?

– Nu știu, Iker.

Isis urcă alene scara, ca și cum ar fi încercat păreri de rău că această întîlnire se sfîrșise.

Oare Iker nu se amăgea păstrîndu-și speranțele?

Cuvîntarea lui Nesmontu fu convingătoare. Înzestrat cu o mare putere de adaptare, bătrînul general alcătuise, într-un timp neînchipuit de scurt, o nouă împărțire a armatei, în stare să-l surprindă pe dușman. Micșorate drastic, forțele egiptene din Syro-Palestina se vor îngriji doar de păstrarea liniștii, de arestarea

răzvrătiților și de răspîndirea unor zvonuri menite să semene vrajba printre triburi și clanuri.

În Egipt, armata cea mare nu se va mai înfățișa aidoma unui bloc de piatră uriaș, greu de urnit, ci va fi împărțită în mai multe regimente, numărînd fiecare patruzeci de lăncieri și patruzeci de arcași, aflați sub comanda unui ofițer, ajutat de un purtător de flamură, un căpitan de corabie, un scrib și un bun cunoscător al hărților.

Ofițerii urmau să primească ordine doar de la Nesmontu, care conducea desfășurarea trupelor de pe întreg cuprinsul regatului, însărcinate să supravegheze îndeosebi punctele-cheie și debarcaderele. Trupelor din provincii le rămînea să asigure paza orășenilor și pe a sătenilor. Și o altă armată, cea a scribilor, avea să controleze mărfurile. Nenorocirea petrecută la Memphis nu trebuia să se repete.

– Dubla Casă albă este în stare să asigure cele trebuincioase armatei? întrebă vizirul.

– Fără îndoială, răspunse Senankh. Soldații noștri nu vor duce lipsă de nimic.

– În ce mă privește, făgădui Sehotep, am să întăresc cheiurile, astfel încît corăbiile să poată trage mai ușor la mal.

– Fiul regal încuviințează aceste măsuri? se neliniști Sobek, zeflemitor.

– Dacă armata și gărzile se vor înțelege bine, nu vom întîmpina greutăți, îi răspunse Iker.

– Mă bănuiești de rea-credință?

– N-am spus așa ceva! Dar munca laolaltă cere multe strădanii.

– Negreșit, încheie Nesmontu. Iar noi nu ne vom cruța puterile.

Lucrînd alături de vizir, Iker începea să înțeleagă cum mergeau treburile administrației. Amenințarea mocnită îi îndemna pe scribi să-și îndeplinească sarcinile cu străjnicie, astfel încît nici un atac, oricît de grav, să nu împiedice respectarea legii lui Maat.

Tocmai pe cînd Fiul regal citea nişte documente aduse de Nesmontu, și pe care avea să le înmîneze chiar în seara aceea monarhului, Sobek îl întrerupse.

– Luminăția Sa vrea să te vadă de îndată.

Sub protecția gărzii sale personale, Sesostris ieși din capitală. Iker îl urmă pînă la un canal unde se urcară pe o corabie ce porni înspre miazăzi.

De astă dată, Fiul regal nu se mai încumetă să-l tulbure pe rege, adîncit în gînduri.

Atmosfera era apăsătoare.

Și totuși, cînd văzu conturîndu-se piramidele de la Dachur, tînărul se simți cuprins de seninătate. Monumentele faraonului Snefru păreau cu neputință de distrus, ancorate în veșnicia deșertului, iar cel al lui Sesostris, deși mai mic, răspîndea aceeași strălucire.

Preoții și soldații însărcinați cu paza locurilor se strînseseră ca să-l întîmpine pe monarh. Iker se ținea la cîțiva pași în spatele regelui.

Cu capul plecat, un preot înaintă spre suveran.

– Cînd a murit Djehuty? întrebă Sesostris.

– Ieri, în zori. De cum și-a dat ultima suflare v-am și trimis de veste. Ieri era o zi mare, Luminăția Voastră, căci Djehuty socotea lucrările ca și isprăvite. Sculptorii tocmai sfîrșiseră ultimul basorelief ce-l reprezintă pe Atum, principiul creator. Iar Djehuty gîndea să vă ceară să-l însuflețiți și să treziți în această construcție a voastră întreaga ei putere.

Faraonul și Iker apucară spre locuința primarului Djehuty al cărui trup înfășurat într-o mantie largă se odihnea pe un pat cu picioarele aidoma celor ale unui taur. Chipul lui Djehuty părea împăcat.

– L-am vegheat pînă la capăt, arăta preotul. Ultimul său gînd s-a îndreptat către Luminăția Voastră, încercînd să-și arate recunoștința, căci această muncă de constructor i-a luminat bătrînețile. Djehuty știa că strălucirea Dachurului îl va sluji pe

Osiris. „De-acum, n-o să mai îmi fie niciodată frig“ au fost ultimele sale cuvinte.

Preotul se retrase, lăsîndu-l pe rege și pe fiul său singuri cu mortul.

– A sosit clipa judecății, începu monarhul. Iar noi trebuie s-o rostim. Ce-i dorești acestui călător în lumea de dincolo, Iker?

– Să străbată tenebrele morții și să învie în lumina lui Osiris. Djehuty a fost un om drept și bun. Îi mulțumesc pentru ajutorul său și n-am nici o învinuire să-i aduc.

Cum regele întîrzia să vorbească, Iker se temu ca Sesostris să nu pomenească de vreo greșeală a fostului guvernator al provinciei Iepurelui de pe vremea cînd refuza să se supună Coroanei.

– Preot al lui Thot și slujitor al lui Maat, inițiat în Cercul de Aur din Abydos, Djehuty a cunoscut misterele lui Osiris. Fie ca el să călătorească în pace.

Sesostris porunci apoi ca fratele său întru spirit să fie mumificat și să i se pregătească locașul de veci.

Iker încerca o mare durere. Djehuty îl primise în provincia Iepurelui, îi îngăduise să învețe meșteșugul scribilor și să deslușească tainele limbii sacre, sub îndrumarea generalului Sepi, și el dispărut. Datorită acestor doi înțelepți, soarta tînărului se limpezise, deși pînă atunci înaintase la nimereală.

În fața piramidei regelui, orbitor de albă și dătătoare de lumină, care va proteja salcîmul lui Osiris, Sesostris și fiul său își puseră aceeași întrebare întreită: unde, cînd și cum avea să lovească iar Prevestitorul?

25.

Pîntecele de piatră era un loc uitat de zei. Alcătuită din grămezi de stînci enorme, negricioase și insulițe ce îngreunau cursul Nilului, cea de-a doua cataractă oferea o priveliște de granit și bazalt de o tristețe copleșitoare și cu desăvîrșire neprielnică oricărei forme de viață. Valuri repezi și mînioase încercau să sfarme această opreliște, provocînd un clocot și un vuiet ce nu conteneau nicicînd. Lupta încrîncenată dintre apă și piatră nu cunoștea odihnă.

O stîncă ascuțită domina acest haos unde se dezlănțuiau forțe înspăimîntătoare.

Acolo stăteau în picioare Prevestitorul, Bina, Shab Strîmbu' și Gură-Pocită.

La capătul unei călătorii lungi, prin deșert, ajunseseră în locul cel mai fascinant și mai primejdios din toată Nubia.

– E cu neputință să trecem dincolo de această cataractă, observă Strîmbu', copleșit de atîta sălbăticie.

– S-ar zice că brațele unui uriaș au sfîrtecat malurile se joacă și acum chinuind stîncile! își dădu cu părerea și Gură-Pocită, ale cărui trupe rămăseseră puțin mai în spate.

Întinzîndu-se pe două sute de kilometri, cea de-a doua cataractă lăsa să scape un firicel de apă albastră care contrasta cu nisipul ocru al deșertului și cu verdele palmierilor. În pîntecele de piatră, nici o plantă nu rezista furiei valurilor.

– De-aici va izvorî moartea care se va abate asupra Egiptului, grăi Prevestitorul.

Părăsind apoi marginea hăului, vorbi către însoțitorii săi, care-l ascultară liniștiți și atenți.

– Memphisul a fost greu lovit, reaminti el, și faraonul nu va izbuti să tămăduiască Arborele vieții. Toți egiptenii tremură de frica unui nou atac. Armata vrăjmașă ne caută prin Syro-Palestina unde va întîmpina piedici la tot pasul, care-i vor slăbi forțele zi după zi. Clanurile și triburile îmi vor rămîne credincioase. Focurile cerului și ale pămîntului îi vor mistui pe trădători. Oamenii noștri din Memphis sînt nevătămați, iar gărzile lui Sobek Păzitorul n-au arestat pe nici unul dintre discipolii mei. Cu toate acestea, biruințele dobîndite pînă acum nu înseamnă nimic. În acest loc însă, puterile noastre vor spori. Și nu va fi o armată a oamenilor aceea care va cotropi Cele Două Regate.

– Dar noi nu sîntem decît vreo sută, observă Gură-Pocită, privind în jurul său.

– Uită-te mai bine!

– Văd doar vîrtejuri de apă și iar vîrtejuri!

– Chiar ele sînt trupele noastre de neînvins.

Shab Strîmbu' rămase cu gura căscată.

– Dar cum să le trimitem la luptă, învățătorule?

– Nu sîntem noi în stare să mînuim forțele socotite de nestăpînit?

– Ați putea să... urniți aceste stînci negricioase?

Prevestitorul își așeză mîna pe umărul bărbatului.

– Lasă-ți înțelegerea să pătrundă dincolo de lucrurile pe care ochii le zăresc. Gîndirea poate să le întreacă și să elibereze puterile ascunse înlăuntrul stîncilor și al apei furioase.

Prevestitorul se întoarse cu fața spre pîntecele de piatră și, deodată, acesta păru să se înalțe.

Îndată credincioșii se prosternară adînc înaintea stăpînului lor.

– Egiptul supraviețuiește datorită misterelor lui Osiris. Atîta timp cît ele vor fi celebrate, țara faraonilor ni se va împotrivi. De aceea trebuie să căutăm ajutor în alte lumi. Osiris însuși ne oferă unul, chiar el, valul creator, inundația de sorginte cerească, aducătoare de bunăstare și hrană. În fiecare an, egiptenii sînt

cuprinși de neliniște, căci se întreabă cît se vor umfla apele. Dacă revărsarea Nilului e neîndestulătoare, îi pîndește foametea, dacă e prea năvalnică, pricinuiește stricăciuni nenumărate. Iar noi o să ne folosim chiar de această revărsare, care va fi mai pustiitoare ca niciodată.

Gură-Pocită fu primul care se trezi din uluială.

– Vă gîndiți... vă gîndiți să mînuiți tăria valului?

– Te-am dezamăgit vreodată, prietene?

– Nu, stăpîne, dar...

– Chiar pîntecele de piatră va stîrni această nenorocire. Noi nu trebuie decît să-l trezim la viață pentru ca mînia ei să fie nimicitoare.

Prevestitorul și discipolii săi își stabiliră tabăra în apropierea stîncii ce stăpînea peste inima clocotitoare a celei de-a doua cataracte. Datorită proviziilor cărate de către oamenii lui Gură-Pocită, nimeni nu avea să sufere de foame. Prevestitorul se mulțumea cu puțină sare și nu-și lua ochii de la grozăvia pe care o iscau apele și care avea să fie cheia izbînzii sale viitoare.

Bina nu dormea. De cînd sîngele stăpînului ei îi străbătea trupul, un somn scurt îi era de ajuns. Și ea căzuse pradă farmecului acestei larme care nu înceta nici o clipă.

Prevestitorul deschise cufărul cel mare din lemn de salcîm și scoase două brățări împodobite cu gheare de felină.

– Prindeți-le la glezne! îi porunci el.

Bina se supuse, fără grabă.

– Nu ești o femeie obișnuită, zise Prevestitorul. Și, în curînd, ai să treci la fapte.

Bina se înclină adînc.

Soarele răsărise și, în mai puțin de-o oră, căldura avea să devină sufocantă.

Deodată, Strîmbu' se repezi înaintea Prevestitorului.

– Stăpîne, vin nubienii! Cu zecile!

– Îi așteptam.

– Nu par să aibă gînduri bune!

– Am să stau de vorbă cu ei.

În timp ce Gură-Pocită și trupa sa tocmai se pregăteau de luptă, Prevestitorul păși către un trib alcătuit dintr-o sută de războinici cu pielea neagră care își agitau sulițele deasupra capului. Obrajii le erau crestați, la gît purtau coliere de perle colorate, iar de urechi își atîrnaseră cercuri grele de fildeș.

– Căpetenia voastră să iasă în față, ceru Prevestitorul.

Un bărbat înalt și slab, cu plete împodobite cu două pene, se apropie.

– Vorbești limba noastră? se miră el.

– Vorbesc toate limbile.

– Cine ești?

– Prevestitorul.

– Și ce prevestești?

– Am venit să vă eliberez de egipteni. De prea mulți ani faraonul vă asuprește. Vă omoară luptătorii, vă jefuiește bogățiile și v-a adus în pragul sărăciei. Dar eu știu cum să-l dobor.

Cu un gest, căpetenia porunci oamenilor săi să-și coboare sulițele. Gură-Pocită făcu la fel.

– Cunoști Nubia?

– Focul acestui pămînt e aliatul meu.

– Oi fi vreun mag?

– Monștrii deșertului mi se supun.

– Nimeni nu-i întrece pe vrăjitorii nubieni.

– Însă dezbinarea lor îi slăbește. În loc să se înfrunte la nesfîrșit unii cu alții, n-ar trebui să se unească pentru a-l înfrînge pe adevăratul lor vrăjmaș, Sesostris?

– Ai cercetat de aproape fortul din Buhen de unde egiptenii veghează asupra acestei cataracte? Acolo e hotarul pămînturilor stăpînite de faraon. Dacă îl atacăm, pedepsele vor fi cumplite!

– Nu știam că nubienii sînt niște fricoși!

Buzele căpeteniei tribului prinseră a tremura de indignare.

– Sau îngenunchezi în fața mea cerîndu-mi iertare, sau îți zdrobesc țeasta!

– Ba îngenunchează tu și jură-mi credință.

Nubianul ridică bîta pe care-o avea în mînă, dar, înainte s-o prăvălească asupra Prevestitorului, gheare de șoim i se înfipseră în braț, obligîndu-l să dea drumul armei. Apoi ciocul păsării de pradă îi scoase ochii cu o iuțeală înspăimîntătoare.

Războinicii negri rămaseră, totuși, neîncrezători.

Muribundul se zvîrcolea de durere.

– Supuneți-vă, ceru Prevestitorul cu o voce liniștită. Altminteri, o să pieriți întocmai ca lașul ăsta.

Unii șovăiau, iar alții se simțeau îmboldiți să pornească la luptă.

– Să-l omorîm pe ucigașul căpeteniei noastre! urlau ei.

– Fie ca leoaica deșertului să-i nimicească pe necredincioși! porunci Prevestitorul.

Un răget de o forță fără seamăn îi încremeni pe nubieni, tăindu-le avîntul. O fiară de o mărime neînchipuită se năpusti asupra lor.

Animalul mușcă, sfîșie, călcă în picioare și se desfătă cu șiroaiele de sînge, fără să cruțe nici un războinic.

Din lada de salcîm, Prevestitorul o scoase pe regina turcoazelor și o ridică spre soare, înainte de a i-o arăta fiarei.

Aproape imediat, aceasta se potoli.

O tăcere grea acoperi locul măcelului.

Frumoasă, trufașă, Bina se așeză la stînga stăpînului ei. Pe frunte păstra încă o pată roșie pe care Prevestitorul o șterse cu poala tunicii.

– Celelalte triburi nu vor sta cu mîinile în sîn, fu de părere Gură-Pocită.

– Asta și trag nădejde să se întîmple.

– Și o să le putem ține piept?

– O să le convingem să treacă de partea noastră, prietene.

Oamenii care se iviră din deșert, îndreptîndu-se spre tabăra Prevestitorului, nu erau luptători înarmați cu sulițe și bîte, ci vreo douăzeci de nubieni vîrstnici, cu trupul acoperit de amulete. În fruntea lor se găsea un bătrîn cu pielea foarte neagră și părul alb, care de-abia mergea, sprijinindu-se într-un toiag.

– Asta e tot ce ne trimit? se înveseli Gură-Pocită.

– Nici că există armată mai primejdioasă, i-o tăie Prevestitorul.

– Dar ce au așa de fioros moșnegii aceștia?

– Nu-i disprețui, căci pot să te prefacă-n scrum. Aceștia sînt cei mai iscusiți vrăjitori nubieni, în stare să arunce cele mai rele blesteme.

Bătrînul se opri la cîțiva pași de Prevestitor.

– Tu ești cel care a nimicit tribul fiului hienei?

– Am fost nevoit să pedepsesc o adunătură de neobrăzați.

– Mînuiești forțele ascunse?

– Eu, Prevestitorul, întrebuințez toate soiurile de puteri ca să-l dobor pe faraonul Sesostris.

Nubianul clătină din cap.

– Puterile noastre, ale tuturor celor aici de față, sînt demne de luat în seamă și, totuși, n-am izbutit să ne descotorosim de egipteni.

Prevestitorul zîmbi cu bunăvoință.

– Voi vă mărginiți doar la țara voastră. Eu însă voi răspîndi în lumea întreagă o nouă credință. Iar voi mă veți ajuta să dezlănțui urgia pe care acest pămînt o poartă în el. Focul pîntecelui de piatră va pustii Egiptul.

– Nici unul dintre noi nu se încumetă să-i stîrnească mînia!

– Tu și semenii tăi ați dormit pînă acum pentru că vă temeați de faraon. Iar eu am venit să vă trezesc.

Înfuriat, bătrînul lovi pămîntul cu toiagul.

– Ai s-o readuci la viață pe Cea Înspăimîntătoare?

– Leoaica mi se supune.

– Lăudăroșenie! Nimeni nu poate să-i domolească furia.

– Ba da, dacă o are pe regina turcoazelor.

– Vorbe goale!

– Dorești să o vezi?

– Îți bați joc de mine!

Prevestitorul îi arătă comoara celui mai vîrstnic dintre vrăjitorii negri.

Moşneagul privi îndelung uriaşa turcoază cu sclipiri verzi-albăstrii.

– Carevasăzică nu e doar o născocire...

– Îmbrăţişaţi învăţătura zeului, daţi-mi ascultare! Altminteri, Cea Înspăimîntătoare o să vă rupă-n bucăţi.

– Ce ai de gînd să faci aici?

– Am să repet fără încetare: vreau să vă scap de tiran. Dar mai înainte trebuie să treceţi la credinţa cea dreaptă şi să-mi deveniţi fideli. Apoi, vă veţi uni puterile magice cu ale mele şi vom isca un prăpăd din care Egiptul nu va mai ieşi la liman.

– Dar regatul pare de neclintit!

– În Syro-Palestina şi apoi chiar în inima capitalei, la Memphis, i-am pricinuit deja răni adînci.

Bătrînul fu uimit.

– La Memphis... Ai îndrăznit?

– Sesostris v-a ţinut ca prinşi în laţ. Dar acum, el şi poporul lui au aflat ce-i frica. Iar chinurile lor vor spori fără încetare.

– Dar regele acesta nu e un uriaş cu forţe nemăsurate?

– Întocmai, recunoscu Prevestitorul. De aceea ar fi zadarnic şi prosteşte să-l atacăm de-a dreptul. Oamenii mei lucrează din umbră, la adăpost de gărzi şi de armată, şi îi prind pe egipteni nepregătiţi. Iar în curînd, mulţumită nubienilor şi pîntecelui de piatră am să-l lovesc pe Sesostris cu o tărie nemaiîntîlnită.

Vrăjitorul se uită cu alţi ochi la Prevestitor. Acesta vorbise cu atîta stăpînire de sine, de parcă nimic nu l-ar fi putut împiedica să-şi ducă la bun sfîrşit planurile smintite.

– De cînd primul Sesostris a construit fortul Buhen, reaminti nubianul, Egiptul ne-a lăsat în pace. Armata nu trece de acest hotar şi triburile noastre îşi împart puterea.

– Nu peste multă vreme, faraonul o să calce hotarul şi o să vă răscolească ţara. După ce-a răspîndit groaza în Canaan, o să vrea să cucerească Nubia. Nu vă rămîne decît o singură cale de scăpare: să mă ajutaţi să stîrnesc valul care-i va împiedica înaintarea.

Îngîndurat, bătrînul se propti mai bine în toiag.

– Trebuie să mă sfătuiesc cu toți vrăjitorii. Îndată ce vom lua o hotărîre o să-ți trimitem veste.

– Băgați de seamă să nu greșiți, îi povățui Prevestitorul.

26.

La răsărit stăteau faraonul și Marea Soție regală, la miazăzi, Marele Trezorier Senankh și Sekari, la miazănoapte, generalul Nesmontu și Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, iar la apus, vizirul Khnum Hotep și Pleșuvul.

După ce ritualul funeraliilor lui Djehuty fusese celebrat, Cercul de Aur din Abydos își îndrepta gîndurile spre viitor.

– Frumoasa zeiță a Apusului l-a întîmpinat pe fratele nostru, grăi Sesostris, și el va renaște pentru totdeauna la răsărit. Și, asemenea generalului Sepi, se va afla mereu printre noi.

Faraonului i-ar fi plăcut să prelungească ritualul și să întărească legăturile Cercului de Aur cu nevăzutul, dar membrii confreriei trebuiau să țină sfat în privința unei probleme grave.

– De cînd urgia a atins Memphisul, Prevestitorul tace. Această liniște înșelătoare vestește, fără îndoială, o nouă furtună. Ce fel de furtună, încă nu știm, dar măsurile luate de Sobek și de generalul Nesmontu asigură paza întregului regat. Bineînțeles, vrăjmașul prevăzuse toate acestea.

– Acum nu mai e în stare să pricinuiască vreun rău, observă vizirul.

– Asta vrea el să ne facă să credem! îl contrazise Sekari. Un ucigaș ca el nu se dă bătut așa ușor.

– Datorită lui Iker am aflat că noul cîmp de luptă nu va fi în Syro-Palestina, reaminti generalul Nesmontu, iar capitala e supravegheată îndeaproape, așa că oamenii Prevestitorului nu pot să miște un deget. Prin urmare, va lovi în altă parte.

– Vara e foarte caldă, iar seceta sporește înainte de inundație, zise Senankh. Vremea, nefiind prielnică pentru călătorii lungi și planuri de atac, ne lasă și nouă un scurt răgaz.

Marea Soție Regală vorbi apoi despre munca preoteselor din Abydos și îngrijirile date Arborelui vieții. La rîndul său, Pleșuvul rosti cîteva vorbe despre sarcinile pe care preoții le îndeplineau cu multă rîvnă. În ciuda neliniștii, ținutul sacru al lui Osiris rezista în fața vrăjmașului.

– Tînăra Isis continuă să strabată calea marilor mistere? întrebă vizirul.

– Înaintează pas cu pas, după propria simțire, răspunse regina. Să nu cădem pradă ispitei de-a o zori, căci lucrul acesta s-ar putea dovedi păgubitor.

– Avînd în vedere misiunea ce-o așteaptă pe Isis, întări regele, pregătirea ei trebuie să fie peste măsură de temeinică.

– Ca și cea a lui Iker? întrebă Sehotep.

– Îl călăuzesc așa cum tatăl meu spiritual m-a călăuzit pe mine.

După ce cuplul regal vărsă apă și lapte la rădăcina salcîmului, Pleșuvul îl tămîie în timp ce Isis mînuia sistrele. Preoteasa dobîndise o asemenea măiestrie, încît izbutea să scoată din aceste instrumente sunete de necrezut.

– În arhivele Casei Vieții am găsit o informație de cea mai mare însemnătate, dezvălui Isis la sfîrșitul ritualului. Aurul se vădește a fi de nelipsit alchimiei osiriene, căci carnea celui care reînvie ia forma metalului pur, sinteză a altor elemente. În el, lumina se întărește și reflectă aspectul imaterial al puterilor divine. Strălucirea sa devine cea a lui Maat.

Toate acestea, regele, regina și Pleșuvul le știau de multă vreme. Dar era bine că Isis le aflase singură. Tînăra femeie urma un drum care avea s-o ducă, mai devreme sau mai tîrziu, spre marea descoperire.

– După cum spun vechile scrieri, continuă Isis, faraonul este căutătorul, meșterul aurar în stare să lucreze aurul pentru ca strălucirea lui să-i lumineze pe zei și pe oameni, și să păstreze

armonia între cer și pămînt. Un înscris de pe vremea marilor piramide pomenește despre faptul că înșiși zeii și-au îngropat comoara lor cea mai de preț în pămînturile îndepărtate ale Nubiei. Ce ar putea fi această minune care închide în ea atîta energie, dacă nu chiar aurul menit lui Osiris?

– Fără el, reaminti Pleșuvul, e cu neputință să reparăm obiectele care slujesc la celebrarea misterelor. Lipsite de putere, ele vor rămîne neînsuflețite. Și nu mai vorbesc despre marea taină în privința căreia buzele mele trebuie să păstreze tăcerea.

„Nubia, ținut sălbatic, greu de controlat, și plin de primejdii văzute și nevăzute", gîndi Sesostris. Nubia, unde pierise generalul Sepi al cărui ucigaș era încă nepedepsit. Da, Isis vedea bine. În Nubia se ascundea aurul zeilor. Dar în vremurile acestea tulburi să pornească într-acolo nu părea a fi o treabă lesnicioasă.

– Ai mai aflat și altceva? o întrebă regele pe tînăra preoteasă.

– Din nenorocire, nu, Luminăția Voastră. Dar am să caut mai departe.

Faraonul se pregătea să părăsească Abydosul cînd Sobek Păzitorul îi aduse un mesaj grabnic din Elephantina. Scrisoarea venea din partea fostului guvernator de provincie, Sarenput, acum primar al acestui mare oraș negustoresc, așezat la hotarul dintre Egiptul propriu-zis și Nubia.

– Nu mă mai întorc la Memphis, rosti monarhul după ce citi scrisoarea. Cheamă-i îndată pe membrii Casei Regelui!

Sfatul se ținu în curtea principală a templului lui Sesostris, departe de ochii și urechile oricărui nepoftit. Hotărîrile ce trebuiau luate aveau să fie încărcate de urmări.

– Sarenput poate fi socotit drept un supus devotat? întrebă regele.

– Purtarea lui e fără pată, răspunse Senankh. Nu trage din slujba sa foloase pentru sine și nici n-a dat dovadă de necinste. Veghează ca decretele regale să fie respectate cum se cuvine.

– Nici eu nu am a-i aduce vreo învinuire, întări Sehotep. Aspru și drept, Sarenput nu disprețuiește plăcerile vieții, dar se mulțumește cu înaltul său rang.

– Nu am nimic de adăugat, zise vizirul.

– Eu sînt ceva mai neîncrezător, interveni Sobek, căci nu pot să-i uit trecutul. Poate nu ar fi jurat așa lesne credință faraonului, dacă n-am fi îndrăznit noi atunci să intrăm în Elephantina.

Generalul Nesmontu încuviință.

– Dacă scrisoarea lui Sarenput cuprinde fapte adevărate, prinse a vorbi iarăși faraonul, poate aflăm unde are de gînd Prevestitorul să lovească din nou.

Bătrînul soldat mormăi bucuros.

– Armata va fi gata de luptă în scurtă vreme, Luminăția Voastră.

– După un raport al comandantului fortului din Buhen, construit de primul Sesostris pentru a împiedica năvălirea triburilor războinice, unul dintre ele tocmai a fost măcelărit în pîntecele de piatră.

– Pîntecele de piatră e un adevărat infern! exclamă Sobek.

– Soldații garnizoanei noastre sînt peste măsură de speriați. Se vorbește despre niște monștri care ucid orice făptură le iese în cale. Și unii pretind chiar că au văzut o leoaică înspăimîntătoare, de o mărime nefirească, pe care nici măcar o armată de vînători n-ar izbuti s-o ucidă.

– Recunosc mîna Prevestitorului, își dădu cu părerea Sehotep. În alte împrejurări, aș fi crezut că e vorba doar despre o simplă întîmplare. Dar astăzi, așa ceva ar fi o greșeală de neiertat.

– Nubia nu-i o țară obișnuită, zise Senankh către rege. Vechii faraoni au întîmpinat multe greutăți, pînă au ajuns la o înțelegere amăgitoare, nicidecum la o prietenie adevărată.

– Printre soldații mei se numără și arcași nubieni, reaminti Nesmontu. Sînt ageri, curajoși și supuși. Dacă primesc poruncă să lupte împotriva fraților lor de sînge, o s-o îndeplinească întocmai, căci au ales să trăiască în Egipt, nu în Nubia.

– Priceperea lor de războinici nu mă liniștește defel, observă Sehotep. Cananeenii și sirienii fug bucuroși din fața vrăjmașului, dar nubienii se apără cu vitejie. Și mă tem mai ales de vrăjitorii lor a căror faimă a băgat spaima în oamenii noștri.

– Eu am să conduc expediția, grăi răspicat Sesostris.

Khnum-Hotep tresări.

– Luminăția Voastră, dar Prevestitorul nu vrea, oare, să vă ademenească într-o capcană?

– Înfruntarea directă pare de neocolit. Și să nu uităm de căutarea aurului zeilor. Isis are dreptate: aurul se găsește în Nubia. Generalul Sepi și-a dat viața pentru el, iar această jertfă nu va fi zadarnică.

Faraonul își rostise hotărîrea, așa că alte vorbe ar fi fost de prisos. Și, în ciuda primejdiilor uriașe ce se anunţau, exista, oare, altă cale?

– Khnum-Hotep, te însărcinez să veghezi asupra treburilor regatului în lipsa mea. Împreună cu Senankh, o să vă sfătuiți în fiecare dimineață cu Marea Soție regală. Ea va cîrmui în numele meu. Dacă nu mă întorc din Nubia, ea va sui pe tronul celor vii. Tu, Sehotep, ai să mă însoțești, iar tu, Nesmontu, adună-ți trupele la Elephantina.

– Slăbim apărarea provinciilor, se îngrijoră generalul.

– Nu avem de ales. Tu, Sobek, ai să te întorci la Memphis.

Căpetenia gărzilor regatului se împotrivi.

– Luminăția Voastră, paza voastră...

– Mă bizui pe garda mea. Să prevedem răul cel mai mare: Nubia e o momeală, iar Memphisul rămîne ținta principală. De aceea trebuie să-ți îndrepți toată atenția spre capitală. Și, dacă bătălia hotărîtoare are loc la miazăzi, credincioșii Prevestitorului ascunși în Memphis vor prinde, poate, curaj și se vor trăda în vreun fel. O singură greșeală din partea lor și o să le iei urma.

Argumentele regelui erau convingătoare. Totuși, la gîndul că se va găsi la o așa depărtare de monarh, pe Sobek îl năpădiră tristețea și părerile de rău.

– Îi vei porunci Fiului regal Iker să ni se alăture la Edfu, adăugă Sesostris.

– Iker în preajma voastră? Luminăția Voastră, cred că...

– Ştiu ce crezi, Sobek, dar te înşeli. În timpul campaniei din Nubia, Iker va săvîrşi fapte care au să te convingă, pînă la urmă, că îmi este pe deplin credincios.

Asupra templului din Edfu domnea, încă de la începuturile omenirii, şoimul sacru, încarnarea zeului Horus, protectorul faraonilor. Aripile sale erau largi cît universul, privirea sa pătrundea secretul soarelui, iar cînd se aşeza pe grumazul regelui, îl ajuta să vadă în lumea de dincolo.

Un preot o întîmpină pe Isis la debarcader şi o conduse la un cuptor aşezat nu departe de sanctuar. Sub ochii faraonului, doi meşteri modelau o statuie a zeului Ptah, avînd pe cap un acoperămînt albastru şi trupul strîns într-un giulgiu alb din care ieşeau braţele sale care ţineau mai multe sceptre, simboluri ale vieţii, puterii şi statorniciei.

– Priveşte creaţia lui Ptah, stăpînul meşterilor, legată de cea a lui Sokaris, stăpînul adîncurilor. Ptah înfăptuieşte cu gîndul şi cu vorba. El numeşte divinităţile, oamenii şi animalele. Eneada se încarnează în dinţii săi şi în buzele sale care însufleţesc ceea ce inima sa zămisleşte, iar Thot rosteşte prin mijlocirea limbii sale. El înalţă opera desăvîrşită întrebuinţînd propria putere. Numele de Sokaris se trage din rădăcina *seker*. Ea înseamnă „a bate metalul", dar e legată şi de purtarea prin lumea de dincolo a trupului sortit reînvierii. Cînd îţi cureţi gura, *sek-r,* după cum cere ritualul, îţi deschizi sufletul către Sokaris. Şi cînd Osiris îi vorbeşte în inima întunericului celui iniţiat, rosteşte acelaşi cuvînt care atunci are înţelesul de „vino spre mine". Credinţa şi smerenia nu te vor apropia de Osiris. Cunoaşterea şi opera alchimică sînt adevăratele călăuze. Înaintea luptei cu vrăjitorii nubieni, îi cer lui Ptah să-mi făurească lancea, iar lui Sokaris, sabia. Priveşte-le ieşind din foc.

Primul meşter tocmai isprăvise lucrul la o lance atît de lungă şi de grea, încît doar Sesostris era în stare s-o mînuiască, iar cel de-al doilea făurise o sabie a cărei strălucire o forţă pe tînăra preoteasă să-şi ferească ochii.

Faraonul apucă armele încă fierbinți.

– Războiul împotriva Răului ne cere să lăsăm deoparte orice lașitate și viclenie. Vom pleca spre Elephantina.

27.

Prevestitorul se hrănea cu nemaipomenita energie a pîntecelui de piatră. Se contopea cu fiecare vîrtej, cu fiecare atac furios al valurilor împotriva stîncii. Așezată la picioarele sale, tăcută, Bina se uita cu o privire goală la dezlănțuirea măreață a forțelor naturii.

Cîteodată vîntul aducea pînă la ei frînturi din întrecerea în vorbe meșteșugite, la care se dedaseră vrăjitorii nubieni.

Cîteva ore mai tîrziu, după discuții îndelungate și aprinse, bătrînul cu părul alb își făcu iar apariția.

– Am ales nu să te ajutăm, ci să te alungăm de pe pămînturile noastre, îi spuse el Prevestitorului, care nu se arătă nici surprins, nici înfuriat.

– Totuși, cred că n-ați fost cu toții de aceeași părere.

– Cel mai iscusit dintre noi, Techai, chiar ți-a ținut partea, dar s-a supus, în cele din urmă, voinței celorlalți.

– Dar cuvîntul tău n-a atîrnat cel mai greu?

Bătrînul se mînie.

– E-adevărat, m-am folosit de această înlesnire cuvenită celui mai vîrstnic dintre vrăjitori. Dar află că nu mă căiesc nici un pic.

– Săvîrșești o mare greșeală. Mai bine ai recunoaște-o, i-ai îndupleca pe tovarășii tăi să se răzgîndească și am să fiu îngăduitor cu voi.

– Degeaba stărui. Părăsește Nubia degrabă.

Prevestitorul îi întoarse spatele moșneagului.

– Pîntecele de piatră e aliatul meu.

– Dacă te încăpățînezi, o să pieri.

– Dacă îndrăznești să te atingi de mine sau de credincioșii mei, am să vă pedepsesc.

– Magia noastră o întrece pe a ta. Mai stăruie tu mult și o să-ți dovedim de ce anume sîntem în stare, începînd chiar din această noapte.

Apoi, lovind pămîntul cu toiagul, bătrînul se alătură alor săi.

– Vreți să vă scap de adunătura asta de negri? întrebă Gură-Pocită.

– Am nevoie de o parte din ei.

– Chiar pot să bage frica în noi? intră în vorbă și Shab Strîmbu'.

– Urmați-mi cu grijă sfaturile și nu veți păți nimic. Timp de trei zile și trei nopți nubienii vor acoperi ochii cerului. Soarele și luna, în locul strălucirii lor obișnuite, vor trimite spre noi raze ucigătoare. Adăpostiți-vă sub mantiile de lînă. Focul o să vă mistuie dacă lăsați vederii o bucată de piele, cît de mică. Trosnetele pîrjolului o să vă scoată din minți și o să vă închipuiți că vă găsiți într-un cuptor. Nu încercați nici să priviți, nici să fugiți. Stați nemișcați pînă ce totul se va potoli. Cît despre mine, eu am să scrutez mai departe pîntecele de piatră.

– Sînteți încredințat că n-avem a ne teme de nubienii ăștia? se neliniști Shab.

Chipul Prevestitorului se întunecă.

– Tot ce știu ei acum au învățat de la mine. Înainte să le slăbească într-atît curajul și să se poarte ca niște netrebnici, eu am fost aici. Iar cînd armatele mele se vor prăvăli peste lume, mîine, poimîine sau peste sute de ani, voi fi tot aici.

Nici măcar Gură-Pocită nu se încumetă să facă pe viteazul și se supuse ordinelor. Prevestitorul însuși o ascunse pe Bina sub două mantii legate zdravăn cu centuri.

În amurg, nubienii porniră urgia.

Țîșnind din stînca pe care stătea Prevestitorul, o flacără se răspîndi cu o iuțeală nebunească. Trosnetele acopereau vuietul cataractei. Trupurile credincioșilor dispărură în jăratic, iar

pietrele căpătară sclipiri roșiatice. Nori negri și groși învăluiră luna ce tocmai răsărea.

Chinul ținu trei zile și trei nopți.

Unul singur dintre oamenii lui Gură-Pocită, pierzîndu-și nădejdea, lepădă veșmintele și o rupse la fugă. Pe dată, o limbă de foc îi încolăci picioarele, care arseră în cîteva clipe. Apoi pieptul și capul nefericitului se preschimbară în cenușă.

În sfîrșit, soarele străluci iar. Prevestitorul desfăcu nodurile centurilor și o eliberă pe Bina.

– Am biruit, grăi el. Ridicați-vă cu toții.

Istoviți și buimăciți, discipolii nu mai aveau ochi decît pentru stăpînul lor a cărui față era calmă și odihnită, de parcă atunci se trezise dintr-un somn întăritor.

– Să-i pedepsim pe nechibzuiții aceștia, hotărî el. Nu vă mișcați de aici!

– Și dacă negrii atacă? întrebă Gură-Pocită, nerăbdător să se încaiere.

– Mă duc să-i caut.

Prevestitorul o duse pe Bina în spatele unei stînci enorme, bătute de ape, departe de privirile tuturor.

– Dezbracă-te!

Cînd femeia rămase pe de-a-ntregul goală, Prevestitorul îi mîngîie spinarea, care luă culoarea sîngelui. Chipul Binei deveni cel al unei leoaice cu ochii scăpărători.

– Tu, Cea Înspăimîntătoare, pedepsește-i pe necredincioși.

Un răget cumplit ce se auzi pînă la fortul Buhen încremeni toate făpturile vii. Apoi fiara se năpusti.

Primul care muri fu bătrînul cu părul alb. Nevenindu-i să creadă că totuși cei mai buni vrăjitori ai Nubiei dăduseră greș, îi îndemna să o ia de la capăt și să acopere din nou aștrii, cînd leoaica îi cuprinse țeasta cu fălcile și o zdrobi. Cîțiva îndrăzneți încercară să rostească vorbele blestemului, dar fiara nu le lăsă timp să isprăvească. Îi sfîșie, îi rupse în bucăți și-i călcă în picioare.

Doar cinci nubieni scăpară de ghearele și colții ei.

Cînd Prevestitorul i-o arătă pe regina turcoazelor, leoaica se domoli. Puțin cîte puțin se preschimbă într-o tînără femeie brună, cu trupul mlădios și delicat, pe care Prevestitorul se grăbi s-o înfășoare într-o mantie.

– Apropie-te, Techai, și prosternează-te înaintea mea.

Înalt, slab și acoperit de tatuaje, vrăjitorul se supuse.

– Techai... Numele tău înseamnă chiar „jefuitor“?

– Da, stăpîne, murmură el cu voce pierită. Am darul de a smulge forțele din întuneric și de a le întrebuința împotriva dușmanilor mei. Am fost de partea voastră, dar cei mai mulți nu m-au ascultat!

– Tu și cei care au făcut la fel ca tine sînteți cruțați.

Ceilalți nubieni scăpați cu viață se prosternară la rîndul lor.

Prevestitorul, ai cărui ochi se înroșiră dintr-odată, îl înșfăcă pe unul dintre ei de păr și-i smulse pînza ce-i acoperea coapsele. Orice îndoială se risipi.

– Pieptul aproape că-i seamănă cu al unui bărbat, dar e femeie!

– Am să vă slujesc, stăpîne!

– Femeile sînt mai prejos decît bărbații. Mintea le rămîne toată viața la fel ca-n copilărie și nu se gîndesc decît să mintă, așa că trebuie să-și asculte fără crîcnire bărbații. Doar Bina, regina nopții, are voie să-mi stea în preajmă. Tu nu ești decît o nerușinată.

Vrăjitoarea îi sărută picioarele Prevestitorului.

– Techai, porunci acesta, omoar-o cu pietre și dă-i foc!

– Stăpîne...

Privirea de jăratic îl făcu pe nubian să priceapă că nu avea de ales. Așa că, împreună cu cei trei tovarăși ai săi, se aplecară și culeseră cîteva pietre.

Nefericita încercă să fugă. Prima piatra o izbi în ceafă, cea de-a doua în șale.

Nu se ridică decît o singură dată, străduindu-se zadarnic să-și apere fața.

Pe trupul său însîngerat, ce încă mai tresărea din cînd în cînd, nubienii aruncară tulpini uscate de palmieri.

Apoi Techai însuși aprinse focul.

Încă tremurînd, vrăjitorii nu se gîndeau decît să-și salveze viețile. Techai încerca să-și aducă aminte două sau trei formule care, de obicei, îi țintuiau locului pe cei mai răi demoni. Dar cînd îl văzu pe Prevestitor potolindu-și setea cu sare, în timp ce-l privea cu ochii săi roșii, își recunoscu înfrîngerea și înțelese că și cea mai mică încercare de răzvrătire l-ar duce la pieire.

– Ce așteptați de la noi, stăpîne?

– Să dați de știre triburilor voastre despre izbînda mea și să le porunciți să se adune cu toatele într-un loc unde iscoadele egiptene nu pot răzbi.

– Oricum, ele nu se încumetă niciodată să pășească pe pămînturile acestea. Iar căpeteniile noastre respectă magia. După tot ce-ați făcut, chiar și Triah, puternicul prinț din Kush, o să vă prețuiască.

– Asta nu-mi e de ajuns. Eu cer supunere deplină.

– Triah e un bărbat mîndru și bănuitor, el...

– O să lămurim noi lucrul acesta mai tîrziu, făgădui Prevestitorul, cu voce blîndă. Adu-ne merinde și femei! Ele n-o să iasă din colibele lor decît pentru a oferi plăcere oamenilor mei și pentru a pregăti mîncarea. După aceea am să-ți vorbesc despre planurile mele.

Privindu-i pe nubieni cum se îndepărtau, Gură-Pocită se arătă neîncrezător.

– Sînteți prea îngăduitor, stăpîne. Ăștia n-o să se mai întoarcă.

– Ba da, prietene, și o să te mire graba cu care o vor face.

Prevestitorul nu se înșela.

În fruntea unei mici armate de războinici negri, Techai reapăru două zile mai tîrziu, vădit obosit.

– Iată patru triburi hotărîte să-l urmeze pe cel mai mare dintre magi, grăi el. Prințul Triah a fost prevenit, și nu va întîrzia să vă trimită un sol.

Gură-Pocită cercetă trupurile nubienilor înarmați cu suliți, pumnale și arcuri.

– Nu-i rău, recunoscu el. Voinicii ăștia ar trebui să devină adevărați soldați, dacă rezistă antrenamentelor mele.

– Și merindele? întrebă Shab Strîmbu'.

Techai îi îndemnă pe cărăuși să se apropie.

– Legume, fructe, pește uscat, grîne... Ținutul e sărac și am strîns tot ce-am găsit mai bun.

– Gustă, îi porunci Strîmbu' unui cărăuș.

Omul luă cîte o înghițitură din toate. Hrana nu era otrăvită.

– Dar femeile unde-s? îl luă la rost Gură-Pocită, nerăbdător.

Și atunci se iviră vreo douăzeci de nubiene superbe, foarte tinere, cu sînii goi și avînd în jurul coapselor un acoperămînt din frunze.

– Veniți cu mine, frumoaselor, v-am construit un adăpost primitor! Am să mă înfrupt primul din farmecele voastre.

În timp ce Shab rînduia tabăra, departe de fortul Buhen, Prevestitorul îi conduse pe vrăjitori lîngă inima clocotitoare a cataractei.

Chiar și pentru ei căldura devenea cu neputință de îndurat.

– Judecînd după semnele cunoscute de voi, cum crezi că va fi inundația?

– Puternică, foarte puternică, răspunse Techai.

– Asta ne înlesnește sarcina. O să ne îndreptăm cu toții puterile spre pîntecele de piatră și o să stîrnim furia unor talazuri pustietoare.

– Vreți să... vreți să înecați Egiptul?

– În locul unui Nil aducător de rodnicie, care să scalde malurile însetate, un puhoi de ape va prăpădi regatul ăsta blestemat.

– O sarcină tare anevoioasă, căci...

– Carevasăzică nu vă simțiți în stare?

– Nu, stăpîne, nu! Dar ne temem ca inundația să nu se întoarcă și împotriva noastră.

– Dar nu sînteți voi floarea vrăjitorimii? De vreme ce doriți să-i alungați pe asupritori și să vă eliberați țara, Nilul n-o să vă

pricinuiască vreun rău. Și asta nu e singura armă pe care o vom întrebuința.

Techai ciuli urechile.

– Aveți și alte planuri tainice?

Prevestitorul se arătă mieros.

– În armata egipteană nu slujesc drept arcași destui nubieni?

– Niște netrebnici, niște vînduți! În loc să rămînă aici și să se bată pentru clanul lor, au ales o viață ușoară, alăturîndu-se vrăjmașului!

– N-o să se bucure prea mult de cîștigul lor, glăsui Prevestitorul. O să-i facem să plătească pentru această trădare, semănînd dezordinea în rîndurile egiptenilor.

– Puteți să distrugeți fortul Buhen?

– Îți închipui că niște biete ziduri m-ar opri din drum?

Dîndu-și seama că rostise o necuviință, Techai își lăsă capul în pămînt.

– De prea multă vreme ne purtăm ca un popor supus... Însă mulțumită vouă, ne vom recăpăta încrederea!

Prevestitorul surîse.

– Să pregătim trezirea pîntecelui de piatră.

28.

Soţia lui Medes, Secretarul Casei Regale, făcuse o criză de nervi. Se tăvălea pe jos, ocărîndu-şi slujnicele chemate să-i aranjeze părul și s-o fardeze. Fu nevoie de cîteva perechi de palme din partea bărbatului ei ca să se liniştească.

Așezată cu forța pe un scaun din lemn de abanos, femeia continua să tropăie din picioare.

– Ai lăsat deoparte orice mîndrie? Stăpînește-te!

– Tu nu-ți dai seama, sînt pierdută... Doctorul Gua a părăsit Memphisul!

– Am aflat.

– Încotro s-a dus?

– Spre miazăzi, împreună cu regele.

– Și cînd se întoarce?

– Nu ştiu.

Femeia se agăță de gîtul bărbatului. Temîndu-se să nu-l sugrume, Medes o pălmui din nou şi o împinse înapoi pe scaun.

– O să mor, doar el putea să mă îngrijească.

– Nicidecum! Gua are o mulțime de discipoli, la fel de pricepuți ca el. În loc de un singur doctor, o să ai trei.

Lacrimile încetară.

– Trei... Îți bați joc de mine?

– Primul o să vină dimineața, al doilea, după-amiaza, iar al treilea, seara.

– Adevărat, dragul meu?

– La fel de adevărat cum mă cheamă pe mine Medes.

Femeia se strînse la pieptul lui și-l sărută.

– Ești cel mai bun soț cu putință!

– Și-acum, du-te să te faci frumoasă.

Lăsînd-o pe mîinile slujnicelor, Medes porni spre palat ca să primească ordinele vizirului. Primul demnitar pe care-l întîlni fu chiar Sobek, căpetenia gărzilor regatului.

– Tocmai voiam să trimit după tine.

Deși îi trecu prin minte tot ce era mai rău, Medes nu-și trădă îngrijorarea.

– Ascult.

– Corabia ta e gata.

– Corabia mea...

– Pleci spre Elephantina, faraonul te așteaptă acolo. Gergu va răspunde de vasele încărcate cu grîne trebuincioase expediției care se pregătește.

– Nu m-aș dovedi mai folositor la Memphis?

– Luminăția Sa te însărcinează să rînduiești munca scribilor. Vei întocmi rapoartele zilnice și decretele regale. Munca nu te sperie, nu-i așa?

– Dimpotrivă, dimpotrivă! sări Medes. Dar nu-mi plac defel călătoriile, mai ales cele pe apă, care mă îmbolnăvesc.

– Doctorul Gua o să aibă grijă de tine. Mîine-dimineață pleci.

Această misiune ascundea o capcană sau era cu adevărat necesară? Oricum, Medes se feri de orice nesăbuință. Punîndu-l sub supraveghere, ca și pe ceilalți curteni, Sobek trăgea nădejde să-l prindă pe picior greșit.

Așa că Secretarul Casei Regelui nu luă legătura cu Libanezul înainte de a părăsi capitala. Fără îndoială, complicele său avea să înțeleagă tăcerea aceasta. Necazul era că tocmai atunci urma să sosească de la Byblos o încărcătură de lemn prețios. Medes ar fi trebuit să-i înlesnească trecerea pe sub ochii vameșilor. Însă,

din nenorocire, nu putea să încredințeze nimănui această sarcină delicată și nici să trimită veste despre întoarcerea lui Iker.

Oamenii Libanezului nu treziră bănuieli. Negustori, vînzători ambulanți și frizeri, își vedeau cu toții de îndeletnicirile lor obișnuite, trăncănind împreună cu mușteriii despre grija zilei de mîine și lăudînd meritele faraonului. Gărzile și iscoadele lui Sobek scotociseră în zadar peste tot.

În așteptarea noilor porunci ale Prevestitorului, Libanezul se gîndea numai la negoțul său și la sporirea averii sale, deja nemăsurată.

Vizita sacagiului îl surprinse.

– Aduci vești proaste?

– Medes tocmai s-a suit pe o corabie ce a pornit spre miazăzi.

– Dar trebuia să ne vedem la noapte!

– Gergu va pleca și el în călătorie. Se îngrijește de corăbiile ce cară grîne, drept provizii pentru armată.

Lucrurile erau limpezi: Sesostris părăsea Egiptul și se îndrepta spre Nubia, unde armata era în primejdie să rămînă fără hrană!

Planul Prevestitorului mergea de minune. Doar un singur amănunt îl necăjea pe Libanez: lipsa lui Medes.

– Și la palat ce se petrece?

– Regina cîrmuiește, iar vizirul și Senankh supraveghează treburile regatului. Sobek a înăsprit controlul mărfurilor și răscolește toate cartierele. Negreșit, regele i-a cerut să-și întețească strădaniile.

– O adevărată căpușă, Păzitorul ăsta!

– Nici un om de-al nostru nu-i cunoaște pe toți ceilalți, reaminti sacagiul. Chiar dacă unul e arestat, nu ne poate pricinui mari neajunsuri.

– Mi-ai dat o idee... Ca să liniștești o fiară ieșită la vînătoare, cea mai bună cale e să-i oferi o pradă.

– Îndrăzneață mișcare!

– Nu te arătai tu odinioară atît de încrezător?

– Bineînţeles, dar...

– Eu sînt cel care dă ordine, să nu uiţi!

Enervat, Libanezul înfulecă o prăjitură îmbibată de grăsime.

– Fără Medes, cum o să ne descurcăm cu vameșii? Următoarea încărcătură de lemn preţios trebuie să sosească la Memphis cînd va fi lună plină!

– Sobek a sporit paza cheiurilor, puse paie pe foc sacagiul.

– Încep să-mi ies din fire cu nemernicul ăsta! Altfel spus, vasul nostru e nevoit să rămînă la Byblos cu încărcătură cu tot. Îţi închipui cît am să pierd? Și nici măcar nu știm cînd se întoarce Medes din Nubia, dacă s-o mai întoarce!

Năzuinţele religioase ale Prevestitorului îl interesau mai puţin pe Libanez decît buna desfășurare a negoţului său. Ce conta cine cîrmuia regatul, atîta vreme cît negoţul înflorea și cîștigurile ascunse creșteau?

Dar gărzile lui Sobek deveneau din ce în ce mai supărătoare. Însă Libanezul nu avea de gînd să iasă în pagubă.

Dacă situaţia se înrăutăţea, Gergu era hotărît să se arunce în apă! Roșu la faţă, asudînd din greu și răcnind din toate puterile, nu mai știa cărui zeu să i se închine. Să navigheze spre miazăzi îi plăcea, dar să vegheze asupra corăbiilor încărcate cu grîne îl scotea din minţi.

Lipseau o încărcătură a cărei greutate nu apărea pe nici o listă și încă un vas căruia nu i se dăduse, cu nici un chip, de urmă în tot portul! Și pînă cînd nu dezlega tainele acestea, corăbiile nu ridicau ancora. Iar el, Gergu, avea să fie socotit vinovat pentru întîrziere. Și nici pe sprijinul lui Medes nu se putea bizui, căci trebuia să se ţină la depărtare de el.

– Ai vreo problemă? întrebă Iker, care se apropiase însoţit de Vînt-de-Miazănoapte.

– Nu izbutesc s-o scot la capăt, mărturisi Gergu, jalnic. Am căutat și am verificat totul de o mie de ori.

Gata să izbucnească în plîns, pe inspectorul principal al hambarelor îl cuprinse deznădejdea.

– Pot să te ajut?

– Nu văd cum.

– Spune-mi, totuşi, despre ce e vorba.

Gergu îi întinse Fiului regal un papirus boţit de cît fusese rulat şi iarăşi desfăcut.

– Mai întîi, grînele dintr-un hambar întreg parcă au intrat în pămînt.

Iker privi atent documentul întocmit de un slujbaş nepriceput, al cărui scris era greu de descifrat.

Abia după ce-l citi de trei ori, Iker descoperi rezolvarea.

– Scribul a socotit de două ori aceeaşi cantitate!

Chipul înnegurat al lui Gergu se lumină.

– Adică... acum am toată încărcătura de grîne pe care o cere faraonul?

– Fără îndoială. Altceva?

Gergu se posomorî iar.

– Corabia dispărută... Regele n-o să mă ierte pentru asta!

– Un vas de mărfuri nu se risipeşte precum un nor de primăvară, îşi dădu cu părerea Iker. Mă duc să fac cercetări la administraţia portului.

Inventarul corăbiilor pentru cărat grîne părea în ordine, dar nu era decît o aparenţă înşelătoare.

Un scrib neatent sau prea grăbit amestecase două dosare. Şi această greşeală dusese la dispariţia unui vas ce fusese trecut pe listă sub un nume fals.

Gergu îi mulţumi din tot sufletul.

Însă Iker se gîndea la *Fulgerul*. O înşelăciune asemănătoare nu fusese, oare, de ajuns ca să facă pierdută urma unei corăbii din cele pe care le număra flota regală?

– Ai o minte strălucită!

– Pregătirea mea de scrib m-a obişnuit cu soiul acesta de încurcături, nimic mai mult.

Într-un tîrziu, Gergu se dezmetici.

– Eşti... eşti Fiul regal?

– Faraonul mi-a acordat acest rang.

– Iartă-mă, nu te-am zărit decît de la depărtare, la palat. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi îndrăznit să te... să vă deranjez în felul acesta.

– Să lăsăm purtările acestea de la Curte, Gergu! Îţi cunosc bine munca. Pe vremea cînd locuiam la Kahun, m-am îngrijit şi de hambare. E o sarcină anevoioasă şi delicată. Dacă se întîmplă vreo nenorocire sau dacă revărsarea apelor e prea slabă, viaţa oamenilor atîrnă de rezervele strînse în hambare.

– Numai la asta mă gîndesc şi eu, minţi Gergu. Aş fi putut să-mi găsesc o meserie aducătoare de cîştiguri mai mari, dar să lucrezi pentru binele tuturor nu e cea mai aleasă dintre slujbe?

– Şi eu sînt de aceeaşi părere.

– Curtea de la Memphis freamătă de zvonuri despre isprăvile tale din Syro-Palestina... Şi iată că acum ai săvîrşit încă una spre folosul meu, de data asta! Ce-ar fi să bem un vin bun ca să o sărbătorim?

Şi, fără să aştepte încuviinţarea Fiului regal, Gergu destupă o amforă şi vărsă o licoare roşie şi înmiresmată într-o cupă de alabastru pe care o scoase dintr-un buzunar al veşmîntului său.

– Mai am încă una de rezervă, murmură el dînd la iveală, cu voioşie, încă o cupă. În sănătatea faraonului nostru!

Vinul le dezmierdă cerul gurii.

– Se zice c-ai fi doborît un uriaş.

– Pe lîngă el, recunoscu Iker, păream un pitic.

– Era chiar Prevestitorul ăla de care se tem toţi?

– Din păcate, nu.

– Dacă monstrul ăsta există cu adevărat, o să-l ademenim afară din bîrlog! Nici un nelegiuit nu va pune Egiptul în primejdie.

– Eu, unul, nu sînt atît de încrezător.

Gergu se prefăcu nedumerit.

– Şi după tine, de ce-ar trebui să ne temem?

– Nici o dovadă, şi nici cea mai puternică armată nu-i va îndupleca pe cei care se supun orbeşte unei credinţe să renunţe la planurile lor.

Apropiindu-se pe furiş, Vînt-de-Miazănoapte îşi înmuie limba în cupa lui Iker.

– Un măgar ce pofteşte la vin! exclamă Gergu. Iată un bun tovarăş de drum!

Privirea dojenitoare a lui Iker îl descurajă pe Vînt-de-Miazănoapte să mai continue.

– Mai ai vreun necaz, Gergu?

– Acum totul merge bine! Îngăduie-mi să-ți mulțumesc din nou. Pizmuitorii ăia de la Curte scornesc tot soiul de răutăți despre tine, căci n-au izbutit să te cunoască. Eu însă am avut marele noroc să te întîlnesc. Să fii sigur de prețuirea și de prietenia ce-ți port de-acum înainte.

– Și tu poți să te bizui pe a mea.

Căpitanul dădu semnalul de plecare.

În ultima clipă, Sekari se cățără pe puntea corabiei aflate în fruntea celorlalte și unde luaseră loc toți înalții demnitari. Fiul regal se străduia să-l lămurească pe Vînt-de-Miazănoapte că vinul îi vătăma sănătatea.

– N-am găsit nimic care să-mi dea de bănuit, Iker. Totuși, am să caut mai departe.

– Te neliniștește ceva anume?

– Cortegiul acesta de corăbii nu va trece neobservat. Poate că un luptător cananean ascuns în Memphis a fost însărcinat să le pricinuiască stricăciuni.

– M-ar mira, căci gărzile lui Sobek și-au dus la bună-mplinire îndatoririle.

– Am fost deja luați prin surprindere de mai multe ori pînă acum.

În clipa cînd Sekari se apucă să scotocească iar corabia, Medes, vînăt la față, intră în vorbă cu Fiul regal.

– Ați fost prins cu tot soiul de treburi, așa că n-am avut timp pînă acum să vă felicit.

– N-am făcut decît să-mi îndeplinesc misiunea.

– Punîndu-vă viața în primejdie! Syro-Palestina nu-i un loc în care să-ți păstrezi încrederea.

– Vai! Amenințările cele mai negre nu sînt nici pe departe înlăturate.

– Dar aveam sorţi mari de izbîndă, începu Medes, un rege fără seamăn, o armată pregătită și bine comandată și gărzi neobosite.

– Cu toate acestea, Memphisul a fost puternic lovit și încă nu cunoaştem unde se ascunde Prevestitorul.

– Credeți cu adevărat că există?

– Adesea îmi pun și eu această întrebare. Uneori, o nălucă poate stîrni teama.

– Cu siguranţă, dar Luminăţia Sa pare să fie încredinţat că năluca aceasta s-a întrupat. Iar privirea faraonului străbate pînă dincolo de judecata omenească. Fără el, am fi orbi. Unind Egiptul din nou, regele i-a redat vigoarea de odinioară. Fie ca zeii să-i dăruiască izbîndă în această campanie, iar poporului, pace!

– Cunoașteți Nubia?

– Nu, răspunse Medes, și mă îngrozește.

29.

Pe cheiul principal al Elephantinei, se înșiraseră numeroși soldați, iar la picioarele scării aștepta generalul Nesmontu.

– Nici o neplăcere în timpul călătoriei? îl întrebă el pe Iker.

– Nici una.

– Luminăția Sa a luat hotărîri din cale-afară de însemnate. Este convins că Prevestitorul se ascunde în Nubia.

– Dar ținutul acesta nu e de nepătruns?

– În parte, dar aurul zeilor se află acolo, după cîte se zice. Vei sta în primele rînduri, alături de rege. După ce-ai scăpat din viesparul cananean, iată-te acum azvîrlit în cuptorul nubian. Ești cu adevărat binecuvîntat de zei, Iker!

– Trag nădejde să-i cîștig astfel încrederea lui Sobek.

– Numai să izbutești! Războinicii și vrăjitorii nubieni sînt de temut. În ce mă privește, la anii mei, ce prilej nesperat mi se ivește ca să desfășor o întreagă armată în mijlocul unei țări atît de dușmănoase, cu mii de primejdii la tot pasul! Mă simt întinerit și ăsta-i de-abia începutul.

O vie agitație domnea în Elephantina. În pofida căldurii înăbușitoare, pregătirile pentru campania din Nubia erau în toi. Totul trebuia verificat: starea vaselor de război, echipamentul soldaților, corabia unde aveau să fie îngrijiți răniții, proviziile.

– Dacă Prevestitorul își închipuie că e la adăpost, zise Nesmontu, se înșală amarnic.

Vînt-de-Miazănoapte pășea înaintea celor doi bărbați, iar Sîngerosul, în urma lor. Măgarul nu greși drumul spre palatul lui Sarenput.

Necazul se ivi în fața porții celei mari. Prieten-Bun și Gazela, cei doi cîini ai primarului, stăteau de strajă. Primul era negru, zvelt, iute, iar femela – mică, dolofană, cu mamele proeminente. Mereu împreună, apărîndu-se unul pe altul, prinseră a mîrîi cînd îl văzură pe dulăul lui Iker.

– Stai cuminte, Sîngerosule! îi porunci Iker. Sînt la ei acasă.

Gazela se apropie cea dintîi și se învîrti împrejurul nou-venitului sub ochii atenți ai lui Prieten-Bun. De îndată ce îi linse nasul, încordarea se risipi. Pentru sărbătorirea acestei întîlniri, cei trei cîini începură să se alerge în joacă, fiecare în felul său, și să latre voioși. Prieten-Bun ridică un picior din spate, apoi și Sîngerosul urină în același loc. Prietenia lor era astfel pecetluită. Obosită, femela se retrase la umbră, iar cei doi masculi se așezară alături, protejînd-o.

– Să sperăm că și Sarenput se va dovedi la fel de împăciuitor, grăi Nesmontu. Mîine-dimineață ești chemat la sfat, Iker.

Cu fruntea joasă, gura fermă, pomeții ascuțiți și bărbia proeminentă, chipul lui Sarenput n-avea nimic prietenos. Robust și aspru, fostul guvernator de provincie locuia într-un palat lipsit de podoabe, unde domnea o răcoare plăcută datorită mișcării aerului ce pătrundea prin ferestrele înalte, dispuse cu multă știință.

Sfatul de taină era alcătuit din Sarenput, generalul Nesmontu, Sehotep și Iker. Prezentat primarului din Elephantina drept Fiu regal, tînărul scrib simțea apăsînd asupra lui o privire sfredelitoare, din care răzbea un ușor dispreț.

– Demonul care a încercat să distrugă Arborele vieții se ascunde în Nubia, glăsui Sesostris. Și-a luat numele de Prevestitorul și a lovit cu tărie Memphisul. Mulțumită lui Iker am ocolit capcana pe care ne-o întinsese în Syro-Palestina. Așa că am hotărît să-l înfrunt față în față.

– Nubienii au nevoie de o lecție bună, socoti Sarenput. Am primit un nou mesaj neliniștitor de la fortul Buhen. S-a stîrnit o mare tulburare în tot ținutul, triburile freamătă, iar garnizoana se teme c-o să fie atacată.

– Prevestitorul încearcă să pună la cale o răzmeriță, își dădu cu părerea Nesmontu. Să plecăm într-acolo cît mai iute.

– Legătura dintre Egipt și Nubia e încă anevoioasă, zise regele. De aceea vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate în orice anotimp. Nici inundația, nici stîncile cataractei nu ne vor mai stînjeni. Iar corăbiile de război și cele pentru negoț vor putea să plutească pe el fără nici o piedică.

Oare ce credea despre toate acestea Sarenput, cel mai bun cunoscător al regiunii? Dacă planul acesta i se va părea fără noimă, n-o să dea nici o mînă de ajutor, ba chiar o să se arate potrivnic. O asemenea născocire îndrăzneață putea sau să-i displacă, sau să-l facă să se simtă jignit că nu se gîndise chiar el mai înainte la așa ceva.

– Luminăția Voastră, încuviințez din toată inima această hotărîre. Înainte de unirea Celor Două Regate, acest canal ar fi pus provincia în primejdie. Acum însă e de mare trebuință. Bineînțeles, carierele și pietrarii Elephantinei vă stau la îndemînă.

– Iată rezultatul socotelilor mele, arătă Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui. Canalul va fi lung de o sută cincizeci de coți, lat de cincizeci și adînc de cincisprezece[1].

– Reușita acestei lucrări atîrnă de bunăvoința divinităților cataractei, încheie Sesostris. Și am să le cer îngăduința fără întîrziere.

Deși fusese pîngărit, ostrovul sacru Biggeh era păzit cu strășnicie. Nimeni, în afară de faraon și reprezentanții săi, nu putea să pătrundă pînă acolo, astfel încît lucrarea lui Isis continua să-l reînsuflețească pe Osiris în cel mai deplin mister.

---

[1] Aproximativ 78 de metri, respectiv 26 și 8. (n.a.)

Apa clipocea limpede, iar cerul strălucea senin. Departe de larma orașului, insula aparținea unei alte lumi.

Regele vîslea cu îndemînare, în tăcere. La prora bărcii, Isis, liniștită, admira neasemuita priveliște unde odihnea una din înfățișările celui reînviat.

Barca trase la mal fără zgomot.

Cele trei sute șaizeci și cinci de mese de ofrandă din Biggeh sacralizau anul. Zeița vărsa aici în fiecare zi ofrande de lapte, izvorît din stele.

Tînăra preoteasă îl urmă pe faraon pînă în grota ce adăpostea piciorul lui Osiris și vasul lui Hapy, cel care stîrnea revărsarea apelor. În vîrful stîncii creșteau un salcîm și un jujubier.

Isis luă o cupă cu apă din inundația trecută și purifică mîinile monarhului.

– Suverani ai cataractei, imploră preoteasa, arătați-vă binevoitori cu noi! Regele e slujitorul lui Osiris și încarnarea fiului său, Horus. Zeițelor Anukis și Satis, dați-i viață, putere și vigoare ca să domnească potrivit legii lui Maat și să împrăștie tenebrele. Fie ca vitejia lui să biruie!

În pragul grotei apărură două femei de o frumusețe neasemuită. Prima avea părul împodobit cu pene de toate culorile, iar cea de-a doua purta pe cap coroana albă cu coarne de gazelă. Anukis îi arătă monarhului semnul puterii, iar Satis îi înmînă un arc și patru săgeți.

Sesostris trase prima săgeată spre răsărit, a doua spre apus, a treia spre miazănoapte, iar a patra spre miazăzi. În albastrul cerului, ele se preschimbară în dîre luminoase.

Cele două zeițe dispărură.

– Putem să ne întoarcem în partea văzută a lumii, îi spuse regele lui Isis, și să ne apucăm de săpat canalul.

Sehotep se bucura de prezența lui Iker. Neobosit, tînărul scrib muncea din răsputeri, fie că era vorba de verificat socotelile, de rînduielile șantierului, de rezolvarea a mii de probleme sau de a-i încuraja pe meșteri plecînd urechea la necazurile lor.

Nici Medes nu stătea degeaba.

Isprăvise decretul, purtînd anul opt al domniei lui Sesostris al III-lea, care vestea săparea canalului de la Elephantina ce lega prima provincie a Egiptului de Sus cu Nubia. Însă treburile nu-i alungau neliniștea pe care i-o stîrnea viitorul apropiat. Plecarea urma să aibă loc înainte de începerea inundației și nu avea nici o știre de la Prevestitor. Să-l ademenească pe Sesostris în aceste ținuturi neprimitoare, unde viețuiau triburi primejdioase, nu era o idee rea. Dar lupta se anunța îndelungată. Urînd călătoriile și arșița, Medes nu va cădea oare răpus de o săgeată rătăcită sau de bîta unui războinic negru? Decît să se afle în preajma armatei, Medes ar fi preferat să rămînă la Memphis. Dar nici să-și părăsească slujba nu putea, căci și-ar fi atras asupră-i fulgerele Prevestitorului! Oricare ar fi fost împrejurările, trebuia să meargă pînă la capăt.

Și pe Gergu îl doborîse deznădejdea. Nevoit să se spetească muncind, bea mult și des. Cînd se înfățișă, amețit, înaintea lui Medes, acesta înțelese că trebuie să-l zgîlțîie nițel.

– Isprăvește odată cu purtările astea nesăbuite! În timpul acestei campanii misiunea ta e dintre cele mai însemnate.

– Știți încotro ne îndreptăm? Spre o țară de sălbatici cărora le place să ucidă și să schingiuiască! Mie mi-e frică. Și cînd mi-e frică, beau.

– Dacă unul singur dintre cei care-ți ascultă poruncile face plîngere împotriva ta pentru beție, ai să fii izgonit din slujbă, iar Prevestitorul n-o să te ierte niciodată. Cînd a pornit acest război, s-a gîndit că o să ne alăturăm armatei lui Sesostris.

Gergu se temea mai tare de Prevestitor decît de nubieni. Așa că, auzindu-i numele, se dezmetici dintr-odată.

– Și atunci... ce așteaptă de la noi?

– O să ne dea de știre la vremea cuvenită. Dacă-l trădezi, într-un fel sau altul, o să se răzbune.

Gergu se prăvăli pe un scaun de culoarea paiului.

– Am să mă mulțumesc cu bere slabă.

– Ai cîștigat prietenia lui Iker?

– Izbîndă deplină! E un băiat drăguţ şi săritor, uşor de păcălit. Şi mai ales priceput! M-a scos din multe încurcături pînă acum.

– O să trebuiască să ne descotorosim de el, mai devreme sau mai tîrziu. De fapt, pe noi ne caută, fără să ştie. Cînd va descoperi adevăratele noastre planuri, vom fi pierduţi.

– Dinspre partea lui nu ne paşte nici o primejdie. E curat la suflet! Nicicînd n-o să-şi dea seama.

– Fă-l să-şi dezlege limba. Stînd mereu în preajma regelui, cunoaşte, fără îndoială, multe informaţii care ne-ar putea fi de folos.

– Nu vorbeşte aproape deloc şi pune munca înainte de toate.

– Ademeneşte-l să ţi se destăinuie.

La capătul unei zile istovitoare, Iker se urcă într-o barcă, traversă Nilul şi atinse malul apusean ca să-şi desfete ochii, după cum îl povăţuise Sarenput, cu priveliştea locurilor unde fusese săpat locaşul său de veci, ce era aproape terminat. Şi cum între timp se înserase, probabil că meşterii se întorseseră la casele lor după ce închiseseră uşa mormîntului. Tînărul scrib gustă pacea apusului şi splendoarea împrejurimilor.

Pregătirile pentru campanie erau aproape încheiate. Sfidînd căldura dogoritoare, fiecare muncise cu încrîncenare, iar scribul simţea nevoia să se liniştească puţin. La fel de osteniţi, măgarul şi dulăul dormeau unul lîngă altul şi nu-şi arătaseră dorinţa de a-l întovărăşi pe Iker. Iar asta însemna că nu-l pîndea nici o primejdie. Cît despre Sekari, acesta îşi petrecea noaptea în braţele unei fete frumoase.

Îndepărtîndu-se de larma de zi cu zi, Iker îşi regăsise plăcerea de a scrie. În faţa priveliştii măreţe pe care soarele o poleise cu aur, mîna sa alerga pe paletă trasînd semnele puterii care alcătuiau un imn închinat luminii serii.

Fericirea rămînea încă de neatins.

Desigur, mulţi curteni s-ar fi mulţumit cu rangul de Fiu regal, atît de jinduit. Dar cum ar fi putut Iker s-o uite pe Isis? Pe celelalte femei parcă nici nu le vedea. Totuşi, datorită înaltei sale

demnităţi, o mulţime de tinere suspinau după el. Dar Iker nu avea ochi pentru nici una, căci singură Isis pusese stăpînire pe inima lui.

Ea era mai presus de orice simţămînt şi pasiune.

Ea era însăşi dragostea.

Fără ea, oricît de strălucitor ar fi fost destinul lui Iker, viaţa devenea un gol dureros.

Cu pasul greu, se îndreptă spre mormîntul lui Sarenput, dar în apropierea intrării se opri, nedumerit.

Din locaşul de veci, a cărei uşă rămăsese deschisă, răzbătea o lumină.

Iker pătrunse înăuntru.

Dădu mai întîi de o primă sală, susţinută de şase stîlpi din gresie. Urcă apoi o scară şi străbătu un soi de galerie lungă, cu pereţii lucraţi cu desăvîrşită măiestrie, ce ducea spre capela unde avea să fie venerat „Ka"-ul lui Sarenput, de şase ori înfăţişat în chip de Osiris.

La licărirea lămpilor cu feştile care nu scoteau nici pic de fum, Isis picta hieroglife.

Fermecat, Iker nu cuteză s-o întrerupă.

Frumoasă, liniştită, cu gesturi elegante, Isis se afla, neîndoielnic, în legătură cu divinităţile.

Iker nu îndrăznea nici să respire, încercînd să-şi graveze în adîncul sufletului aceste clipe neasemuite.

Tînăra femeie se întoarse.

– Iker... Eşti aici de multă vreme?

– Nu... nu ştiu. Nu voiam să te stingheresc.

– Sarenput m-a rugat să verific scrierile şi să adaug formule potrivite cu spiritul lui Osiris. Doreşte ca locaşul său de veci să nu ducă lipsă de nimic.

– Sarenput va deveni un Osiris?

– Dacă va fi recunoscut „cel drept", locul acesta se va însufleţi în chip magic şi va îngădui trupului său de lumină să reînvie.

Isis începu să stingă lămpile una cîte una.

– Dă-mi voie să le car eu, îi ceru Fiul regal.

În fața uneia dintre ele, preoteasa stătu în cumpănă.

– Scrierea aceasta nu e tulburătoare?

Iker descifră inscripția luminată de flacără: „Eram copleșit de bucurie, căci reușisem să răzbat pînă la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pîntecele stelelor, fiind eu însumi stea și dansam asemenea aștrilor".

– Doar vorbe ale poeților sau o făptură omenească a trăit într-adevăr toate acestea?

– Numai un inițiat în misterele lui Osiris ar putea să-ți răspundă.

– Tu, Isis, locuiești la Abydos și cunoști adevărul.

– Sînt pe cale să-l aflu, dar mai am încă multe porți de trecut. Fără inițiere și fără descoperirea puterilor zămislitoare, ce rost ar avea existența noastră? Oricît de anevoioase ar fi încercările, n-am să renunț niciodată.

– Mă socoți o piedică?

– Nu, Iker, nu... Însă mă tulburi. Înainte să te întîlnesc, toată atenția mea se îndrepta către misterele lui Osiris. Dar acum, unele dintre gîndurile mele rămîn mereu în preajma ta.

– Deși deslușirea acestor mistere e și dorința mea cea mai arzătoare, trebuie să mă supun faraonului. Doar el îmi va îngădui, poate, să pătrund în Abydos. Dar asta nu mă oprește să te iubesc, Isis. De ce dragostea aceasta ne-ar îngreuna căutările?

– Și eu îmi pun aceeași întrebare în fiecare zi, mărturisi preoteasa, emoționată.

Dacă ar fi putut să-i atingă mîinile, s-o strîngă în brațe... Dar ar fi însemnat să zdrobească această speranță firavă ce tocmai răsărise.

– Cu fiecare zi te iubesc tot mai mult. În viața mea nu va fi nici o altă femeie. Ori tu, ori nimeni altcineva.

– Oare nu mergi prea departe? Nu cumva mă înzestrezi cu haruri închipuite?

– Nu, Isis. Fără tine, viața mea nu-și are rostul.

– Să ne întoarcem la Elephantina, vrei?

Iker vîslea alene.

Ea era aici, atît de aproape și cu neputință de atins! Simpla ei prezență făcea să strălucească soarele în noaptea ce-i învăluia.

Pe mal îl zăriră pe Sekari.

– Să alergăm degrabă la palat. Faraonul tocmai a primit o veste foarte proastă.

30.

Slujbașii care supravegheau nilometrul din Elephantina erau înmărmuriți.

După previziunile lor, inundația se anunța enormă, adică periculoasă și chiar pustiitoare. Fiecare cunoștea cifrele și ceea ce însemnau ele: doisprezece coți înălțime, foamete; treisprezece, pîntece flămînd; paisprezece, bucurie; cincisprezece, sfîrșitul grijilor; șaisprezece[1], fericirea deplină. Dincolo de asta, începeau necazurile.

– Cît de mare e primejdia? îi întrebă regele.

– Nici nu îndrăznim să vă mărturisim, Luminăția Voastră.

– Să înfrumusețăm lucrurile ar fi o mare greșeală.

– Eu pot să mă înșel, la fel și oamenii mei. Însă ne temem de un dezastru, o revărsare uriașă care va întrece în putere și înălțime tot ce-am cunoscut, începînd din vremea primei dinastii și pînă acum.

– Altfel spus, o bună parte din regat e amenințată cu distrugerea.

Cu buzele tremurînde, slujbașul murmură un „da“, abia auzit.

Faraonul reuni degrabă sfatul de taină alcătuit din Sehotep, Nesmontu, Iker și Sarenput.

– Tu, Sarenput, rînduiește plecarea oamenilor spre coline și deșert, cu proviziile trebuincioase. Tu, Sehotep, întărește fortăreața, căci vrăjmașul ar putea să se folosească de începutul

---

[1] Şaisprezece coţi = 8,32 metri (n.a.)

inundației ca să atace, și isprăvește cît mai repede canalul. Tu, Nesmontu, îngrijește-te de pază. Tu, Iker, supraveghează munca scribilor și a meșterilor, și dictează-i lui Medes mesajul de primejdie care să ajungă în toate orașele Egiptului. Iar vizirul să ia numaidecît măsurile de cuviință.

Medes încă se îndoia.

– Chiar sîntem în primejdie?

– Cei îndreptățiți să-și dea cu părerea, așa cred.

– Regatul a mai suferit de inundații puternice, dar nu ne-am lăsat cuprinși de frică.

– De data aceasta, revărsarea apelor va fi cu totul neobișnuită.

– Mesagerii vor pleca chiar de mîine. Mulțumită noilor rînduieli hotărîte de mine și corăbiilor iuți pe care le am la îndemînă, veștile vor fi răspîndite cu repeziciune.

– Trimișii generalului Nesmontu vor merge pînă în satele cele mai îndepărtate și vor da ordine pentru părăsirea lor, iar primarii vor trebui să se supună fără întîrziere. Luminăția Sa vrea să fie cruțate un număr cît mai mare de vieți.

Medes se puse îndată pe treabă.

Carevasăzică, acesta era semnalul Prevestitorului!

Sau era vorba de o păcăleală menită să-i scoată din minți pe egipteni și să le slăbească apărarea, sau Prevestitorul transformase Nilul într-o armă nimicitoare.

Oricum, atacul cel mare urma să înceapă în curînd, iar luptătorii strecurați în Memphis vor lovi din nou capitala.

Înveselit, Medes mai avea doar o singură grijă: să se adăpostească pentru a nu cădea el însuși victimă viitoarei urgii.

Pînă și Gură-Pocită se cutremură.

Din străfundul pîntecelui de piatră se ridica un vuiet asurzitor. Lupta apei furioase împotriva stîncii sporea cu fiecare clipă, iar valul nu înceta să se umfle și să urce.

Vrăjitorii nubieni rosteau necontenit formule de neînțeles, în timp ce ochii roșii ai Prevestitorului străluceau de porniri

războinice, privind spre miazănoapte. La picioarele sale, Bina se uita la cerul răvășit, stăpînit de mînia lui Seth.

Shab Strîmbu' îl trase pe Gură-Pocită îndărat.

– Ține-te departe. Un val ar putea să te ia cu el.

– Nu-mi vine să cred... Stăpînul e, într-adevăr, cineva!

– Începi și tu, în sfîrșit, să pricepi?

– O să-l răpună pe faraon?

– Sesostris rămîne un dușman de temut. Dar cum iscusința stăpînului nostru e fără pereche, îl întrece mereu cu un pas.

– A izbutit să dezlănțuie fluviul... Nu-mi vine să cred!

– Iar adevărata credință îi seamănă întru totul. Ea se va întinde peste întreaga lume și-i va nimici pe necredincioșii care se îndoiesc de ea.

Apa spumegîndă țîșni din pîntecele de piatră și-și croi un drum de o lărgime neobișnuită.

„De azi în cîteva zile, își spuse Prevestitorul, Osiris va ieși din tăcerea sa și se va face una cu apa. Însă de astă dată, nu va aduce viață Egiptului, ci moarte."

Din înaltul țărmului abrupt al malului apusean, Elephantina părea liniștită, chiar ațipită sub arșița verii. Căldura era moleșitoare, verdele palmierilor scînteia, iar albastrul Nilului lucea în unduirile apei.

Dar această priveliște încîntătoare își trăia ultimele ore dinaintea prăpădului. După ce dispăruse vreme de șaptezeci de zile, cît dura ritualul mumificării unui faraon, constelația Orion avea să-și facă iar apariția. Ridicîndu-se în noapte, ea vestea învierea lui Osiris și începutul creșterii apelor, devenite acum cel mai aprig dușman al unei țări căreia ar fi trebuit să-i ofere fericire și bunăstare.

– Roua s-a schimbat, zise Isis. Inundația va începe mîine.

– Nu Osiris e cel care vrea să-și ducă la pierzanie, în felul acesta, poporul, grăi faraonul.

– Vă gîndiți la Prevestitor, Luminăția Voastră?

– De ciudă că Arborele vieții rezistă, ne lovește acum sub un alt chip.

– Un singur om ar fi în stare să stîrnească asemenea forțe?

– A cîștigat sprijinul vrăjitorilor nubieni. Dacă supraviețuim acestei încercări, va trebui să-i împiedicăm să ne mai pricinuiască vreun neajuns.

– Dar cum să luptăm?

– Fluviul pămîntean se naște din Nilul ceresc, el însuși ieșind din Nun, oceanul începuturilor. Prevestitorul a reușit să răscolească valul, dar nu va ști să-i atingă adevăratul izvor, mamă și tată al Eneadei ascunse în sînul apei roditoare. Doar ea domolește revărsarea, doar ea mai poate încă să ne salveze. De aceea trebuie să intru în grota din Biggeh și să chem în ajutor Eneada.

– Regatul și întreg poporul au nevoie de prezența voastră. În fiecare clipă, ei vă așteaptă poruncile. Dacă oamenii n-au să vă vadă, Luminăția Voastră, dacă o să-și închipuie că ați dispărut, o să se iște dezordinea, iar Prevestitorul va învinge.

– Nu există alt mijloc de a stinge furia Nilului.

– Dacă mă socotiți vrednică, voi săvîrși eu această faptă în numele vostru.

– Grota o să fie inundată cu repeziciune și n-am dreptul să-ți pun viața în primejdie.

– Viețile tuturor sînt în primejdie, Luminăția Voastră. Dacă aș fugi departe de această urgie, mi-aș mai îndeplini îndatoririle de preoteasă? De vreme ce mi-ați acordat privilegiul de a păși pe calea inițierii în misterele lui Osiris, mi-ar plăcea să mă arăt demnă de această cinste. Și, de vreme ce e prea tîrziu ca să capăt îngăduința mai-marilor mei, iar sarcinile voastre vă cheamă în alte părți, drumul meu nu e deja hotărît?

Iker înfășură ultimul papirus și închise ultima ladă din lemn, pe care o ridică de jos un scrib și o luă cu el. Arhivele administrației din Elephantina erau salvate. Fiul regal mai verifică încă o dată dacă nu uitase vreun document. Datorită fermității lui Sarenput, oamenii părăseau orașul într-o ordine deplină. Purtînd cu ei lucrurile cele mai de preț pe care le aveau, locuitorii orașului încercau în van să se îmbărbăteze unii pe alții. Spaima

le strîngea sufletul, îndulcită totuși, într-o oarecare măsură, de prezența faraonului. În loc să lase de izbeliște ținutul, el rămăsese în primele rînduri, față în față cu primejdia.

– Canalul e terminat și întărit, îl anunță Sehotep pe Iker. Nici cea mai violentă inundație nu-i va pricinui decît zgîrieturi.

– Să ne alăturăm Luminăției Sale în fortăreață, îi îndemnă Sekari, care, potrivit obiceiurilor sale, scotocise pe ici, pe colo, de teama unor credincioși de-ai Prevestitorului ascunși prin preajmă.

La urma urmelor, de ce s-ar fi strecurat dușmanul într-un oraș hărăzit distrugerii?

Respectînd planurile lui Sehotep, muncitorii lucraseră temeinic. Puțin șubrezită, vechea construcție se transformase într-o fortăreață a cărei parte de jos era alcătuită din blocuri zdravene de granit. Din înaltul turnului principal, monarhul privea, adîncit în meditații, spre prima cataractă.

O apă clocotitoare începea să acopere stîncile. Curînd, ele aveau să dispară cu totul.

– Construcția aceasta ar trebui să reziste puhoaielor de apă, grăi Sehotep, dar nu sînt pe de-a-ntregul convins. Ar fi mai bine să vă adăpostiți, Luminăția Voastră.

– Dimpotrivă, locul meu e în fruntea luptei. Nu același lucru se poate spune însă despre slujitorii mei devotați.

Dar nici unul dintre ei nu voi să-l lase singur pe monarh.

– Soldații mei se află în această fortăreață și eu sînt comandantul lor, zise Nesmontu, morocănos. Să-i las de izbeliște ar însemna să dezertez. Mă credeți în stare de o asemenea lașitate, la anii mei?

– Priveliștea nu e lipsită de măreție, își dădu cu părerea și Sekari. N-aș vrea pentru nimic în lume s-o pierd. Și poate Luminăția Sa îmi va încredința o misiune grabnică.

– Sau sînt un arhitect destoinic, zise Sehotep, și n-am de ce să mă tem, sau sînt un nepriceput și atunci fluviul mă va pedepsi.

– Locul fiului nu e lîngă părintele său? întrebă Iker.

– Dacă vom pieri, încheie Nesmontu, regina și vizirul nu vor sta cu mîinile în sîn. Să rămînem împreună lîngă rege, căci nu ne paște nici o primejdie. Faraonul e nemuritor.

Nedorind să alunge aceste vorbe curajoase prin trăncăneli fără rost, Sesostris încuviință hotărîrea apropiaților săi. Pe chipul său sever nu se zărea nici o urmă a emoției adînci pe care i-o stîrnise această pornire frățească.

Apele vuiau din ce în ce mai tare. Niciodată nu crescuseră cu o asemenea iuțeală.

– Luminăția Voastră, întrebă Iker, știți unde s-a adăpostit Isis?

– Rostește formulele de liniștire în grota lui Hapy, duhul inundației.

– O grotă... N-o să fie acoperită de ape?

– Isis e ultima noastră apărare. Dacă nu izbutește să trezească Eneada ascunsă în inima valului, o să murim cu toții.

O tăcere neliniștitoare se înstăpîni, spartă doar de lătrăturile sinistre ale Sîngerosului și de gemetele ascuțite ale lui Vînt-de-Miazănoapte.

Un val enorm vesti atacul unui fluviu dezlănțuit, de culoarea sîngelui.

Isis îl invocă pe Atum, principiul creator, al cărui nume însemna în același timp „Cel care este“ și „Cel care nu este încă“. Din stăpînul Eneadei se trăgea perechea începuturilor, alcătuită din Chu, aerul luminos, și Tefnut, flacăra. Din el se născuseră zeița Cerului, Nut, și zeul Pămîntului, Geb. Eneada era întregită de copiii lor, Nephtys, stăpîna templului, Seth, puterea primejdioasă a cosmosului, Isis și Osiris. În clipa în care preoteasa îi rosti numele, o larmă asurzitoare îi acoperi glasul.

Apele învolburate aveau să năvălească în grotă și s-o înece.

Totuși, ea continua să recite imnul închinat Eneadei, după cum o învățase faraonul.

Imensul șarpe pitit în fundul grotei lui Hapy se descolăci și formă un cerc în jurul intrării, înghițindu-și coada. El desenă astfel simbolul timpului, ce se reînnoia veșnic prin el însuși.

Talazurile furioase se sparseră de trupul său, fără a-l vătăma.

Inundația devastă ostrovul Biggeh, luînd cu ea mesele de ofrandă.

Isis se îndîrji să roage în continuare Eneada să potolească mînia aceasta distrugătoare.

– Turnul se clatină, murmură Sekari.

– O să reziste, făgădui Nesmontu.

Priveliștea era impresionantă, căci nu se vedea un fluviu, ci valuri monstruoase care, unul după altul, acoperiră orașul, măturară casele construite din cărămizi nearse și răvășiră cîmpurile.

– Oamenii s-au îndepărtat destul? se neliniști Sehotep. Dacă apele vor continua să urce, chiar și colinele o să fie atinse!

Neclintit, faraonul se gîndea la tînăra preoteasă. Și el rostea formulele rituale care celebrau întoarcerea fericită a inundației, întîlnirea necesară dintre Isis și Osiris și prezența Eneadei, menită să preschimbe năvala apelor în forță binefăcătoare.

Inima lui Iker era alături de Isis. Oare curajul și devotamentul ei n-o vor duce la pieire?

Și turnul fortăreței se clătină iar.

31.

Ascunzîndu-și capul sub o glugă, cu desăvîrșire beat, Gergu nu mai contenea cu plînsul. Adăpostit în vîrful unei movile de pămînt, se credea în siguranță. Ca și pe toți ceilalți, violența inundației îl surprinsese. Deși convins că apele aveau să-l înghită, nu voia să privească moartea în față.

Cineva îl bătu pe umăr.

– Sînt nevinovat! urlă el, închipuindu-și că sosise duhul păzitor al lumii de dincolo, hotărît să-i taie beregata. A trebuit să mă supun ordinelor, eu nu...

– Potolește-te! se răsti la el Medes. S-a isprăvit.

– Cine... cine ești?

– Trezește-te odată!

Gergu își lepădă gluga și-l recunoscu pe Secretarul Casei Regelui.

– Sîntem... vii?

– Era cît pe-aci să pierim.

Apa se oprise la două degete de adăpostul lor.

Regiunea Elephantina devenise un imens lac deasupra căruia se roteau mii de păsări. Doar turnul principal al fortăreței răsărea din ape.

Iker și Sekari vîsleau din răsputeri spre Biggeh. Șuvoiul se domolise, valurile scăzuseră, lăsînd loc unui Nil ce curgea cu iuțeală. Numeroase vîrtejuri îngreunau încă peste măsură călătoria cu barca, dar Fiul regal nu putea să aștepte împrejurări mai prielnice.

– Ostrovul se găsea aici, grăi Sekari, posomorît.

Inundația acoperise cu totul Biggehul. Cum ar fi izbutit Isis să scape?

– Sar în apă, hotărî Fiul regal.

Noroioasă la suprafață, de nepătruns cu privirea, apa se limpezea în adîncime. Iker se îndreptă spre licărirea ce venea dinspre o grotă. În jurul intrării se încolăcise un șarpe imens.

Apropindu-se cu repeziciune, Iker o văzu.

Împăcată cu sine, Isis continua să rostească formulele de liniștire.

Încercînd să o cheme pe nume, Iker înghiți apă și fu nevoit să urce la suprafață ca să respire.

– Trăiește! strigă el către Sekari. Mă duc înapoi după ea.

Sekari clătină din cap, cu milă.

Scribul regăsi cu ușurință intrarea în grotă. De data aceasta, Isis îl văzu.

Cînd tînăra preoteasă ieși din adăpostul ei și apucă mîna întinsă de Iker, șarpele se topi și Nilul năvăli în grota lui Hapy.

Deși era o bună înotătoare, Isis îi îngădui lui Iker s-o ajute. Cînd ajunseră lîngă barcă, umăr la umăr, Sekari se întrebă dacă nu cumva inundația aceasta îi tulburase judecata.

– Tu... Ești chiar tu?

– Isis a supraviețuit, ți-am spus doar!

Rochia de in se lipise ademenitor de trupul cu forme încîntătoare al tinerei femei. Pradă unei tulburări de alt soi, Sekari întoarse capul și privi țintă vîslele.

– Să pornim spre fortăreață, zise el. Și n-am de gînd să mă spetesc doar eu.

Răvășit, Iker trăgea de vîsle cu o asemenea repeziciune că-l slei pe Sekari de puteri.

Și nici el nu îndrăznea să se uite la tînăra preoteasă.

Pagubele erau însemnate, dar victime apelor nu căzuseră decît zece țărani care își părăsiseră adăposturile înnebuniți de spaimă și fuseseră înșfăcați de valuri.

La culesul fructelor de avocado, sărbătorind întîlnirea lui Isis cu Osiris, oamenii se puseră pe treabă. Din urgie, inundația se preschimbase în binecuvîntare. Sub conducerea lui Iker și Sehotep fură înălțate noi insulițe pentru culturi. Lună după lună, bazinele pline de apă aveau să elibereze prețiosul lichid, pînă la viitoarea inundație. Ținînd seama de nemaipomenita cantitate de mîl roditor adus de Nil, recoltele făgăduiau să fie de-o bogăție fără pereche. Trebuiau reparate și canalele mărginite de diguri, păstrînd însă neatinse locurile mlăștinoase, prielnice vînătorii, pescuitului și creșterii animalelor.

– Vei ridica din nou acest oraș! îi porunci regele lui Sarenput.

– Va fi mai frumos ca niciodată!

– Să începi cu Biggeh. Pune acolo noi mese de ofrandă.

Faima lui Sesostris sporise peste poate. Unii chiar îl asemuiau cu faraonii vîrstei de aur și nimeni nu se îndoia de puterea lui de a proteja Egiptul de nenorociri. Indiferent față de laude, neavînd încredere în lingușitori, regele datora această victorie asupra magiei negre a Prevestitorului lui Osiris și unei tinere preotese care nu șovăise să-și pună viața în primejdie.

Libanezul se învîrtea ca o fiară în cușcă.

El, de obicei atît de stăpîn pe nervii săi, se lăsase pradă îngrijorării. În lipsa lui Medes, era peste putință să continue negoțul cu lemn prețios, aducător de mari cîștiguri. Doar Secretarul Casei Regelui știa cum să-i cumpere pe vameși.

Să se îngrijească de averea sa nu-i era de ajuns Libanezului. Bineînțeles, ar fi putut să se mulțumească doar cu bogățiile dobîndite pînă atunci și să ducă un trai îmbelșugat, desfătîndu-se cu o mie de plăceri. Dar după ce-l întîlnise pe Prevestitor, descoperise noi orizonturi.

Puterea... Puterea din umbră, să vezi fără a fi văzut, să cunoști totul despre oameni, să le afli planurile și obiceiurile fără știrea lor, să țeși o pînză de păianjen, să tragi sforile și să mînuiești niște biete păpuși după bunul tău plac. Aceste îndeletniciri îl îmbătau pe Libanez mai rău decît un vin tare. Libanezul

ura fericirea și liniștea sufletească. Și se bucura din plin de misiunea pe care o avea: să roadă capitala dinăuntrul ei.

Pe cînd se îndopa cu prăjituri, sacagiul ceru să-l vadă.

– La palat e zarvă mare, îl înștiință el. O inundație înspăimîntătoare a distrus Elephantina. Curînd, apele vor răscoli Egiptul întreg. Peste cincisprezece zile sau poate mai tîrziu, și Memphisul va fi atins.

– Faraonul a pierit?

– Asta n-o știu, dar victimele trebuie să fie nenumărate. Iată un mesaj de la Medes, deja vechi.

Scrierea încifrată vorbea despre întoarcerea de necrezut a lui Iker și vestea lucrul cel mai de seamă: o revărsare pustiitoare.

Planul Prevestitorului continua să se desfășoare fără pic de îndurare. Din Nubia, el reușise să stîrnească prăpădul și să-și îngenuncheze dușmanul înainte de a-l ataca. Iar groaza nu va întîrzia să pună stăpînire și pe Memphis.

Ordinele erau limpezi: Libanezul trebuia să sporească dezordinea și spaima, ca să înlesnească astfel cucerirea capitalei.

Regina Egiptului aduse puțină pace la Curtea zguduită de cele mai cumplite zvonuri.

– Încetați să vă mai purtați ca niște fricoși, le ceru ea demnitarilor de vază, adunați la palat. Cele Două Regate sînt cîrmuite, n-au rămas de izbeliște. Vizirul îndeplinește sarcinile sale, iar eu pe ale mele.

– Luminăția Voastră, se agită căpetenia arhivarilor, regele Sesostris a pierit?

– Nu, fără îndoială.

– Dar n-aveți nici o dovadă că a supraviețuit acestei urgii.

– Timp de mai multe zile, nu se va putea călători pe Nil. Apoi o să primim vești mai limpezi.

– Locuitorii Elephantinei s-au înecat cu toții! Curînd și noi vom cunoaște aceeași soartă.

– Inundația n-a atins încă regiunea Thebei, însă vizirul a dat poruncile trebuincioase ca să ne ferească de necazuri. Digurile și stăvilarele vor fi întărite.

– Dar asemenea măsuri mai au, oare, vreun rost?

– De unde atîta neîncredere? interveni Khnum-Hotep. Tronul celor vii nu se clatină, iar legea lui Maat continuă să fie respectată.

– Fiecare să-și vadă de îndatoririle sale! porunci regina. Cînd am să aflu mai multe, o să vă chem din nou.

Apoi sfatul de taină se reuni degrabă.

– Vreun mesaj de la Abydos? îl întrebă regina pe Senankh.

– Arborele vieții nu s-a tămăduit, dar nici n-a suferit alte vătămări, Luminăția Voastră.

– Sobek, în Memphis domnește liniștea?

– Doar la prima vedere, Luminăția Voastră. Apropierea dezastrului o să-i trezească la viață pe luptătorii din umbră. Dar oamenii mei stau cu ochii în patru.

– Senankh, proviziile ne ajung?

– Vom putea îndura doi ani de foamete.

– Ar fi zadarnic să ne amăgim, își dădu cu părerea Khnum-Hotep. Această revărsare a apelor nu e cîtuși de puțin firească. Doar demonul care vrea moartea salcîmului a putut s-o sporească într-atît, ca să distrugă o bună parte din regat. Și cum aproape întreaga noastră armată se găsește la Elephantina, poate c-a fost deja zdobită. Iar atunci ar însemna că doar Abydosul se mai bucură încă de apărare.

– Altfel spus, grăi Senankh, Memphisul devine o pradă ușoară.

– Nu uitați de gărzile mele! se împotrivi Sobek.

– Cu tot curajul lor, nu vor avea cum să oprească puzderia de războinici nubieni, se plînse vizurul. De multă vreme, hotarele sînt în primejdia de a fi călcate. Credeam că am scăpat de această spaimă, mulțumită forturilor răspîndite între prima și a doua cataractă, dar numărul lor se vădește a fi neîndestulător. Și, din nefericire, vrăjmașul și-a dat seama de acest lucru.

– Sesostris n-a dispărut, zise, cu tărie, regina. Îi simt prezența.

– Cine e la rînd? întrebă frizerul.

Un bărbat voinic și cu mișcări greoaie ieși din șirul celor care așteptau și se așeză pe un scăunel cu trei picioare.

– Taie-mi părul foarte scurt la ceafă și lasă-mi urechile dezgolite.

– Și mustața?

– Subțiaz-o.

– Îți place vara la Memphis?

– Prefer primăvara la Bubastis.

După ce schimbaseră între ei aceste cuvinte de recunoaștere, cei doi libieni, oameni de-ai Libanezului, puteau să-și vorbească acum cu toată încrederea. Ceilalți mușterii, care așteptau la oarecare depărtare, pălăvrăgeau sau se dedaseră la tot soiul de jocuri.

– O să trecem la fapte, îl înștiință frizerul pe celălalt.

– Cărăm iar niște mărfuri?

– Nu, de data asta e vorba de luptă adevărată.

– Un nou atac asupra palatului?

– Nicidecum! Nu-l mai poți lua prin surprindere pe Sobek încă o dată. De cîteva săptămîni tot iscodim paza palatului, dar n-am găsit nici un punct slab.

– Și atunci care-i misiunea noastră?

– Inundația va pricinui capitalei pagube grele. Toți locuitorii vor fi chemați să întărească digurile, chiar și gărzile. Dacă lucrurile merg bine, Prevestitorul va conduce trupele nubiene pînă aici. Iar nouă ne rămîne să slăbim apărarea orașului.

– Cum anume?

– Făcîndu-i pe orășeni să creadă că paza Memphisului e doar o amăgire.

– Frumos plan, zise voinicul cel greoi. Mi-ar plăcea să-l cunosc mai îndeaproape.

– O să atacăm un post al străjilor.

– Ești nebun!

– Ordinul stăpînului.

– Atunci, el e nebun!

– Dimpotrivă. Sobek nu se așteaptă la o asemenea lovitură. O să fie umilit, poate chiar izgonit din slujbă și orașul întreg în nesiguranță.

– Străjile o să se apere!

– Dacă ne mișcăm iute, n-o să aibă vreme. Și încă un sfat: fără supraviețuitori.

– E prea primejdios.

– Am descoperit deja locul cel mai nimerit. Un post de strajă din cartierul mărginaș de la miazănoapte. Numără doar zece oameni, printre care doi scribi amărîți și patru bătrîni. În zori, o să fie atît de osteniți, încît n-o să le stea gîndul decît la mîncarea de dimineață.

– Dacă o iei așa...

– După asemenea ispravă, chiar și gărzilor o să le fie frică.

32.

Iker supraveghea așezarea patului regal în corabia faraonului ce avea să călăuzească spre Nubia flota de război. Meșterul tîmplar se întrecuse pe sine. Fără podoabe de prisos, dar trainic, patul urma să-i ofere uriașului Sesostris odihnă deplină. De ramă erau prinse în chingi sculuri încrucișate de cînepă, iar cele patru picioare în forma unor labe de leu asigurau stabilitatea și atrăgeau asupra monarhului protecția fiarei, însărcinate să-i păzească somnul alături de zeul Bes, înarmat cu un cuțit în stare să sfîșie visele rele.

Fiul regal rîndui veșmintele părintelui său în cufere de sicomor și se încredință că nici un obiect nedorit nu fusese strecurat printre ele. Apoi verifică și sandalele cu trei rînduri de tălpi din piele și cusături întărite.

Rînd pe rînd, trupele lui Nesmontu urcară pe punțile vaselor. Pășind în urma purtătorilor de flamuri, soldații respectau cu desăvîrșire ordinea, sub privirile tăioase ale bătrînului general. Scribii administrației, alături de Gergu, își dădeau toată osteneala să nu lipsească nimic de la bordul corăbiilor cu provizii. Tot ei se îngrijeau și de încărcarea arcurilor, săgeților, scuturilor, sulițelor, securilor, pumnalelor și a săbiilor scurte.

– Armata noastră nu înseamnă doar forță, îi mărturisi Nesmontu lui Iker. Ea este și o întruchipare a ordinii lumii pe care a modelat-o faraonul, căci nu ajunge doar să strigi în gura mare cuvintele „dragoste, iubire, frăție“ ca să le faci respectate. Omul nu se naște bun. Aplecările lui firești sînt pizma, sălbăticia

și dorința de a-i asupri pe alții. Dar oare Zămislitorul nu duce necontenit o luptă împotriva întunericului? Iar stăpînul Celor Două Regate îi urmează pilda.

Cărîndu-și sacul de piele ce atîrna greu, doctorul Gua intră în vorbă cu Fiul regal.

– Unde se află corabia hărăzită îngrijirii bolnavilor?

– În spate.

– Voi avea destule leacuri, bandaje și tot restul?

– Haideți mai bine să vă încredințați singur, îl sfătui Iker.

De statură mijlocie, cu părul argintiu și fața gravă, un bărbat care înșira săculeții cu ierburi tămăduitoare îi întîmpină.

– Eu sînt Gua, mai-marele doctorilor. Tu?

– Farmacistul[1] Renseneb.

– Unde ai învățat?

– În Casa Vieții din templul lui Khnum din Elephantina și știu să prepar unguente, hapuri, fierturi, poțiuni și licori de toate soiurile.

– Și avem tot ce ne trebuie?

– Am prevăzut o călătorie îndelungată și mulți răniți.

– Să verificăm împreună.

Iker îi părăsi pe cei doi și se îndreptă spre chei.

Ajutată de preotesele lui Satis și Anukis, Isis umplea vase cu apa noului an.

– Apa aceasta e plină de „Ka“, îl lămuri tînăra preoteasă pe Iker, și întinerește trupurile, alungînd oboseala și bolile ușoare. Pe dinăuntru, pereții vaselor sînt dintr-o argilă care nu lasă apa să treacă prin ea, păstrîndu-i astfel însușirile neprețuite. Cîte o migdală dulce la fiecare litru de apă o s-o ferească de stricăciuni. Iar pentru dopuri e nevoie de multă pricepere. Căci se fac din muguri de curmal și ierburi proaspete. Iar pentru urcioarele mari întrebuințăm un con de humă, așezat pe un disc împletit de mărimea gîtului urcioarelor. Astfel, vasele sînt astupate bine, iar lichidul din ele poate respira.

---

[1] Cuvîntul „farmacist“ provine din expresia egipteană *pekheret net heka*, „preparat, leac al magului“. (n.a.)

Vasele erau numerotate și purtau înscrise pe ele data la care fuseseră umplute. Chiar și în adîncul cuptorului nubian, soldații nu vor duce lipsă de apă.

– Isis... Ne despărțim încă o dată, poate pentru totdeauna.

– Îndatoririle pe care le avem trec înaintea simțămintelor noastre.

– Ai zis „simțămintele noastre“. Asta înseamnă și ale tale?

Tînăra femeie își aținti privirea în zare.

– În timp ce tu îți vei primejdui viața, eu am să mă îngrijesc de Arborele vieții, la Abydos, și am să-mi îndeplinesc sarcinile de preoteasă cît mai bine. Împrejurările vitrege pe care le trăim acum nu ne îngăduie plăcerea de a visa. Și am să-ți fac o destăinuire de mare însemnătate.

Inima tînărului începu să bată cu putere.

– Înfruntarea aceasta nu va fi una obișnuită. Te pregătești să duci o bătălie pe de-a-ntregul diferită de toate celelalte, căci nu e vorba de alungarea năvălitorilor sau de cucerirea unor pămînturi, ci de salvarea misterelor lui Osiris. Dușmanul își trage forța din întuneric și poate să ia numeroase înfățișări pentru a înstăpîni domnia lui *isefet*. În mîinile sale, nubienii nu sînt decît niște biete unelte neștiutoare. Deși crezi că te vei afla departe de mine, ai să fii, în fapt, aproape de Abydos. Nu contează distanța, ci doar înțelegerea lăuntrică pe care o împărtășim amîndoi cîtă vreme va dura lupta.

Și, dintr-odată, scribul își dădu seama cît de aproape se găsea Isis de el.

– Pot să... pot să te sărut pe obraz?

Și, cu toate că ea nu-i răspunse, Iker îndrăzni.

Parfumul tinerei femei îl învălui, iar dulceața pielii ei îl îmbătă. Niciodată nu avea să uite tăria acestei scurte senzații.

– Plecăm! răsună vocea puternică a generalului Nesmontu. Fiecare să treacă la locul lui!

În port se stîrni îndată mare fierbere. Ultimele lăzi cu arme și provizii fură îmbarcate cu iuțeală căci bătrînul general nu glumea cu disciplina.

– Să fii cu mare băgare de seamă, îl povățui Isis pe Iker.

– Dacă mă întorc, Isis, ai să mă iubești?

– Să vii înapoi teafăr și să-ți amintești în fiecare clipă că este în joc însăși supraviețuirea lui Osiris.

Privirea ei, blîndă și gravă totodată, nu trăda oare un sentiment pe care nu se încumeta încă să-l mărturisească?

Corabia faraonului ridica ancora și soldații nu-l așteptau decît pe Iker ca să desprindă scara de la mal. Tulburat, Fiul regal urcă pe punte tocmai cînd Sesostris se ivi la proră.

Pe fruntea monarhului se vedea cobra de aur împodobită cu lapislazuli și cu ochi de granat. Astfel, cumplitul șarpe deschidea drumul flotei, înlăturîndu-i din cale pe vrăjmași.

Mai mult, uriașul rege învîrtea deasupra capului o lance atît de lungă și de grea, că nimeni altcineva nu putea s-o mînuiască.

– În cel de-al optulea an al domniei mele, rosti el, am pornit pe noul canal numit „Frumoase sînt căile puterii luminii care se înalță în toată strălucirea ei“[1]. Prin el, Egiptul și Nubia sînt de-acum înainte legate, iar proviziile vor ajunge la noi cu ușurință. Totuși, sarcina noastră se prevede a fi peste măsură de anevoioasă. De data aceasta, vom ajunge chiar în inima răzmeriței.

Cu ochi leneși, nesimțitor la mișcările corabiei, Vînt-de-Miazănoapte îl privea pe Medes cum vomită.

– Veniți cu mine, îi zise pînă la urmă doctorul Gua, milos.

Verde la față, simțind cum i se taie picioarele, Secretarul Casei Regelui era copleșit de rușine. Ar fi înghițit orice ca să-și regăsească ținuta impunătoare.

Cît despre Iker, el descoperea priveliștile Nubiei. În plin anotimp cald, pe care o adiere dinspre miazănoapte, ce înlesnea navigația, îl făcea mai ușor de îndurat, soarele pîrjolea rarele bucăți de pămînt cultivate. În schimb, curmalele se copseseră și, la fiecare oprire, soldații le culegeau cu miile. În această perioadă a anului, natura le oferea o hrană ușoară și dătătoare de energie. Fructele palmierului cu ramurile în formă de baghetă căutătoare de apă nu erau bune de mîncat, dar zeului Thot și scribilor tăcuți le plăcea să mediteze la umbra lui. Arbori din

[1] Kha-Kaou-Ra, unul din numele lui Sesostris (n.a.)

aceștia se întîlneau și în sudul Egiptului, dar în Nubia creșteau mult mai mulți.

Fiul regal fu cuprins de o neliniște, care nu era pricinuită nici de arșiță, nici de călătorie. În acest ținut pustiu domnea o atmosferă ciudată, apăsătoare. Dincolo de răcoarea canalului, începea o altă lume, cu totul diferită de Cele Două Regate.

– Pari îngrijorat, observă Sehotep.

– Nu simți o magie vătămătoare?

– Ah... și tu ți-ai dat seama?

– După părerea mea, e ceva necurat la mijloc. Forțe distrugătoare dau tîrcoale prin preajmă.

– Prevestitorul... Să fie, oare, puterile lui atît de întinse?

– Mai bine să ne pregătim pentru ce e mai rău.

– Regele îți împărtășește prudența. Pe meleagurile acestea a fost ucis generalul Sepi. Ne îndreptăm spre forturile Ikkur și Kuban ale căror garnizoane supraveghează mai multe drumuri și mai ales Ouadi Allaki care duce la o mină de aur părăsită. De mai bine de două luni, garnizoanele n-au mai trimis nici un raport la Elephantina. Poate mesagerii lor s-au rătăcit sau poate soldații au fost uciși. Și totuși, Ikkur și Kuban se află la miazănoapte de fortăreața noastră principală din Nubia, Buhen, care, după cîte se pare, e neatinsă. Dar în curînd vom cunoaște pricina acestei tăceri.

Sîngerosul începu să latre cu furie, vestind o primejdie.

– Hipopotami! strigă omul de veghe.

Fioroasele animale urau să le fie tulburat somnul și nu se dădeau în lături să atace bărcile și corăbiile, pe care adesea le răsturnau. Caninii lor lungi puteau străpunge și scîndurile cele mai groase.

Arcașii tocmai se pregăteau să slobozească săgețile cînd muzica unui flaut, gingașă și domoală, se răspîndi în aer.

Așezat la proră, Sekari cînta cu multă măiestrie dintr-un instrument lung de doi coți, care, grație unor răsuflători aflate în partea de jos, scotea o adevărată bogăție de sunete, unele puternice, altele mai delicate.

Cîinele se potoli, iar hipopotamii se adunară laolaltă. Masculul dominant, un monstru de trei tone, deschise o gură amenințătoare.

– Să-i ucidem cu căngile! zise un soldat.

Dar Sekari continuă să cînte din flautul său.

Conducătorul turmei rămase pe loc, iar tovarășii săi îl imitară, scufundîndu-se cu toții. Deasupra apei nu li se mai zăreau decît ochii, nările și urechile. Pielea lor nu putea să îndure arșița soarelui.

Deodată, pe mal apăru o creatură neașteptată.

– Hipopotamul alb! urlă un corăbier. Sîntem scăpați!

Masculul, cu spatele acoperit de secreții asemănătoare sîngelui, era socotit drept roșu. Încarnare a lui Seth, el distrugea semănăturile. În schimb, femela, numită albă, primea puterea binefăcătoare a lui Tueris, „Cea Mare“, ocrotitoarea fertilității și a nașterilor. În fiecare an, faraonul, purtător al coroanei roșii și învingător al masculului primejdios, celebra sărbătoarea hipopotamului alb.

Masculul dominant al turmei fu primul care ieși din apă, urmat fără întîrziere de membrii clanului său. Ascultători, porniră cu toții după femelă, care se afundă în stuf.

Odată drumul eliberat, flota plecă mai departe.

Încrederea trupelor în faraon deveni de nezdruncinat. Și fiecare își aminti de izbînzile trecute ale lui Sesostris. Nu-i supusese el, unul cîte unul, pe guvernatorii de provincii, fără vărsare de sînge? Sub comanda unui asemenea rege, campania din Nubia avea să fie, neîndoielnic, biruitoare.

Sunete vesele încheiară melodia în onoarea lui Sesostris.

– Încă unul dintre harurile tale ascunse, glăsui Iker. Cîntecul ăsta domolește întotdeauna hipopotamii?

– La drept vorbind, atrage femelele. Apoi, cu puțin noroc, ele îi liniștesc pe masculi.

– Unde ai învățat meșteșugul ăsta?

– În meseria mea, ai de înfruntat felurite primejdii. Iar cu bătaia n-o scoți la capăt. Din nefericire, flautul acesta nu e un leac care tămăduiește orice, căci unii dușmani, mai puțin

simţitori decît hipopotamii, nu se lasă deloc înrobiţi de sunetele lui.

– Cercul de Aur din Abydos ţi-a dezvăluit tainele muzicii?

– În timpul domniei sale pămîntene, Osiris i-a învăţat pe oameni să învingă sălbăticia construind, desenînd, cioplind în piatră şi cîntînd. Ne apropiem de Abydos pe o cale primejdioasă şi nu vom purta un război obişnuit. Reînvierea lui Osiris depinde de el.

Vorbele lui Sekari erau aidoma celor rostite de Isis! Dintr-odată, Iker pricepu că lua parte la o expediţie mai presus de rînduielile firii. Zornăitul armelor ascundea o altă luptă, hotărîtoare pentru viitorul acestei omeniri căreia Osiris îi oferise o anumită armonie, în prezent ameninţată.

– Purtarea soldaţilor nubieni mă pune pe gînduri, mărturisi Sekari.

– Ţi-e frică de trădare?

– Nu, căci sînt plătiţi cum se cuvine şi n-au nici o dorinţă să se întoarcă la triburile lor care îi consideră trădători. Dar au devenit posaci şi neliniştiţi, ei, care de obicei erau veseli şi prietenoşi.

– Un om de-al Prevestitorului să se fi strecurat printre ei, încercînd să semene tulburarea?

– Aş fi dat de el.

– L-ai înştiinţat pe generalul Nesmontu?

– Bineînţeles. E la fel de nedumerit ca şi mine. Îi cunoaşte de multă vreme şi are încredere în ei.

– Mijloacele obişnuite nu ne vor fi de nici un folos. Şi, dacă într-adevăr e vorba de o trădare, n-o să semene cu nimic cunoscut.

– Se poate.

– Mă duc să-i cer Luminăţiei Sale să ia îndată măsuri de prevedere.

În timp ce Iker îi înfăţişa lui Sesostris planul său, flota ajunse în apropiere de Ikkur şi Kuban.

Forturile păreau neatinse. Totuşi, nici un soldat nu se arătă printre crenelurile turnurilor pe pază.

– Miroase cît de colo a capcană, îşi dădu cu părerea Sekari.

33.

În vremuri de pace, micile forturi Ikkur și Kuban găzduiau caravanele și pe cei trimiși în căutarea aurului. Nu de mult, aici se strîngea metalul prețios sortit templelor Egiptului. Planul construcțiilor era simplu: un dreptunghi din ziduri de cărămidă și bastioane continuate cu o galerie care ducea pînă la fluviu. Soldații puteau astfel să ia apă la adăpost de săgețile unor atacatori iviți pe neașteptate.

Deasupra forturilor zburau în cercuri largi vulturi și corbi.

– Am să trimit cîțiva cercetași, hotărî Nesmontu.

Zece oameni coborîră pe malul apusean, alți douăzeci pe cel răsăritean și cu toții se împrăștiară alergînd spre cele două forturi.

Aflat pe corabia arcașilor nubieni, Sekari nu contenea să-i iscodească din priviri.

Pe neașteptate, unii prinseră a zbiera, alții sfîșiară pînzele corabiei și mai mulți trăgători, dintre cei mai iscusiți, își frînseră arcurile.

Un ofițer încercă să readucă ordinea.

– Ajunge! Potoliți-vă îndată!

Dar pe cînd trecea printre ei, cu gînd să-i pedepsească pe vinovați, un negru voinic îi împlîntă un cuțit între umeri.

Pe loc izbucniră strigăte sălbatice.

Neputînd să înăbușe de unul singur această răzmeriță, Sekari se aruncă în apă și înotă pînă la corabia faraonului, unde, ajutîndu-se de o frînghie, se cățără pe punte.

– Soldații nubieni și-au ieșit din minți, îl înștiință el pe Iker care se grăbise să-l întîmpine. Trebuie să facem, neîntîrziat, ceva.

– Să înfruntăm una dintre trupele noastre cele mai bune... Ce năpastă! se plînse Nesmontu.

– Dacă nu-i oprim acum, o să pricinuiască pagube cu neputință de îndreptat.

Corabia răzvrătiților se năpusti înspre vasul faraonului.

– Ridicați-vă împotriva regelui! îi întărîta ucigașul ofițerului. Un duh sîngeros ne dă putere, iar izbînda ne întinde brațele!

Sesostris înșiră pe un mic altar statuetele de argilă pe care le modelase Iker. Ele îi reprezentau pe învinși, fără picioare și cu mîinile legate la spate. În capul celei dintîi era înfiptă o pană de struț, simbolul lui Maat. Cuvintele unor vrăji erau scrijelite pe piepturile statuetelor, iar faraonul le citi cu o voce atît de răsunătoare și de gravă, încît atacatorii tresăriră.

– Sînteți lacrimile ochiului divin, mulțimea ce trebuie domolită ca să nu devină vătămătoare. Fie ca vrăjmașul să piară!

Și, cu bastonul său alb, faraonul lovi toate statuetele pe care le aruncă apoi în focul unei cădelnițe.

Totuși, corabia răzvrătiților își continuă înaintarea.

Nubienii dansau și răcneau întărîtați.

Arcașii de pe corabia faraonului își pregătiră săgețile.

– Așteptați ordinul meu și țintiți cu multă grijă! porunci Nesmontu. Voinicii ăștia n-au pereche în luptele corp la corp. Așa că trebuie să ocolim o astfel de înfruntare. Ținînd seama de nebunia care i-a cuprins, o să facă prăpăd!

Ținîndu-se mîndru la proră, căpetenia nubienilor azvîrlea spre egipteni felurite vorbe de ocară și tot soiul de sudălmi.

Dar, spre groaza tuturor, țeasta i se despică, pe neașteptate, asemenea unui fruct prea copt.

Dansurile conteniră. Cei mai mulți dintre nubieni se prăbușiră, celorlalți li se împleticiră pașii, asemenea unor păpuși, și căzură în apă.

– Să punem stăpînire pe corabia lor! ordonă Nesmontu.

Ceva mai liniștiți, cîțiva soldați se cățărară pe punte, fără să întîmpine vreo piedică. Nici un nubian nu scăpase cu viață.

– Au fost atinși cu toții de o vrajă rea, grăi Sehotep.

– Dar celelalte trupe nu vor cunoaște și ele aceeași soartă? întrebă Iker.

– Nu, răspunse regele. Vrăjitorii nubieni, care sînt vinovați pentru toate cele întîmplate, au avut înrîurire doar asupra sufletelor acestor nefericiți, frații lor de sînge. Țelul lor era să ne slăbească armata.

Cercetașii se întoarseră.

– Ikkur și Kuban sînt pustii, zise un ofițer. Peste tot se văd urme de sînge uscat. Garnizoanele au fost, pesemne, măcelărite, dar n-am găsit nici un leș.

– Atacatorii au lăsat vreo urmă?

– Doar bucata aceasta de lînă, Luminăția Voastră. Cred că e ruptă dintr-o mantie foarte groasă. Dar nubienii nu poartă soiul ăsta de veșminte.

Sesostris pipăi țesătura. Semăna cu cea pe care o descoperise pe ostrovul Biggeh, pîngărit de un demon care batjocorise ritualurile și încercase să împiedice revărsarea apelor.

– Prevestitorul... El a săvîrșit această mîrșăvie și acum ne așteaptă în inima Nubiei.

Cei din jur tresăriră. Oare ce alte nenorociri pîndeau această expediție?

– Un fugar acolo jos! strigă una dintre santinele.

Un trăgător își încordase deja arcul.

– Prindeți-l viu! ordonă Nesmontu.

Mai mulți soldați se repeziră pe urmele lui, împreună cu Iker. Dar, întrucît alergaseră prea repede, curînd li se tăie răsuflarea. Căldura le ardea plămînii și le înmuia picioarele.

Deși părea că se află la mare depărtare, Fiul regal nu se dădu bătut. Pașii săi erau mărunți și egali. Învățat să străbată distanțe mari, își cruță forțele, fără să-și încetinească ritmul.

Puțin cîte puțin se apropie de fugar.

Dintr-odată, acesta se prăbuși, neizbutind să se mai ridice.

Cînd Iker ajunse lîngă el, văzu o viperă cu corn, cu capul lat, gîtul îngust și coada groasă.

Mușcat de picior, nenorocitul nu mai avea mult de trăit. Era un nubian tînăr, cu privirile rătăcite.

– Zeii m-au pedepsit! Nu trebuia să jefuiesc trupurile neînsuflețite din forturile Ikkur și Kuban... Nu știam că ea are să vină înapoi ca să le mănînce!

– Despre ce vorbești?

– Despre leoaica ucigașă! A nimicit garnizoanele, săgețile nu o ating, pumnalele nu o rănesc...

Muribundul se strădui să-și continue povestirea despre monstruoasa jivină, dar respirația i se curmă și inima își opri bătăile.

– Băiatul spunea adevărul, încheie Iker după ce repetă întocmai vorbele nubianului.

– E mult mai grav decît îmi închipuiam, recunoscu Sesostris. Triburile nubiene s-au răsculat sub conducerea Prevestitorului. Ne-a pregătit un șir de capcane ca să se descotorosească de noi, apoi să năvălească în Egipt. Cine altcineva ar fi putut să trezească leoaica, pe care nici o armată n-ar izbuti s-o doboare? Cea Cumplită rătăcește acum prin marele ținut de la miazăzi. Așa că sîntem învinși dinainte.

– Și nu există nici un mijloc pentru a o domoli?

– Doar regina turcoazelor poate s-o liniștească și să-i preschimbe furia în blîndețe.

– Piatra aceasta există, își aminti Iker. Eu am scos-o la lumină din minele de la Serabit el-Khadim.

– Spre nenorocirea noastră, ea se găsește acum în mîinile Prevestitorului, zise regele.

– Și așa, capcana se închide! observă generalul Nesmontu. Vrea să ne ademenească pînă la Buhen, poate chiar dincolo de el, spre locul de întîlnire a triburilor nubiene. Și, cu ajutorul acestei leoaice de nebiruit, o să ne zdrobească. Și nici o stavilă nu-i stă în drum demonului ăstuia.

– N-ar fi mai bine să facem cale întoarsă, propuse Sekari, și să întărim Elephantina?

– Am cunoscut împrejurări de felul acesta cînd numărul vrăjmașilor ar fi trebuit să mă convingă să-mi recunosc înfrîngerea. Dacă m-aș fi lăsat pradă deznădejdii și fricii, ce s-ar fi ales de Egipt? V-ați încredințat cu toții că dușmanii noștri nu sînt doar niște oameni dornici să cucerească noi pămînturi. Ei vor să-l nimicească pe Osiris însuși, împiedicînd celebrarea misterelor. Și doar învățătura lui Osiris îngăduie faptelor noastre să fie potrivite cu adevărul și dreptatea.

– Am să trimit neîntîrziat o trupă să adune cît mai mult jasp roșu și cornalină, grăi răspicat bătrînul general. Fiecare soldat va trebui să poarte asupra lui cîteva asemenea bucăți ca s-o țină pe leoaică la depărtare. Fiarei ăsteia îi e groază de sîngele ochiului lui Horus închegat în jasp și de flacăra ascunsă în inima cornalinei. Însă nu e destul s-o doborîm, iar oamenii care nu sînt protejați îndeajuns vor fi sfîșiați. Dar măcar putem să ne continuăm drumul.

– Văd că o cunoașteți bine pe dihania asta!

– La anii mei, fiule, am trecut prin multe! Sînt mulțumit că am prilejul s-o înfrunt pentru a doua oară și trag nădejde s-o fac să-și înghită coada!

– Un lucru mă nedumerește, intră în vorbă Sekari. De ce au pustiit forturile de la Ikkur și Kuban, prevenindu-ne astfel de primejdiile care ne pîndesc? N-ar fi trebuit să se arate mai vicleni lăsîndu-ne să înaintăm, ca să ne ia apoi pe nepregătite?

– Prevestitorul știe ce avem de gînd să facem, îl lămuri Iker, adică să mergem mai departe. Așa că dorește să părăsim cît mai iute acest loc.

– Oare ce taină ascunde?

– Drumul Allaki duce spre o mină de aur, răspunse regele. Iar Prevestitorul l-a ucis pe generalul Sepi chiar pe drumul acesta.

– Mina e secătuită și oricum pînă la ea nu se poate ajunge, după cum spun rapoartele celor care se pricep la așa ceva, zise Nesmontu.

– Dar nu greșesc și ei adesea? se împotrivi Sekari.

– Mă ofer de bunăvoie să cercetez acest ținut, îi înștiință Iker. Învățătorul meu, generalul Sepi, descoperise, cu siguranță, ceva de mare preț pentru noi.

– Ținta ultimă a expediției noastre rămîne găsirea aurului zeilor, le reaminti faraonul. În el sălășluiește focul reînvierii și se află închisă lumina care poartă misterele lui Osiris. Du-te, fiule, și mergi pînă la capătul acestui drum!

– Am să-l însoțesc, se hotărî Sekari.

Cei doi tineri coborîră de pe corabie.

– Pari nemulțumit, Nesmontu, observă regele.

– Iker nu aparține Cercului de Aur din Abydos, dar cunoaște multe dintre tainele sale. N-ar trebui să-l primim printre noi?

– Mai are o cale lungă de străbătut și nu știu dacă va răzbi.

– Vă simțiți mai bine? îl întrebă Gergu pe Medes.

Secretarului Casei Regelui îi revenise puțină culoare în obraji și începuse chiar să mănînce.

– De cînd a tras la mal corabia asta blestemată, parcă mi-am recăpătat vlaga!

– Prevestitorul a distrus garnizoanele de la Ikkur și Kuban, șopti Gergu. Soldații nubieni s-au răzvrătit și au fost uciși cu toții. Descurajat, faraonul și-a strîns la sfat apropiații. După mintea mea, plănuiește să bată în retragere! Ce umilință! Neîncrederea va pune stăpînire pe armată, iar regatul va deveni tot mai slab.

– Încearcă să afli mai multe.

Părăsindu-l pe Medes, Gergu îl zări pe Iker stînd de vorbă cu multă însuflețire cu doctorul Gua.

– Ești bolnav?

– Îi cer doctorului cîteva povețe înaintea unei plimbări prin deșert.

– O plimbare... Oare e cuvîntul cel mai nimerit? Eu urăsc sălbăticia asta! Nu mișună pe acolo tot soiul de jivine și gîngănii otrăvitoare?

– Întocmai, încuviinţă doctorul Gua. De aceea, îi voi da Fiului regal un leac puternic împotriva muşcăturilor şi a înţepăturilor.

Sare de mare, căprişor, seu de capră sălbatică, ulei de moringa şi răşină de terebint alcătuiau o pomadă cu care călătorii erau nevoiţi să se ungă de cîteva ori pe zi.

– Încotro porneşti? întrebă Gergu.

– Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun. Misiune tainică.

– Şi... primejdioasă?

– Nu sîntem, oare, în război?

– Fii cu mare băgare de seamă, Iker! Nici un drum nu e sigur.

– Am trăit eu altele şi mai rele.

Gergu observă vreo zece căutători de zăcăminte care îşi rînduiau uneltele şi îşi pregăteau proviziile de hrană şi apă. Carevasăzică, urma să aibă loc o adevărată expediţie. Dar nu putu să le pună nici o întrebare de teamă să nu stîrnească bănuieli.

Gergu îl găsi pe Medes întocmind mesaje.

– Un scrib de legătură mi-a adus o groază de înscrisuri pe care trebuie să le pun cap la cap. Regele a hotărît lărgirea forturilor Ikkur şi Kuban şi dublarea garnizoanelor. Nici vorbă de retragere.

– Dar flota o să rămînă înţepenită aici pînă cînd Iker se va înapoia dintr-o misiune ciudată, îi dezvălui Gergu. Nu ştiu care e ţinta, dar se pare că trebuie atinsă cu tot dinadinsul.

34.

– Harta e neclară, observă Sekari. Ne îndepărtează de presupusul loc al vechii mine. S-o apucăm spre răsărit.

După ce cugetă puțin, Vînt-de-Miazănoapte își dădu încuviințarea. În fruntea unui șir de douăzeci de măgari ce cărau apa și merindele, își lua în serios sarcinile de comandant. Cît despre aghiotantul său, Sîngerosul, acesta stătea, necontenit, cu ochii în patru.

Opririle fură numeroase. Din pricina căldurii copleșitoare, oamenii și animalele beau apă des, dar cîte puțină. Lipsa vîntului din deșert le înlesnea mersul.

– Înainte să plecăm, îi mărturisi Iker lui Sekari, regele mi-a vorbit despre o descoperire de-a lui Isis: un oraș de aur, pomenit într-o scriere de demult. Dar vai! Nu se spune și unde se găsește.

– După cercetările mele, în ținutul acesta nu-i decît o mină, de unde, din vreme în vreme, se scotea aur. Apoi a fost dată uitării cînd i s-au isprăvit bogățiile.

– Și dacă acestea sînt niște vorbe mincinoase răspîndite de Prevestitor?

– Dacă ai dreptate înseamnă că vrea să ne îndepărteze de locurile acestea înmulțind cărările false.

– Aici l-a ucis pe generalul Sepi. Din ce altă pricină, dacă nu pentru că se apropia de comoară?

Un morman de pietre negre le tăie calea. Erau acoperite cu desene grosolane ce-i înfățișau pe demonii deșertului, cu aripi, coarne și gheare.

– Să ne întoarcem, îi sfătui cel mai vîrstnic dintre căutătorii de zăcăminte.

– Ne apropiem de ţintă, se împotrivi Iker. Chiar şi dacă ne luăm după hartă, mina se află la cel mult o zi de mers.

– De peste trei ani, nimeni n-a trecut acest hotar. Cine se încumetă dispare pentru totdeauna.

– Am o misiune de îndeplinit.

– Nu te bizui pe noi!

– În vremuri de război, nesupunerea se pedepseşte aspru, îi aminti Sekari.

– Fiţi oameni cu judecată! Noi sîntem şase, iar voi numai doi.

– Aha! Ne şi ameninţi pe deasupra!

– Să nu sfidăm moartea! Haideţi să ne întoarcem la Kuban!

– Tu şi complicii tăi plecaţi de aici. După ce veţi fi arestaţi, o să am plăcerea să-i comand pe arcaşii care o să împlinească osînda ce vi se cuvine pentru laşitate şi fugă.

– Cu monştrii deşertului nu e de joacă. Tu şi Fiul regal săvîrşiţi o greşeală care o să vă ducă la pierzanie.

Ascultînd ordinele lui Vînt-de-Miazănoapte, măgarii refuzară să-i urmeze pe dezertori. Mîrîitul fioros al dulăului îi descurajă să mai stăruie, aşa că se îndepărtară, fără să arunce nici măcar o singură privire îndărăt.

– Bine c-am scăpat de ei! Fricoşii şi nevolnicii fac să dea greş chiar şi cele mai pregătite expediţii.

– Şi a noastră e, cu adevărat, aşa? se nelinişti Iker.

– N-ai fost povăţuit, în mai multe rînduri, să te înzestrezi cu uneltele de trebuinţă?

Fiul regal îşi aminti de cuvintele primarului din Kahun şi de cele ale lui Heremsaf, intendentul templului lui Anubis, ucis de un credincios de-al Prevestitorului.

– Monştrii desenaţi pe pietrele acestea blestemate ne pîndesc de cealaltă parte, grăi Sekari. Prevestitorul a aruncat vrăji asupra întregului ţinut. Sau batem în retragere, sau ghearele şi clonţul lighioanelor de pe-aici o să ne sfîşie. Generalul Sepi n-a dat

înapoi pentru că știa formulele cu ajutorul cărora le putea stăpîni.

– Și totuși, a murit!

– Pentru că și Prevestitorul cunoaște aceleași formule. Schimbînd obiceiurile monștrilor, a făcut ca vorbele lui Sepi să devină neputincioase.

– Adică sîntem învinși dinainte?

– Mă întorc iar la uneltele despre care am pomenit!

Dintr-un sac de piele pe care îl purta în spinare Vînt-de-Miazănoapte, Sekari scoase două plase de pescuit, cu ochiuri dese și trainice.

– Să fie oare aceste plase cele care trebuie întinse între cer și pămînt pentru a prinde sufletele rătăcitoare ale călătorilor răi? întrebă scribul.

– Ai să înveți să te folosești de ele.

– Provin din Abydos, nu-i așa?

– Isprăvește cu vorbăria și antrenează-te!

La început stîngaci, Iker deprinse repede mișcările de aruncare ale plasei. Și socotea să întrebuințeze și cele două arme ale sale, cuțitul duhului păzitor și bastonul de aruncat.

– Consider că vor fi trei fiare, arătă Sekari. Primele două vor ataca din față, cea de-a treia, din spate.

– Și de aceasta din urmă cine se va îngriji?

– Sîngerosul, căci el nu cunoaște frica.

– Și dacă o să fie mai multe?

– O să murim.

– Atunci, vorbește-mi despre Cercul de Aur din Abydos.

– Să vorbim n-are nici un rost. Privește-i puterea!

Cei doi prieteni ocoliră pietrele. Iker nu-l văzuse niciodată pe Sîngerosul atît de furios. În afară de Vînt-de-Miazănoapte, ceilalți măgari tremurau.

Îndată fură atacați de cinci monștri înaripați și cu capete de leu. Dintr-o mișcare, Iker și Sekari desfășurară plasa. Prinse sub ea, două dintre dihănii se sfîșiară între ele, zbătîndu-se, în timp ce Sîngerosul își înfipse colții în gîtul celei de-a treia.

Sekari sări în lături chiar în clipa în care niște gheare îi atinseră fața. Trîntindu-se în nisip, Iker își împlîntă cuțitul în burta fiarei, apoi se rostogoli ca să se ferească de botul larg căscat al celui de-al cincilea monstru, înnebunit de furie. Ridicîndu-se în picioare, Fiul regal își azvîrli spre el bastonul.

Arma se înălță spre soare și Iker crezu că a greșit ținta. Dar bastonul căzu cu iuțeala fulgerului și zdrobi țeasta lighioanei.

Un vînt ușor se porni stîrnind un nor de nisip.

Cînd norul se risipi nu mai rămăsese nici urmă de atacatori. Dispăruseră și plasele de pescuit, și cuțitul duhului păzitor, și bastonul de aruncat.

– Oare măcar au existat cu adevărat? se întrebă, uluit, Iker.

– Privește botul cîinelui, îl sfătui Sekari. E plin de sînge.

Sîngerosul dădea din coadă cu vioiciune și, înțelegînd că-și făcuse bine treaba, se bucură de mîngîierile îndelungate ale stăpînului său.

– Armele mele nu se văd nicăieri!

– Veneau din altă lume și s-au întors acolo. Le-ai primit ca să duci această luptă și să treci de această încercare. Fără curajul și iuțeala ta, am fi fost învinși. Să mergem mai departe pe drumul generalului Sepi. Cred că acum e mulțumit de noi.

Mina părăsită se afla foarte aproape și era în bună stare. Sekari se afundă într-o galerie și găsi un filon, iar Iker descoperi un mic sanctuar. Pe altar se vedea un ou de struț. Scribul încercă să-l ridice, dar se opinti fără spor, căci oul atîrna tare greu. Cu mare chin, el și Sekari îl scoaseră afară din capelă.

– Să-l spargem, hotărî Sekari. Potrivit obiceiurilor, cuprinde o grămadă de minunății.

În clipa în care Iker apucă o piatră pe jumătate îngropată în nisip, un scorpion îl înțepă în mînă și fugi.

Sekari cunoștea ce avea să urmeze: greață, sudoare, fierbințeală, blocarea respirației pînă cînd inima înceta să mai bată. Avînd în vedere mărimea scorpionului, Iker era în primejdie să moară în mai puțin de o zi.

Sekari unse mîna vătămată cu pomada doctorului Gua și rosti formulele de alungare a răului.

– Scuipă-ți veninul, zeii îl aruncă departe. Dacă el arde, ochiul lui Seth va orbi. Tîrăște-te, dispari, piei!

– Am vreo șansă de scăpare?

– Dacă te înăbuși, o să-ți fac o mică tăietură la gît.

Vînt-de-Miazănoapte și Sîngerosul se apropiară de tînărul scrib și îi linseră obrajii, scăldați în sudori.

– N-a fost un scorpion obișnuit, păru să priceapă Sekari, ci cel de-al șaselea monstru, care păzea comoara.

Iker începea deja să răsufle tot mai anevoie.

– Să-i spui... lui Isis...

Coborînd din înaltul cerului, un vultur pleșuv cu pene albe și cioc portocaliu cu vîrful negru se așeză lîngă Fiul regal. Ținînd strîns în cioc o bucată de silex, pasărea lovi oul care se sparse în mii de fărîme, dînd la iveală bucăți de aur. Apoi vulturul uriaș își desfăcu aripile și-și luă zborul.

– E încarnarea lui Mut al cărui nume înseamnă totodată „moarte“ și „mamă“. O să scapi, Iker!

Sekari lipi de rana prietenului său o bucată de aur.

După puțin timp, respirația scribului redeveni firească și sudoarea se zvîntă.

– E chiar aurul tămăduitor.

Sub ocrotirea a o sută de soldați, o echipă de mineri se apucară de treabă și zgomotul uneltelor umplu iar vechea mină. După ce avea să fie scos la lumină, spălat și cîntărit, aurul urma să fie trimis la Abydos, sub pază severă.

Primiți ca niște viteji între viteji, Iker și Sekari își închipuiau că descoperirea lor era hotărîtoare. Dar vorbele faraonului îi readuseră cu picioarele pe pămînt.

– Biruința voastră e vrednică de laudă. Totuși, războiul continuă. Aurul acesta nu ne ajunge. Restul se ascunde în inima Nubiei, în acel oraș pierdut căruia Isis i-a dat de urmă. Și eu aș fi preferat să mă întorc în Egipt, dar încă plutește deasupra noastră o mare amenințare. Să nu-l lăsăm pe Prevestitor să adune

triburile împotriva noastră. Și, dacă nu o vom domoli pe leoaică, nici o inundație nu va aduce belșug. În locul apei dătătoare de rod va curge sînge.

Și flota își continuă înaintarea spre sud.

Cînd ajunse în dreptul micului fort Miam, soldații se așteptau la o primire călduroasă din partea garnizoanei.

Dar fortul era învăluit într-o tăcere apăsătoare și nici o strajă nu se ivi printre creneluri.

– Mă duc să văd ce se petrece aici, zise Sekari și coborî pe mal însoțit de cîțiva arcași.

Dar nu peste mult timp se înapoie.

– Nu există nici un supraviețuitor, Luminăția Voastră. Peste tot sînt pete de sînge și resturi de oase. Cred că, și aici, leoaica s-a dezlănțuit.

– De ce nu ne atacă de-a dreptul pe noi? se miră Sehotep. Vrea să ne ademenească spre miazăzi! Oare nu-i primejdios să-i îngăduim să-și facă jocul?

– Deocamdată, vom merge mai departe, îi vesti regele. O să ne oprim la Buhen.

Buhen, fortul situat cel mai adînc în Nubia, lîngă cea de-a doua cataractă, stavilă ce-i împiedica pe nubieni să pătrundă în Egipt. Buhen, care nu mai trimisese nici o veste de multă vreme.

Temător, echipajul corabiei faraonului se apropie de fortul ce adăpostea centrul administrativ al acestui ținut îndepărtat.

În ciuda stricăciunilor ce se zăreau fără nici o greutate, zidurile înalte se țineau încă bine.

În vîrful turnului principal, un soldat își agita brațele.

– Poate să fie o capcană, își dădu cu părerea Sekari.

– Să ne apropiem în forță, propuse Nesmontu. Dacă poarta cea mare nu se deschide, o s-o spargem.

Dar poarta se deschise.

Vreo treizeci de soldați, la capătul puterilor, se aruncară în brațele nou-veniților și povestiră despre nubieni și atacurile lor ucigașe, și despre o leoaică sîngeroasă. Buhen fusese la un pas să cadă.

– Doctorul Gua să-i îngrijească pe vitejii aceştia! porunci generalul. Iar noi să rînduim apărarea.

Cu iuţeală şi într-o ordine desăvîrşită, armata se desfăşură.

Sesostris privea pîntecele de piatră al celei de-a doua cataracte. Giganticul său plan părea cu neputinţă de înfăptuit. Şi totuşi, trebuia să fie dus la bun sfîrşit.

35.

Toți egiptenii prezenți la Buhen ascultară cu atenție cuvîntarea faraonului. Cu voce gravă, Luminăția Sa îi înștiință despre hotărîrile uluitoare pe care le luase.

– Cel care ne vrea pieirea nu e un vrăjmaș oarecare, așa că lupta împotriva lui nu va fi una obișnuită. Aflat în fruntea răzvrătiților, un demon a stîrnit forțe nimicitoare și caută să înstăpînească domnia lui *isefet* răspîndind sălbăticia, nedreptatea și credința oarbă. Ca să-i ținem piept, o să înălțăm o stavilă magică de netrecut, alcătuită din nenumărate fortărețe, începînd de la Elephantina și pînă la miazăzi de cea de-a doua cataractă. Cele vechi vor fi întărite și vom construi și altele noi. La drept vorbind, ele vor forma o singură pavăză, atît de puternică, încît îi va descuraja pe năvălitori. Lucrările vor începe chiar de azi. În curînd, sute de meșteri vor sosi aici din Egipt, iar eu voi rămîne în Nubia împreună cu armata ca să ocrotesc șantierele și să răspund oricărei încercări de atac. Toți veți fi înzestrați cu amulete și va trebui să nu vă despărțiți niciodată de ele, căci altminteri ați putea cădea pradă leoaicei. Și acum să purcedem la treabă.

Planul monarhului stîrni înflăcărarea tuturor. Oamenii aveau să sape șanțuri și să plămădească mii de cărămizi pentru ridicarea zidurilor înalte și late, cu o dantelărie de creneluri. Treceri acoperite și intrări duble urmau să asigure o pază severă.

Între două fortărețe nu erau mai mult de șaptezeci de kilometri, ceea ce îngăduia veștilor să se răspîndească iute, cu

ajutorul feluritelor semnale, al fumului și al porumbeilor călători. La adăpostul teraselor de pe coama zidurilor, arcașii puteau să țintească orice atacator și să observe corăbiile care ar fi încercat să treacă fără a se supune controlului.

Buhen a fost primul rod al unei rapide și uimitoare transformări conduse cu o mînă iscusită de către Sehotep, ajutat de Fiul regal Iker. Întinzîndu-se pe o suprafață de 27 000 de metri pătrați, acest oraș întărit, parțial tăiat în stîncă, era împărțit în șase cartiere separate de străzi intersectate în unghi drept.

În fiecare dimineață, regele celebra ritualul în templul dedicat lui Horus, din apropierea locuinței sale, la adăpostul zidurilor înalte de unsprezece metri și largi de opt. Din cinci în cinci metri, se găseau turnuri pătrate sau bastioane rotunde. Două porți se deschideau spre cheiurile unde ancorau vasele de război și corăbiile încărcate cu provizii și toate cele trebuincioase pentru continuarea construcțiilor. Munca celor care descărcau mărfurile și navigația pe Nil nu încetau niciodată.

Mulțumit de încăpătoarea sa odaie de lucru, Medes trimitea scrisoare după scrisoare către celelalte fortărețe și către capitală și veghea, neobosit, ca mesajele să fie bine întocmite.

La rîndul său, Gergu se spetea din zori și pînă-n seară, verificînd sosirile corăbiilor cu grîne, umplerea hambarelor și împărțirea merindelor. Ținînd seama de împrejurările de acum, era peste putință să se dedea la înșelătorii și furtișaguri. Așa că, urmînd pilda lui Medes, era nevoit să se poarte ca un slujitor devotat faraonului.

– Ce tot fac acolo? se neliniști Gură-Pocită. Egiptenii nu trebuiau să se oprească la Buhen, ci să înainteze pînă la pîntecele de piatră!

– O să vină, grăi Prevestitorul.

– Au mărit și au întărit fortărețele, se plînse Shab Strîmbu'. Nu-i mai putem lovi dinspre fluviu, căci ne-ar doborî înainte să atingem zidurile.

– Și înspre deșert la fel, îi întări spusele Gură-Pocită. Iar în fața porții celei mari cu două canaturi, peste șanțul adînc au meșterit un pod pe care-l ridică și-l coboară după voie.

– Credincioșii mei prieteni, nu înțelegeți că se tem și se ascund în spatele unor paveze amăgitoare?

Dintr-odată, strigăte de bucurie răzbătură dinspre tabăra nubiană.

– Acesta e omul pe care-l așteptam.

Un negru înalt, cu chipul însemnat de numeroase crestături se apropia de Prevestitor cu pas apăsat. Pe cap purta o perucă roșie, de urechi îi atîrnau cercuri grele din aur, iar șoldurile îi erau acoperite de o fîșie îngustă de pînză prinsă cu o centură lată.

Înconjurat de vreo zece războinici vînjoși, bărbatul avea o privire de-o cruzime rar întîlnită.

– Sînt Triah, prințul țării Kush, ce se întinde dincolo de cea de-a treia cataractă. Tu ești Prevestitorul?

– Chiar eu.

– Mi s-a spus că vrei să eliberezi Nubia și să cucerești Egiptul.

– Așa e.

– Nimic nu se poate face fără mine.

– Sînt sigur de asta.

– Și chiar i-ai trezit cu adevărat pe demonii pîntecelui de piatră și pe leoaica cea cumplită?

– L-au lovit deja pe vrăjmaș și vor duce mai departe prăpădul pe care l-au început.

– Tu te pricepi la vrăjitorii, iar eu – la război. Am să-mi conduc triburile spre izbîndă și voi domni apoi peste toată Nubia.

– Ești pe de-a-ntregul îndreptățit să faci precum spui.

Triah rămase totuși neîncrezător.

– Sute de războinici mi se supun fără crîcnire. Nu încerca să mă păcălești.

– Lucrul cel mai însemnat este alegerea clipei cînd vom porni atacul, zise răspicat Prevestitorul. Zeul o să-mi arate cînd va sosi vremea potrivită, iar tu o să-i dai ascultare. Altminteri, lupta va fi sortită înfrîngerii. Doar puterile mele pot să crape

zidurile Buhenului și să dărîme porțile. Dacă mi te-mpotrivești, ai să mori și pămînturile tale vor cădea în mîinile faraonului.

Asprimea ivită pe neașteptate în glasul Prevestitorului îl surprinse pe Triah.

– Îndrăznești să-mi dai mie porunci!

Triah era un sălbatic, dar înzestrat cu un simț ascuțit al primejdiei. Cînd văzu ochii Prevestitorului înroșindu-se, pricepu că avea în față un vrăjitor de temut, a cărui forță de a pricinui rău nu trebuia disprețuită.

– Îți spun încă o dată, Triah, Zeul vorbește prin gura mea. Ai să i te supui, căci el ne va dărui biruința.

Privirile nubianului se opriră asupra Binei, orbitor de frumoasă. Tînăra stătea în spatele Prevestitorului, cu ochii plecați în pămînt.

– O vreau pe femeia asta.

– Peste putință.

– Căpeteniile își oferă una alteia daruri! Am să-ți dau în schimbul ei cîteva dintre nevestele mele și niște măgari care nu cunosc oboseala.

– Bina nu e o femeie obișnuită.

– Ce înseamnă asta? O femeie e o femeie și nimic mai mult.

– Ai dreptate, dar nu și în ceea ce-o privește pe regina nopții. Ea nu mi se supune decît mie.

Pentru a doua oară, Triah fusese umilit.

– O să ne înălțăm corturile, hotărî el. Dă-mi de veste cînd vrei să vorbim despre planul de luptă.

În mai multe locuri în același timp, lucrările înaintau cu o iuțeală de necrezut mulțumită muncii în echipă și strădaniilor meșterilor și soldaților. Copleșit, Medes izbutea totuși să pună în bună rînduială sarcinile ce-i reveneau și să păstreze legătura cu celelalte fortărețe. Slujbaș desăvîrșit, nu știa cum să scape din această capcană și să-i trimită știre Prevestitorului despre adevăratele planuri ale faraonului. Unde se ascundea, oare, bărbatul cu mantie de lînă și ce punea la cale?

– Sînt sleit, mărturisi Gergu, prăbușindu-se pe un scaun. Din fericire, mai am încă ceva apă de la inundație! E cea mai bună băutură întăritoare.

– Bei tu apă?

– Îmi dă putere dimineața, înainte de bere. N-am muncit niciodată atît și căldura asta mă istovește peste măsură. Dar am avut noroc și, în cele din urmă, tot am găsit ceva din care să tragem și noi foloase.

– Nu cumva ai săvîrșit vreo faptă nechibzuită? se sperie Medes.

– Fiți fără grijă! Mai bine ascultați-mă! În satul Buhen s-au adăpostit, sub pază severă, cîțiva nubieni pașnici. Iar eu le-am luat măgarii. Consider că-i un fel de pradă de război, nu? Și am pornit un negoț aducător de cîștiguri și care respectă legile. Ați primit vreo veste de la Prevestitor?

– Nici una.

– Tăcerea asta nu mă liniștește cîtuși de puțin.

– Nu stă el degeaba, poți să fii sigur.

Cînd Iker intră în odaie, cei doi bărbați se ridicară în picioare.

– Mai multe corăbii trebuie reparate, iar lucrul acesta nu suferă amînare. Ca să nu se iște îmbulzeală pe cheiurile din Buhen, vreau să rînduiesc un atelier de tîmplărie pe un ostrov vecin. Vom strînge acolo corăbiile trecute pe lista aceasta. Fă pregătirile ce se cuvin, fără întîrziere.

Nici n-apucă Medes să încuviințeze, că Fiul regal și plecase.

– În fiecare zi e la fel! se plînse Gergu.

– O corabie încărcată cu grîne sosește în această dimineață. Îngrijește-te de descărcarea ei!

Singurul locuitor al ostrovului, o maimuțică verde, îi privea cu nedumerire pe Vînt-de-Miazănoapte și pe Sîngerosul, și ei la fel de uimiți, dar lipsiți de orice gînduri rele. Prudentă, maimuța se cățără pe o stîncă, apoi îi îngădui lui Iker să se apropie de ea.

– Nu ai de ce să te temi, o liniști el, oferindu-i o banană.

Cu delicatețe, maimuțica o desfăcu și gustă din ea înainte de a se așeza pe umărul tînărului.

– Să nu fiți geloși, îi sfătui Iker pe cei doi prieteni ai săi. O să puteți mînca și voi, dacă o respectați pe gazda noastră.

Meșterii primiră cu bucurie hotărîrea lui Iker. Într-adevăr, numeroase vase aveau nevoie de reparații, de la călfătuire pînă la înlocuirea cîrmei. Fiecare corabie era prețioasă pentru înfăptuirea mărețului plan al lui Sesostris, căruia nu trebuia să-i stea în cale nici un fel de piedică.

– Și încă n-am trecut de cea de-a doua cataractă! reaminti Sekari. De partea cealaltă încleștarea ar putea deveni sîngeroasă. Acolo jos, ne așteaptă Prevestitorul.

– Oare nu greșește lăsîndu-ne să ne întărim fortărețele?

– Nu crede că ne vor fi de folos. Cum ne-am sluji de ele, dacă el ne-ar nimici armata?

– Faraonul nu ne-ar conduce spre un asemenea dezastru, își dădu cu părerea Iker.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să străbată pîntecele de piatră.

– Regele vrea să ne ferească de lovituri.

– Dacă am avea de înfruntat un șef de trib nubian, n-aș simți nici pic de teamă. Dar cel care ne pîndește e însuși dușmanul lui Osiris.

În micul sat Buhen, situat nu departe de enorma fortăreață, discuțiile erau în toi. Mai multe familii de nubieni se strînseseră aici ca să scape de Triah, prințul din Kush, a cărui cruzime îi îngrozea. Mare iubitor de jertfe omenești, nu-i cruța nici măcar pe copii. Toți știau că temutul războinic se statornicise la miazăzi de cea de-a doua cataractă și că numai egiptenii l-ar putea împiedica să măcelărească popoarele vecine.

Un sentiment de indignare îi însuflețea pe nubieni. De ce le fuseseră luați măgarii, bogăția lor cea mai de seamă? Pînă atunci, egiptenii se purtaseră bine cu ei și le dăduseră hrană pe săturate, așa că nubienii răbdau cu greu acum nedreptatea aceasta. Dar, la capătul unor discuții aprinse, hotărîră, totuși, să

rămînă la Buhen. Dacă se întorceau pe pămînturile lor, războinicii lui Triah le-ar fi tăiat capetele. Așa că mai bine se vor supune stăpînirii egiptene, mai puţin aspră, ba chiar folositoare, căci schimbul de mărfuri începea să se pună pe picioare. Și oare Sesostris nu făgăduise că va numi un conducător și un judecător care să vegheze ca soldații să nu calce rînduielile?

Răzvrătindu-se împotriva părinților săi, un tînăr nubian nu împărtășea speranțele acestora. Blestemîndu-le lașitatea, părăsi coliba și porni în căutarea trupelor lui Triah, pe care îl admira nespus. Cunoscînd bine ținutul, băiatul își atinse, într-un sfîrșit, ținta.

Văzîndu-l alergînd spre ei, doi arcași traseră fără să stea pe gînduri.

Prima săgeată îi străpunse umărul stîng, iar cea de-a doua, coapsa dreaptă.

– Sînt de partea voastră! strigă băiatul, tîrîndu-se cu greutate.

Arcașii se codiră să-l ucidă.

– Vin de la Buhen și vreau să-l văd pe prințul Triah! Veștile pe care le aduc îi vor fi de folos.

Războinicii socotiră că, dacă rănitul spunea adevărul, aveau să fie răsplătiți, așa că îl cărară pînă la cortul căpeteniei lor.

Triah tocmai se desfăta cu două dintre femeile sale și bea vin de curmale.

– Prințe, prizonierul acesta dorește să-ți vorbească.

– Să îngenuncheze și să-și plece capul în fața mea.

Arcașii îl îmbrînciră pe băiat.

– Haide! Spune iute ce-ai de spus.

– Familia mea s-a adăpostit în satul cel nou, iar egiptenii ne-au furat măgarii. Ajută-ne, stăpîne!

Înfuriat, Triah îi dădu o palmă rănitului.

– Nimeni n-are dreptul să facă așa ceva. De data asta am să-l pedepsesc pe faraon!

– Pe băiat îl primim să lupte alături de noi? întrebă unul dintre arcași.

– N-am trebuință de neputincioși. Omoară-l!

Triah își adună oamenii și îi ațîță cu vorbe înflăcărate, lăudînd vitejia nubienilor și ocărînd lașitatea egiptenilor. Buhenul nu putea să țină piept multă vreme iureșului războinicilor negri.

Și nu era nevoie să capete încuviințarea Prevestitorului, căci prințul din Kush, după această izbîndă, gîndea să-l tragă în țeapă.

Nu puteai să batjocorești o căpetenie atît de aprigă, precum Triah, și să scapi nepedepsit.

36.

Memphisul încă dormea cînd cei zece soldați care păzeau micul post din cartierul de la miazănoapte al orașului îl întîmpinară cu voioșie pe vînzătorul de plăcinte. După ce isprăveau de mîncat, gărzile urmau să fie schimbate, așa că puteau merge și ei să se odihnească.

Ieșiră cu toții din clădirea de cărămizi văruite și se așezară înaintea porții, bucurîndu-se de primele raze ale soarelui ce tocmai răsărea. Erau flămînzi și picau de oboseală.

Aceasta era clipa pe care o așteptau oamenii Libanezului ca să atace. Cele zece prăzi păreau lesne de doborît, iar uciderea lor avea să răspîndească spaima în capitală și să-i facă pe toți locuitorii să se teamă pentru viețile lor.

Cînd primul atacator se izbi de însuși Sobek Păzitorul fu atît de surprins că nici nu se mai gîndi să se ferească de cumplita lovitură care îi zdrobi fața.

Complicii săi dovediră mai multă înverșunare, dar luptătorii de elită care luaseră locul gărzilor obișnuite le veniră de hac în scurt timp.

– Acolo jos, un fugar!

Sobek îl ajunse din urmă și-l înșfăcă de păr.

– Ia te uită, frizerul nostru! Carevasăzică, voiai să omori străjile!

– Greșiți!

– Care e numele stăpînului tău?

– N-am făcut nimic rău! Fugeam pentru că mi-e frică de încăierări.

– Ascultă, omule, te pîndesc de cîteva săptămîni. Ai adunat o ceată de hoți și ți-ai petrecut vremea plănuind acest atac. Dacă dorești să-ți salvezi capul, dezleagă-ți limba.

– Nu aveți voie să mă supuneți la cazne!

– Dar nici n-am de gînd.

– Atunci... îmi dați drumul?

– Ce-ai zice de o plimbare în deșert? Eu voi avea apă, tu – nu. Și ai să mergi înaintea mea. În această lună a anului, scorpionii și șerpii mișună peste tot.

Frizerul nu se încumetase niciodată să părăsească Memphisul și, asemenea celor mai mulți orășeni, îi era groază de acea pustietate plină de primejdii.

– Dar e împotriva legilor, sînteți neomenos, eu...

– La drum, prietene.

– Nu, nu, am să vorbesc!

– Te ascult.

– Nu știu nimic, aproape nimic. Eu doar am primit ordin să pun la cale această... lovitură. Gărzile erau puține și slabe, așa că n-am fi întîmpinat nici o greutate.

Păzitorul fierbea de furie. Zece omoruri plănuite de niște lași! Dar, în sfîrșit, pusese mîna pe unul dintre acei dușmani ascunși în întuneric, care săvîrșiseră atîtea mîrșăvii.

– Cine ți-a dat ordinul ăsta?

– Un alt frizer.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu.

– Unde stă?

– Merge dintr-un cartier în altul, nu are o casă a lui. Îmi dă de știre atunci cînd socotește el de cuviință. Eu nu fac nimic de capul meu.

– Și de ce te supui unui astfel de netrebnic?

Privirea frizerului deveni dușmănoasă. Dintr-odată părea că nici nu se mai teme de Sobek.

– Pentru că zeul Prevestitorului va domni curînd peste Egipt! Tu și ceilalți necredincioși, uneltele oarbe ale faraonului, veți fi nimiciți. Noi, slujitorii adevăratei credințe, vom dobîndi bogăția și fericirea. Iar țara mea, Libia, va putea, în sfîrșit, să se răzbune.

– Bine. Pînă atunci, înșiră-mi toate ascunzătorile mai-marelui tău.

Zarva îl trezi pe voinicul și greoiul mustăcios.

Obișnuit cu viața dusă pe ascuns, frizerul care transmisese ordinul de ucidere a gărzilor adulmecă primejdia.

Își aruncă iute ochii pe fereastră și înțelese că nu se înșela.

Sobek îl căuta.

Așadar, curajoșii săi oameni în care își pusese atîta nădejde dăduseră greș, ba pe deasupra, mai și vorbiseră!

Nu-i rămînea decît o cale de scăpare: să se furișeze pe terasă. Dar și acolo dăduseră buzna gărzile și forțau acum ușa camerei sale.

Libianul știa că n-ar fi putut să reziste întrebărilor lui Sobek.

Împăcat cu sine, apucă cel mai bun brici al său căruia tocmai îi ascuțise lama. Prevestitorul avea să fie mîndru de el și îi va deschide porțile paradisului.

Apoi, cu un gest hotărît, adeptul adevăratei credințe își taie gîtul.

Populația Memphisului își arătă cu zgomot bucuria, căci inundația nu pricinuise nici o pagubă orașului! Încă o dată, magia lui Sesostris salvase Egiptul de la nenorocire.

În fața reginei, a vizirului și a Marelui Trezorier, liniștiți acum datorită veștilor sosite din Nubia, Sobek își isprăvi raportul.

– Frizerii... Carevasăzică ei alcătuiau cea mai însemnată parte a trupelor luptătorilor din umbră? se miră Khnum-Hotep.

– Fără îndoială că nu. Toți au fost prinși și luați la întrebări, iar trei dintre ei au mărturisit că libienii slujeau drept oameni de legătură. Nu-l cunosc decît pe mai-marele lor, un alt libian care s-a omorît. Se pare că firul s-a rupt pentru o vreme. Cu alte

cuvinte, acum este cu neputință să aflăm cine este adevărata căpetenie.

– Totuși, am dobîndit o primă și minunată victorie, își dădu regina cu părerea. Faraonul a supraviețuit revărsării apei, iar vrăjmașul nu se va mai simți, de-acum înainte, de nebiruit. Pe deasupra, o bună bucată de vreme legăturile pe care le-a țesut vor rămîne tăiate. Să ne ajute zeii ca acest pas greșit al dușmanului să fie urmat de altul.

– Soarta e de partea noastră acum, grăi vizirul. Înălțînd un brîu magic de fortărețe, regele va înăbuși puterea vătămătoare ce ne amenința dinspre miazănoapte. Puțin cîte puțin, vom recuceri terenul pierdut.

Libanezul înfulecă una după alta zece prăjituri mustind de grăsime. Pînă cînd sacagiul nu-i va spune ce s-a ales de atacul împotriva gărzilor, pofta sa nestăvilită de mîncare nu avea să se domolească. Iar omul său de încredere întîrzia să apară. Întîrzia peste măsură!

În sfîrșit, sacagiul sosi.

– Atacul a dat greș, zise el, mîhnit. Sobek era acolo.

Libanezul se îngălbeni.

– Frizerul a scăpat?

– Nu, l-au arestat.

Negustorul simți că leșină. Nevoit să se așeze pe un scaun, își ștergea întruna fruntea cu o pînză parfumată.

– Și nenorocirea nu se oprește aici, continuă sacagiul. Sobek s-a pus pe treabă și toți frizerii au fost luați la întrebări.

– Chiar și căpetenia lor?

– El și-a tăiat gîtul înainte să fie prins.

– Viteaz băiat! Așadar, Sobek nu poate răzbi pînă la mine.

Întru cîtva mai potolit, Libanezul goli o cupă cu vin alb.

– Acum, grupurile noastre nu mai pot ține legătura între ele, arăta sacagiul. Gărzile mișună peste tot și o să treacă ceva vreme pînă vom găsi alte mijloace de a trimite noi porunci oamenilor noștri.

– Dar vînzătorii?

– Vă sfătuiesc să uitaţi de ei un timp, ca să nu-i stîrniţi şi alte bănuieli lui Sobek.

– Trebuie să ne descotorosim de cîinele ăsta turbat.

– E de neatins, iar gărzile îl iubesc şi îl ascultă orbeşte. Iar după ultima sa ispravă, faima lui va spori.

– O fi el cu neputinţă de atins, dar nu şi de cumpărat. Izbînda aceasta cu care se făleşte o să-i înflăcăreze minţile şi o să-l facă slab.

Locuitorii satului aflat în apropierea fortăreţei Buhen construiseră hambare, colibe, ţarcuri pentru animale şi garduri împrejmuitoare. Obişnuindu-se cu noua lor aşezare şi mulţumiţi de traiul pe care-l duceau acum, fugarii nubieni fură luaţi pe nepregătite de năvala kushiţilor.

Însărcinat cu aducerea proviziilor de apă şi grîne în sat, un ofiţer egiptean căzu primul victimă atacatorilor. Triah îi reteză capul şi îl înfipse într-un ţăruş. Războinicii săi îi măcelăriră pe toţi nubienii, fără a-i ierta nici măcar pe copii.

În mai puţin de o jumătate de oră, micul sat rămăsese pustiu.

– Să punem mîna pe Buhen! strigă prinţul din Kush, repezindu-se spre poarta cea mare dinspre deşert a fortăreţei.

Egiptenii nu avură timp să ridice podul şi să închidă intrarea în fortăreaţă. O haită de fiare aţîţate se năpusti înăuntru, încredinţată că izbînda va fi uşoară. Triah se şi vedea tăindu-i gîtul lui Sesostris şi azvîrlindu-i leşul la poarta palatului său. Kushiţii se aşteptau să găsească o curte largă, unde lupta corp la corp s-ar fi dovedit, cu siguranţă, în avantajul lor. Dar se treziră forţaţi să se înghesuie într-un soi de galerie strîmtă.

De la adăpostul crenelurilor, arcaşii egipteni slobozîră săgeţi la semnalul lui Nesmontu.

Puţinii supravieţuitori încercară să-şi doboare potrivnicii, însă fără să atingă nici măcar un singur soldat.

– Înainte! urla prinţul, convins că la ieşirea din această capcană va da piept cu duşmanul.

Dar prima galerie se continua cu o alta, la capătul căreia se vedea o uşă grea închisă.

Asupra atacatorilor prinși în capcană se răvărsă o ploaie de săgeți ucigătoare.

Nici unul nu reuși să fugă, căci, între timp, egiptenii ridicaseră podul. Triah muri ultimul, cu trupul străpuns de vreo zece săgeți.

Shab Strîmbu' abia îndrăzni să-l trezească din somn pe Prevestitor.

– Îmi cer iertare, stăpîne, dar prințul tocmai a atacat fortăreața Buhen.

– Nătărăul! E prea devreme, mult prea devreme.

– A băut ore întregi tot soiul de licori și s-a hotărît să se răzbune din pricina unui furt de măgari.

– Neisprăvitul ăsta săvîrșește o greșeală uriașă.

– Poate că totuși va izbuti să treacă de apărarea egiptenilor.

Urmat de Bina, proaspătă și grațioasă, Prevestitorul se îndreptă spre deșertul din apropierea Buhenului.

Fortăreața părea neatinsă.

Soldații egipteni tîrau afară stîrvurile kushiților și le îngrămădeau unele peste altele înainte de a le arde. Trupul neînsuflețit al lui Triah avu parte de aceeași soartă.

– Ce grozăvie, zise Strîmbu', cu amărăciune.

Armata nubiană, pe care se bizuia Prevestitorul pentru înfruntarea cu Sesostris, fusese nimicită.

– Să nu mai poposim aici, stăpîne. Să ne întoarcem la Memphis. Acolo veți fi la adăpost.

– Uiți de pîntecele de piatră. Îmbătat de izbînda sa, Sesostris se va încumeta să-l străbată și să cucerească pămînturile de dincolo de el.

– Și vom fi în stare să-l înfrîngem, fie chiar și cu ajutorul leoaicei?

– Să nu te îndoiești de asta, viteazul meu prieten. El nu e decît un faraon, iar eu sînt Prevestitorul. Domnia sa se sfîrșește, a mea de-abia începe. O întîmplare atît de neînsemnată îți clatină deja credința?

Pe Shab Strîmbu' îl copleşi ruşinea.

– Mi-au mai rămas atîtea de învăţat, stăpîne! Nu vă supăraţi pe mine!

– Te iert.

La întoarcerea în tabără, Prevestitorul îi puse întrebări lui Gură-Pocită despre aşezarea trupelor egiptene. Cea mai mare parte a soldaţilor se găsea la Buhen, dar o trupă făcea de pază pe un ostrov învecinat unde se reparau corăbiile.

– Omoară-i pe toţi cei care se află acolo şi dă foc vaselor! porunci Prevestitorul. Sesostris va pricepe astfel că împotrivirea noastră nu a slăbit. Vom isca învălmăşeală printre egipteni, iar înfrîngerea aceasta neaşteptată îi va descuraja pe soldaţi.

– Ce-o să mă mai înveselesc, zise Gură-Pocită, bucuros că putea să treacă la fapte.

37.

Sekari sări din somn.

– Ce vis urît! Mestecam castraveți! E semn rău, ne așteaptă mari necazuri.

– Culcă-te la loc, îl povățui Iker, pe jumătate adormit.

– Nu lua în rîs tălmăcirea viselor! Ia uită-te la Vînt-de-Miazănoapte și la Sîngerosul care tocmai s-au trezit și ei.

Fiul regal aruncă o privire neîncrezătoare spre cele două animale.

Măgarul și cîinele se foiau încoace și-ncolo neliniștiți, cu ochii țintă spre apele fluviului.

– Ceva se petrece. Santinelele sînt la locurile lor?

– Nu te mișca de aici, mă duc să cercetez.

Prevăzător, Sekari se apropie de atelierul tîmplarilor.

Straja dispăruse.

Sekari alergă pînă la cortul unde se odihneau soldații.

– În picioare! ordonă el. Împrăștiați-vă degrabă! Sîntem atacați.

De-abia își părăsiră egiptenii adăpostul că mai mulți necunoscuți purtînd torțe îi și dădură foc, convinși că vrăjmașii lor dormeau adînc și vor arde de vii.

Urmă o luptă corp la corp aprigă, cu sfîrșit nesigur.

Îngrijorat, Sekari porni fără întîrziere spre Iker pe care-l găsi măsurîndu-și puterile cu doi sirieni. Sprinten, tînărul scrib se ferea de loviturile de cuțit ale atacatorilor și îl doborî pe primul.

Sîngerosul îl trînti la pămînt pe celălalt și îi înfipse colții în beregată.

Trei corăbii ardeau deja.

Gură-Pocită se bizuise pe faptul că-i va lua pe egipteni pe nepregătite, așa că oamenii săi nu erau îndeajuns de numeroși ca să zdrobească toată garnizoana egipteană. Și, în ciuda pierderilor suferite, aceasta ieși biruitoare.

La lumina flăcărilor, Iker îl recunoscu pe luptătorul păros care era pe cale să pună foc celei de-a patra corăbii.

– Gură-Pocită!

Bărbatul se întoarse.

– Îmi plăcea să te știu mort, scrib blestemat!

Zvîrlit cu ură, pumnalul atinse ușor obrazul Fiului regal.

Gură-Pocită se aruncă în apă și se făcu nevăzut.

Faraonul însuși conduse ritualul de înmormîntare al ofițerului egiptean ucis în timpul atacului asupra satului de lîngă Buhen. După ce-i fusese găsit trupul, un mumificator îi așezase capul la loc. Și ceilalți morți avură parte de morminte cuviincioase.

Prezența lui Sesostris liniști trupele, pe care atîta cruzime le îngrozise. Nimicirea războinicilor lui Triah nu dovedea oare că planurile monarhului erau bune?

Alături de faraon stătea Fiul regal Iker, care tocmai respinsese un atac neașteptat, abătut asupra ostrovului în toiul nopții. Deși pieriseră destui soldați, iar trei corăbii fuseseră mistuite de flăcări, încercarea vrăjmașului dăduse greș.

– Nu mai avem vreme de pierdut, grăi monarhul. A sosit clipa să trecem pîntecele de piatră.

Un murmur de îngrijorare străbătu rîndurile soldaților.

– Eu am să pornesc primul, împreună cu Iker. Nu uitați să luați cu voi amuletele protectoare și dați ascultare deplină ordinelor generalului Nesmontu.

Rămas singur lîngă Sesostris, Iker îl văzu scriind cîteva cuvinte pe o paletă din aur, simbolul poziției sale de mare preot al Abydosului.

Scrisul regelui se preschimbă și, în locul semnelor trasate de mîna faraonului, se iviră altele. Apoi și acestea se șterseră puțin cîte puțin și paleta redeveni curată.

– Nevăzutul răspunde întrebărilor de care atîrna viața noastră, îl lămuri monarhul pe Iker. Mîine în zori, vom străbate pîntecele de piatră.

– Corăbiile nu pot pătrunde pe acolo, Luminăția Voastră!

– La timpul cuvenit vor putea. Patru forțe hrănesc fapta cea dreaptă: puterea luminii, dărnicia, capacitatea de manifestare a puterii, stăpînirea elementelor[1]. Viața e rodul forțelor creatoare ale universului. Însă cîți oameni își dau seama cu adevărat de lucrul acesta? Re, lumina divină, ne deschide spiritul în timpul inițierilor. Cînd sufletul-pasăre se înalță, poți să atingi cerul, să treci din lumea obișnuită în cea nevăzută și apoi să te întorci. Călătoria dintr-o lume în alta te ajută să nu rămîi sclavul neștiinței omenești și să scapi de robia timpului. Privește dincolo de toate întîmplările și învață să deslușești darurile cerului.

– Dar leoaica nu va înfrînge mii de armate?

– Ea este Sekhmet, regina puterilor. Porți la gît amuleta sceptrului *sekhem,* care stăpînește puterea, iar eu mînuiesc acest sceptru cînd aduc ofrande zeilor. E cu neputință s-o zdrobim pe leoaica lui Sekhmet. Prevestitorul se folosește de ea, îndreptîndu-i forțele împotriva noastră, iar eu trebuie să-i redau locul ce i se cuvine.

Sekari dîrdîia de frig.

În plină vară, zorii înghețați răsăriseră deasupra celei de-a doua cataracte a Nilului, atît de îndepărtată de blîndețea Egiptului. O nouă vrajă de-a Prevestitorului, fără nici o îndoială.

Cinci călători priveau spre pîntecele de piatră: faraonul, Iker, Vînt-de-Miazănoapte, Sîngerosul și Sekari. Cît despre armata egipteană, aceasta avea să-l ocolească prin deșert.

Ca inițiat al Cercului de Aur din Abydos, Sekari cunoștea întinderea puterilor faraonului. Și totuși, în fața uriașei piedici alcătuite din pietre și ape năvalnice, se îndoia de reușită. Dar

---

[1] *akh, ouser, ba, sekhem.* (n.a.)

jurase să-l urmeze pe rege pretutindeni. Iar această priveliște, oricît de înspăimîntătoare părea, nu-l va face să dea înapoi. Cuvîntul nu se împrumută, ci se dă, iar acela care își călca jurămîntul devenea un mort viu.

– Uită-te la stînca ce se înalță deasupra cataractei! îl îndemnă Sesostris pe Iker. Cu ce seamănă?

– Are forma *uraeus*-ului, cobra ce împodobește fruntea Luminăției Voastre.

– Ea ne ocrotește. Nu băga în seamă valurile și zgomotul.

Mînuind cîrma, faraonul depăși o trecere îngustă peste care se prăvăleau talazurile dezlănțuite. O învălmășeală de pietre se întindea cît vedeai cu ochii.

Ud leorcă, Sekari se agățase de bastingaj. Nilul își dublase furia, iar corabia trosnea din toate încheieturile, gata-gata să se răstoarne.

– Ține cîrma! îi porunci Sesostris fiului său.

Regele apucă un arc uriaș și-l încordă. Vîrful săgeții sale era făcut din cornalină și jasp roșu scînteietor.

Săgeata străpunse perdeaua de ceață.

– Am pricinuit ceva pagube, îl înștiință Gură-Pocită pe Prevestitor.

– Cîte corăbii ai distrus?

– Trei pe de-a-ntregul, iar o a patra nu mai e de nici un folos.

– Mult mai puțin decît trăgeam nădejde.

– Căratul proviziilor va fi îngreunat de lipsa a trei corăbii! Pe deasupra, egiptenii vor trăi cu frica-n sîn clipă de clipă. Vom stîrni încăierări oriunde și oricînd. Cu cît se vor afunda în Nubia, cu atît pot să ne cadă pradă mai ușor.

– Vrăjitorii nubieni au fugit, îi reaminti supărat Shab Strîmbu'.

– Pe negrii ăștia îi cuprinde spaima din nimic și o iau la goană prea iute. Dar libienii mei nu se tem de nici un vrăjmaș. Și, pe deasupra, avem și leoaica. Ea singură va pune pe fugă armata egipteană!

Gură-Pocită uită să pomenească de faptul că-l întîlnise pe Iker.

– Să ne odihnim acum! porunci Prevestitorul. Mîine ne vom pune iar pe treabă.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, Prevestitorul ieși din cortul său împreună cu Bina. Aerul era rece, agonia întunericului – apăsătoare.

Tînăra femeie se clătină.

– Mă înăbuș, stăpîne.

O săgeată de foc pîrjoli noaptea ce se sfîrșea. Mai întîi, păru că se pierde în depărtare, apoi căzu cu o iuțeală nemaipomenită și străpunse coapsa dreaptă a Binei, care răcni de durere.

Prevestitorul nu avu vreme să se îngrijească de ea căci, odată cu prima rază de soare, se ivi un șoim imens cu ochi de aur, care prinse a se roti deasupra lor.

Îndată, mîinile Prevestitorului se preschimbară în gheare, iar nasul în clonț. Cînd șoimul scoase un strigăt ascuțit, Prevestitorul crezu că acesta era semnalul de atac. În stare să vadă chiar și lucrurile ce se ascundeau privirii muritorilor, încarnarea faraonului nu obișnuia să lase dușmanului nici o șansă. Însă de data aceasta avea să cunoască înfrîngerea.

Aproape de pămînt, plasele Prevestitorului o să-l prindă în capcană. Apoi Prevestitorul o să-i reteze capul lui Horus Sesostris.

Dar șoimul se înălță spre cerul luminat de soarele ce răsărea.

– Stăpîne, observă Shab, cataracta a devenit tăcută!

Un pîndar alerga din răsputeri spre ei.

– Să fugim! Vine armata egiptenilor!

Niciodată drumul pe apă nu fusese atît de lin. Din pîntecele de piatră rămăsese doar o îngrămădire de stînci prin care Nilul își deschidea calea în urma corabiei.

– N-aș fi crezut vreodată că așa ceva e cu putință! se minună Sekari.

– Vînt-de-Miazănoapte și Sîngerosul nu s-au îndoit o clipă, băgă de seamă Iker.

– Dar tu?

– Eu am ținut cîrma și am văzut săgeata regelui sfîșiind întunericul. De ce să punem întrebări fără rost?

Sekari mormăi un răspuns nedeslușit.

Liniștiți, măgarul și cîinele se culcară pe punte, iar monarhul apucă din nou cîrma.

– Șoimul Horus l-a doborît pe Prevestitor? întrebă Iker.

– Nu acesta era țelul său. După ce leoaica a rămas nemișcată din pricina rănii, pasărea începuturilor a domolit zbuciumarea fluviului. Vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate de-a lungul întregului an. El ne va ajuta să ajungem la puternicele fortărețe pe care le vom construi dincolo de cataractă. Forțele vătămătoare dinspre miazăzi nu vor putea trece de zidul nostru magic.

– Prevestitorul și leoaica mai pot să ne atingă?

– Din nenorocire, da. Le-am dat o lovitură grea și se va scurge multă vreme pînă se vor înzdrăveni. Dar răul și cruzimea găsesc întotdeauna hrana trebuincioasă ca să renască și să o atace iar pe Maat. Tocmai de aceea avem nevoie de atîtea fortărețe.

– Orașul de aur se găsește prin preajmă?

– Curînd vei pleca în căutarea lui.

Soldații egipteni părăsiră deșertul cîntînd pentru a se alătura faraonului. Nesmontu le îngădui să-și arate în acest chip ușurarea ce-o resimțeau acum și care le înlătura temerile și le întărea hotărîrea. Toți fură nespus de uimiți cînd văzură pacea ce domnea peste pîntecele de piatră.

– Ai întîmpinat greutăți? îl întrebă regele pe general.

– Rămășițe ale triburilor nubiene, războinici libieni și sirieni, destul de iscusiți. Uneori s-au dovedit primejdioși.

– Ce pierderi avem?

– Un mort, numeroși răniți ușor și doi grav. Doctorul Gua o să-i salveze însă. Dar, de partea dușmanilor, nu există supraviețuitori. Au luptat în grupuri mici și n-au vrut să se dea prinși. După părerea mea, planul Prevestitorului pare limpede: atacuri neîncetate purtate de oameni orbiți de credința lor și

care-și dau bucuroși viața pentru ea. Va trebui să fim cu mare băgare de seamă și să sporim paza.

Victoria fu sărbătorită printr-un mare ospăț.

– Cine îl iubește pe faraon este o făptură cu adevărat fericită, înzestrată cu toate cele de trebuință, reaminti Nesmontu, iar cine se răzvrătește împotriva lui nu cunoaște fericirea, nici pe pămînt, nici în cer.

Un poem al lui Sehotep, menit școlilor de scribi, îl asemuia pe rege cu o stavilă ce oprea valurile, cu o încăpere răcoroasă unde se doarme bine, cu un zid de nedărîmat, cu un războinic viteaz al cărui braț nu ostenește niciodată, cu un adăpost pentru cel slab, cu apa rece pe timp de arșiță, cu o locuință caldă și uscată pe timp de iarnă, cu muntele ce înfruntă vîntul și împrăștie furtuna.

Sub privirile atente și încărcate de emoție ale tuturor, uriașul faraon, purtînd pe cap coroana dublă, ridică stela de granit roșu, care slujea drept mărturie a întinderii pămînturilor egiptene. „Acesta e hotarul de miazăzi, așezat în anul opt al lui Sesostris, stătea scris în piatră. Nici un nubian nu-l va putea trece pe pămînt sau pe apă, cu ajutorul unei corăbii sau împreună cu alți tovarăși de un sînge cu el. Singurii cărora le e îngăduit lucrul acesta sînt negustorii de pe aceste meleaguri, mesagerii și călătorii însuflețiți de gînduri curate."

După încheierea serbărilor, avea să înceapă construirea noilor fortărețe, cele mai îndepărtate și mai mari înălțate vreodată în Nubia.

38.

Preotul permanent Bega era ros de griji.

De ce aliații săi nu dădeau nici un semn de viață? Gergu nu mai apăruse la Abydos, iar Medes nu mai trimisese nici un mesaj. Negoțul pe ascuns cu stele funerare fusese întrerupt, iar orașul trăia într-o izolare deplină, sub protecția armatei. Potrivit rarelor vești aduse de preoții temporari, Sesostris ducea lupte grele în Nubia. Oare planul Prevestitorului se va dovedi îndeajuns de nimicitor?

Pe măsură ce treceau zilele, în sufletul lui Bega se aduna otrava, iar ura sa față de rege și Abydos creștea. Însă era sigur că găsise mijlocul cel mai potrivit pentru a se răzbuna, așa că de ce să se lase pradă deznădejdii? Mai bine să aștepte, răbdător. Mulțumită puterilor nemaipomenite ale Prevestitorului, curînd se vor risipi toate îndoielile. Închipuindu-și că poate să supună ținuturile de la miazăzi, Sesostris dovedise multă trufie, căci acolo se va lovi de forțe necunoscute, mai presus de ale sale.

Iar cînd învingătorii vor cuceri Abydosul, Bega va fi noul mare preot!

Deocamdată însă, avea o altă pricină de bucurie: dizgrația lui Isis. Multă vreme, Bega se arătase neîncrezător în privința acestei frumoase preotese, căci urcase prea repede treptele ierarhiei care, după părerea lui, ar fi trebuit păstrată doar bărbaților. Preotul permanent nu putea suferi femeile, mai ales pe cele care aveau legătură cu sacrul. Încuviințînd pe de-a-ntregul spusele Prevestitorului, Bega socotea că femeile nu sînt în stare să se

îngrijească de treburile preoţiei. Locul lor era acasă unde să-şi slujească bărbatul şi copiii. De îndată ce va conduce Abydosul, Bega le va izgoni de aici pe toate preotesele.

Din fericire, soarta lui Isis se înăsprise. Chemată adesea la Memphis, în preajma regelui, ea ar fi putut ajunge mai-mare peste preotese şi, în felul acesta, una dintre cele mai însemnate persoane ale oraşului sacru. Totuşi, sarcina care tocmai îi fusese încredinţată de Pleşuv zădărnicea aceste planuri de viitor! Neîndoielnic, tînăra femeie îi displăcuse monarhului. Aşa că acum era osîndită la o muncă anevoioasă, de care se plîngeau pînă şi cei care o îndeplineau în mod obişnuit: spălatul veşmintelor!

Bega bănuise multă vreme că Isis era o iscoadă de-a faraonului, care observa faptele şi gesturile preoţilor permanenţi şi-l înştiinţa pe Sesostris despre orice pas greşit al acestora. Dar se dovedise a fi doar o uneltitoare, o naivă care îşi aflase pînă la urmă locul pe care-l merita. Încîntat să o vadă umilită în acest fel, Bega se feri să-i vorbească unei biete slujitoare şi-şi văzu de îndatoririle sale rituale.

Isis spăla cu delicateţe tunica de in alb regal, folosind puţină spumă de salpetru ca să-i redea întreaga strălucire şi puritate. Nici nu i-ar fi trecut prin minte că Pleşuvul i-ar putea încredinţa o sarcină atît de sacră precum curăţarea veşmîntului lui Osiris, arătat în timpul celebrării misterelor.

Atentă la munca sa, tînăra femeie nu băga în seamă privirile dispreţuitoare îndreptate spre ea. Atingerea acestei tunici, ţesută în taină de zeiţe, o ajuta să treacă de încă o etapă pe calea spre iniţiere. Încă de la începuturile Egiptului, puţini oameni avuseseră norocul s-o privească.

– Ai isprăvit? o întrebă Pleşuvul, morocănos ca-ntotdeauna.

– Da. Sînteţi mulţumit de munca mea?

Tunica cea albă a lui Osiris scînteia în soare.

– Împătureşte-o şi pune-o în cufărul acesta.

Mica mobilă, garnisită cu fildeş şi faianţă albastră, era împodobită cu tije de papirus înflorit. Isis aşeză veşmîntul înăuntru.

– Zăreşti hotarul nevăzut care se află în acest loc? continuă Pleşuvul.

– Abydosul e poarta cerului.

– Vrei să treci de ea?

– Vreau.

– Atunci urmează-mă.

Supunîndu-se vrerii faraonului, stăpîn peste Cercul de Aur din Abydos, Pleşuvul o conduse pe Isis pînă într-o capelă a templului lui Osiris.

Pe o măsuţă joasă stăteau înşirate piesele unui joc numit *senet,* „trecerea“.

– Ia loc şi joacă.

– Împotriva cui?

– A nevăzutului. Întrucît ai atins tunica lui Osiris, nu poţi ocoli această încercare. Dacă învingi, vei fi purificată şi spiritul tău se va deschide spre lumi noi. Dacă pierzi, vei dispărea.

Uşa capelei se închise.

Dreptunghiulară, suprafaţa de joc cuprindea treizeci de căsuţe aşezate în trei rînduri paralele. Cei doisprezece[1] pioni ai unui jucător aveau forma unui fus, iar ai potrivnicului său, forma unui con cu capul rotunjit. Piesele înaintau potrivit unui număr obţinut prin aruncarea unor plăcuţe ce purtau înscrise pe ele cifre. Unele căsuţe erau bune, altele – rele. Jucătorul trebuia să înfrunte numeroase capcane înainte de a ajunge la Nun, oceanul începuturilor unde se regenera.

Isis poposi în căsuţa a cincisprezecea, „sălaşul renaşterii“. Aici se găsea hieroglifa vieţii, încadrată de două sceptre *uas,* „puterea înfloritoare“.

Plăcuţele se întoarseră brusc şi cinci pioni potrivnici se mişcară în acelaşi timp ca să oprească înaintarea preotesei.

---

[1] Sau cinci, sau şapte, după alte versiuni ale jocului (n.a.)

Cea de-a doua aruncare a lui Isis aduse nenorocirea: căsuța 27, o întindere de apă unde te puteai îneca! Isis fu nevoită să dea înapoi, poziția sa devenind nesigură.

Cînd nevăzutul își făcu simțită din nou prezența, tînăra femeie crezu că totul e pierdut.

Dar de ce să se teamă? Nu încercase ea să ducă o viață dreaptă, în slujba lui Osiris? Dacă sosise clipa să se înfățișeze înaintea judecătorilor divini, inima sa avea să vorbească pentru ea.

Isis azvîrli plăcuțele.

26, căsuța „locuinței desăvîrșite“. Era aruncarea cea mai bună, care-i deschidea poarta cerului, dincolo de acest joc.

Căsuțele dispărură deodată, trecerea se săvîrșise.

Pleșuvul deschise ușa capelei și îi arătă preotesei o bucată de aur.

– Să mergem împreună la salcîm.

Preotul dădu mai întîi ocol arborelui.

– Ia metalul acesta, Isis, și lipește-l de o ramură.

Din bucata de aur se răspîndea o căldură plăcută. Hrănită cu o sevă nouă, ramura înverzi toată.

– Aurul tămăduitor! zise tînăra femeie, uimită. De unde vine?

– Iker l-a descoperit în Nubia. Dar avem nevoie de mult mai multe bucăți ca să salvăm arborele. Sîntem însă pe calea cea bună.

Iker... Fiul regal lua, așadar, parte la vindecarea arborelui vieții. Și de vreme ce nu era un om ca oricare altul, poate că destinul său se va împleti cu cel al unei preotese din Abydos.

Nu mai puțin de șase fortărețe aveau să alcătuiască de-acum înainte, începînd dinspre miazănoapte și pînă înspre miazăzi, poarta ferecată a pîntecelui de piatră: Mirgissa, Dabernati, Shalfak, Uronarti, Semna și Kumma. Sesostris vizita în fiecare zi șantierele rînduite de Sehotep, ajutat de Iker și de generalul Nesmontu. Văzînd cum se înalță zidurile, constructorii uitau de oboseală și de asprimea muncii. Bine hrăniți

și avînd la dispoziție apă și bere pe săturate, meșterii se bucurau de toată atenția lui Medes și Gergu, nevoiți să se străduiască din greu, și își dădeau seama că de lucrul lor depindea apărarea întregului ținut.

Mirgissa îi impresiona pînă și pe cei mai puțin simțitori. Clădită pe un promontoriu ce se înălța deasupra Nilului cu douăzeci de metri, la vest de extremitatea sudică a celei de-a doua cataracte, „Cea care îi respinge pe locuitorii oazelor" ocupa un dreptunghi de opt hectare și jumătate. Înconjurată de un șanț adînc, fortăreața avea un zid dublu de apărare și bastioane care vegheau intrările. Datorită pereților înalți de zece metri și largi de opt, Mirgissa putea fi păzită doar de o garnizoană modestă, formată din treizeci și cinci de arcași și tot atîția lăncieri.

La adăpostul meterezelor, se întindeau o curte pietruită, mărginită de coloane, case, hambare și magazii. Existau, de asemenea, și o topitorie, un atelier de arme și un templu. Meșterii făureau și reparau lănci, sulițe, săbii, pumnale, arcuri, săgeți și scuturi.

Această cetate întărită se continua cu un oraș deschis, avînd aproape aceeași suprafață, unde fuseseră construite case din cărămidă nearsă, cuptoare de pîine și felurite ateliere. Irigînd deșertul, egiptenii sădiseră arbori, dînd naștere unor mici grădini, spre uimirea triburilor învecinate care, unul cîte unul, juraseră supunere faraonului.

Doctorul Gua și farmacistul Renseneb îi îngrijeau pe cei suferinzi și o atmosferă de încredere se înstăpîni peste tot. Mirgissa devenea inima negoțului unui ținut năpăstuit, care ieșea acum din mizerie. Nimeni nu răbda de foame și nu se mai vorbea despre răzvrătiri și lupte. Urîndu-i pe kushiți care, de la dispariția prințului Triah, nu făceau altceva decît să se omoare între ei în lupta pentru putere, localnicii își întorseseră privirea spre egipteni. Sesostris nu le apărea drept un tiran, ci dimpotrivă, ca un eliberator și un zeu coborît pe pămînt. Nu făgăduise el, oare, bunăstare și ocrotire tuturor?

Născocirea cu care mai-marele lucrărilor se mîndrea cel mai mult era o glisieră pentru corăbii cu o pantă de zece grade, alcătuită din bîrne acoperite cu noroi, udat fără încetare atunci cînd vasele erau scoase din apă și trase la mal. Lată de doi metri, glisiera înlesnea transportul proviziilor și al materialelor, încărcate pe sănii grele.

Din înaltul turnurilor Mirgissei, soldații supravegheau venirile și plecările nubienilor. Învățînd să recunoască diferite triburi și obiceiurile lor, străjile observau tot ce se petrecea și-l înștiințau degrabă pe comandantul fortăreței cînd era nevoie să trimită o patrulă. Nimeni nu putea pătrunde pe pămîntul egiptean fără să aibă documente în bună rînduială.

Împreună cu echipa sa de scribi, Medes întocmea liste cu cei care intrau în Egipt și trimitea copii după ele către celelalte fortărețe și către Elephantina, astfel încît un număr tot mai mic de străini puteau să se strecoare neștiuți în regat.

Pradă unei cumplite dureri de cap, Secretarul Casei Regale îl chemă pe doctorul Gua.

– Nu mă mai simt în stare să muncesc, mărturisi Medes. Tot capul îmi e cuprins de flăcări.

– Am să vă dau două leacuri care se ajută unul pe altul, hotărî doctorul. Mai întîi, luați aceste hapuri preparate de farmacistul Renseneb. Ele vor destupa canalele ficatului și vă vor alina suferința. Apoi, am să vă așez pe frunte capul unui somn pescuit azi de dimineață. Durerea va trece în oasele peștelui și o să scăpați de ea.

Deși neîncrezător la început, Medes nu întîrzie totuși să recunoască puterea tămăduitoare a leacurilor.

– Sînteți și mag, nu-i așa, doctore?

– Fără puțină magie nu avem sorți de izbîndă. Și acum, vă las. Am multă treabă, dar mă voi întoarce, dacă o să mai aveți nevoie de mine.

Unde găsea omul acesta mărunt și slab, care căra mereu cu el un sac greu de piele, atîta energie? De cînd lucrurile se mai liniștiseră în Nubia, Gua și Renseneb nu se mărgineau doar să-i îngrijească pe localnici, ci se străduiau să-și transmită toată

învățătura altor doctori care să-i înlocuiască după plecarea lor. Datorită îndemnurilor lui Sesostris, întreg ținutul dăduse uitării sărăcia și dezordinea.

– Lipsește un raport, îi spuse un scrib lui Medes.

– Ce fel?

– Una dintre cele cinci patrule de supraveghere nu și-a trimis raportul obișnuit.

Fără să șovăie, Medes plecă să-l înștiințeze pe Nesmontu.

– Generale, poate că e vorba de un fapt fără prea mare însemnătate, dar aș vrea totuși să lămurim lucrurile. Unul dintre ofițeri a uitat să-și întocmească raportul.

Nesmontu ordonă ca vinovatul să se înfățișeze degrabă înaintea lui.

Aghiotantul se întoarse într-un suflet.

– Ofițerul e de negăsit, generale.

– Și soldații săi?

– Nu i-a văzut nimeni.

Neîndoielnic, patrula nu se mai întorsese.

Regele își strînse sfatul de război.

– Încotro pornise patrula? întrebă Sesostris.

– Pe drumul apusean, răspunse Nesmontu. Trebuia să controleze o caravană de-a localnicilor, dar nici aceasta n-a mai ajuns la Mirgissa. Socot că oamenii noștri au căzut într-o capcană. Trebuie să aflăm dacă a fost doar o întîmplare sau se pune la cale un atac adevărat.

– Iau asupra mea această însărcinare, grăi, răspicat, Iker.

– Armata nu duce lipsă de cercetași iscusiți! se împotrivi Nesmontu.

– Să nu ne amăgim. Aici e mîna Prevestitorului. Voi fi cu băgare de seamă. Să mă însoțească doar cîțiva soldați dintre cei mai încercați.

Sesostris încuviință hotărîrea Fiului regal.

Oricît de primejdioasă s-ar fi dovedit această nouă înfruntare cu Prevestitorul, ea avea să-i desăvîrșească lui Iker pregătirea. Căci nu exista altă cale ca să răzbești din întuneric spre lumină.

Sekari oftă amarnic la gîndul că-și va părăsi odaia atît de primitoare și sala în care mîncau ofițerii și unde se serveau niște bucate atît de gustoase. Poate că ar fi trebuit să-și găsească un alt prieten mai domol din fire. Dar oare misiunea sa nu era aceea de a-l proteja?

39.

Generalul Nesmontu se arătase de neclintit: toți membrii patrulei, chiar și Iker, trebuiau să fie înzestrați cu apărători împotriva săgeților – niște papirusuri magice legate strîns de piept cu o funie. Nu grosimea lor conta cel mai mult, ci formulele înscrise pe ele, care erau în stare să înlăture primejdia.

La umbra unui balanit se odihnea o caravană alcătuită din nubieni și măgarii lor. Cînd egiptenii se apropiară, negustorii ridicară mîinile în semn de prietenie.

Sîngerosul scoase un mîrîit amenințător, iar Vînt-de-Miazănoapte se opri și nu se mai lăsa urnit din loc cu nici un chip.

Simțind neîncrederea vrăjmașului, arcașii kushiți încetară să se mai prefacă și traseră.

Iker îi mulțumi în gînd generalului Nesmontu, căci săgețile greșiră ținta.

– Vin alții din spate! strigă Sekari. Și din părți! Ne-au împresurat!

– La pămînt! porunci Fiul regal. Săpați!

Numai că, la adăpostul acestor biete gropi, egiptenii nu puteau rezista prea multă vreme. Moartea prințului lor nu-i descurajase pe kushiți, care izbutiseră să pună la cale o astfel de capcană.

– Nu vreau să cad pradă deznădejdii, dar viitorul mi se pare întunecat! își dădu cu părerea Sekari. Am aflat, ce-i drept, cum au fost uciși soldații noștri, dar n-o să apucăm să povestim

nimănui. Cît despre un atac, nici nu încape vorbă. Sînt de douăzeci de ori mai mulți decît noi.

Iker nu zărea nici el vreo rază de speranță. Așa că își îndreptă toate gîndurile către Isis. Nu-l salvase ea și în alte dăți? Dacă-l iubea cît de cît, n-o să-l părăsească în fața acestor sălbatici.

– Auzi și tu zgomotul ăsta? întrebă Sekari. Aș putea jura că-i un bîzîit de albine.

Era chiar un roi care se îndrepta spre ei.

Un roi cum nici unui crescător de albine nu-i fusese dat să vadă vreodată, atît de întins încît acoperea soarele.

Albina, simbolul regelui Egiptului de Jos.

Și armata de insecte se prăvăli asupra kushiților.

– Hai după ele! urlă Iker. Noi n-avem de ce să ne temem!

Sekari se izbi de un negru înalt, hotărît să-l împiedice să treacă. Dar suferind din pricina zecilor de înțepături, kushitul se prăbuși brusc.

Fără a ține seama de bîzîitul asurzitor al aliaților săi, patrula egipteană îi urmă și scăpă astfel din capcană.

Iker alergă timp îndelungat, întorcînd capul de mai multe ori ca să se încredințeze că nici unul dintre însoțitorii săi nu rămăsese în urmă.

Apoi roiul dispăru fără veste, de parcă l-ar fi înghițit cerul.

– Sîntem salvați, dar ne-am rătăcit.

– Cînd se întunecă, o să ne călăuzim după stele.

Deșertul se întindea cît vedeai cu ochii și nici un fir de verdeață nu se zărea nicăieri.

– Să poposim la umbra acestei dune.

Iker observă un obiect din piatră pe jumătate îngropat în nisip. Îl apucă și trase binișor de el, sub privirea nedumerită a lui Sekari.

– Neîndoielnic, e o formă pentru turnat metalul! O fi vreo mină prin preajmă.

La poalele dunei, găsiră și alte obiecte asemănătoare.

Soldații scoaseră la lumină intrarea într-o galerie, bine păstrată.

Iker și Sekari se apucară s-o cerceteze. Sîngerosul și Vînt-de-Miazănoapte rămaseră la suprafață ca să-i vestească în caz de primejdie.

Galeria ducea spre un soi de platou mărginit de colibe din piatră în care zăceau balanțe, greutăți din bazalt și o mulțime de forme de diverse mărimi.

De-o parte și de alta a ușii unui mic templu se înălțau două coloane cu chipul zeiței Hathor.

Chipul lui Isis.

– Ne-a îndrumat pașii pînă la orașul de aur, murmură Iker.

Înăuntrul sanctuarului stăteau rînduite cu grijă lingouri de aur.

Bina suferea atît de tare, încît îl imploră pe Prevestitor s-o ucidă! Dar, în ciuda rănii groaznice din pricina căreia piciorul ar fi trebuit tăiat, Prevestitorul izbuti s-o liniștească, îngrijind-o fără odihnă cu ierburile aduse de vrăjitorii nubieni.

Dacă faraonul își închipuia că o înlăturase din calea sa pe leoaica aceea cumplită, atunci se înșela. Așezată pe rană, regina turcoazelor grăbea vindecarea.

Deja tînăra femeie nu mai scotea strigăte sfîșietoare în care vocea sa și a fiarei se amestecau. Amețită de fierturi adormitoare, Bina se adîncea în somn ore întregi.

În ciuda pierderii armatei lui Triah, kushiții care scăpaseră cu viață și mai multe triburi nubiene se supuneau în continuare marelui mag. Numeroși războinici îi ascultau învățăturile, rostite cu o voce blîndă și învăluitoare. Zeul cel nou avea să le îngăduie să răpună trupele lui Sesostris, să distrugă fortărețele, apoi să calce hotarele Egiptului. Căci viitorul pe care-l zugrăvea Prevestitorul nu putea fi ocolit. Toți necredincioșii aveau să piară.

– Egiptenii construiesc cu o iuțeală nemaivăzută, zise Gură-Pocită. Acum s-au așezat la Shalfak! De pe fîșia aceea de pămînt și stînci vor păzi și mai bine fluviul și deșertul.

– Nu lăsați lucrările să înainteze.

Gură-Pocită se simți înviorat.

– Să punem mîna pe Shalfak va fi o ispravă frumoasă. Nu ne vom dovedi ușor de alungat. Și n-o să luăm prizonieri, se înțelege de la sine!

– Ce s-a ales de falsa caravană trimisă ca să-i ademenească pe egipteni?

– A dispărut în deșert. Sesostris a atacat și el. Uriașul ăsta nu ne lasă pic de răgaz și ne întoarce fiecare lovitură.

– Dar o să-l doborîm pînă la urmă!

Încrederea în izbîndă a lui Gură-Pocită îi îmbărbătă pe războinicii săi. Dar în sufletul Prevestitorului răsărise îndoiala. Pe măsură ce cucerea Nubia, puterile magice ale lui Sesostris sporeau și faraonul devenea tot atît de rezistent ca și zidurile fortărețelor sale.

Din fericire însă, îi mai rămîneau destule părți șubrede.

Așezat pe un scăunel pliant, Sekari se desfăta cu un vin amețitor.

– Mai vrei o cupă, Iker?

– Am băut îndeajuns.

– Învață Cheia viselor! Dacă te vezi bînd vin în vis înseamnă că te hrănești cu Maat! Mie mi se întîmplă adeseori. Și într-un loc îngrozitor ca acesta nu cunosc un leac mai bun.

Fortăreața Shalfak, „Cea care supune țările străine“[1], nu avea nimic atrăgător. La picioarele ei, Nilul se îngusta și era ușor de supravegheat. Nu prea mare[2], dar înzestrată cu pereți groși de cinci metri, cetatea adăpostea o garnizoană mică și cîteva hambare. De pe țărmul abrupt o scară cobora pînă la Nil. Datorită meșteșugului lor desăvîrșit, constructorii munceau cu spor. Pînă la încheierea lucrărilor zidului principal, singura primejdie se putea ivi dinspre deșert. Așa că Fiul regal și o trupă de douăzeci de arcași păzeau șantierul.

– Îmbată-te în fiecare zi și în fiecare noapte, continuă Sekari, și nu uita să prețuiești vinurile cele bune! Doar așa vei rămîne

---

[1] *Ouaf-Khasout* (n.a.)

[2] 80 x 49 metri (n.a.)

întotdeauna fericit și senin, căci ele umplu de bucurie toată casa și se unesc cu aurul zeilor. Cuvintele acestea, ale unui poet, nu ți se par vrednice de admirație?

– Oare nu au vreun tîlc ascuns? i-o întoarse Iker. N-or vorbi ele despre beția divină, pe care o simți în timpul contopirii cu lumea nevăzută?

– Un tîlc lipsit de învelișul faptelor n-are nici un rost! Dar aurul trimis la Abydos... se va dovedi de vreun folos?

Sekari începu să cînte dintr-o lăută făcută dintr-o carapace de țestoasă, acoperită cu o piele de gazelă bine întinsă, vopsită în roșu și avînd șase găuri. Plimbîndu-și degetele peste cele trei corzi, Sekari îngînă un cîntec grav și tărăgănat.

– Am ascultat cuvintele înțelepților. Ce este eternitatea? Un loc în care domnește dreptatea și frica nu este cunoscută, un loc de unde zarva a fost alungată și nimeni nu sare asupra semenului său. Acolo nu există vrăjmași, iar strămoșii trăiesc în pace.

Culcați pe-o parte, Sîngerosul și Vînt-de-Miazănoapte îl ascultau cu plăcere pe cîntăreț.

Lui Iker gîndurile îi zburară spre Isis.

Aflată mereu în preajma misterelor lui Osiris și a izvorului vieții, poate că ea socotea dragostea față de un bărbat ca pe un lucru neînsemnat.

Săgeata i-ar fi străpuns coapsa lui Sekari, dacă acesta nu ar fi ținut lăuta proptită de ea.

Sîngerosul lătră ca turbat, iar Vînt-de-Miazănoapte scoase niște răgete care îi smulse pe soldați din toropeală.

Pregătiți pentru un atac de felul acesta, se dezmeticiră pe dată și se adăpostiră în spatele blocurilor de granit negru ce alcătuiau temelia fortăreței.

Primejduindu-și viețile, Sekari și Iker îi ocoliră pe atacatori și le căzură drept în spate.

Mulțumită zarvei stîrnite de cîine și de măgar, trupa care își avea tabăra nu departe de Shalfak le sări degrabă în ajutor.

Doar căpetenia clanului nubian izbuti să fugă, coborînd malul pînă la fluviu. Aici se lăsă să alunece încet în apă și se

ascunse printre stînci. Cînd auzi zgomotul de pași, se crezu pierdut.

Dar cei doi egipteni se mărginiră să scruteze suprafața Nilului.

– Nu se vede nici o barcă, zise Sekari. Nebunii ăștia au venit din deșert, dar în număr prea mic. Și nici n-au băgat de seamă că sîntem apărați.

– Au mers la moarte sigură, hotărî Iker. Prevestitorul a bănuit că păstrăm la Shalfak bucățile de aur culese din orașul pierdut. Faraonul a avut dreptate să le pună la adăpost în fortăreața Askut.

Cei doi bărbați se îndepărtară.

Uitînd de moartea războinicilor săi, căpetenia clanului alergă într-un suflet la Prevestitor să-l înștiințeze despre ceea ce tocmai îi ajunsese la ureche și care avea să-l bucure peste măsură.

40.

– Carevasăzică, egiptenii au descoperit aurul, grăi Prevestitorul.

– L-au ascuns la Askut! dezvălui, cu mîndrie, căpetenia clanului.

– De ce n-ai distrus construcția de la Shalfak?

– Pentru că... pentru că nu eram destui.

– N-ai atacat cumva la nimereală, înainte să primești ordinele lui Gură-Pocită?

– Cel mai însemnat lucru e că am aflat unde-și țin comoara.

– Cel mai însemnat lucru e să mă asculți.

Cu o lovitură de bîtă, Gură-Pocită îi crăpă nubianului țeasta.

– Un neisprăvit care nu era în stare să conducă! Și toți negrii ăștia îi seamănă! Mi-ar lua multă vreme să-i pregătesc și nici nu sînt încredințat c-aș izbuti.

– E cu neputință să ajungem la Askut, se plînse Shab Strîmbu'. De cînd au fost ridicate fortărețele Semna și Kumma, fiecare corabie e controlată cu foarte mare atenție.

– Trebuie să știu dacă aurul acesta e o amenințare adevărată pentru noi și dacă trebuie să-l distrugem, hotărî Prevestitorul. Curînd, rana Binei se va tămădui, dar încă nu s-a înzdrăvenit pe deplin. Așa că iată cum vom face.

Suferind de căldură, copleșit de muncă, Medes asuda din greu. Iar Semna, fortăreața așezată spre miazăzi, nu avea să-i aducă odihna și răcoarea. Menit să ferece pentru totdeauna

Nubia, ansamblul arhitectural era alcătuit din trei părți de sine stătătoare: Semna-Apuseană, purtînd numele de „Sesostris stăpînește“, cu întărituri formate din turnuri înalte și altele joase, Semna-de-Miazăzi, „Cea care îi împinge îndărăt pe nubieni“, și Kumna, zidită pe malul răsăritean și care adăpostea un mic templu.

Niciodată hotarele Egiptului nu pătrunseseră atît de adînc pe aceste meleaguri îndepărtate. Situate de-o parte și de alta a unei trecători înguste și stîncoase, dincolo de care și Nilul de-abia răzbea, fortărețele puteau respinge lesne orice atac. Sub conducerea lui Sehotep, nivelul apei din trecătoarea Semna fusese ridicat prin îngrămădirea bolovanilor și astfel luase naștere un canal pe care corăbiile de mărfuri puteau călători în siguranță.

Pe deasupra, la miazănoapte de Semna, fusese înălțat un zid lung de cinci kilometri care urma să protejeze drumul prin deșert.

Medes întocmi decretul care numea o sută cincizeci de soldați la Semna și cincizeci la Kumma. Aceste trupe de elită aveau să se bucure de un trai îndestulat: case încăpătoare, străzi pietruite, ateliere, hambare, rezervoare de apă, provizii ce soseau fără întîrzieri. Garnizoanele nu duceau lipsă de nimic. Iar Secretarul Casei Regelui continua să se spetească trebăluind în slujba lui Sesostris și împotriva Prevestitorului!

Trăgînd după el un sac din piele, doctorul Gua pătrunse în odaia de lucru unde un servitor îl răcorea, neobosit, cu evantaiul pe Medes.

– Ce vă doare azi?

– Toate măruntaiele. Mă usuc pe picioare.

– Aerul de aici mi se pare sănătos și, oricum, aveți rezerve frumoase de grăsime.

După ce-l cercetă pe Medes pe toate părțile, doctorul scoase din sacul său un vas-măsură, aidoma cu cel pe care Horus îl întrebuința ca să-și îngrijească ochiul, astfel încît să aducă viață, sănătate și fericire. Gua turnă în vas o poțiune din sirop de curmale proaspete, frunze de ricin și lapte de sicomor.

– Leacul acesta o să vă ușureze.

– Mă tem să nu cad sleit de puteri!

– Înghițiți cîte puțin din poțiunea aceasta de trei ori pe zi, mîncați mai cumpătat, beți mai multă apă și o să vă întoarceți teafăr la Memphis.

– Sănătatea trupelor noastre nu vă neliniștește?

– Credeți că farmacistul Renseneb și cu mine ne petrecem vremea trîndăvind?

– Departe de mine un asemenea gînd, dar, pe căldura asta...

– Soldații noștri sînt bine îngrijiți. Dar nu pot spune același lucru și despre vrăjmaș, ceea ce ne va înlesni biruința.

Apoi doctorul Gua plecă în mare grabă căci îl așteptau cîțiva bolnavi grav.

Un ofițer, fremătînd de nerăbdare, intră îndată în odaia lui Medes.

– Am arestat un bărbat. Vreți să-i puneți întrebări?

Fiind persoana cu rangul cel mai înalt din fortăreață, Medes nu avea încotro.

Și mare îi fu surprinderea cînd îl recunoscu pe Shab Strîmbu'!

– Ce-a făcut acest om?

– Nu are acte de trecere.

– Lămurește-mă, îi ceru Secretarul Casei Regale lui Shab.

– Sînt un curier din Buhen, răspunse Strîmbu', umil și supus. Nu cunosc noile rînduieli și nu știam că am trebuință de un asemenea înscris. Vă aduc noi ordine de la mai-marii voștri.

– Lasă-ne singuri! îi porunci Medes ofițerului.

Ușa se închise.

– A trecut o veșnicie de cînd n-am primit nici o veste! se plînse Medes.

– Liniștește-te, totul merge bine. Nubienii sînt niște aliați jalnici, dar Prevestitorul se folosește de ei cît se poate de bine.

– Fortărețele pe care le-a construit Sesostris sînt de netrecut. Ne paște dezastrul, iar eu sînt prins în capcană! Și Iker... Iker trăiește!

– Nu-ți mai face griji și dă-mi un act care să-mi îngăduie să merg pretutindeni.

– Prevestitorul ar îndrăzni... să atace Semna?

– Să nu părăsești odaia asta. Aici o să fii la adăpost.

În piața din Semna domnea o atmosferă veselă. Tarabele cu fructe, legume, pește și mărfuri de tot soiul se înșirau îmbietoare. Tîrguieli aprige se stîrneau adesea între vînzători și cumpărători. Celor mai mulți dintre soldați le făceau plăcere aceste schimburi, iar localnicii se îmbogățeau pe seama lor.

Dintr-odată, toate privirile se îndreptară spre o făptură superbă cu talia împodobită de o centură încărcată de perle și scoici. La glezne purta brățări ciudate, în forma ghearelor unei păsări de pradă. Cum rana i se închisese, Bina se simțea acum îndeajuns de tare, încît să ducă pînă la capăt o parte din planul Prevestitorului.

– Nu ești de pe-aici, observă un soldat.

– Dar tu de unde ai venit?

– De la Elephantina. Ce vinzi, frumoaso?

– Scoici.

Și Bina îi arătă o cochilie minunată, a cărei înfățișare amintea de cea a sexului femeiesc.

Soldatul zîmbi.

– Drăguț, foarte drăguț... Cred că pricep. Ce vrei în schimb?

– Viața ta.

Bărbatul abia avu timp să rîdă silit, căci partea ascuțită a brățării de la glezna Binei îi străpunse vintrele.

În aceeași clipă, kushiții își scoaseră armele pe care le ascunseseră în coșuri și se năpustiră asupra negustorilor și mușteriilor.

Din înaltul turnului de pază, o santinelă dădu alarma și îndată porțile celor două fortărețe de la Semna-Apuseană se închiseră și arcașii se rînduiră la locurile lor, pregătindu-se să tragă.

Medes ieși din odaia sa de lucru și se răsti la comandant:

– Ce e cu zarva asta?

– Sîntem atacați de o ceată de kushiți turbați!

– Dă de știre Buhenului și Mirgissei.

– Peste putinţă, vrăjmaşul a oprit trecerea pe apă. Mesagerii noştri ar fi ucişi.

– Şi de ce nu întrebuinţezi celelalte mijloace?

– Soarele ne este împotrivă, iar vîntul împrăştie fumul.

– Cu alte cuvinte, sîntem împresuraţi şi nici n-avem de unde să primim ajutor.

– Nu vă temeţi, e doar un necaz vremelnic. Kushiţii n-o să aibă vreme să cucerească fortăreţele.

Cînd Medes, la adăpostul unui crenel, văzu mulţimea de războinici negri înfierbîntaţi, se îndoi adînc de adevărul acestor spuse. Oare avea să moară prosteşte sub năvala acestor sălbatici trimişi de Prevestitor?

Fortăreaţa Askut, clădită pe o insuliţă în sudul celei de-a doua cataracte, nu era printre cele mai mari, aşa încît Gură-Pocită socoti că treizeci de oameni bine antrenaţi erau de-ajuns. Loviră iute şi cu putere.

Odată Semna atacată şi devenită neputincioasă, cele trei bărci uşoare nu mai întîmpinară nici o piedică. Bizuindu-se pe trăinicia Semnei, egiptenii nu lăsaseră de veghe nici o corabie de război între Semna şi Askut.

Bărcile traseră la mal cu uşurinţă. În jur nu se zărea picior de soldat.

Gură-Pocită se căţără pe o stîncă şi descoperi un fort cu zidurile neterminate şi căruia îi lipsea poarta grea din lemn.

Bănuitor, Gură-Pocită trimise o iscoadă să cerceteze locul.

Libianul trecu pragul şi pătrunse înăuntrul clădirii de unde se întoarse după scurtă vreme.

– S-ar zice că e goală.

Gură-Pocită merse să se încredinţeze cu ochii lui şi găsi nenumărate unelte pentru spălarea aurului, magazii cu grîne şi un mic sanctuar dedicat crocodilului Sobek. Carevasăzică, Askut adăpostea provizii de hrană şi toate cele de trebuinţă pentru turnarea preţiosului metal.

Dar de ce fortăreaţa părea lăsată de izbelişte?

– Garnizoana a fost prevenită de Semna, îl înștiință un nubian, și a fugit la Mirgissa.

– Scotociți peste tot și găsiți-mi aurul, dacă a mai rămas ceva din el.

– Uitați-vă acolo! A apărut cineva!

Gură-Pocită îl recunoscu îndată pe tînărul care ieșea din sanctuar.

– Nu trageți! Pe ăsta îl vreau viu.

Iker se opri la zece pași depărtare de Gură-Pocită.

– Iarăși tu, scrib blestemat! De ce n-ai plecat cu ceilalți?

– Îți închipui că soldații lui Sesostris sînt niște fricoși?

– Păi, nu-i nici unul prin preajmă! Dă-mi aurul și n-o să pățești nimic.

– Te amăgești zadarnic. Viața ta tristă se sfîrșește aici.

– Tu ești unul, noi sîntem treizeci. Crezi că poți să ne ții piept?

– Nu te văd decît pe tine, un libian și un nubian. Complicii tăi au fost doborîți. Atît l-ai tot ascultat pe Prevestitor și i te-ai supus orbește, că simțurile ți-au amorțit. Sekari și cu mine i-am întins o capcană unuia dintre aliații tăi, o căpetenie de clan. Și acesta i-a spus cum că aici am ascuns noi aurul din Nubia. Dar el nu se mai află acum la îndemîna voastră. Mi-ar fi plăcut să pescuiesc un pește mai gras, dar, oricum, prinderea ta și a celor mai buni oameni ai tăi va împuțina forțele Prevestitorului.

Soldații egipteni răsăriră de peste tot.

Gură-Pocită își trase pumnalul din teacă, dar săgeata lui Sekari îi zdrobi încheietura mîinii.

Libianul și nubianul încercară să-i sară în ajutor, dar fură doborîți.

Folosindu-se de învălmășeala iscată, Gură-Pocită alergă spre malul rîpos și se aruncă în apă.

– Ne scapă iar! se înfurie Sekari.

– Nu și de data asta, îl potoli Iker, căci zeul Sobek ocrotește locul acesta. Și de cînd am coborît pînă în inima unui lac din Fayyum, crocodilul sacru nu e, oare, aliatul meu?

Două fălci enorme înzestrate cu dinți tăioși îl înhățară pe Gură-Pocită de mijloc. Coada animalului bătu apa, care căpătă iute culoarea sîngelui. Apoi pacea se așternu iară și valurile șterseră urmele celor petrecute.

Iker și Sekari porniră, fără întîrziere, spre Mirgissa, unde îi așteptau Sesostris, generalul Nesmontu și grosul trupelor egiptene.

– O să dăm ultima bătălie din Nubia, grăi faraonul. Fie ca zeii să ne ajute s-o liniștim pe cumplita leoaică.

41.

Slujitorul lui „Ka“ o căută pe Isis și o conduse în templul menit să dăinuiască milioane de ani al lui Sesostris. Preotul nu rosti nici un cuvînt, iar tînăra femeie nu puse nici o întrebare. Fiecare nouă etapă de inițiere în misterele lui Osiris începea astfel, prin tăcere și reculegere.

În ajun, aurul sosit din Nubia făcuse să înverzească trei ramuri ale salcîmului. Arborele vieții se vindeca puțin cîte puțin, dar leacurilor le lipsea tăria. Totuși, rezultatele îngăduiau ca viitorul să fie privit cu mai multă încredere.

În pragul templului o întîmpină Pleșuvul.

– A venit clipa să aflăm dacă te numeri printre cei drepți și dacă ești demnă să faci parte dintre cei vii care se hrănesc cu lumină. De aceea trebuie să te înfățișezi înaintea judecătorilor conduși de cele două Maat. Te învoiești?

Isis știa ce o așteaptă: ori renăștea, ori dispărea pentru totdeauna. Încercările prin care trecuse pînă atunci nu fuseseră decît o pregătire pentru cea de acum.

Preoteasa se gîndi la Iker, la curajul său, la primejdiile pe care le înfrunta fără oprire. Și atunci înțelese că simțea pentru el mai mult decît o simplă prietenie. Și, asemenea Fiului regal, și ea trebuia să-și învingă frica.

– Mă învoiesc.

Unsă cu tămîie, înveșmîntată într-o rochie lungă din țesătură fină de in și încălțată cu sandale albe, Isis păși într-o sală întinsă

unde stăteau rînduiți pe scaune patruzeci și doi de judecători, fiecare purtînd chipul unei alte divinități.

Două încarnări ale lui Maat tronau în fruntea judecătorilor: una feminină și una masculină.

– Cunoști numele acestei săli? întrebă un judecător.

– Cumpăna dreptății.

– Ești în stare să-ți lași deoparte greșelile și neliniștile?

– N-am săvîrșit nici o nedreptate, grăi Isis, lupt împotriva lui *isefet,* nu îngădui răul, respect ritualurile, nu pîngăresc sacrul, nu trădez tainele, n-am ucis, n-am pus la cale vreun omor, n-am pricinuit suferință nimănui, n-am chinuit vreun animal, n-am furat bunurile și ofrandele zeilor, n-am mărit și nici n-am micșorat oborocul și nici n-am măsluit balanța.

– Să vedem dacă vorbele tale sînt adevărate, cîntărindu-ți inima.

– Vreau să trăiesc potrivit lui Maat. Inimă a mamei mele cerești, nu te ridica împotriva mea, nu depune mărturie împotriva mea!

Anubis cu cap de șacal o luă pe Isis de mînă și o duse aproape de o balanță din aur, păzită de un monstru cu bot de crocodil, piept de leu și partea de dinapoi aidoma cu a hipopotamului.

– Inima ta trebuie să fie la fel de ușoară ca pana lui Maat. Altminteri, Devoratoarea te va înghiți și părțile făpturii tale, împrăștiate, se vor întoarce la natură.

Anubis atinse ușor pieptul preotesei. Scoase de acolo un mic vas pe care îl așeză pe unul din talgerele balanței. Pe celălalt puse pana zeiței.

Isis nu închise ochii.

Oricare ar fi fost hotărîrea, voia să-și privească soarta în față.

După cîteva mișcări într-o parte și alta, cele două talgere rămaseră într-un echilibru desăvîrșit.

– Dreaptă și corectă este Osiris Isis[1], grăi un judecător. Devoratoarea o va cruța.

---

[1] Bărbatul drept devine o întruchipare a lui Osiris, iar femeia dreaptă, o întruchipare a lui Isis. (n.a.)

În pieptul preotesei bătea o inimă nouă, nepieritoare, ca dar al celor patruzeci și două de divinități din sala celor două Maat.

– Iată-te în stare să treci de o nouă poartă, o înștiință Pleșuvul.

Isis îl urmă, tăcută.

La intrarea într-o capelă cufundată în beznă, preotul ridică o pînză de in roșu care acoperea un leu din faianță.

– Focul țîșnește din gura mea, dar eu mă apăr singur. Vrăjmașul meu nu va scăpa cu viață. Îi pedepsesc pe oamenii slugarnici și pe toate tîrîtoarele, mascul sau femelă. Apropie-te, Isis, căci tu ești dintre cei drepți.

Se ivi un șarpe gigantic. Trupul său era alcătuit din nouă cercuri, dintre care patru de foc.

– Vei îndrăzni să urmezi această spirală?

Preoteasa atinse cercurile, care se uniră și formară coarda corabiei lui Ra. Ea urca pînă la cer sub înfățișarea unei flăcări de aur, răspîndind turcoaz, malahit și smarald din care luau naștere stelele.

Părtașă la zămislirea universului, Isis trăi misterul creației lumii.

Cînd lumina orbitoare se stinse, preoteasa desluși pereții capelei, împodobiți cu imaginea faraonului aducînd ofrande zeilor.

Pleșuvul înnodă o cingătoare roșie.

– Iată viața zeițelor și trăinicia zeilor. În ele reînviază Osiris. Simbolul acesta o să te apere de atacurile oamenilor răi, o să înlăture piedicile și o să-ți îngăduie cîndva să străbați calea de foc.

Pleșuvul așeză nodul magic sub buricul preotesei.

Privirea tinerei femei descoperi un ținut luxuriant, scăldat de soare.

– Desfată-ți ochii cu aurul verde din Punt. Doar el ne va ajuta să tămăduim pe de-a-ntregul salcîmul.

Pitit în fundul odăii sale de lucru, Medes asuda din greu.

Garnizoana respinsese al treilea atac al kushiților, de zece ori mai numeroși decît egiptenii care apărau fortăreața Semna. Iar

Secretarul Casei Regelui era în primejdie să fie ucis de aliații săi! În ciuda unei rezistențe încrîncenate, sfîrșitul părea de la sine înțeles. Zidurile aveau să se prăbușească, dacă Prevestitorul hotărîse astfel.

Rănit la frunte, comandantul năvăli în odaia lui Medes.

– Sosește faraonul.

– Ești... ești sigur?

– Încredințați-vă cu ochii voștri.

– Trebuie să stau aici și să păzesc arhivele.

Comandantul se întoarse printre soldații săi.

Așezat la prora corabiei sale, Sesostris, îi năuci pe kushiți prin înălțimea sa.

O căpetenie de trib își îndemnă războinicii să lupte. Două corăbii nu ajungeau ca să oprească trecerea pe Nil?

Lancea grea a regelui străbătu cu ușurință distanța, desenînd o curbă lungă și se înfipse în pieptul răzvrătitului.

Îndată se iscă o mare învălmășeală.

Sprinten ca un tînăr, generalul Nesmontu sări primul pe corabia vrăjmașă. Îndemînatici și respectînd poruncile primite, soldații săi îi zdrobiră pe atacatori.

Mai iscusiți și mai numeroși, egiptenii îi copleșiră pe kushiți, care nu mai știau încotro s-o apuce. Curînd, Semna fu eliberată.

Totuși, monarhul nu dădu nici un semn de bucurie.

Medes înțelese de ce abia atunci cînd ieși, în sfîrșit, din adăpostul său, sub privirile îngrozite ale soldaților.

– Nu... nu mai aveți umbră! Și nici noi! exclamă unul dintre ei.

Umbrele tuturor egiptenilor dispăruseră.

Generalul Nesmontu se temea că izbînda avea să se preschimbe într-o crudă înfrîngere. Fără umbră, trupul ar fi căzut pradă rănilor și nu se mai putea uni cu „Ka“-ul său. Energia se risipea, iar sufletul era osîndit să se piardă în întuneric.

Sesostris își îndreptă spre cer sabia sa scînteietoare, iar Sekari începu să imite cîntecul unei păsări.

Pe albastrul cerului se iviră o sumedenie de rîndunele. Sus, pe malul rîpos, o sută de struți goneau spre miazăzi.

– Să ne luăm după ei! porunci regele. Din penele lor se trage simbolul lui Maat. Ei vor distruge blestemul Prevestitorului.

Nilul era prea îngust, stîncile – amenințătoare, iar un nor negru ascundea soarele... Dacă faraonul însuși nu pornea primul, nimeni nu s-ar fi încumetat să pătrundă într-o lume atît de înspăimîntătoare.

Folosindu-se de vîntul aprig ce se stîrnise, flota înaintă cu iuțeală. Norul se împrăștie, iar malurile apei se lărgiră.

Scăldați în lumină, struții dansau.

– Umbrele noastre s-au întors! observă Sekari.

– Dar bătălia continuă, reaminti faraonul. Acum Prevestitorul o va asmuți pe leoaică împotriva noastră. Doctorul Gua și farmacistul Renseneb să aducă cele trebuincioase.

Cei doi pregătiseră urcioare de bere roșie amestecată cu neghină.

– Leoaicei îi place sîngele omenesc, lămuri monarhul. O să încercăm s-o păcălim și s-o îmbătăm, dar numai regina turcoazelor va izbuti s-o domolească pe de-a-ntregul.

Lungă de vreo doisprezece kilometri, insula Sai se găsea la jumătatea drumului dintre cea de-a doua și cea de-a treia cataractă. La capătul dinspre miazănoapte, se îngrămădiseră triburile nubiene credincioase Prevestitorului, pregătite să se bată cu egiptenii.

La apropierea corabiei faraonului, frumoasa Bina scoase un răget cumplit.

Războinicii negri se traseră cîțiva pași îndărăt ca să-i facă loc enormei leoaice. Nici săgețile, nici lăncile nu aveau s-o oprească.

De la prora vasului, mai mulți corăbieri aruncară zeci de urcioare, care se sparseră de stînci. Mireasma licorii atrase fiara care, pofticioasă, o lipăi cu lăcomie.

Apoi, sătulă, leoaica mormăi mulțumită, se întinse și ațipi.

Abia atunci, Sesostris coborî pe mal.

Sperînd să-l doboare pe faraon, un kushit înalt se pregăti să-și azvîrle bastonul. Regele se mărgini să-și întindă brațul

spre războinicul care se răsuci și căzu, ca lovit de o forță necunoscută.

– Un mag! Regele acesta e un mag! urlă căpetenia unui clan.

Atunci, groaza puse stăpînire pe kushiți.

Deși se pregătiseră pentru o încleștare sălbatică, soldații lui Nesmontu nu avură altceva de făcut decît să se năpustească pe urmele fugarilor.

Un șoim imens se rotea deasupra părții sudice a insulei Sai, acolo unde se afla Prevestitorul care privea lupta de la depărtare.

Brusc, pasărea coborî cu iuțeală, înșfăcă regina turcoazelor, apoi se avîntă iar spre soare, nelăsîndu-i vreme Prevestitorului nici măcar să se miște.

– Ce porunciți acum, stăpîne? întrebă Shab Strîmbu' uluit.

– Să ne punem la adăpost. Nubienii ăștia sînt niște neputincioși.

– Și Bina?

– Să încercăm s-o luăm de acolo.

Cînd Sesostris se apropie de ea, leoaica se trezi din amorțeală și își dezveli colții, amenințătoare.

– Fii pe pace, tu, care ai puterea de a nimici întreaga omenire. Fie care furia ta să se preschimbe în blîndețe.

Cu riscul de a fi sfîșiat, monarhul atinse fruntea fiarei cu regina turcoazelor pe care i-o adusese șoimul.

– Dă-le copiilor luminii din puterea ta. Fie ca ei să biruie nenorocirea și slăbiciunile.

Dintr-un vîrtej de verde și albastru, luă naștere un nimb uriaș. Leoaica se prefăcu într-o pisică zveltă, cu păr negru și strălucitor, cu ochi de aur.

Cîțiva pași mai încolo zăcea trupul Binei, în mijlocul unei bălți de sînge.

Fermecați, soldații egipteni nu băgară de seară că Shab Strîmbu', ascuns în spatele unei stînci, își încorda arcul. Întorcîndu-și spatele spre el, Iker devenise o țintă ușoară.

În pofida oboselii și a beției pricinuită de victorie, Sekari stătea cu ochii în patru. Mai degrabă simți decît văzu săgeata și,

cu o săritură demnă de cea mai sprintenă gazelă, îl prinse pe Iker de mijloc și îl trînti la pămînt.

Prea tîrziu.

Săgeata se înfipse în umărul stîng al Fiului regal.

– O jumătate de deget mai încolo dacă te nimerea, ai fi fost mort acum, zise doctorul Gua. Dar așa, n-o să te alegi decît cu o cicatrice mică.

După ce-i dădu rănitului să bea o poțiune preparată din semințe de mac și scoase cu grijă vîrful săgeții, întrebuințînd un cuțitaș cu lamă rotunjită, Gua cusu rana și o acoperi cu un bandaj îmbibat cu miere și ulei.

– Îți datorez din nou viața, îi spuse Iker lui Sekari.

– Mă las păgubaș în privința acestei numărători. Din nefericire, atacatorul tău a fugit cu o barcă. Generalul Nesmontu a cercetat insula în lung și-n lat. Locul e sigur și nu se mai află aici picior de răzvrătit. Pe deasupra, chiar azi va începe construirea unei fortărețe.

– Mi s-a părut că zăresc lîngă leoaică trupul neînsuflețit al unei femei. Dacă nu greșesc, era chiar Bina.

– A dispărut și ea.

– Și Prevestitorul?

– Nici urmă de el, răspunse Sekari. În afară de femeie și de arcașul care a tras în tine, doar negrii s-au luptat pe-aici. Dar, pe demonul acesta, îl așteaptă vremuri grele. Kushiții nu-l vor ierta niciodată pentru că i-a condus la un asemenea dezastru.

42.

Dincolo de cea de-a treia cataractă, un soare arzător pîrjolea colinele măcinate de deșert. Sumedenie de musculițe atacau nasul și urechile. Nici măcar valurile nu răspîndeau puțină răcoare. Totuși, Prevestitorul nu-și lepăda tunica sa de lînă. Pe insulița unde se adăpostise împreună cu ultimii săi slujitori devotați, continua să o îngrijească pe Bina, a cărei slabă răsuflare abia dacă se simțea.

– O s-o salvați? întrebă Shab, istovit.

– Are să trăiască și va ucide iar. E născută pentru asta. Deși nu va mai putea să se prefacă în leoaică, Bina rămîne regina întunericului.

– Am încredere în spusele voastre, stăpîne, dar n-am suferit, oare, o înfrîngere groaznică? Acest Iker încă trăiește!

– Am sădit în acest ținut pierdut sămînța noii credințe. Mai devreme sau mai tîrziu, ea va cuprinde lumea întreagă. Nu contează că vor trece o sută, o mie sau două mii de ani. Ea va învinge și nimeni nu va putea să i se împotrivească. Iar eu am s-o răspîndesc mai departe.

Mai multe bărci ușoare pline de kushiți care urlau și-și agitau sulițele se îndreptau spre mica insulă.

– Sînt prea numeroși, stăpîne! Nu vom izbuti să le ținem piept.

– Nu te speria, prietene! Sălbaticii ăștia ne aduc bărcile de care avem trebuință.

Prevestitorul se ridică și se uită țintă spre fluviu. Ochii i se înroșiră, părînd că o flacără țîșnește din ei. Apele prinseră a clocoti și, oricît de îndemînatici se dovediră vîslașii, nu putură împiedica răsturnarea bărcilor. Un val furios îi înecă pe toți.

Bărcile, însă, scăpară neatinse.

Și, astfel, discipolii Prevestitorului pricepură că puterile stăpînului lor nu slăbiseră cîtuși de puțin.

– Încotro socotiți că e bine să mergem? întrebă Strîmbu'.

– Acolo unde nimeni nu ne așteaptă: în Egipt. Faraonul își închipuie că voi rătăci prin țara asta vrednică de plîns, pînă cînd un trib kushit mă va prinde și mă va ucide. Supunerea leoaicei o să-l facă să-și piardă capul, iar descoperirea aurului tămăduitor îi va reda încrederea. Totuși, încă îi lipsește o parte însemnată din acest metal de preț. Vindecarea Arborelui vieții n-are prea mari sorți de izbîndă și, oricum, nu ne va opri din drum. Oamenii noștri din Memphis îmi așteaptă poruncile și o să ne folosim de ei ca să lovim drept în inima sacră a Egiptului.

– Vreți să spuneți...

– Da, Shab, m-ai înțeles bine. Călătoria noastră va fi lungă, dar ne vom atinge adevărata țintă: Abydosul. O să-l distrugem și-l vom împiedica pe Osiris să renască.

Priveliștea amețitoare a unui astfel de viitor îl făcu pe Shab Strîmbu' să dea uitării întreaga oboseală ce-o resimțea. Nimic nu-l putea abate pe Prevestitor de la împlinirea misiunii sale. Și nu avea chiar pe pămîntul lui Osiris un aliat de nădejde, pe preotul permanent Bega?

Faraonul aruncă într-un cazan figurine din argilă reprezentîndu-i pe nubieni îngenuncheați, cu capetele plecate și mîinile legate la spate. Cînd le atinse cu sabia, o flacără înaltă țîșni, iar soldații care erau de față crezură că aud gemetele nefericiților ale căror trupuri ardeau.

În decretul ce vestea că pacea se așternuse peste Nubia, Medes înlocuise semnul hieroglific al războinicului negru, înarmat cu un arc, prin cel al unei femei șezînde. Magia înscrisului

avea să secătuiască forțele celor care s-ar fi încumetat să se mai răzvrătească.

Sesostris se întoarse către căpeteniile de clan și de trib, venite să se prosterneze înaintea lui. Cu vocea sa gravă și răsunătoare, faraonul rosti o cuvîntare pe care Medes o însemnă cuvînt cu cuvînt.

– Eu dau viață vorbelor mele. Brațul meu înfăptuiește tot ceea ce inima mea zămislește. Și, de vreme ce am hotărît că voi învinge, planurile nu vor fi fără izbîndă. Îl atac pe cel care mă atacă. Pe cei pașnici îi răsplătesc, aducîndu-le pacea. Să rămîi pașnic atunci cînd ești atacat îl încurajează pe atacator să persevereze. Lupta cere curaj, iar lașii dau înapoi. Și cel mai laș este acela care nu-și apără pămîntul. Cînd ați fost biruiți, ați fugit arătîndu-ne spatele. V-ați purtat ca niște tîlhari cărora le lipsește vitejia. Dacă o să faceți la fel și pe mai departe, femeile voastre vor fi luate sclave, turmele și recoltele voastre o să fie nimicite, iar fîntînile distruse. Focul *uraeus*-ului va pustii toată Nubia. Eu am sporit moștenirea pe care mi-au lăsat-o strămoșii mei și-mi voi așeza hotarul aici. Pe cel care îl va respecta, îl voi socoti fiul meu, iar cel care îl va călca va fi aspru pedepsit.

Fericiți că au scăpat așa de lesne din încurcătură, căpeteniile nubiene jurară credință lui Sesostris a cărui statuie fu înălțată chiar la hotar. Înăuntrul și în fața zidurilor fiecărei fortărețe, numeroase stele aminteau cuvintele monarhului și simbolizau legea ce aducea pacea și bunăstarea în tot ținutul.

– Faraonul acesta aruncă săgeți fără să-și încordeze arcul, îi șopti Sekari la ureche lui Iker. Vorba sa e de ajuns ca să înspăimînte vrăjmașul și nu va mai avea trebuință nici măcar de-o singură lovitură de baston ca să asigure ordinea. Cînd regele e drept, dreptatea stăpînește pretutindeni.

Învingătorii nu avură vreme să-și guste pe îndelete biruința, căci monarhul porunci să se ia de îndată măsurile necesare pentru ca noii săi supuși să cunoască bunăstarea. Socotind lungimea Nilului pînă la noile hotare, Sehotep conducea lucrări de irigație, menite să transforme numeroase pămînturi în ogoare roditoare. Curînd, foametea avea să fie dată uitării.

Sesostris nu venise în fruntea unei armate dornice de jaf. Siguranța oferită de fortăreața la adăpostul căreia negoțul înflorea îi îndemna pe localnici să-l privească pe faraon ca pe un ocrotitor. La Buhen, Semna și în alte locuri, începu să fie slăvit și să i se celebreze „Ka"-ul. Înaintea sosirii sale, nubienii suferiseră din pricina dezordinii, cruzimilor și erau la bunul plac al unor căpetenii tiranice. Acum, mulțumită lui Sesostris, Nubia devenise un ținut răsfățat de zei.

– Ai aflat ceva despre Prevestitor? îl întrebă regele pe Iker.

– Doar zvonuri. Mai multe triburi pretind că l-au ucis, dar n-au putut să-i arate leșul.

– Trăiește încă și, cu toate că a dat greș de data aceasta, n-o să se oprească.

– Dar nubienii îl urăsc acum, nu-i așa?

– Bineînțeles, brîul magic al fortărețelor va face ca vorbele lui să nu dea roade în viitor. Dar vai! Otrava pe care a răspîndit-o își va păstra tăria încă multă, multă vreme.

– Să zicem că scapă de kushiți, de nubieni și de armata noastră. Ce planuri mai are?

– O parte dintre oamenii lui continuă să ne amenințe în Egipt și Arborele vieții rămîne în primejdie. Războiul acesta e departe de a se fi încheiat, Iker. Să veghem și pe mai departe.

– Ne întoarcem în capitală?

– O să ne oprim mai întîi la Abydos.

Abydos, locul unde se afla Isis!

– Rana ta pare aproape vindecată.

– Leacurile doctorului Gua sînt dintre cele mai bune.

– Îngrijește-te de pregătirile pentru plecare.

În tot ținutul domnea pacea. Între nubieni și egipteni nu mai existau nici un fel de neînțelegeri. Avuseseră loc chiar și căsătorii și Sehotep nu fusese ultimul care căzuse pradă farmecelor unei tinere sătence, cu trup zvelt și ținută mîndră. Iar Sekari nu se mai dezlipea de sora acesteia.

– Plecăm deja? Îmi plăcea aici!

– Cercetează toate corăbiile cu multă grijă. Poate că Prevestitorul va încerca să ne lovească din nou și doar istețimea ta ne-ar putea feri de o nenorocire.

– Nici măcar n-ai aruncat o privire spre făpturile minunate care trăiesc în ținutul ăsta! se miră Sekari. Din ce ești tu făcut?

– Pentru mine nu se află pe lume decît o singură femeie.

– Și dacă ea nu te iubește?

– Ori ea, ori nimeni alta. Am să-mi petrec restul vieții spunîndu-i mereu lucrul acesta.

– Și dacă se mărită?

– Am să fiu mulțumit dacă, din cînd în cînd, se va gîndi la mine.

– Un Fiu regal nu poate să rămînă neînsurat! Îți închipui cîte fete bogate suspină după tine?

– Să le fie de bine.

– Te-am scăpat din multe primejdii, dar în privința asta sînt neputincios!

– La muncă, Sekari! Să nu-l facem pe Luminăția Sa să aștepte.

Întinerit, parcă, de această nemaipomenită campanie militară, generalul Nesmontu conducea el însuși mișcarea trupelor. Verde la față, Medes nu mai putea să înghită altceva decît poțiunile doctorului Gua, care, pentru cîteva ore, îl împiedicau să mai vomite. Gergu, fericit că scăpase teafăr, se punea pe picioare cu ajutorul unei beri tari. Hambarele fortărețelor erau încărcate cu grînele aduse de corăbii, așa că acum putea și el să-și tragă sufletul.

– Îți place să călătorești pe Nil? îl întrebă Iker.

– Chiar foarte mult! Iar acum, ținînd seama de faptul că mi-am isprăvit treburile, pot chiar să gust din bucuriile călătoriei.

– Cunoști Abydosul?

Gergu simți cum i se strînge stomacul. Dacă mințea, Iker ar fi aflat oricum adevărul și și-ar fi pierdut toată încrederea în el. Trebuia să-i dezvăluie cîte ceva.

– Am fost acolo de cîteva ori.

– Din ce pricină?

– Am dus provizii preoților permanenți cînd aveau nevoie. Și, ca lucrurile să meargă mai repede, am devenit preot temporar.

– Atunci înseamnă că ai văzut templele!

– Nicidecum! Te înșeli! Nu aveam împuternicire pentru așa ceva. Însărcinările mele erau dintre cele mai lumești. Și, la drept vorbind, o asemenea îndatorire nu mă înveselea defel.

– Ai întîlnit o tînără preoteasă pe nume Isis?

Gergu cugetă cîteva clipe.

– Nu... Prin ce se deosebește de altele?

Iker zîmbi.

– Într-adevăr, n-ai întîlnit-o!

Îndată ce Iker se îndepărtă, Gergu alergă într-un suflet la Medes, ținînd în mînă o tăbliță pentru scris, ca să pară că voia doar să-i ceară un sfat.

– Am fost nevoit să-i mărturisesc Fiului regal legăturile mele cu Abydosul.

– Trag nădejde că nu i-ai spus prea multe.

– Doar atît cît să nu-i trezesc bănuieli.

– Pe viitor, încearcă să ocolești discuțiile astea.

– Iker pare să aibă anumite simțăminte față de preoteasa Isis.

Isis, mesagera faraonului, pe care Medes o zărise la Memphis.

– Să ne întoarcem la ale noastre, fu de părere Gergu. Prevestitorul a pierit, să nu ne mai punem viețile în primejdie.

– Nimic nu dovedește că e mort.

– Credincioșii săi au fost zdrobiți!

– Doar două lucruri sînt sigure: înfrîngerea kushiților și cucerirea Nubiei. Dar Prevestitorul își va găsi alți aliați.

– De ce vrei să sfîrșim precum Gură-Pocită, înghițiți de un crocodil sau de mai știu eu ce lighioană?

– Neghiobul acela a făcut greșeli prostești.

– Dar supunerea leoaicei? Sesostris e de neatins, Medes. Să ne împotrivim lui ar fi o mare nebunie.

Pe Secretarul Casei Regelui îl apucă iar greața.

– Ai dreptate, izbînda aceasta îi va spori puterea. Dar, dacă Prevestitorul a scăpat cu viață, nu se va da bătut.

– Fie ca zeii să facă în așa fel ca el să fi fost omorît și...

O durere cumplită în căușul palmei drepte îl forță pe Gergu să tacă. Micul cap al lui Seth săpat în carnea sa căpătase o culoare roșie-aprinsă și-l ardea.

– Nu huli, îl povățui Medes.

Generalul Nesmontu verifică el însuși spusele corăbierului însărcinat să măsoare adîncimea Nilului cu ajutorul unei prăjini.

– Patru coți[1], recunoscu generalul. Patru coți... Îngrozitor! Dacă mai scade puțin, fundul corăbiilor se va sparge.

De teama unor stricăciuni însemnate, trebuiau să tragă la mal.

Așa că întreaga flotă rămase înțepenită între cea de-a doua cataractă și prima, sub un soare necruțător.

– Încă un blestem de-al Prevestitorului, mormăi bătrînul soldat. După ce-a încercat să ne înece, iată că acum ne lasă pe uscat! Să ne așezăm tabăra aici ne va duce multe neplăceri și ne pîndește și primejdia de a rămîne fără apă de băut.

– Adică Nilul nu e de ajuns? întrebă un soldat.

– Culoarea lui nu prevestește nimic bun.

Chipul faraonului nu trăda nici un semn de neliniște.

Totuși, vestea cea rea trecu de la o corabie la alta, răspîndindu-se cu iuțeală. Înspăimîntat, Medes dădu fuga să cerceteze dacă avea destule burdufuri pline. Dacă nu se puteau mișca de aici vreme îndelungată și nici nu descopereau fîntîni prin preajmă, cum ar fi izbutit să supraviețuiască?

Sufletele tuturor începură să fie roase de îndoieli. Oare era cu putință ca biruințele de pînă acum să se încheie cu un dezastru?

Sesostris privea țintă spre o stîncă mare și cenușie.

Iker băgă de seamă că aceasta înainta foarte încet spre fluviu.

---

[1] 2,08 metri (n.a.)

– Nu e o stîncă, observă Sekari, ci o țestoasă, o țestoasă uriașă! Sîntem salvați!

– De unde atîta încredere?

– Faraonul a așezat ordinea în locul dezordinii.

– Țestoasa simbolizează deopotrivă cerul și pămîntul. Ea este un vas umplut cu apă care a fost ridicat la cer ca să formeze izvoarele Nilului. De vreme ce pămîntul și cerul socotesc faptele regelui ca fiind drepte, țestoasa va scuipa fluviul pe care l-a înghițit și va dărui pămîntului rodnicia.

De la prora corabiei faraonului, Iker privi cum animalul slobozește apa lin, fără să se grăbească.

Puțin cîte puțin, nivelul Nilului crescu și culoarea sa se schimbă. În curînd, flota egipteană putea să pornească iar la drum.

43.

Înalt, adus de spate, domol și lipsit de vigoare, ajutorul mai-marelui peste vameșii din portul Memphis primise misiunea răsplătită generos, pe care i-o propusese omul de legătură al Libanezului: să se apropie de Sobek. Dincolo de înfățișarea sa aspră și neînduplecată, Păzitorul nu avea și el, ca oricare alt om, micile sale slăbiciuni?

Părtaș la negoțul pe ascuns cu lemn prețios, vameșul nu-i cunoștea nici pe cei care-l puseră la cale, nici pe cumpărători și se mulțumea doar să falsifice actele. Cu cît știa mai puține, cu atît stătea mai liniștit. Prin muncă ușoară, dar aducătoare de cîștig, își cumpărase o casă nouă, aproape de centrul capitalei și acum visa și la pămînturi. Sobek era singura piedică, așa că se însărcinase s-o înlăture.

– Sînt încîntat să iau masa împreună cu căpetenia tuturor gărzilor din regat! După atîtea nenorociri ce s-au abătut asupra orașului nostru, tu ai izbutit să faci să se aștearnă din nou liniștea.

– E doar o părere înșelătoare.

– O să-i prinzi pe nelegiuiții ăia, sînt sigur!

Bărbatul gustă din prazul cu sos de chimen și-l găsi pe placul său.

– Munca e muncă și noi nu ducem lipsă de ea, continuă el, grav. Dar n-ar trebui să ne bucurăm și de plăcerile vieții? Nu ți-ai dori o casă frumoasă?

– Cea pe care o am acum îmi ajunge.

– Bineînțeles, bineînțeles, dar gîndește-te la viitor. Plata pe care o primești nu-ți poate oferi tot ce-ai vrea. O mulțime de demnitari fac tot soiul de negoțuri. Ținînd seama de rangul tău, ar fi bine să te gîndești la asta.

Sobek păru interesat de spusele oaspetelui său.

– Să mă gîndesc la ce?

Vameșul simți că Păzitorul mușca momeala.

– Tu ai o mică avere de care nici nu știi.

– Lămurește-mă!

– Puterea de a semna înscrisurile. Iar semnătura asta cîntărește scump, foarte scump. Așa că ai putea să tragi foloase de pe urma ei, să te prefaci, din cînd în cînd, c-ai uitat de ea. Sau s-o pui și pe alte înscrisuri decît pe cele obișnuite care nu-ți aduc nimic. Primejdia e mică, aproape că nici nu există, iar cîștigul – mare. Ne-am înțeles bine?

– De minune.

– Știam că ești ager la minte. Să ridicăm o cupă pentru viitorul acesta strălucitor.

Vameșul fu singurul care bău.

– Asemenea mijloace ți-au îngăduit să-ți cumperi o casă superbă, cu mult peste ale celorlalți vameși? întrebă cu seninătate Păzitorul.

– Întocmai... Și, de vreme ce te apreciez atît de mult, voiam să te învăț și pe tine cum să faci.

– Cînd te-am poftit la masă, socoteam să te întreb pe ocolite ca să mărturisești cu binișorul. În împrejurările de acum, arestarea unui vameș necinstit nu trebuie să stîrnească multă zarvă. Iar tu mi-ai întrecut toate așteptările. Totuși, îmi datorezi cîteva răspunsuri.

Vameșul păli și scăpă cupa din mînă, iar vinul i se împrăștie pe veșminte.

– Sobek, greșești! Vorbeam doar despre niște fapte care s-ar putea petrece.

– Dar tu le-ai dat viață deja. Am dosare despre toți oamenii cu slujbe înalte din orașul ăsta. Și lucrurile neobișnuite îmi

trezesc bănuieli. Te-ai purtat ca unul care s-a îmbogățit de curînd și asta mi-a atras atenția.

Cuprins de spaimă, vameșul încercă să fugă, dar se izbi de patru gărzi care îl conduseră neîntîrziat către noua sa locuință, o temniță deloc primitoare.

Dar Sobek fu dezamăgit de ceea ce află. Vameșul era doar un tîlhar mărunt, care nu cunoștea decît un sacagiu, dacă, într-adevăr, nu mințea. Iar sacagiii se numărau cu sutele în Memphis! Descrierea lui nu-l ajută mai deloc pe Sobek, căci putea, la fel de bine, să fie a oricui.

Căpetenia gărzilor întregului regat hotărî totuși să meargă mai departe pe calea aceasta și să supravegheze îndeaproape vama din Memphis. Această încercare de a-l cumpăra pe Sobek dovedea, oare, că războinicii din umbră își pierduseră mințile?

– Vameșul a fost arestat, îi spuse sacagiul Libanezului, care înghiți îndată o prăjitură îmbibată cu vin de curmale.

– Sobek Păzitorul, Sobek cinstitul, o avea ceva omenesc în el? Iar acum, iată-te pe tine pus în primejdie de vameșul ăsta înfumurat!

– Nu cred, căci mă socotește lipsit de orice însemnătate. Neisprăvitul se mulțumea să-și facă treaba și să se îmbogățească.

– Fii cu mare băgare de seamă!

– Memphisul e plin de sacagii și voi ști să mă descurc. Din nenorocire, am alte vești prea puțin îmbucurătoare.

Libanezul închise ochii și-și lăsă capul pe spate.

– Nu înfrumuseța adevărul, oricît de crud ar fi el!

– Flota regală tocmai a sosit la Elephantina. Sesostris a cucerit Nubia. Pe viitor, nici nu mai poate fi vorba de vreo răzmeriță din pricina brîului de fortărețe ce se întinde pînă la insula Sai, dincolo de cea de-a doua cataractă. Faima regelui a atins noi culmi. Chiar și nubienii îl venerează.

– Și Prevestitorul?

– Se pare că a dispărut.

– Un om ca el nu piere cu una, cu două! Dacă faraonul l-ar fi răpus, l-ar fi atîrnat la prora corabiei sale. Neîndoielnic, Prevestitorul a scăpat și o să apară din nou, mai devreme sau mai tîrziu.

– Pînă atunci, Sobek continuă să ne stea în cale.

– Nici o piedică nu e de netrecut și, pînă la urmă, vom găsi o crăpătură în zidul care-l apără. Iar cînd Prevestitorul are să se întoarcă, o să ne arate cum să-l lovim de moarte.

Soarele de dimineață scăldă în lumină pămîntul sacru al lui Osiris, care nu mai era un regat al morții, ci al unei vieți noi. Isis se bucură de razele încă blînde, care lunecau pe pielea ei sidefie și gîndurile îi zburară spre Iker.

Nici o lege n-o oprea să se căsătorească. Dar ce farmec ar fi putut să aibă un bărbat, oricît de îndrăgostit ar fi fost el, în comparație cu misterele lui Osiris? Și totuși, chipul Fiului regal n-o părăsea. Nu era o prezență chinuitoare sau obositoare, ci mai degrabă un sprijin de-a lungul încercărilor prin care ea trecuse. Devenea tovarășul ei de fiecare zi, atent, credincios, îndrăgostit.

Dar o să se întoarcă el din îndepărtata Nubie, unde se dăduseră lupte crîncene?

Un preot permanent, Cel care vedea tainele, și o preoteasă a lui Hathor o conduseră pe Isis spre locul sacru. După cîntărirea inimii, trebuia să trăiască acum încercarea nașterii întreite.

– Privește-l pe Nun, o povățui preotul. În mijlocul acestui ocean al începuturilor au loc toate schimbările.

– Îmi doresc puritatea, rosti Isis întrebuințînd vechile formule. Îmi lepăd veșmintele, mă purific după pilda lui Horus și a lui Seth. Ies din Nun, eliberată de toate piedicile.

Lui Isis i-ar fi plăcut să rămînă timp îndelungat în sînul acestei ape răcoroase. Îi trecură prin minte toate treptele pe care le urcase pînă atunci pe calea inițierii sale. Mîna preotesei o apucă pe a sa, îndemnînd-o să se așeze pe o piatră de forma unui cub.

– Acesta este vasul de argint pe care l-a făurit meșterul lui Sokaris, zeul șoim al adîncimilor care cunoaște drumul reînvierii, zise preotul. Am să-ți spăl picioarele în el.

Preoteasa o îmbrăcă pe Isis într-o rochie lungă și albă, și îi legă la brîu o cingătoare roșie, prinsă în nodul magic. Apoi o încălță cu sandale, de asemenea, albe.

– În felul acesta, tălpile picioarelor tale se întăresc. Aceste sandale, ochi ai lui Horus, îți vor lumina drumul. Datorită lor, n-ai să te rătăcești. În timpul călătoriei, o să devii deopotrivă un Osiris și o Hathor, calea masculină și calea feminină se vor uni în tine. Ajutată de toate elementele creației, pășește peste pragul morții și intră în încăperea necunoscută. În adîncul nopții, uită-te la soarele care strălucește, apropie-te de divinități și privește-le în față.

Apoi, preoteasa îi întinse lui Isis o coroană de flori.

– Primește ofranda stăpînului Apusului. Fie ca această coroană a celor drepți să-ți sporească înțelegerea inimii. Înaintea ta se deschide marea poartă.

Pe dată, apăru un Anubis cu chip de șacal. La rîndul său, o luă de mînă pe tînăra femeie. Împreună străbătură pămîntul vechilor morminte, loc de odihnă al primilor faraoni, apoi îi întîlniră pe păzitorii care țineau în mîini cuțite, spice, ramuri de palmier și mături făcute din frunze.

– Vă știu numele, grăi Isis. Cu ajutorul cuțitelor voastre nimiciți forțele răului. Cu măturile, le împrăștiați și le faceți neputincioase. Ramurile voastre de palmier amintesc de ieșirea la suprafață a luminii pe care bezna n-o poate stinge. Spicele voastre arată biruința lui Osiris asupra deșertăciunii.

Păzitorii dispărură.

Anubis și Isis se afundară într-o galerie slab luminată, săpată sub pămînt, ce ducea spre o sală întinsă, mărginită de stîlpi solizi din granit.

În mijlocul sălii, se vedea o insulă pe care se afla un sarcofag gigantic.

– Leapădă-te de vechea ta făptură, porunci Anubis, și treci prin pielea preschimbărilor, cea a lui Hathor, pe care păstorul cel rău a ucis-o, retezîndu-i capul. Eu, Anubis, am trezit-o iar la viață și am dus-o mamei mele ca să trăiască din nou, precum Osiris.

Isis fu dezbrăcată și două preotese o apucară de coate și o întinseră pe o sanie din lemn, simbol al Creatorului, Atum, „Cel care este“ și „Cel care nu este“. Trei preoți traseră încet sania spre insula unde aștepta Pleșuvul.

– Care e numele tău? îl întrebă el pe primul preot.

– Îmbălsămătorul însărcinat să păstreze trupul neatins.

– Dar al tău?

– Cel care veghează.

– Dar al tău?

– Păzitorul suflului vital.

– Mergeți în vîrful muntelui sacru.

Procesiunea înconjură sarcofagul.

– Anubis, întrebă Pleșuvul, inima cea veche a dispărut?

– A fost arsă, la fel ca vechea piele și ca părul cel vechi.

– Fie ca Isis să ajungă la locul preschimbărilor și al vieții reînnoite.

Preoții o ridicară pe tînăra femeie și o așezară înăuntrul sarcofagului.

– Ești lumină, rosti Pleșuvul, și străbați noaptea. Fie ca divinitățile să te întîmpine, iar brațele lor să se întindă către tine. Fie ca Osiris să te primească în locașul nașterii.

Privirea tinerei femei scrută un spațiu și un timp aflate dincolo de lumea obișnuită.

– Dormeai și acum te-ai trezit, se auzi vocea Pleșuvului. Stăteai întinsă și acum te-ai ridicat.

Preoții o ajutară pe Isis să iasă din sarcofag. Torțele luminau acum uriașa sală.

– Astrul unic strălucește, făptură a luminii printre făpturile luminii. Pentru că vii din insula lui Maat, fii însuflețită de nașterea întreită.

Cînd Isis fu jupuită de vechea piele, Pleșuvul îi atinse gura, ochii și urechile cu vîrful unui baston alcătuit din trei fîșii din pielea ei.

– Fiică a cerului, pămîntului și stelelor, de-acum înainte ești Soră a lui Osiris pe care îl vei întruchipa în timpul ritualurilor. Preoteasă, tu vei da viață simbolurilor, ca să păstrezi tradițiile

Abydosului. Îți mai rămîne o singură poartă de trecut, cea a Cercului de Aur. Vrei cu adevărat lucrul acesta?

– Vreau.

– Am să te previn, după cum se cuvine, Isis. Curajul și voința ta ți-au îngăduit să răzbești pînă aici, dar sînt de ajuns ca să înfrunți viitoarele încercări de temut? Mulți au dat greș, puțini au izbutit. Tinerețea ta nu va fi oare o grea piedică?

– Nu eu hotărăsc asta.

– Înțelegi ce primejdii te pîndesc?

Chipul lui Iker îi apăru în fața ochilor. Fără prezența lui, poate că Isis ar fi renunțat. Îi fuseseră oferite pînă acum atîtea comori! Dar, din pricina acestei iubiri care se năștea, pricepu că trebuia să meargă pînă la capătul călătoriei sale.

– Dorința mea a rămas aceeași.

– Atunci, Isis, ai să cunoști Calea de Foc.

44.

Debarcînd la Elephantina, Medes se bucură că simte iar pămîntul sub tălpi. Cuprins de amețeli, neputînd să se hrănească așa cum trebuie, începea totuși să-și vină în fire, puțin cîte puțin. Așa că porunca monarhului fu pentru el o nouă lovitură: plecase, neîntîrziat, spre Abydos.

Scara, corabia, mișcările vasului îl făceau să-și dea sufletul aproape! Dar, în ciuda acestor cazne, Secretarul Casei Regelui își îndeplinea fără cusur îndatoririle. Curierii nu cunoșteau odihna și chiar cel mai neînsemnat sat din Egipt află despre cucerirea Nubiei. În ochii poporului său, Sesostris căpătase faima unui zeu viu.

Doctorul Gua îl ascultă cu răbdare pe suferind.

– Părerea mea se adeverește: ficatul vostru e într-o stare vrednică de plîns! Timp de patru zile, veți bea o poțiune preparată din frunze de lotus, praf de lemn de *jujubier,* smochine, lapte, boabe de ienupăr și bere dulce. N-o să facă minuni, dar o să vă mai potolească durerile. Apoi, mîncați cîte puțin. Și, dacă vă simțiți iar îngreunat, luați din nou această poțiune.

– Cînd mă voi întoarce la Memphis, am să mă pun pe picioare. Călătoria pe corabie mă ucide.

– Feriți-vă de grăsimi, bucate gătite cu unt și vinuri tari.

Zorind să se înapoieze la căpătîiul unui soldat care avea fierbințeli, doctorul Gua era, totuși, nedumerit. Orice doctor priceput știa că ficatul hotăra firea omului. Oare Maat nu-și avea sălașul în ficatul lui Râ, expresie a luminii divine? Oferind-o pe

Maat, faraonul statornicea această lumină și-l făcea pe Râ să se arate binevoitor.

Dar ficatul lui Medes era atins de un rău ce nu se potrivea cu felul său de a fi, deschis și plin de voioșie. Maat părea că stăpînește doar o mică parte dintr-un asemenea ficat! Dar poate că presupunerile nu trebuiau împinse atît de departe.

Pașii lui Gua se încrucișară cu cei ai Fiului regal.

– Ce-ți face rana?

– E pe cale să se vindece de tot! Vă mulțumesc din toată inima!

– Mulțumește-i și trupului tău și nu uita să mănînci cît mai multe legume proaspete.

Iker se alătură faraonului pe puntea corabiei. Regele privea îngîndurat Nilul.

– Ca să lupte împotriva lui *isefet* și să înlesnească domnia luminii, rosti suveranul, Creatorul înfăptuiește patru lucruri. Primul e formarea celor patru vînturi, așa încît orice făptură vie să poată respira. Al doilea e nașterea inundației pe care și cei mari, și cei mici o pot stăpîni dacă învață s-o cunoască. Al treilea e modelarea fiecărui om după asemănarea sa. Săvîrșind cu bună știință răul, oamenii au încălcat rînduielile cerești. Al patrulea lucru îngăduie inimilor inițiaților să nu uite Apusul și să se îngrijească să aducă ofrande zeilor. Cum putem continua înfăptuirile Creatorului, Iker?

– Prin ritualuri, Luminăția Voastră. Nu ne deschid ele sufletul către lumină?

– Cuvîntul *„Ra"*, lumina divină, e alcătuit din două hieroglife: gura, simbolul vorbei, și brațul, cel al faptei. Lumina este vorba devenită faptă. Și, astfel, ritualul ce însuflețește lumina capătă putere. De aceea faraonul săvîrșește în temple fapte luminoase. În fiecare zi, le înmulțește pentru ca Stăpînul universului să viețuiască în pace, în sălașul său. Neștiutorii își închipuie că gîndirea e lipsită de substanță. Și totuși, ea se întinde în timp și spațiu. Gîndurile lui Osiris sînt atît de puternice, încît un întreg popor s-a născut din ele, un

popor care nu face parte doar din lumea aceasta. Iată de ce trebuie să ocrotim Abydosul.

La rădăcina salcîmului stătea aurul din Nubia. Boala dădea înapoi, dar Arborele vieții era departe de a fi salvat.

Împreună cu Pleșuvul, Sesostris fu de față la ritualul mînuirii sistrelor, săvîrșit de tînăra Isis. Apoi, regele și preoteasa se îndreptară spre terasa Marelui Zeu, unde „Ka"-ul slujitorilor lui Osiris lua parte la nemurirea sa.

– Iată-te aproape de Calea de Foc, Isis. Mulți dintre cei care au urmat-o nu s-au mai întors. Cuprinzi cu mintea întinderea primejdiilor?

– Luminăția Voastră, fapta mea va ajuta la tămăduirea salcîmului?

– Cînd ai înțeles lucrul acesta?

– Puțin cîte puțin și în chip nelămurit la început. Nu îndrăzneam să-mi mărturisesc nici mie, temîndu-mă să nu cad pradă amăgirii și trufiei. Dar, dacă pot să fiu de folos Abydosului, n-aș trăi oare cel mai fericit destin cu putință?

– Fie ca limpezimea gîndirii să te călăuzească mereu.

– Ne lipsește încă aurul verde din Punt. Lucrînd în arhive am descoperit ceva, dar nu așezarea pămîntului divin, ci calea de a o afla în timpul sărbătorii zeului Min. Dacă omul care stăpînește această cheie se va număra printre cei veniți la sărbătoare, trebuie să-l înduplecăm să vorbească.

– Vrei să iei asupra ta această sarcină?

– Mă voi strădui s-o îndeplinesc, Luminăția Voastră.

Așezat pe pragul unei capele, preotul permanent Bega simțea că-l lasă puterile. Complicele său Gergu avea să îndrăznească să vină pînă aici, oare? Va izbuti să înșele atenția străjilor?

În depărtare, se auzeau zgomote de pași.

Cineva se apropia, purtînd pîinile pentru ofrandă.

De necrezut, era chiar Gergu, care le depuse în fața unei stele funerare ce reprezenta o pereche de inițiați în misterele lui Osiris.

– Nu țineam cu tot dinadinsul să mă arăt, zise Bega. Ce s-a petrecut în Nubia?

– Nubienii au fost striviți, iar Prevestitorul a dispărut.

– Sîntem... sîntem pierduți!

– Nici asupra mea, nici asupra lui Medes nu s-a abătut vreo bănuială, iar faraonul e mulțumit de munca noastră. Și nimic nu dovedește moartea Prevestitorului. Medes crede că o să apară din nou, dar pînă la noi ordine o să fim prevăzători. Tu ce-ai mai aflat?

– Faraonul și preoteasa Isis au stat de vorbă îndelung. Ea va conduce un grup de preoți care vor lua parte la sărbătoarea lui Min.

– Fleacuri!

– Te înșeli! Isis a scotocit prin arhive și a găsit ceva însemnat, bănuiesc. Mulțumită aurului din Nubia, salcîmului îi merge mai bine. Oare preoteasa nu trage nădejde să culeagă vreo informație hotărîtoare în timpul ceremoniilor de la Coptos?

Coptos, orașul minerilor, unde se cumpărau și se vindeau tot felul de minerale aduse din deșert... Gergu nu va întîrzia să-l înștiințeze pe Medes. Nu cumva Isis căuta un anume soi de aur, cu prilejul sărbătorii Zeului?

Regele aduse la cunoștința adunării preoților permanenți și temporari din Abydos că peste Nubia se așternuse pacea și că se afla, de-aici înainte, sub protecția Egiptului. Totuși, măsurile care priveau paza ținutului sacru al lui Osiris nu vor slăbi, căci amenințarea nu dispăruse cu totul. Soldații vor continua să-i verifice cu severitate pe cei care intrau în Abydos, pînă cînd primejdia avea să fie înlăturată pe de-a-ntregul.

Din porunca monarhului, Iker rămăsese pe corabie, dar nu-și putea desprinde ochii de la priveliștea Abydosului, pe care-l vedea pentru prima oară, atît de aproape și cu neputință de atins! Cît de mult i-ar fi plăcut să străbată pămîntul stăpînului

reînvierii, călăuzit de Isis, să cerceteze templele și să citească vechile scrieri! Dar trebuia să-i dea ascultare faraonului. Iar Sesostris nu-l socotea încă demn de a păși dincolo de acest hotar.

Deodată, pe chei se ivi Isis, frumoasă, gingașă și zîmbitoare. Iker coborî în goană scara.

– Dorești să vizitezi corabia?

– Bineînțeles.

Scribul o luă înainte, întorcînd întruna capul ca să se încredințeze că preoteasa îl urma.

Se opriră la proră, sub o umbrelă.

– Vrei un scaun, ceva să-ți potolești setea sau...

– Nu, Iker, vreau doar să admir fluviul acesta care ne oferă bunăstarea și care te-a adus teafăr înapoi.

– Te-ai... te-ai gîndit la mine?

– În vremea cînd tu luptai și eu înfruntam încercări grele. Amintirea ta m-a ajutat, iar curajul tău în fața primejdiei mi-a slujit drept pildă.

Tînărul nu se încumetă s-o cuprindă în brațe, căci erau în văzul tuturor. Și, apoi, nu înțelegea el greșit aceste vorbe neașteptate? Cu siguranță că ea l-ar fi împins în lături, supărată.

– Faraonul ne-a călăuzit clipă de clipă, rosti într-un tîrziu Iker. Nici unul dintre noi, nici chiar generalul Nesmontu, n-ar fi dobîndit cea mai măruntă dintre biruințe fără îndrumarea lui. Înainte de a poposi la Abydos, regele mi-a dezvăluit cele patru înfăptuiri ale Creatorului și am priceput că nici el n-a făcut vreodată altminteri. Prin spirit, nu doar cu forța, a pus capăt dezordinii și răzvrătirii din Nubia, preschimbînd acest ținut vitregit într-o țară fericită. Fortărețele nu sînt doar niște simple construcții, ci un brîu magic menit să stăvilească răul de la miazăzi. Dar, vai! Prevestitorul n-a fost prins. O știi, Isis, o știi prea bine: încă de la prima noastră întîlnire, tu mă protejezi. Moartea m-a atins adesea în treacăt, dar tu ai îndepărtat-o, de fiecare dată.

– Îți închipui că am prea multe puteri.

– Nu, sînt sigur că nu! Trebuia să mă întorc din Nubia ca să-ți spun cît te iubesc.

– Mai sînt atîtea alte femei, Iker.

– Doar tu, azi, mîine, întotdeauna.

Preoteasa se întoarse ca să-și ascundă emoția.

– Arborelui vieții îi merge mai bine, zise Isis. Lipsește, însă, al treilea aur tămăduitor.

– Trebuie să ne înapoiem în Nubia?

– Nu, căci e vorba despre aurul verde din Punt.

– Punt... După cum bănuiam, țara aceasta există. Nu numai în închipuirea poeților!

– Arhivele nu ne permit să aflăm unde anume e așezată, dar, în timpul sărbătorii zeului Min, cineva ar putea să ne dea o informație prețioasă.

– „Să ne dea"... Nouă? Mie și ție?

– Într-adevăr, regele ne încredințează această misiune. Dacă omul în care ne-am pus atîtea speranțe va veni la Coptos, o să încercăm să-l convingem să ne dezvăluie această taină.

– Isis... pentru tine nu sînt decît un prieten și un aliat?

Cu cît ea întîrzia să răspundă, cu atît speranțele lui creșteau. Oare purtarea ei avea să se schimbe? În sufletul ei apăruseră noi simțăminte?

– Întîlnirile noastre îmi aduc multă bucurie, recunoscu tînăra femeie. Și, în timpul lungii tale călătorii, mi-ai lipsit.

Încremenit, Iker crezu că n-a auzit bine. Visul său nebunesc, devenit acum aievea, nu era pe cale să se risipească brusc?

– Am putea diseară să mîncăm împreună și să mai stăm de vorbă?

– Din păcate, nu, Iker. Îndatoririle mele sînt aspre. De fapt, sărbătoarea lui Min va fi ultimul prilej de a ne revedea.

Fiului regal i se strînse inima.

– De ce, Isis?

– Primejdiile însoțesc inițierea în misterele lui Osiris, iar aceasta e ținută în mare taină și nu-mi este îngăduit să-ți vorbesc despre ea. Pot totuși să-ți mărturisesc că am hotărît să merg pînă la capătul acestei încercări. Mulți au pierit pe drumul pe care voi apuca și eu.

– Chiar e nevoie să-ți primejduiești viața?

Isis îl privi cu un zîmbet înduioșător.

– Există altă cale? Tu și cu mine trăim pentru salvarea Arborelui vieții și pentru ca Maat să dăinuie. Să încerci să fugi de acest destin ar însemna amăgire și lașitate.

– Cum să te ajut?

– Fiecare din noi își urmează drumul, semănat cu încercări ce se cer înfruntate în singurătate. Dincolo de ele poate ne vom întîlni, iar.

– Dar eu te iubesc aici și acum, Isis!

– Lumea aceasta nu e, oare, oglindirea nevăzutului? Se cuvine ca noi să deslușim semnele care șterg hotarele și deschid porțile. Dacă mă iubești cu adevărat, vei învăța să mă uiți.

– Niciodată! Te implor să renunți, eu...

– Ar fi o greșeală aducătoare de moarte.

Iker simți că urăște Abydosul, pe Osiris, misterele și apoi deplînse îndată această pornire copilărească. Isis avea dreptate. Nimic nu-l îndreptățea să creadă că îi fusese sortit un trai simplu și obișnuit, nimic nu-l îndreptățea să nădăjduiască spre o fericire liniștită, la adăpost de orice necazuri. O va întîlni iar pe Isis, după ce amîndoi vor înfrunta necunoscutul.

Și degetele lor se împletiră cu tandrețe.

45.

În sfîrșit, Memphisul! Curînd, Medes avea să-l revadă pe Libanez, cu siguranță înștiințat despre soarta Prevestitorului. Oare de ce faraonul ținuse neapărat să celebreze el însuși ritualul sărbătorii lui Min de la Coptos, în loc să se întoarcă în capitala care-i pregătise o primire triumfală, demnă de cei mai vestiți biruitori? Pesemne că hotărîrea monarhului avea legătură cu tămăduirea Arborelui vieții.

Medes se bucura de un avantaj însemnat: Gergu. Împrietenindu-se cu Iker, acesta se oferise să se îngrijească de cele trebuincioase călătoriei la Coptos. Ținînd seama cît de bine se descurcase în Nubia, mai-marii săi se învoiră numaidecît. Acum Gergu putea să iscodească tot ce se petrecea în timpul sărbătorii zeului și să descopere pricina acestei călătorii.

Vegheat îndeaproape de doctorul Gua, Medes își recăpătă vigoarea și dîrzenia. Că pacea din Nubia fusese pentru Prevestitor o înfrîngere usturătoare, nimeni nu se îndoia. Dar, cu toate acestea, trebuia să-și piardă nădejdea? Dacă Sesostris nu se îmbăta cu această victorie, dacă vorbele sale arătau cumpătare și prudență însemna că se temea ca nu cumva chiar în Egipt să poposească dușmanul!

Prevestitorul pusese la cale mai multe planuri de bătaie. Unele se dovediseră mulțumitoare, altele – înșelătoare. Însă dorința sa de a distruge stăpînirea și de a-și răspîndi credința era la fel de încrîncenată în continuare.

Coptosul petrecea. În taverne, berea tare curgea în valuri, iar negustorii de amulete, sandale, veșminte și parfumuri nu mai

pridideau să facă pe plac mușteriilor. Min, zeul fecundității, stîrnea o mare veselie. Femeile, de obicei grave, rușinoase, aruncau acum ocheade bărbaților. „Barem credința noastră nu se pierde în tristețe și rușine prefăcută“, își spuse în sinea lui Sekari, schimbînd gesturi drăgăstoase cu o femeie ușoară. Sesostris conducea străvechiul ceremonial. Înveșmîntat în straie de sărbătoare, țesute cu aur, străbătu orașul, îndreptîndu-se către templu. Înaintea lui pășeau ritualiștii cărînd pe scuturi statuetele faraonilor plecați spre eternul Răsărit. Alături de rege, stătea efigia lui Min, cu sexul veșnic erect, ce reamintea faptul că dorința zămislitoare a puterii divine nu se stingea nicicînd. Procesiunea era însoțită de un taur alb, simbol al faraonilor și, totodată, întruparea zeului care, servind drept sprijin luminii scînteietoare, răspîndea forța.

Iker nu contenea s-o admire pe superba preoteasă, care mergea la stînga regelui.

Pe durata sărbătorii, Isis îi ținea locul reginei.

Statuia lui Min fu așezată pe un soclu, iar preoții dădură drumul unui stol de păsări. Zburînd spre cele patru zări, ele vesteau păstrarea armoniei cerești și pămîntene aduse de faptele faraonului.

Mînuind o seceră din aur, Sesostris tăie un mănunchi de grîu și-l oferi taurului alb, tatălui său Min și „Ka“-ului strămoșilor.

Isis se învîrti în jurul faraonului de șapte ori, rostind formulele înnoirii.

Apoi apăru un pitic negru. Cu o voce gravă și caldă, el cîntă un imn dedicat lui Min care îi făcu pe cei de față să se înfioare. Cîntărețul se înclină înaintea taurului venit din pustiuri, cel cu inima fericită, însărcinat să-i aducă regelui smaralde, turcoaze și lapislazuli. Min nu apărea oare drept Osiris reînviat, cel care împarte bogății?

Odată ritualul principal încheiat, începea partea cea mai așteptată: ridicarea catargului zeului Min, pe care se cățărară cu avînt acrobații, căznindu-se să desprindă vasele roșii întrebuințate la ceremonia de refacere a capelei divine.

O droaie de fete tinere îi urmăreau din ochi, fermecate.

Isis îl trase pe Iker deoparte.

– Omul nostru se află aici.

– Cine e?

– Cîntărețul cu glas minunat. După cum spun vechile scrieri, poartă numele de „Negrul din Punt“. Au trecut nenumărați ani de cînd a dispărut. Doar el ne poate da informațiile pe care le căutăm.

Gergu ar fi golit bucuros un șir nesfîrșit de cupe cu bere tare, însă era nevoit să se țină după Isis și Iker.

Negrul se odihnea la umbra unui palmier.

– Eu sînt o preoteasă din Abydos, îi vorbi Isis, iar acesta e Fiul regal, Iker. Vă rugăm să ne ajutați.

– Ce doriți să știți?

– Așezarea țării Punt, răspunse Iker.

Cîntărețul se strîmbă înciudat.

– Drumul e tăiat de multă vreme. Doar un corăbier trecut prin insula lui „Ka“ l-ar putea regăsi.

– Eu am fost acolo, îl asigură Iker.

Negrul tresări.

– Urăsc mincinoșii!

– Nu mint.

– Și ce-ai întîlnit pe insula aceasta?

– Un șarpe imens care n-a reușit să-și salveze lumea lui și mi-a urat ca eu s-o apăr pe a mea.

– Carevasăzică, spui adevărul!

– Vă învoiți să ne călăuziți pînă în Punt?

– Căpitanul corabiei trebuie să aibă asupra sa piatra venerabilă. Fără ea, naufragiul e cu neputință de ocolit.

– Și unde se găsește această piatră?

– În carierele de la Ouadi Hammamat, dar toți cei porniți într-acolo au dat greș.

– Eu voi izbuti.

Primirea la Memphis întrecu așteptările lui Medes. Sesostris unise Egiptul de Sus cu Cel de Jos, adusese pacea în Syro-Palestina și Nubia. Renumele său era pe potriva celor mai mari

suverani din vremea piramidelor, se alcătuiau poeme întru slava lui și povestitorii nu conteneau să-i înfrumusețeze faptele de vitejie.

Însă monarhul se arăta mereu la fel de sever, de parcă nu punea preț pe izbînzile sale.

Îndată ce nevasta lui Medes se cufundă în somn, liniștită de licorile doctorului Gua, Secretarul Casei Regelui o porni spre Libanez.

Temător, cercetă cu luare-aminte împrejurimile, dar nu observă nimic neobișnuit. Așa că ajunse cu bine la casa complicelui său.

Gazda sa se îngrășase peste măsură.

– Sîntem în siguranță? se agită Medes.

– Cu toate micile reușite ale lui Sobek, nu ne pîndește nici o primejdie. Din nenorocire însă, lipsa ta îndelungată a fost păgubitoare pentru negoțul nostru.

– Faraonul m-a ținut ostatic, cum s-ar spune, dar purtarea mea fără cusur a făcut din mine un demnitar de neînlocuit.

– Cu atît mai bine pentru noi! Ce s-a petrecut, de fapt, în Nubia?

– Sesostris a înfrînt triburile, a readus pacea în ținuturi și a construit un șir de fortărețe de netrecut. Pe nubieni nu-i mai bate gîndul să năvălească în Egipt.

– Neplăcut! Și Prevestitorul?

– A dispărut. Nădăjduiam că ți-a trimis ție vreo veste.

– Îl crezi mort?

– Nu, căci pe Gergu semnul din palmă l-a ars în clipa în care a început să se îndoiască. Prevestitorul nu va întîrzia să ne dea noi porunci.

– Întocmai, rosti o voce blîndă și adîncă.

Medes tresări.

Prevestitorul stătea chiar acolo, în fața sa, cu turbanul, barba, mantia lungă de lînă și ochii săi roșii.

– Așadar, viteazul meu prieten, mi-ai rămas credincios.

– Bineînțeles, stăpîne!

– Nici o armată nu mă va opri, nici o putere n-o va întrece pe a mea. Fericit e cel care înțelege lucrul acesta. De ce faraonul a poposit la Abydos și a ținut neapărat să conducă sărbătoarea lui Min de la Coptos?

Chipul lui Medes se însenină.

– Mulțumită unui mesaj trimis de Gergu printr-una din corăbiile mele ușoare, pot să vă lămuresc. După ce a făcut o descoperire de mare însemnătate în biblioteca din Abydos, preoteasa Isis a înlocuit-o pe regină în timpul sărbătorilor lui Min. A fost văzută adesea în tovărășia lui Iker, pe care îl socoteam mort, dar pe care moartea nu pare să-l atingă! Simplă prietenie sau o viitoare căsătorie? Dar asta nu contează. Isis și Iker au stat de vorbă cu un preot negru care poartă un nume ce dă de gîndit: Negrul din Punt. Și ce rost ar avea toate acestea, dacă nu găsirea aurului ascuns în țara aceasta? Spre deosebire de unii, eu sînt încredințat că Punt există cu adevărat.

– Nu te înșeli, Medes. Dar, ia spune-mi, se fac pregătiri de călătorie?

– Da, însă nu pentru Punt! Toți știu că Iker pleacă spre Oudai Hammamat, ca să aducă de acolo niște statui și un sarcofag.

Prevestitorul cugetă puțin.

– Înseamnă că negrul i-a cerut să găsească piatra venerabilă fără de care drumul spre Punt rămîne închis.

Atunci Medes înțelese de ce echipajul *Fulgerului* dăduse greș, chiar oferindu-l pe Iker zeului mării.

– Scribul ăsta blestemat are sorți de izbîndă?

– Mă îndoiesc.

– Cu tot respectul, stăpîne, dar netrebnicul ăsta ne-a făcut deja mult rău!

Prevestitorul zîmbi.

– Iker nu-i decît un om. Iar de data aceasta, îndrăzneala lui nu-i de ajuns. Totuși, o să ne arătăm prevăzători și o să luăm măsurile ce se cuvin pentru ca nici o corabie egipteană să nu răzbească pînă în Punt.

Bina apăru, pe neașteptate, mai ademenitoare ca oricînd. Sub mantie, trupul îi era înfășurat în bandaje groase.

– Și ea a scăpat cu viață. Nici nu-și închipuie Sesostris ce lovituri cumplite îi va da ura ce i-o poartă Bina.

Libanezul înghiți cu poftă cîteva boabe de struguri.

– Sobek ne împiedică orice mișcare, mărturisi el cu necaz. A trebuit să-i povățuiesc pe oamenii mei să umble cu multă fereală și să nu mai încerc să-l cumpăr pe neisprăvitul ăsta, mare căpetenie a gărzilor regatului! E cinstit cum nu s-a mai pomenit! Iar oamenii săi s-ar lăsa uciși pentru el. Nimeni altcineva, în afara voastră, stăpîne, nu va reuși să ne descotorosească de el!

– Apreciez strădaniile tale, prietene. Și, pentru că mijloacele obișnuite n-au dat roade, să întrebuințăm altele.

Sobek Păzitorul nu pierduse vremea. Trecîndu-i prin sită pe toți slujitorii, făcuse din palatul regal și din marile clădiri ale administrației, cu tot cu odăile de lucru ale vizirului, locuri sigure. Îi alungase pe cei care-i stîrneau bănuieli și, doar cei pe care-i cunoștea de mult își păstraseră slujbele. Fiecare oaspete era controlat cu strășnicie și nimeni nu se apropia de rege, purtînd vreo armă asupra sa.

Cele cîteva cuvinte de laudă ale lui Sesostris, atît de rare, îl mișcară adînc pe Păzitor.

– Cum s-a purtat Iker, Luminăția Voastră?

– Fără cusur.

– Așadar, m-am înșelat în privința lui.

– Făpturile omenești își recunosc arar greșelile. Și mai rar încă, aleg calea cea dreaptă și o urmează, oricare ar fi piedicile. Fiul regal Iker se numără printre acestea.

– Iertați-mă, dar eu nu sînt atît de înzestrat ca să-mi dau seama de astfel de lucruri.

– Nimeni, și mai ales el, nu-ți cere așa ceva.

– Va rămîne în Nubia?

– Nu, am lăsat conducerea ei în grija lui Sehotep care, de îndată ce va găsi oameni demni de încredere să-l înlocuiască, se va întoarce la Memphis. Cît despre Iker, l-am însărcinat cu o altă misiune, dintre cele mai primejdioase.

– Nu-l cruțați cîtuși de puțin, Luminăția Voastră.

– Acum îi iei apărarea?

– Îi admir curajul. Nici Nesmontu n-a înfruntat atîtea pericole!

– Acesta e destinul lui. Chiar dacă eu aș vrea, în afară de el, nimeni n-ar putea împlini anumite fapte. Dar tu ce-ai mai aflat?

– Curtea voastră e alcătuită din uneltitori, îngîmfați, pizmași, nătărăi, învățați plini de trufie și cîțiva credincioși. Cercetările mele temeinice au scos la iveală un lucru îmbucurător: printre ei nu se numără nici un aliat al Prevestitorului. Pe de-o parte, se tem prea mult de persoana voastră, pe de altă parte, țin prea mult la avantajele și siguranța lor. Așa că va trebui să căutăm altundeva. Frizerii slujeau drept mesageri luptătorilor din umbră. Unii dintre ei au dispărut, iar ceilalți sînt supravegheați îndeaproape. De curînd s-a dovedit că și sacagiii sînt amestecați în treaba aceasta, dar, avînd în vedere numărul lor, nu e lesne să-i verificăm pe toți. Am arestat un vameș necinstit, dar n-am tras mari foloase de pe urma lui, așa cum nădăjduiam. Dar sper barem că i-am făcut viața mai grea dușmanului. Ar fi o greșeală să ne slăbim atenția. Oraș deschis și pestriț, Memphisul rămîne ținta principală.

Apoi, Sesostris îl privi pe Khnum-Hotep care, controlat zilnic de regină, își împlinise îndatoririle în chip desăvîrșit. Obosit, bolnav, bătrînul vizir plănuia să-i spună monarhului că-și părăsește slujba. Dar, cînd acesta îl privi, Khnum-Hotep își aminti de jurămîntul ce-l făcuse cîndva și pricepu că doar faraonul se cuvenea să ia o astfel de hotărîre. Și, oricum, nu i-ar fi plăcut să-și petreacă zilele trîndăvind, prăbușit într-un jilț. Un inițiat al Cercului de Aur din Abydos trebuia să-și închine viața țării sale, regelui său și năzuințelor lui.

Cu spatele înțepenit, cu picioarele grele, Khnum-Hotep se întoarse în odaia sa de lucru. Va continua să îndeplinească o slujbă amară ca fierea, dar folositoare pentru poporul celor Două Regate.

46.

Semeț și bun de gură, Khauy se născuse la Coptos și nu se socotea un neputincios. Ofițer încercat, condusese mai multe trupe prin deșert pînă la Ouadi Hammamat și se fălea că își adusese oamenii înapoi teferi și nevătămați.

Khauy nu se sinchisea de nimeni. Chiar dacă era Fiu regal, Iker ascultă ceea ce trebuia să asculte.

– Carierele sînt cariere! Și, cînd e vorba de Ouadi Hammamat, nu-i de joacă. Eu le-am dat oamenilor mei bere și merinde proaspete pe săturate, ba chiar am prefăcut în ogoare o parte din deșert și am săpat fîntîni. O ceată de nepricepuți n-o să te poarte pînă acolo unde dorești tu. Am nevoie de zece scribi, optzeci de muncitori, tot atîția tăietori în piatră, douăzeci de vînători, zece meșteri de sandale, zece berari, zece brutari și o mie de soldați. Să nu lipsească nici un burduf, nici un coș, nici un urcior de ulei.

– O să primești tot ce vrei, îi răspunse Iker.

Khauy se minună.

– Ca să vezi... Ai brațul lung!

– Îndeplinesc poruncile faraonului.

– Dar nu ești cumva prea tînăr ca să stai în fruntea unei echipe atît de numeroase?

– De vreme ce o să am parte de sfaturile tale, pentru ce m-aș teme? Pe deasupra, inspectorul principal al hambarelor, Gergu, o să te ajute și o să-ți ușureze munca.

Khauy își scărpină bărbia.

– Atunci lucrurile ar putea merge lesne. Dar vom urma drumul pe care-l aleg eu.

– Ne-am înțeles.

Khauy nu mai găsi nimic de zis. Nu-i mai rămînea decît să strîngă meșterii, făgăduindu-le că vor fi răsplătiți cu dărnicie.

Înalt de șase sute șaizeci și cinci de metri, Djebel Hammamat se înfățișa ca un măreț zăvor stîncos. Trecînd prin mijlocul unui soi de pilon, Ouadi Hammamat șerpuia printr-o vale mai degrabă netedă și ușor de străbătut. Încă din vremea primei dinastii, din masivii muntoși se extrăgea piatră de Bekhen, de culori felurite, mergînd de la cenușiu pînă la negru, asemănătoare cu bazaltul.

În ciuda frumuseții sale, Muntele pur atrăgea mai puțin privirile decît Isis a cărei prezență stîrnea curiozitatea tuturor membrilor expediției. Cîțiva încercară să-i lămurească pe ceilalți că tînăra femeie era o protejată a regelui și că avea puteri magice care îndepărtau demonii deșertului.

Iker trăia clipe minunate. Încă de cînd preoteasa îl înștiințase că avea să-l însoțească, cerul devenise mai luminos, iar aerul – înmiresmat. Cît de primitor i se părea deșertul și căldura de blîndă! Lăsînd totul în seama lui Khauy și Gergu, Fiul regal îi povesti pe îndelete lui Isis isprăvile sale, apoi vorbiră despre scrierile vechi și despre o mie de alte lucruri legate de viața lor. Și așa observară că aveau aceleași gusturi și le displăceau aceleași lucruri. Iker nu îndrăznea s-o întrebe despre Abydos, iar călătoria i se păru dureros de scurtă. Vînt-de-Miazănoapte și Sîngerosul se fereau să-i stînjenească în vreun fel, iar măgarul se mărginea să care apa atît de necesară.

– În curînd vom ajunge, zise Khauy și băieții mei o să se pună pe treabă.

Sekari privi bănuitor împrejurimile, căci tot ce semăna cu o mină îi trezea amintiri urîte.

– Te îngrijorează ceva? îl întrebă Iker.

– Cum de-ai băgat de seamă? Cînd ești atît de îndrăgostit, nu vezi nici dacă-ți trece o viperă cu corn peste picioare. Fii pe

pace, totul merge bine. Deși e slobod la gură, Khauy mi se pare priceput și de încredere.

– Sekari, spune-mi adevărul. Crezi că Isis...

– Alcătuiți o pereche tare frumoasă. Dar acum căutăm piatra venerabilă.

Conducătorii expediției începură prin a citi „tăblița arhitecților“ gravată pe un perete stîncos. Primul de care se pomenea era Ka-nefer, „puterea creatoare împlinită“, al doilea, Imhotep, înfăptuitorul primei piramide din piatră. Geniul său trecea din capodoperă în capodoperă și tradiția îl socotea drept constructorul tuturor templelor egiptene, de-a lungul veacurilor.

Isis îi oferi lui Min apă, vin, pîine și flori, și îl rugă să protejeze munca meșterilor.

Lucrul în mină nu întîmpină greutăți prea mari. Bine hrăniți și adăpostiți, lucrătorii nu întîrziară să scoată la lumină minunate blocuri de piatră cu luciri roșcate și altele aproape negre.

– Le găsești pe placul tău? îl întrebă Khauy pe Fiul regal.

– Sînt desăvîrșite, dar unde-i piatra venerabilă?

– Simplă poveste! Se spune că, acum mult timp, un miner ar fi descoperit o piatră roșie, în stare să tămăduiască orice boală. Bietul de el! Avea mintea plină de tot soiul de închipuiri. Iar tu, doar n-ai venit să cauți asta?

– Ba da.

– Mă pricep la statui și sarcofage, nu la povești pentru copii!

– Să cercetăm muntele.

– Ia galeriile una cîte una, dacă așa ți-e voia.

Iker le străbătu pe rînd. Zadarnic.

Isis tocmai celebra ritualul și aducea ofrande, cînd apăru o gazelă, cu pîntecele atît de îngroșat din pricina viitorului pui, încît nu mai putea să alerge. Toate privirile se îndreptară spre ea.

– Am s-o dobor cu o singură săgeată! se lăudă un vînător.

– Nu trage! îi porunci tînăra femeie. Min ne trimite un semn.

Gazela fătă și, îndată ce mica făptură fu în stare să se țină pe picioare, plecară împreună spre deșert.

În urma lor, pe locul nașterii, o piatră roșie arunca sclipiri aurii.

Mînuind un ciocan și o daltă, Sekari o desprinse din stînca ce o înconjura.

– Ieri, se plînse un muncitor, mi-am zdrelit piciorul. Dacă aceasta e, într-adevăr, piatra venerabilă, atunci o să-mi vindece tăietura.

Isis lipi piatra de rană şi o ţinu aşa o vreme.

Cînd o ridică, nu se mai vedea decît o cicatrice firavă.

Meșterii se uitară la preoteasă cu ochi uimiţi. Ea sau piatra avea cea mai mare putere? Pînă și Khauy rămăsese cu gura căscată. Fiul regal îi înmînă un papirus înfășurat, purtînd sigiliul său.

– Călăuzește-i pe oameni înapoi la Coptos şi dă primarului acest document. El are să vă plătească după cum se cuvine. Eu voi merge mai departe, alături de dulgheri și cîțiva soldați.

Însă Gergu nu se număra printre cei care urmau să-l însoțească pe Fiul regal. Cum l-ar fi putut oare convinge pe Iker să-l ia cu el? Apucînd pe drumul de întoarcere, clocotea de furie.

La primul popas, se trase mai la o parte ca să se uşureze.

Lungit pe nisip, un bărbat îl strigă, tăindu-i orice chef.

– Ia te uită! Ai scăpat cu viaţă! se miră Gergu.

– Precum vezi, răspunse Shab Strîmbu'. Prevestitorul îi ocrotește pe adevărații credincioși. Iar ei nu se tem de moarte, căci vor ajunge în paradis.

– Și totuși, Nubia n-a fost chiar o plăcere!

– Războinicii negri s-au dovedit îndărătnici și nesupuși! Mai devreme sau mai tîrziu, adevărata credinţă a Prevestitorului va cuceri acest ţinut. Dar în carierele de la Ouadi Hammamat ce s-a petrecut?

– Preoteasa Isis a descoperit o piatră tămăduitoare, iar Iker cu un grup de dulgheri și soldați au hotărît să se despartă de ceilalți. Eu am primit ordin să mă înapoiez la Coptos, apoi să-mi văd de slujba mea de la Memphis.

– Dulgheri, zici... Fiul regal are de gînd să construiască o corabie?

– Îmi pare rău, dar nu știu nimic despre asta.

– Prevestitorul te urmărește, Gergu. Povestește-i totul lui Medes, iar el să-i dea de știre Libanezului. Eu n-am să-l pierd din ochi pe Iker și am să-i împiedic orice mișcare.

În fruntea unei cete de tîlhari ai nisipurilor, Shab Strîmbu' avea la îndemînă o forță de temut. Însă, înainte de a-i ataca pe Fiul regal și pe tovarășii acestuia, voia să le cunoască planurile.

– Ce așteptăm? întrebă Sekari.

– Pe Negrul din Punt, răspunse Iker, așezîndu-se lîngă Isis pe un bloc de bazalt, cu fața spre deșert.

– Și dacă nu vine?

– O să vină.

Ținînd seama că hrana era din belșug și adăposturile – primitoare, nimeni nu crîcni împotriva acestui timp de odihnă, iar prezența preotesei alunga temerile tuturor.

La apusul soarelui, Negrul din Punt apăru și, cu pas liniștit, se îndreptă spre Iker.

– Ai găsit piatra venerabilă?

Isis i-o arătă.

De sub veșmînt, cîntărețul scoase un cuțit.

Îndată, Sekari se repezi înaintea lui.

– Trebuie să mă încredințez. Fiul regal să întindă brațul stîng.

– Lasă prostiile, altminteri...

– Trebuie să verific.

Iker se supuse. Negrul îl crestă deasupra cotului, apoi puse piatra pe rană.

Cînd o dădu la o parte, pielea părea neatinsă.

– E bine, murmură el. Cine sînt oamenii aceștia?

– Dulgheri și soldați obișnuiți să lupte împotriva tîlharilor nisipurilor. Vizirul Khnum-Hotep m-a îndrumat spre un port, Saouou, unde vom găsi lemnul trebuincios pentru construirea corabiei.

– În ciuda tinereții tale, pari prevăzător. Saouou este cel mai bun loc de plecare înspre Punt.

Valea adîncă săpată de Ouadi Gasous dădea într-un golf deschis spre țărmul Mării Roșii. Acolo, un mic port adăpostea un număr însemnat de bucăți din cel mai bun lemn, după cum își dădură cu părerea dulgherii.

– Construiţi o corabie cu coca lungă, partea de dinapoi ridicată, cu două locuri pentru veghe, primul la proră şi al doilea la pupă, ceru Negrul din Punt. Un singur catarg ajunge. Vîslele şi cîrma să fie zdravene, iar pînza mai mult lată decît înaltă.

Sekari nu-şi ascunse neliniştea.

– Locul ăsta e primejdios.

– Dacă hoţii mişună pe aici, se împotrivi Iker, cum de n-au furat tot lemnul?

– Tîlharii nisipurilor sînt fricoşi şi leneşi. Pe de-o parte, le-ar fi fost greu să-l care, pe de alta, n-ar fi ştiut ce să facă apoi cu el. Ceva îmi spune că am fost urmăriţi. Am să-i pun pe soldaţi să stea de pază de jur împrejur.

La viitoarea proră, Isis picta un ochi al lui Horus. În felul acesta, vasul avea să găsească drumul cel bun.

Negrul din Punt supraveghea munca dulgherilor.

– Unde se află ţara ta şi încotro trebuie s-o luăm? îl întrebă Iker.

– Unii vorbesc de Somalia, alţii se Sudan, alţii de Etiopia sau Djibuti, chiar şi de insula Dahlak Kebin, în Marea Roşie. Să-i lăsăm să îndruge verzi şi uscate. Punt, pămîntul divin, nu va apărea nicicînd pe vreo hartă.

– Atunci, cum o să ajungem pînă la el?

– Asta depinde numai de împrejurări.

– Crezi că eşti pregătit să le faci faţă?

– Vom vedea. Nu m-am mai întors în Punt de multă, multă vreme.

– Îţi baţi joc de mine şi de soarta Egiptului?

– De ce crezi tu că nici o scriere nu pomeneşte de aşezarea acestui pămînt binecuvîntat, dacă nu din pricină că ea se schimbă neîncetat ca să scape de lăcomia oamenilor? Altădată ştiam. Astăzi însă, nu mai ştiu. Dar tu ai descoperit Insula lui „Ka“. Iar tînăra preoteasă are piatra venerabilă. Am să vă ajut, după puterile mele. Însă numai tu stăpîneşti taina acestei călătorii.

Într-un fel, Shab Strîmbu' se căia că aşteptase atît, căci Sekari rînduise soldaţii în jurul portului, împiedicînd un atac

prin surprindere. Dar se și felicita pentru răbdarea sa, deoarece deslușise gîndurile lui Iker. Fiul regal încerca să atingă țara Punt, bizuindu-se pe sprijinul bătrînului negru.

Echipa de dulgheri lucra cu iuțeală. Peste o zi sau două, corabia avea să fie gata de plecare.

Într-un tîrziu, vestea în care își puse atîta nădejdea Strîmbu' sosi!

– Pirații se învoiesc, îl înștiință mai-marele tîlharilor, dacă împărțim prada pe din două cu ei.

– Așa să fie.

– Eu vreau încă o plată, pe deasupra. Te pui chezaș pentru ea?

– Prevestitorul se va arăta darnic.

Cu pumnul strîns, beduinul se izbi în piept.

– Nici unul nu va scăpa, crede-mă! În afară de femeie... O s-o prindem vie și o să-i arătăm ce înseamnă niște bărbați adevărați!

Dar lui Shab Strîmbu' puțin îi păsa de soarta lui Isis.

47.

Cu doar cîteva minute înaintea năvalei tîlharilor nisipurilor, Sîngerosul prinse a lătra cu înverșunare. Dintr-o săritură, Sekari fu în picioare, împărțind porunci soldaților.

Două santinele zăceau fără viață, doborîte de silexurile ascuțite azvîrlite cu praștia. Credincios obiceiurilor sale, Shab Strîmbu' își înfipse cuțitul în ceafa celei de-a treia.

Era limpede că egiptenii nu aveau să reziste multă vreme.

– Să fugim spre corabie, strigă Sekari, și să ridicăm ancora.

Ceata de beduini se năpustise deja asupra meșterilor.

Iker ar fi vrut să rămînă alături de ei, dar trebuia, mai înainte de toate, s-o salveze pe Isis. Și, de-abia urcă la bord împreună cu ea, bătrînul negru, Sîngerosul, Vînt-de-Miazănoapte și încă vreo zece oameni, că Sekari și trase scara și desfășură pînza.

– Eu cobor să mă bat cu nelegiuiții ăștia, se împotrivi Fiul regal.

Sekari îl opri.

– Ar fi o nebunie! Misiunea noastră este țara Punt. Să plecăm neîntîrziat, altminteri vom fi măcelăriți. Privește: nimeni nu le mai poate ține piept.

Cînd vasul ieși din port, o corabie grea îi tăie calea.

– Pirații! strigă Sekari. Ne împiedică trecerea.

Iker se întoarse spre Negrul din Punt.

– Cum scăpăm de ei?

– Apucați pe drumurile cerului și pe căile de sus. Acolo jos, copilul de aur, născut din zeița Hathor, și-a clădit locașul. Veți zbura pe aripile șoimului, dacă marea nesătulă își primește ofranda pe care o cere.

Iker se gîndi la cele petrecute pe *Fulgerul*. Oare acum chiar trebuia să piară înecat ca să salveze echipajul?

– De data aceasta, zise bătrînul negru, nu tu vei sluji drept jertfă.

Cînd negrul se aruncă în apă, Fiului regal i se păru că recunoaşte chipul învăţătorului său, scribul din Medamud, care îi desluşise hieroglifele şi legile lui Maat.

O puternică rafală de vînt îi răsturnă pe cei de pe corabie, care se culcă pe-o parte şi pluti la întîmplare un timp, înainte de a se ridica iar.

– E careva rănit? se nelinişti Sekari.

Tovarăşii săi se aleseseră doar cu vînătăi şi julituri, şterse iute de piatra venerabilă.

Cît despre piraţi, aceştia se odihneau pe fundul mării, de-acum.

La prora *Ochiului lui Ra*, Isis mînuia sistrele, iar muzica lor se amesteca armonios cu vocea mării. Iker ţinea cîrma, iar Sekari potrivea pînza.

Şi corabia se repezi, cu de la sine putere, înspre pămîntul divin.

Nebun de furie, Shab Strîmbu' îi ucidea pe răniţi. Din pricina pierderilor însemnate suferite de tîlharii nisipurilor, biruinţa avea un gust amar. Iar vasul piraţilor se făcuse fărîme sub izbitura unui val uriaş!

– Oricum, egiptenii n-o să ajungă departe, prezise un beduin. Corabia lor n-a fost ocolită de stricăciuni şi o să se scufunde în curînd.

Strîmbu' împărtăşea aceeaşi părere, dar se temea de rezistenţa lui Iker, care scăpase teafăr din cele mai viclene capcane.

– Să nimicim portul, să ardem tot!

Şi hoţii se dedară la această ticăloşie chiuind.

Apoi se risipiră, sperînd să găsească o caravană slab apărată. Din nenorocire pentru ei, gărzile lui Sesostris se dovedeau tot mai atente. Cu vremea, ucigaşii şi hoţii aveau să se mărginească la peninsula arabică.

Strîmbu' trebuia să se întoarcă la Memphis și să-i povestească Prevestitorului tot, fără a-i ascunde nimic din ceea ce fusese doar pe jumătate o izbîndă.

– Nu cunosc mare lucru despre meșteșugul corăbierilor, se văită Sekari. Tu știi mai multe?

– Eu mă mulțumesc să țin cîrma, mărturisi Iker. De fapt, ea conduce. Ea și Isis.

– În față, marea, în spate, marea, în dreapta, marea, în stînga, marea... Nici urmă de Punt. Toată apa asta mă întristează și nu avem barem un urcior cu vin.

– Uită-te la Sîngerosul și la Vînt-de-Miazănoapte. Își petrec vremea dormind, de parcă nu-i amenință nimic.

– Să mori de sete sau înecat de viitoarea furtună... Liniștitor, într-adevăr.

Cu ochii ațintiți spre orizont, Isis nu se dezlipea de proră. Din cînd în cînd, își îndrepta către zare micul sceptru din fildeș pe care regele i-l dăduse.

În zorii unei zile însorite, măgarul și dulăul se ridicară și se așezară de-o parte și de alta a tinerei femei.

Iker îl zgîlții pe Sekari.

– Trezește-te!

– Ca să văd iar apa... Prefer să visez o pivniță plină cu urcioare din vinul cel mai de soi.

– Dar o insulă acoperită de palmieri nu te ademenește?

– O nălucire!

– După cum se poartă Sîngerosul și Vînt-de-Miazănoapte, n-aș crede.

Sekari se învoi să-și mijească ochii.

Era chiar o insulă cu țărmul acoperit de nisip alb.

După ce vasul ancoră la mare depărtare, doi corăbieri săriră în apă. Ajunși la mal, fluturară brațele, semn că nu exista nici o primejdie.

– Mă duc după ei, hotărî Sekari. Tu și Isis rămîneți aici, pînă meșterim o barcă.

Măgarul și dulăul se bucurară de apa călduță, apoi începură să se hîrjonească printre palmieri.

Locul părea rupt din povești. Un vînt plăcut îmblînzea arșița soarelui.

În scurtă vreme, Sekari se întoarse după Fiul regal și tînăra preoteasă.

Din nou laolaltă, echipajul se înfruptă cu încîntare din peștii fripți, pescuiți cu ușurință.

– Să cercetăm împrejurimile, propuse Sekari.

Isis porni în fruntea micului grup.

Preoteasa se opri în fața unui sfinx din piatră, de mărimea unui leu. Părea cioplit de un sculptor egiptean cu o măiestrie desăvîrșită.

O inscripție hieroglifică împodobea soclul: „Eu sînt stăpînul din Punt".

– Am izbutit, exclamă Sekari, sîntem în Punt! Iar locuitorii lui au ales unul dintre marile noastre simboluri drept ocrotitor al ținutului lor.

Avînd cap de om și trup de leu, sfinxul îl înfățișa pe faraon în chip de păzitor al întinderilor sacre. Oare prezența lui aici făcea din puntieni slujitori devotați ai lui Sesostris?

Iker se strădui să mai potolească această izbucnire de bucurie.

– Poate e o pradă de război.

– Hieroglifele sînt minunate și neatinse, iar inscripția – limpede. Iar Negrul din Punt nu s-a vădit a ne fi prieten?

Vorbele lui Sekari îndemnau la încredere. Totuși, călătorii înaintau cu teamă printre palmieri. Iker își aminti de Insula lui „Ka", numai că aceea era mult mai mare.

După vegetația bogată, urmă o zonă stearpă și muntoasă. Povîrnișurile uscate, stîncoase îngreunau mersul și cu toții se luară după Vînt-de-Miazănoapte care alegea drumul cel bun. Ici și colo, creșteau ierburi aromate.

Din vîrful unei coline, Sekari zări un sat ciudat, aflat pe malul unui lac înconjurat de arbori de tămîie și de abanos. Puntienii întrebuințau scări ca să ajungă la locuințele lor, niște colibe ridicate pe stîlpi bătuți pe fundul apei. Pisici, cîini, vaci, boi și o girafă se mișcau libere de colo-colo.

– Curios lucru, nu e nici țipenie de om! Or fi fugit cînd ne-am apropiat noi sau au fost omorîți?

– Dacă Prevestitorul a răzbit pînă aici, ne putem aștepta la ce-i mai rău, zise Iker.

– Să coborîm în sat, hotărî Isis. Stați cu toții în spatele meu.

Sekari nu aprecie deloc această nesăbuință, dar tînăra femeie nu-i lăsă timp să se împotrivească.

Cînd trecură de intrarea în sat, mărginită de doi palmieri înalți, mai multe zeci de bărbați, femei și copii ieșiră din case, se năpustiră în jos pe scări și-i înconjurară. Cu părul lung sau scurt, cu șoldurile acoperite de fîșii de pînză vărgată sau pestriță, puntienii erau eleganți și cu înfățișare distinsă. Păreau sănătoși și bine hrăniți. Un amănunt îi sări în ochi lui Isis: bărbații purtau bărbi asemănătoare cu cea a lui Osiris. Nimeni însă nu îndreptă vreo armă spre oaspeții nepoftiți.

Un bărbat de vreo patruzeci de ani se apropie de Isis.

– Cine sînteți și de unde veniți?

– Eu sînt o preoteasă din Abydos, iar acesta este Iker, însoțit de Sekari. Venim din Egipt.

– Faraonul mai domnește acolo?

– Sîntem trimișii lui Sesostris.

Căpetenia puntienilor se învîrti în jurul preotesei, privind-o cu admirație și bănuială totodată. Iker și Sekari stăteau gata să-i sară în ajutor lui Isis, la nevoie.

– Cînd faraonul apare, rosti căpetenia, nasul său e smirnă, buzele, tămîie, parfumul gurii sale aidoma unei pomezi prețioase, iar mirosul său precum al unui lotus de vară, căci țara noastră, pămîntul zeului, îi oferă aceste comori. Dar, vai! Boala ne-a lovit, țara noastră se usucă. Dacă arborii și florile nu vor înverzi din nou, Puntul va dispărea. Fenixul nu mai zboară deasupra ținutului nostru. Doar o femeie, care aduce cu ea piatra venerabilă și mînuiește sistrele ar putea să ne salveze.

– Am această piatră. Am venit să v-o dăruiesc și să răspîndesc muzica sistrelor ca să risipesc vraja.

În timp ce căpetenia îi atingea pe puntieni cu mineralul salvator, Isis făcu să răsune instrumentele zeiței Hathor.

Arborii își recăpătară strălucirea văzînd cu ochii și întreaga vegetație înflori iar.

Toți ridicară capetele și zăriră un bîtlan albastru, cu pene scînteietoare, zburînd în cercuri chiar deasupra satului.

– Sufletul lui Râ reapare, grăi căpetenia puntienilor zîmbitor. Parfumurile renasc, iar Arborele vieții se înalță în vîrful movilei începuturilor. Osiris cîrmuiește tot ce există și ziua, și noaptea.

– Ai pomenit de Arborele vieții? se miră Iker.

– Fenixul se naște pe ramurile salciei la Heliopolis, iar misterul său se dezvăluie în salcîmul din Abydos.

Fiul regal era uluit. Cum putea un locuitor al insulei să fie atît de învățat?

Puntianul se prosternă în fața lui Isis.

– Miresmele minunate ale țării Punt răsar din nou datorită soarelui feminin și mesagerei zeiței de aur, hrănite cu dansuri și cîntece. Toate fie dăruite „Ka"-ului tău, în această clipă fericită cînd pămîntul zeului reînverzește.

De la cel mai vîrstnic la cel mai tînăr, puntienii aveau o mare aplecare pentru sărbători, fiind înzestrați cu multă voioșie și răspîndind iute în jurul lor voia bună. În sfîrșit, ușurați, egiptenii luară parte la veselia dezlănțuită și ascultară cu plăcere cîntecele de bun venit.

Pradă farmecelor a două tinere puntiene frumoase foc, ale căror gesturi prevesteau nopți încîntătoare, Sekari nu uita totuși să-și arunce privirea, din cînd în cînd, spre gazda sa. Dar căpetenia puntienilor părea însuflețită numai de gînduri bune.

Iker nu-și dezlipea ochii de la Isis, atît de strălucitoare, încît cucerise inimile sătenilor.

Soția căpeteniei o gătise cu un colier alcătuit din ametist, malahit și cornalină și, cu o centură de cochilii modelate din aur verde.

Aurul din Punt, fără de care salcîmul nu putea fi tămăduit.

Pe centură stătea gravată o inscripție care îl lăsă pe Iker cu gura căscată: era chiar numele de încoronare al lui Sesostris!

– Au mai trecut pe aici soli de-ai regelui? îl întrebă el pe mai-marele puntienilor.

– Tu ești primul.

– Dar obiectul acesta...

– Face parte din comoara noastră. Cunoşti numele tainic al Puntului? Insula lui „Ka“. Puterea creatoare a universului nu ţine seama de hotarele oamenilor. Acum, tu şi tovarăşii tăi respiraţi parfumurile pămîntului zeului.

Puntienii înşirară nenumărate vase pictate în culori vii şi le deschiseră. Din ele se răspîndiră miresme de smirnă şi tămîie de felurite soiuri, care învăluiră întreaga insulă.

– Astfel e îmblînzită Stăpîna magiei, şarpele de foc ce scînteiază pe fruntea faraonului, grăi mai-marele puntienilor. Sub ocrotirea parfumurilor, cei drepţi se pot înfăţişa înaintea stăpînului lumii de dincolo. Zămisliri ale ochiului lui Horus, aceste minunate arome au devenit limfa lui Osiris. Cînd cel care pregăteşte pomezile arde tămîia din Punt, modelează materia divină, întrebuinţată la îmbălsămarea celui care va reînvia în Templul de Aur.

Iker nu pătrunse înţelesul acestor cuvinte tainice. Însă Isis le preţuia forţa, cu siguranţă. Nu-l călăuzise ea pînă aici, pentru ca el să audă aceste dezvăluiri?

– Să-i sărbătorim pe binefăcătorii noştri după cum merită! porunci gazda lor. Să umplem cupele cu vin de rodie.

Fiert pînă scădea la o treime, sucul din seminţe de rodie coaptă dădea, după părerea lui Sekari, o băutură obişnuită, în ciuda puterii ei de a preveni pîntecăraia. Totuşi, nu făcu nazuri. După o călătorie atît de frămîntată, nu trebuia să-şi împrospăteze puterile?

La ospăţul care urmă în aer liber, toţi mîncară şi băură dincolo de orice cumpătare, în afară de Isis şi de Iker care nu-şi uitaseră misiunea.

– Supravieţuirea Egiptului atîrnă de aurul verde din Punt, îi mărturisi Fiul regal mai-marelui puntienilor. Ne îngădui să luăm cu noi cîteva bucăţi?

– Bineînţeles, dar nu ştiu unde se află vechea mină.

– Ştie cineva?

– Cel care cojeşte arborii.

48.

Înarmat cu o mică secure și un coș, bărbatul care se îndeletnicea cu jupuirea copacilor aduna rășină cu o încetineală plină de înțelepciune. Obișnuit să le vorbească arborilor și să-i asculte, nu aprecia deloc tovărășia oamenilor. Simțindu-i dușmănia mocnită, Sekari se așeză la cîțiva pași mai încolo și rîndui pe pămînt o pîine proaspătă, un urcior cu vin și un taler cu carne uscată. Apoi, de parcă ar fi fost singur pe lume, începu să mănînce.

Puntianul se opri din lucru și se apropie.

Sekari îi întinse o bucată de pîine. După ce se codi îndelung, bărbatul primi.

Devenit mai puțin bănuitor, nu refuză vinul.

– Am gustat altele mai bune, dar și ăsta alunecă pe gît, recunoscu Sekari. Ești mulțumit de ziua ta de lucru?

– Putea să fie și mai rău.

– Roadele muncii tale sînt dintre cele mai alese, așa că o să primești o plată pe măsură. Unguentele au mare căutare în Egipt. Iar pe cele din Punt, numai bogații le pot cumpăra. Dar, vai! Țara noastră e pe cale să dispară.

Puntianul gustă dintr-o felie de carne uscată.

– Să fie primejdia atît de mare?

– Nici nu-ți închipui!

– Dar ce s-a întîmplat?

– Un blestem. Iar tu ești singura noastră speranță.

Bărbatul se înecă și Sekari îl bătu pe spate.

– De ce îți bați joc de mine?

– Ba deloc. Ți-am spus adevărul. Preoteasa din Abydos care a venit cu noi aici pe insulă a căutat cu migală în arhive și a descoperit că doar aurul verde din Punt ne-ar salva. Și cine poate să ni-l dea? Tu.

Se așternu liniștea.

Spre mulțumirea lui Sekari, puntianul nu tăgădui. Gînditor, mestecă ultimele merinde.

– La drept vorbind, rosti el într-un tîrziu, nu eu. Și trebuie să păstrez tăcerea.

– Nimeni nu-ți cere să trădezi o taină. Prezintă-mă prietenului tău și am să-l lămuresc eu.

– El nu vorbește niciodată.

– Să fie, oare, nesimțitor la soarta Egiptului?

– N-ai cum să afli.

– Rogu-te, oferă-mi prilejul să-l înduplec.

– Te asigur că e zadarnic. Nici una dintre pricinile care te-au purtat pînă pe insula aceasta nu-l va atinge.

– De ce atîta lipsă de îndurare?

– Pentru că stăpînul tribului care domnește peste pădure e un babuin aprig la mînie, sălbatic și sîngeros. Doar eu izbutesc să lucrez aici, fără să-i stîrnesc furia.

– Și el are, într-adevăr, comoara?

– După datini, această maimuță uriașă păzește dintotdeauna orașul de aur.

– Arată-mi locul unde-l întîlnești de obicei.

– N-o să te întorci viu de acolo!

– Am pielea tare.

La mare depărtare de sălașul cumplitei maimuțe, puntianul se opri și nu mai vru cu nici un chip să înainteze. Însoțiți de măgar și de dulău, Sekari, Isis și Iker străbătură hățișul. Brusc, Vînt-de-Miazănoapte se întinse pe pămînt, iar Sîngerosul făcu la fel cu limba atîrnîndu-i într-o parte și coada între picioare, în semn de supunere desăvîrșită.

Maimuța care le tăiase drumul, învîrtea deasupra capului o măciucă enormă, de care părea că e obișnuită să se slujească. Blana sa verde-cenușie forma un soi de mantie, iar chipul și vîrful membrelor erau de culoare roșie.

Știind că, dacă înfrunți privirea unui babuin însemna că-l amenințí, Iker își lăsă ochii în pămînt.

– Tu ești un rege, îi spuse el. Eu, fiul unui faraon. Tu, încarnare a lui Thot, zeul scribilor, nu părăsi cele Două Regate! Nu sîntem nici hoți, nici lacomi. Aurul este menit Arborelui vieții. Numai mulțumită acestui leac, se va tămădui și va înverzi iar.

Ochii mînioși ai animalului se fixară pe rînd asupra fiecăruia dintre cei care îi tulburaseră tihna. Sekari îl simți gata să sară. Colții săi ar fi putut ucide o fiară, iar cînd o ceată de babuini se apropia, chiar și un leu flămînd își părăsea prada.

Pînă la urmă, maimuța se cățără într-un copac.

Sekari își șterse fruntea, iar măgarul și cîinele se ridicară în picioare.

– Uitați-vă, zise Isis, ne călăuzește!

Puternicul babuin le arăta drumul cel mai potrivit, ocolind zonele mlăștinoase sau pline de mărăcini. Cînd vegetația se rări, maimuța se făcu nevăzută.

Sekari descoperi, cu uimire, un drum pietruit. Încordați, călătorii apucară pe el și merseră pînă dădură de un altar acoperit de ofrande.

– E ceva lume pe aici, socoti Sekari.

Tîrnăcoape, pietre de tocilă, vase pentru spălat aurul și felurite alte unelte alungau orice îndoială în privința muncii desfășurate în acest loc. Sekari găsi puțuri și galerii puțin adînci și în care se pătrundea lesne. Uneltele nu erau atinse de vreo stricăciune, de parcă meșterii ar fi continuat să le întrebuințeze.

– Maimuțele nu au obiceiul să se preschimbe în mineri!

– Puterile lui Thot sînt mai presus de înțelegerea noastră, zise Iker.

– Trag nădejde că nu și-au însușit tot aurul! Nu văd nici măcar o bucățică.

Căutară cu răbdare în toate părțile, dar în zadar.

– Ciudat, observă Iker, nu există nici o capelă, deși fiecare mină se află sub ocrotirea unei divinități.

– Încă și mai ciudat e că nu zboară nici o gînganie, nu mișună tîrîtoarele și nici o pasăre nu cîntă în inima acestei păduri, îi întări Sekari spusele.

– Cu alte cuvinte, un blestem s-a abătut și asupra acestui loc.

– Carevasăzică, Prevestitorul a ajuns pînă aici, iar noi am căzut în capcană.

– Nu cred, se împotrivi Isis. Regele babuinilor nu ne-a trădat.

– Atunci, din ce pricină se petrec toate acestea? întrebă Sekari.

– Tărîmul acesta se apără singur, așezîndu-se în afara lumii obișnuite.

Dar vorbele lui Isis nu-l liniștiră pe Sekari.

– Oricum, nu e nici urmă de aur!

– Nu știm noi să-l vedem. Poate că lumina zilei alcătuiește un văl.

– Dacă o să rămînem aici peste noapte, trebuie să aprindem focul.

– N-are rost, hotărî preoteasa, căci nici un animal sălbatic nu ne amenință. Iar Sîngerosul și Vînt-de-Miazănoapte ne vor preveni la cea mai mică primejdie.

În timp ce Isis se străduia să simtă prezența duhului locului, cei doi bărbați scotociră peste tot.

De prisos.

– Nu e nici o colibă de piatră, se văita Sekari pe înserat. O să fac niște culcușuri din frunze.

– Să nu ne lăsăm pradă somnului, îi sfătui Isis. În lumina lunii, întruparea cerească a lui Osiris, misterul se va dezvălui. Priviți, o să fie lună plină. Iar ochiul acesta o să străpungă întunericul.

În ciuda oboselii, Sekari se ținu tare. Nu era prima oară cînd o misiune îl forța să se lipsească de somn.

Iker se așeză lîngă Isis, gustînd fiecare clipă a acestei fericiri nesperate, care îi îngăduie să trăiască în preajma ei.

– O să revedem, oare, Egiptul?

– Nu fără aurul verde, răspunse preoteasa. Punt este doar o treaptă pe drumul nostru și n-avem voie să dăm greș.

– Isis, ai trecut prin încercarea aceea de temut?

– Nu cunosc nici ziua, nici ora și nu eu hotărăsc clipa cînd se va petrece.

Scribul îndrăzni să-i cuprindă mîna între palmele sale.

Preoteasa nu și-o trase înapoi.

Cînd piciorul său îl atinse cu gingășie pe cel al tinerei femei, ea nu se împotrivi.

Țara Punt deveni un paradis. Iker se rugă în sinea lui ca timpul să se oprească, iar ei doi să se preschimbe în statui și nimic să nu tulbure această fericire de negrăit. Îi era frică să tremure și să respire, ca să nu risipească minunea aceasta ce le fusese dăruită.

Strălucirea lunii spori pînă o egală pe cea a soarelui. Nu o lumină argintie, ci una aurie inundă mina.

– Prefacerea se împlinește în cer, murmură preoteasa.

La trei pași în fața lor, pămîntul se lumină dinăuntru, însuflețit, parcă, de un foc ce izvora din adîncuri.

Atenți, Sîngerosul și Vînt-de-Miazănoapte rămaseră nemișcați. Sekari nu pierdea nici o fărîmă din priveliștea care îl subjugase.

Isis se strînse lîngă Iker. Se temea sau îi mărturisea, fără cuvinte, adevăratele ei simțăminte?

Dar scribul nu îi puse nici o întrebare, ca să nu alunge un vis prea frumos.

Aurul lăsa loc argintului, apoi sclipirea lunii se domoli, și văpaia din pămînt la fel.

– Să săpăm! îi îndemnă Sekari.

Apucă două tîrnăcoape și-i întinse unul lui Iker.

– Ce-aștepți? N-am să mă spetesc doar eu!

Fiul regal fu nevoit să se dezlipească de Isis și această despărțire îl aduse în pragul deznădejdii. Încuviințînd această apropiere, împărtășind aceste clipe tandre, nerespingînd această dragoste, Isis nu-i dădea, oare, de înțeles că aveau un viitor împreună?

Fără să sape prea adînc, cei doi prieteni scoaseră la iveală șapte pungi mari, din piele.

– Seamănă cu cele întrebuințate de mineri, observă Sekari.

Preoteasa desfăcu una.

Înăuntrul ei, odihnea aurul verde din Punt. Și toate celelalte pungi cuprindeau comori aidoma.

În sat, corăbierii egipteni nu se sinchiseau de nimic. Răsfățați, dezmierdați, își petreceau vremea mîncînd, bînd și făcînd ochi dulci frumoaselor puntiene, cărora le povesteau tot soiul de isprăvi nemaipomenite, de la îmblînzirea unei mări necunoscute, pînă la prinderea unor pești uriași. Căzute în admirație, femeile se prefăceau a-i crede.

– Sărbătoarea s-a isprăvit, îi vesti Sekari. Ne întoarcem acasă.

La început, această hotărîre nu le stîrni o prea mare bucurie. Totuși, cine s-ar fi plîns că se înapoiază în Egipt? Oricît de încîntătoare ar fi fost alte meleaguri, nu-l puteau întrece. Așa că echipajul se îngriji cu mult avînt de pregătirile pentru plecare.

– Ai găsit ceea ce veniseși să cauți? îl întrebă pe Iker mai-marele satului.

– Datorită sprijinului tău, salcîmul lui Osiris va fi salvat. Aș fi vrut să-i mulțumesc și omului care cojește arborii, dar a dispărut.

– N-ai băgat de seamă că în vîrful copacilor stă o maimuță uriașă? Datina o consideră drept păzitorul aurului verde. Și, pentru că ți-a arătat bunăvoință, să ne veselim la un ultim ospăț.

Isis fu regina acestei din urmă sărbători. Fiecare copil ținu neapărat s-o îmbrățișeze, ca să fie protejat de vrăjile rele.

Mai rămînea de pus o singură întrebare.

– Poți să ne spui care-i drumul cel mai bun? întrebă Iker.

– Punt nu va apărea nicicînd pe vreo hartă, îi răspunse căpetenia sătenilor, și e mai bine așa. Apucați-o din nou pe căile cerului.

Se despărțiră voioși, dar nu fără o anumită părere de rău. Puntul reînverzise, iar prietenia cu Egiptul se întărise.

Odată pînza desfăşurată, corabia se avîntă pe marea domoală.

Cum nu se dezmeticiseră, încă, pe de-a-ntregul, corăbierii își puseră toată încrederea în Iker.

– Pe ce drum te-a povățuit căpetenia puntienilor s-o luăm? întrebă Sekari.

– Trebuie să așteptăm un semn.

Curînd, insula pieri în depărtare. Nu se mai vedea altceva decît zarea fugind mereu și întinderea nesfîrșită de ape, a căror liniște înșelătoare nu-i alungă temerile lui Sekari.

– Iat-o și pe călăuza noastră, dădu de veste Isis.

Un șoim imens poposi pe vîrful catargului. Cînd vîntul se schimbă, pasărea își luă zborul, arătîndu-le calea de urmat.

– Țărmul! exclamă Sekari. Țărmul!

Izbucniră strigăte de bucurie. Chiar și pentru cei mai încercați corăbieri, priveliștea aceasta păstra mereu același farmec aparte.

– Șoimul ne duce în portul Saouou.

– Ba nu, observă Iker. S-a mărginit doar să se învîrtă deasupra lui, iar acum ne îndeamnă spre larg.

Privirea ageră a lui Sekari desluși oameni care alergau spre țărm.

Așadar, fuseseră pîndiți. Poate erau tîlhari ai nisipurilor trimiși de Prevestitor. Siluetele se rînduiră în așteptarea prăzii, care nu avea cum să le scape.

– Proviziile noastre de apă s-au sfîrșit, Iker, și nu vom putea rămîne multă vreme pe mare. Iar, de îndată ce vom atinge țărmul, or să ne atace.

– Să ne ținem atunci după pasărea lui Horus.

Cu bătăi de aripi maiestuoase, șoimul zbură de-a lungul țărmului. Și, chiar cînd se apropie mai bine de uscat, aducînd Ochiul lui Râ în bătaia săgeților vrăjmașe, spaima și dezordinea se răspîndi printre beduini. Mai multe trupe alcătuite din lăncieri și arcași îi înconjurară.

– Ai noștri! izbucni Sekari. Sîntem scăpați!

Din pricina emoției, corabia fu adusă la mal cu greutate. Fără să aștepte coborîrea scării, generalul Nesmontu, vînjos și sprinten ca un tînăr, se cățără la bord.

– Faraonul avusese dreptate! Aici trebuia să vă întîmpin. Lașii ăștia nu fac nici cît o ceapă degerată, dar, dacă ați fi ajuns în Saouou, v-ar fi măcelărit. Însă, de vreme ce șoimul divin v-a călăuzit, înseamnă că ați găsit aurul din Punt!

49.

Deși vajnic din fire, Sobek știa, la o adică, să se dovedească răbdător și chibzuit. Nici una dintre nereușitele sale, unele chiar usturătoare, nu-l descurajase. Iar prima sa izbîndă dădu și mai multă forță strădaniilor de a-i descoperi pe luptătorii din umbră, ascunși în Memphis. După părerea sa, atacul asupra străjilor și nesăbuita încercare de a-l cumpăra pe el, căpetenia tuturor gărzilor din regat, nu erau decît niște sforțări jalnice, nedemne de Prevestitor. În lipsa acestuia, unul dintre credincioșii săi slujitori se chinuise să se arate vrednic de stăpînul său, deși nu avea nici pe departe priceperea Prevestitorului de a ticlui planuri.

Sobek credea că, iscodindu-i pe sacagii, va da de vreo urmă. Locul cel mai amenințat fiind palatul regal, începu să-i supravegheze în taină pe obișnuiții locului. Dîndu-se drept vînzător al prețioasei licori, un om de-al lui Sobek se amestecă printre sacagii.

– S-ar putea să fi găsit ceva demn de atenție, îl vesti el pe Sobek, la capătul mai multor zile de căutări. Vreo treizeci de sacagii se tot învîrt prin preajma palatului, dar unul dintre ei e deosebit de restul. De necrezut cum se strecoară peste tot! Poate că nici nu l-aș fi băgat în seamă dacă o fată frumoasă n-ar fi intrat în vorbă cu el. Au plecat împreună, aruncîndu-și priviri drăgăstoase și ținîndu-se de mînă.

– Povestea ta mi se pare una obișnuită.

– Nu vă pripiți, comandante! E vorba de fată, pe care am recunoscut-o îndată, căci... În sfîrșit, știți...

– Să trecem peste amănunte. Cine e?

– O slujnică de la palat. Uneori, o mai ajută și pe camerista Luminăției Sale.

Un zîmbet larg însenină fața Păzitorului.

– Bună treabă, băiete, bună treabă! Ai să fii înaintat. Iar eu am s-o iau la întrebări pe copila asta.

Memphisul fremăta. Se zvonea că Fiul regal se va întoarce aducînd din Punt o comoară nemaipomenită.

Neîncrezător, sacagiul îl înștiințase, totuși, pe Libanez înainte de a pleca iar la vînătoare, ca să afle dacă aceste clevetiri erau adevărate sau nu. Iar cel mai bine știa iubita lui.

Fata întîrzia mereu. După ce-și isprăvea treburile, îi plăcea să trăncănească și să asculte bîrfele. Mîndră de slujba sa și încîntată să repete tot ce auzea, slujnica le oferea sacagiului și complicilor săi informații prețioase.

În cele din urmă, apăru.

Dar unele lucruri treziră neîncrederea bărbatului. Fata mergea încet, încordată și neliniștită. Atmosfera pieței se schimbă dintr-odată. Lumea se împuținase, zgomotele se stinseră, iar cîțiva gură-cască se îndreptară spre el.

Greșise.

Singura dată cînd greșise.

Dar cum să-i dea prin minte că bănuielile lui Sobek se abătuseră asupra acestei slujnice, atît de neînsemnate?

Fata îi surîse, părînd să-și mai vină în fire.

– Mîncăm împreună, frumoasa mea?

– Da, da, bineînțeles!

Pe neașteptate, sacagiul își petrecu brațul peste gîtul slujnicei, strîngînd-o cu putere.

– Îndepărtați-vă, altminteri o ucid! urlă el.

Piața se goli. Rămaseră doar gărzile, așezate în semicerc în preajma celor doi, care se traseră înapoi spre casele cele mai apropiate.

– Nu săvîrși vreo faptă necugetată, îl sfătui Sobek. Dă-te prins și o să ne purtăm bine cu tine.

Sacagiul scoase un pumnal din veșmîntul său și își înțepă prizoniera în spate. Fata scoase un strigăt de groază.

– Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-ne să plecăm!

Arcaşii se înşirară pe acoperişuri.

– Să nu tragă nimeni, le ceru Sobek. Îl vreau viu.

Sacagiul o împinse pe slujitoare înăuntrul unei clădiri aflate în construcţie.

– Netoato, le-ai vorbit despre mine! Pînă aici ţi-a fost.

Nesimţitor la rugăminţile ei, bărbatul o înjunghie cu sălbăticie, apoi se căţără pe o scară. Dacă sărea de pe un acoperiş pe altul, avea şanse să-şi piardă urma în acest cartier, căruia îi cunoştea toate ungherele.

Tocmai cînd îşi lua avînt, săgeata unui arcaş, care nu putea să se împace cu gîndul că netrebnicul era pe cale să scape, îi atinse tîmpla. Pierzîndu-şi echilibrul, sacagiul nu izbuti să se mai agaţe de o bîrnă, se izbi de perete şi se prăbuşi pe dalele de piatră, zdrobindu-şi ţeasta.

– E mort, comandante, zise una dintre gărzi.

– Cincisprezece zile de pedeapsă pentru cel care mi-a încălcat ordinul. Scotociţi leşul.

Dar nu găsiră nici un document.

Aşadar, încă o dată, firul se rupsese.

– Sînteţi chemat grabnic la palat, îl înştiinţă un scrib pe Sobek. Soseşte Fiul regal.

În prezenţa curtenilor muţi de uimire, Sesostris îl îmbrăţişă pe Iker.

– Dăruiesc bucurie inimii tale şi te recunosc drept Prieten unic, grăi faraonul.

Începînd din această clipă, Iker făcea parte din Casa Regelui, cercul foarte restrîns al sfătuitorilor monarhului.

Năucit, tînărul nu se gîndea decît la noile sale îndatoriri.

Cei dornici să-l felicite şi să-i preamărească meritele, între două cupe cu vin, fură dezamăgiţi. Faraonul şi Fiul regal îi părăsiră pe curteni şi se retraseră în grădina palatului. Aici, se aşezară sub un umbrar, ale cărui coloane în formă de lotus erau împodobite cu chipuri ale lui Sekhmet, zeiţa leoaică. În vîrful

acoperişului, se zărea un *uraeus* înălţîndu-se pe fundalul unui soare.

– Să nu te încrezi în apropiații și în slujitorii tăi, îl povățui regele pe Iker. Să nu dezvălui nimănui gîndurile tale, să nu încredințezi nici o taină vreunui prieten. Cînd va veni ziua nenorocirii, nimeni nu-ţi va sta alături. Cel căruia i-ai dăruit multe are să te urască și să te trădeze. Cînd îți vei lua un răgaz, inima ta, doar ea, să vegheze asupra ta.

Asprimea acestor vorbe îl surprinse pe Iker.

– Față de Isis nu pot să fiu neîncrezător, Luminăția Voastră, și nici față de Sekari.

– Sekari e Fratele tău, Isis, Sora ta. Împreună, aţi îndurat multe încercări, iar între voi s-au născut legături aparte.

– Ea s-a întors la Abydos?

– Trebuie să încerce aurul din Punt.

– Așadar, Arborele vieţii o să fie, în curînd, salvat!

– Nu înainte ca Isis să străbată Calea de Foc. Și nimeni nu știe dacă va izbuti să ajungă teafără la capătul ei.

– Atîta severitate, Luminăția Voastră, atîta...

– E în joc soarta neamului nostru, fiule, nu a unui singur om. Cel care s-a născut va pieri, iar cel care n-a venit pe lume nu va cunoaște moartea. Viața țîșnește din haos și crește în salcîmul lui Osiris. Materia și spiritul nu sînt despărțite. Mintea stabilește hotarele dintre pietre, plante, animale și oameni. Totuși, fiecare dintre ele are putere creatoare. Din oceanul de energie, se înalță o flacără pe care Isis va trebui să o domolească. Ea va descoperi în el materia primă, chiar în inima lui Nun, și va cunoaște clipa cînd moartea nu era încă născută.

– Și va avea Isis forța necesară? se îngrijoră Iker.

– Va folosi magia, puterea luminii, în stare să abată loviturile sorții și să lupte împotriva lui *isefet*. Va avea nevoie să-și folosească toate simțurile, ca să învingă pustietatea. În sfîrșit, Isis va trebui să transmită ceea ce va cuprinde cu mintea, să-și modeleze vorbele aidoma unui meșter care lucrează piatra și lemnul. Cuvîntul cel drept cuprinde în el adevărata putere. Cînd ai să fii chemat să te alături sfatului, să rămîi tăcut, să te ferești să deschizi gura fără rost. Vorbește cu folos! Rostește cuvîntul

cel bun, iar pe cel rău ascunde-l în pîntece și hrănește-te cu Maat.

– Mulțumită ințierii sale, Isis nu luptă, cu adevărat, împotriva Prevestitorului?

– Știe cîtă însemnătate are misiunea ei. Prevestitorul vrea să răspîndească o credință cu rînduieli aspre, de la care orice abatere este pedepsită. În felul acesta, oamenii vor fi închiși ca într-o temniță, fără nici o șansă de a mai ieși, căci nu vor vedea zăbrelele. Dar creația se reînnoiește în fiecare clipă. În fiecare dimineață, renaște un soare nou, pe care celebrarea ritualurilor îl face să prindă rădăcini în Maat. Să cunoști divinul, să-l încerci, să-l formulezi, să-l recreezi zilnic, aceasta este învățătura Egiptului. Iar cheia este Osiris, cel care se reînnoiește etern.

– N-aș putea s-o ajut pe Isis?

– N-ai făcut-o deja, mergînd în Punt?

– Ea a călăuzit corabia și a știut cum să găsim aurul verde. În preajma ei, frica dispare, iar drumul întunecat se luminează.

– Isis nu te-a sfătuit să o uiți?

– Ba da, Luminăția Voastră, din pricina cumplitei încercări prin care va trece la Abydos. Acum am priceput că e vorba despre Calea de Foc. Iar Isis ori va pieri, ori va fi primită în Cercul de Aur.

– Nu te înșeli.

– Orice se va întîmpla, am s-o pierd.

– De ce nu o alungi din gîndurile tale?

– Peste putință, Luminăția Voastră. De fiecare dată cînd m-am aflat în primejdie, ea a fost alături de mine. Încă de la prima noastră întîlnire, am iubit-o cu o dragoste mistuitoare, care va ține toată viața. Neîndoielnic, vă închipuiți că înflăcărarea tinereții îmi dictează aceste vorbe, dar...

– Dacă îmi închipuiam așa ceva, te-aș mai fi numit Prieten unic?

– De ce mă țineți departe de Abydos, Luminăția Voastră?

– Pregătirea ta trebuie dusă pînă la capăt.

– Și, pînă la capătul acesta, mai e mult?

– Tu ce crezi?

– Învățătura pe care o revărsați asupra mea, și nu curiozitatea mă atrage spre Abydos. Acolo se găsește temelia tuturor lucrurilor. Dacă mă îndepărtez de ea, nu mai sînt fiul vostru.

– Abydos rămîne în mare primejdie. Deși a dat greș, Prevestitorul poate să pricinuiască, încă, mult rău. Iar Arborele vieții e adevărata lui țintă.

– Aurul tămăduitor o să-l alunge pentru totdeauna!

– Fie ca tu să ai dreptate, Iker! Și te vei număra printre primii care vor afla lucrul acesta, în tovărășia Pleșuvului și a lui Isis, dacă ea se va întoarce vie și nevătămată de pe Calea de Foc.

– Vreți să spuneți...?

– Curînd, am să-ți încredințez o misiune care te va purta pe pămîntul sacru al lui Osiris. Ca Prieten unic, îmi vei ține locul la Abydos.

Prea multe bucurii îl zăpăciră pe Iker. Dar, aproape imediat, temerile îl îndemnară să stăruie.

– Înțeleg pricinile hotărîrii voastre legate de Isis, Luminăția Voastră. Totuși, eu...

– Nu e hotărîrea mea, Iker, ci a ei. Și Pleșuvul a încercat s-o facă să se răzgîndească. Dar ea nu se dă niciodată bătută. Încă din copilărie, nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate. În loc să rămînă la Curte și să ducă o viață liniștită, potrivită rangului său, a ales calea spre Abydos, cu primejdiile și asprimile ei.

Un gînd nebunesc îi trecu prin minte lui Iker.

– Luminăția Voastră, dacă o cunoașteți pe Isis din copilărie înseamnă că...

– Eu sînt tatăl ei, ea e fiica mea.

Fiul regal și Prietenul unic și-ar fi dorit să dispară sub pămînt.

– Vă rog să mă iertați pentru necuviința mea, Luminăția Voastră. Eu... eu...

– Nu te recunosc, Iker! Ce a devenit temerarul care nu șovăie să-și pună viața în primejdie, ca să descopere adevărul? S-o iubești pe fiica mea nu e o nelegiuire. De-ai fi țăran, scrib sau înalt demnitar, tot n-ar avea nici o însemnătate. Doar hotărîrea lui Isis contează.

– Cum să mai îndrăznesc să-i vorbesc?

– Fie ca divinitățile să-i îngăduie să străbată pînă la capăt Calea de Foc. Cînd vei ajunge la Abydos, dacă ea va supraviețui, nimeni nu te va împiedica să-i vorbești. Iar atunci, vei ști.

50.

De la dispariția sacagiului, Libanezul nu mai putea înghiți nimic. E adevărat că această cumpătare nu-i strica defel, dar ar fi preferat să slăbească în alte împrejurări.

– Îl cunosc bine. A murit fără să sufle o vorbă, îi spuse el Prevestitorului.

– Bineînțeles, altiminteri, gărzile ar fi fost deja aici.

– Legăturile noastre sînt tăiate, oamenii noștri au devenit neputincioși, poruncile mele nu mai au cum să ajungă la ei, căci mi-a fost retezată mîna dreaptă. Și nu mai pomenesc de oprirea negoțului pe ascuns, care ne aducea atîtea cîștiguri.

– Te îndoiești că, pînă la urmă, vom birui, credinciosul meu prieten?

– Mi-ar plăcea foarte mult să vă răspund că nu.

– Îți apreciez sinceritatea și îți înțeleg deznădejdea. Dar totul merge după cum am plănuit eu; neliniștile tale sînt fără temei. Singurele noastre ținte sînt Abydos și misterele lui Osiris. De ce mi-aș face griji pentru o adunătură de cananeeni și de nubieni? Într-o zi sau alta, tot vor trece la adevărata credință. Nu contează că Sesostris i-a supus. Astfel, își secătuiește puterile, ca să păstreze ordinea, și se teme, clipă de clipă, să nu fie atacat fie dinspre miazănoapte, fie dinspre miazăzi. Înșelătoria a ținut și i-a ascuns faraonului adevăratul nostru țel.

– Regele nu are acum la îndemînă aurul în stare să salveze salcîmul lui Osiris?

– O ispravă de toată lauda, recunosc. Totuși, dacă Sesostris nădăjduiește că Arborele se va tămădui pe de-a-ntregul, o să fie dezamăgit.

Un slujitor îl preveni pe Libanez că sosise un oaspete.

– Să intre, încuviință negustorul.

Medes își scoase gluga. Deși scăpat de chinurile călătoriei pe apă, nu arăta mai bine decît Libanezul. Întîlnirea cu Prevestitorul avea să-l ajute să-și recapete încrederea în sine.

– Am crezut mereu în...

– Știu, viteazul meu prieten și n-o să-ți pară rău.

– Veștile sînt din cale-afară de proaste. Gărzile scotocesc prin tot orașul și pun întrebări. Peste putință să ne continuăm negoțul cu Libanul, căci Sobek a pus noi rînduieli la vamă. Iar nenorocirea cea mai cumplită e că Iker a adus aurul verde din Punt! Iată-l acum și Prieten unic.

– Băiatul ăsta a izbîndit pretutindeni, observă Prevestitorul, neclintit.

– Eu îl socotesc peste măsură de primejdios, își dădu cu părerea Medes. Potrivit ultimului decret regal, va pleca în curînd spre Abydos, ca împuternicit al monarhului. Închipuiți-vă c-ar descoperi îndeletnicirile lui Bega! Preotul nu va avea curajul să tacă. Va vorbi despre Gergu, iar Gergu despre mine...

– Tu, însă, vei ști să taci, îl întrerupse Prevestitorul.

– Da... da, de bună seamă, să fiți sigur!

– Dacă ne amăgim, ajungem la dezastru. Nimeni n-ar putea să reziste întrebărilor lui Sobek. Tu și cu Gergu, sub conducerea Libanezului, veți înnoda iar legăturile între credincioșii noștri și veți isca tulburări în Memphis. În felul acesta, faraonul va simți, chiar în sînul capitalei sale, că ne-am păstrat întreaga putere.

– E prea primejdios, stăpîne!

– Aliații lui Seth se tem de primejdii? Amintește-ți de semnul încrustat în palma mîinii tale.

Cu spatele lipit de perete, Medes vru să afle mai multe.

– Și în tot acest răstimp, unde veți fi?

– La locul luptei de pe urmă, la Abydos.

– De ce nu v-ați îndreptat de la bun început toată forța împotriva acestui ținut?

„Neobrăzarea lui Medes nu avea, oare, să fie aspru pedepsită?“ se întrebă în sinea lui Libanezul. Dar Prevestitorul se arătă îngăduitor.

– Îmi trebuia o lovitură aducătoare de moarte, iar victima aleasă nu era gata, încă, s-o primească.

– Despre cine vorbiți?

– Despre scribul acesta tînăr, azi Fiu regal și Prieten unic, în stare să scape de lăcomia zeului mării, să ajungă pe Insula lui „Ka“ și să supraviețuiască atîtor încercări! Trimițîndu-l la Abydos, Sesostris îi încredințează o misiune de cea mai mare însemnătate. Nu-mi pasă că faraonul e de neatins. O să-l distrugem prin urmașul său într-ale spiritului, pe care l-a pregătit cu grijă, ca să-i lase tronul. Regele nu va izbuti să-l înlocuiască. Iker nădăjduiește să-și găsească fericirea pe pămîntul sacru al lui Osiris și să cunoască misterele. Dar îl așteaptă moartea și, odată cu ea, pieirea Egiptului.

– Oricine se poate înșela, îi zise Sobek lui Iker. Și, pentru că eu însumi sînt ranchiunos, te-aș înțelege dacă te vei purta cu răceală față de mine. Rangul înalt, pe care tocmai l-ai dobîndit, n-o să mă forțeze să mă ploconesc înaintea ta, cerîndu-mi de o mie de ori iertare. Și dacă erai un biet muncitor, aș fi făcut la fel. Doar faptele tale m-au îndemnat să-mi recunosc greșeala.

Fiul regal îl îmbrățișă pe mai-marele gărzilor din întreg regatul.

– Severitatea ta poate sluji drept pildă, Sobek, și nimeni n-are dreptul să te învinuiască pentru ea. M-aș bucura să-ți cîștig prietenia și să știu că mă prețuiești.

Neîndurătoarea căpetenie a gărzilor își ascunse cu greu emoția. Prea puțin obișnuit cu asemenea dovezi de frăție, preferă să aducă vorba despre treburile sale.

– În ciuda morții sacagiului, nu sînt liniștit. Era un pește gras, bineînțeles, dar există alții mult mai mari.

– O să-i arestezi, pînă la urmă, nu mă îndoiesc.

Un scrib îi ceru părerea lui Iker în privința unui dosar, apoi un altul și tot așa. Reușind cu greu să scape de ei, Fiul regal porni spre odaia de lucru a vizirului, ca să primească lămuririle necesare legate de noile sale îndatoriri.

Pașii tînărului se încrucișară cu cei ai lui Medes, care îi zîmbi cu multă căldură.

– Te felicit din toată inima și să nu crezi că vreau să te lingușesc! După atîtea fapte de vitejie, Iker, această numire e o binemeritată răsplată. Cei veșnic stăpîniți de pizmă o să clevetească, dar cui îi pasă? Decretul care îți îngăduie să pătrunzi în ținutul sacru al lui Osiris e gata. Ziua plecării a fost hotărîtă?

– Nu încă.

– Din fericire, misiunea aceasta are să fie mai puțin primejdioasă decît celelalte. Eu, unul, sper să nu mă mai întorc vreodată în Nubia. Țării îi lipsește farmecul, iar corăbiile mă îmbolnăvesc. Nu șovăi să-mi ceri ajutorul la nevoie.

Înainte de a începe să mănînce, Sekari îi aruncă lui Iker o privire șugubeață.

– Curios lucru... Înfățișarea ta pare una obișnuită. De mirare, pentru un Prieten unic! Îmi îngădui să-ți vorbesc?

Iker se prinse în joc și luă un aer trufaș.

– Poate ar trebui să stai cu fruntea la pămînt în fața mea. Am să mai chibzuiesc la asta.

Cei doi prieteni izbucniră în rîs.

– Cînd voi părăsi Memphisul, ți-i voi încredința pe Vînt-de-Miazănoapte și pe Sîngerosul.

– Niște ajutoare de nădejde, cărora li s-au adus laude după strălucita campanie din Nubia, își reaminti Sekari. De ce te desparți de ele?

– Trebuie să merg singur la Abydos. Dacă totul se isprăvește cu bine, o să mi se alăture din nou.

– Abydos... Ai să-l descoperi, în sfîrșit.

– Spune-mi adevărul: cunoști cine e Isis?

– O tînără și frumoasă preoteasă.

– Nimic mai mult?

– Nu-i de ajuns?

– Chiar nu știai că e fiica regelui?

– Ba da, recunosc.

– Și ai păstrat tăcerea!

– Așa era voia faraonului.

– Dar alții au aflat?

– Doar membrii Cercului de Aur, însă, după cum cer rînduielile lor, au respectat taina.

Iker se posomorî.

– Ea n-o să mă iubească niciodată. Oare o fi supraviețuit Căii de Foc? Sînt nerăbdător să plec! Ce călătorie groaznică va fi dacă, din nefericire...

Sekari se strădui să-și îmbărbăteze prietenul.

– Pînă acum, Isis n-a trecut peste toate încercările, oricît de grele s-au dovedit? Are armele de trebuință: curaj, o minte ascuțită și o gîndire limpede.

– Tu ai străbătut această cale înspăimîntătoare?

– Porțile sînt veșnic aceleași, diferind, însă, pentru fiecare.

– Fără ea, viața n-ar mai avea rost. Dar de ce i-a păsat de mine?

Sekari se prefăcu a cugeta puțin.

– Ca Prieten unic și Fiu regal, îți lipsește experiența. În schimb, ca scrib, poate că i-ai fi de folos, dar numai dacă nu cumva nu-i plac rangurile înalte. Iar în privința aceasta, ai cu ce s-o sperii, nu?

Voioșia lui Sekari îl învioră pe Iker. Iar cîteva cupe cu vin aromat îi mai potoliră temerile.

– După părerea ta, Prevestitorul și credincioșii lui au părăsit Egiptul?

– Un om obișnuit, răspunse Sekari, și-ar fi recunoscut înfrîngerea și s-ar fi adăpostit în Syro-Palestina sau în Asia. Dar el nu e un simplu tîlhar sau un cuceritor oarecare, el vrea pieirea țării noastre și mînuiește în continuare forțele întunericului.

– Așadar, te temi de noi tulburări.

– Și regele, și Sobek sînt încredințați că vom îndura alte atacuri. De aceea, atenția noastră nu trebuie să slăbească nici o clipă. Barem tu, la Abydos, vei fi în siguranță. Ținînd seama de numărul soldaților care-l păzesc, nu te paște nici un necaz.

Rostind aceste vorbe, Sekari încercă un sentiment ciudat.

Dintr-odată, călătoria lui Iker îi apăru ca o amenințare. Stingherit, neputînd să-și lămurească această prevestire rea, preferă să tacă și să nu-și neliniștească prietenul.

Cîtă vreme Prevestitorul stătuse în casa lui, Libanezului nu-i fu îngăduit, nici măcar o singură dată, să-i vorbească Binei.

Cînd se întorcea după ce-și îndeplinea misiunile, tînăra femeie se acoperea cu un văl și se închidea într-o cameră, unde stăpînul său i se alătura uneori.

Mulțumită vînzătorilor ambulanți, cărora Bina, amestecîndu-se printre cumpărători, le împărțea porunci, legăturile între diferitele grupuri ale luptătorilor ascunși în Memphis se înnodaseră iară. Toți aflaseră că Prevestitorul trăia, era bine, sănătos și continua să răspîndească adevărata credință și să se bată pentru ea.

Medes și Gergu ticluiseră deja cîteva planuri care, odată ce aveau să prindă viață, vor semăna groaza în capitală.

– Tu le vei alege pe cele mai bune, îi spuse Prevestitorul Libanezului.

– Stăpîne, eu sînt negustor și...

– Rîvnești la mai mult de atît și nu te dojenesc pentru asta, deși ai săvîrșit și greșeli. Dacă vrei să devii brațul meu drept, omul care va ști totul despre fiecare locuitor al acestei țări și-i va alege pe credincioși de necredincioși, trebuie să îndrăznești. Mîine, viteazul meu prieten, ai să conduci o mulțime de gărzi aflate în slujba noii credințe și ai să-i pedepsești pe cei care-o hulesc.

Preț de cîteva clipe, Libanezul își închipui puterea pe care-o va dobîndi. Pe lîngă el, Sobek va părea un biet ofițer.

Această putere, aproape deplină, la care visa de multă vreme, nu era o amăgire și doar Prevestitorul putea să i-o ofere.

– Bina și cu mine plecăm la Abydos.

– De cîți oameni aveți nevoie?

– Preotul permanent Bega ne va fi de ajuns.

– După spusele lui Gergu, locul este supravegheat și...

– Mi-a dat toate lămuririle. Tu îngrijește-te de Memphis, eu am să-l aștept pe Iker. Și de data aceasta, nimic nu-l va salva. Am să sfîșii, în același timp, inima Abydosului și pe cea a lui Sesostris. Plăpînda Maat se va fărîmița, șuvoaiele lui *isefet* se vor revărsa, fără ca vreo stavilă să le poată împiedica. Arborele vieții va deveni Arborele morții.

51.

Anubis, zeul cu cap de șacal, o duse pe Isis înaintea cercului de flăcări.

– Mai vrei să urmezi Calea de Foc?

– Vreau.

– Dă-mi mîna!

Isis avea încredere în preotul cu voce înăbușită.

Nici un om cu mintea întreagă n-ar fi îndrăznit să se apropie de flăcările înalte, care împrăștiau o căldură de neîndurat.

Bizuindu-se pe călăuza sa, tînăra femeie nu șovăi nici o clipă și nu făcu nici un pas îndărăt.

Cînd rochia îi fu cuprinsă de flăcări, focul se potoli pe neașteptate.

Isis se găsea acum înăuntrul Templului lui Osiris.

– Din făptura ta lumească, zise Anubis, n-a mai rămas nimic. Iată-te goală și lipsită de apărare în fața celor două căi. Pe care o alegi?

La stînga, se vedea un drum de apă, mărginit de capele străjuite de duhuri cu capete de foc. La dreapta, un drum de pămînt negru, un soi de dig șerpuind printre întinderi lichide. Un canal de lavă cu neputință de trecut despărțea drumurile.

– N-ar trebui străbătute amîndouă?

– Cel de apă nimicește, cel de pămînt înghite. Stărui în hotărîrea ta?

– De ce m-aș teme, de vreme ce tu mă conduci acolo unde trebuie să merg?

– În noaptea aceasta, vom apuca pe drumul de apă, iar cînd se va crăpa de ziuă, pe cel de pămînt.

Luna se ivi. Anubis îi înmînă preotesei cuțitul lui Thot ca să atingă cu lama lui pe fiecare dintre duhuri, rostindu-i numele. Ritualul ţinu pînă în zori. Apoi, mulțumită luminii izvorîte din corabia răsăritului, Isis porni pe calea de pămînt.

Cele două drumuri se încrucișau uneori, fără să se contopească niciodată. La capătul lor, un canal de lavă le unea în pragul unei galerii uriașe. De-o parte și de alta, se înălţau două coloane.

– Iată gura lumii de dincolo, îi arăta Anubis, împreunarea Răsăritului cu Apusul.

Păzitorii așezați pe vine ţineau șerpi deasupra capului.

– Sînt stăpînul sîngelui. Eliberați-mi intrarea!

Bolta se întredeschise.

În templul lunii, o lumină blîndă, albastră învălui trupul lui Isis. Corabia lui Maat ieși la iveală.

– De vreme ce ţi s-a arătat, să mergem mai departe.

Șapte porți, patru înșirate una după alta, iar trei pe același rînd, le împiedicau trecerea.

– Patru torțe se potrivesc cu patru răsărituri. Apucă-le strîns și îndreaptă-le spre porți!

Preoteasa împlini ritualul.

– Astfel, sufletul cel viu străbate acest drum, astfel, marea flacără ieșită din ocean dă viață pașilor tăi.

Porțile se deschiseră, una după alta, iar bezna se risipi.

Isis zări lumina primei dimineți, ai cărei ochi erau soarele și luna. Un al doilea cerc de foc făcea de neatins insula lui Osiris, pe care se înălța o colină de nisip unde odihnea vasul pecetluit, ce conținea limfa zeului.

– Acesta e ultimul drum, Isis, și nu pot să te mai ajut. Tu singură trebuie să învingi piedicile.

Tînăra femeie se apropie de jar.

O scînteie îi atinse ușor buzele. Pe pieptul ei se gravă o stea, iar în jurul buricului, un soare.

– Fie ca Isis să devină urmașa lui Osiris, fie ca inima ei să nu se îndepărteze de el, umbletul său să fie liber zi și noapte, lumina să poposească în adîncul ochilor ei, iar ea să treacă prin foc.

– Drumul se așterne pentru Isis, lumina îi călăuzește pașii.

O clipă, tînăra femeie rămase nemișcată în mijlocul cercului, prizoniera lui. Apoi, liniștită, fără ca flăcările s-o atingă, puse piciorul pe insula lui Osiris și îngenunche în fața vasului pecetluit, izvor al tuturor energiilor.

Cînd capacul se ridică, preoteasa contemplă obîrșia vieții.

Templul întreg se lumină.

– Parfumul tău se amestecă acum cu cel al Puntului, zise preotul, trupul tău se acoperă cu aur, strălucești printre stelele care luminează sala misterelor, tu, care te numeri printre cei drepți.

Anubis o înveșmîntă pe tînăra femeie într-o rochie galbenă, lungă, îi prinse în păr o cunună de aur, garnisită cu flori de lotus din cornalină și trandafirași din lapislazuli, o găti cu un colier de aur și turcoaz, cu închizători în formă de gheare de șoim, îi încinse brațele și gleznele cu brățări din cornalină roșie și o încălță cu sandale albe.

Căile de apă, de pămînt și de foc pieriseră fără urmă.

În sanctuarul din templul lui Osiris, apărură faraonul și Marea Soție regală.

Vizirul Khnum-Hotep, Sekari, Marele Trezorier Senankh, Pleșuvul, generalul Nesmontu și Purtătorul Sigiliului regal Sehotep o înconjurară pe Isis.

Pe degetul mijlociu de la mîna dreaptă a fiicei sale, Sesostris petrecu un inel din faianță albastră, în a cărui montură ovală era săpat semnul *ânkh,* „viața“.

– De acum înainte, aparții Cercului de Aur din Abydos. Pecetluită fie unirea noastră cu Osiris și cu strămoșii.

Mîinile se împreunară, cercul se formă și o clipă de înfrățire lăuntrică alcătui ultima treaptă a acestei inițieri.

Isis puse cei șapte saci cu aurul verde din Punt în cele șapte gropi săpate de Pleșuv la rădăcina salcîmului.

Sub privirea regelui, preoteasa așteptă cu nerăbdare răsăritul zorilor. Și în dimineața aceasta, soarele străpunse întunericul cu o tărie nemaivăzută.

În scurtă vreme, întreg ținutul Abydosului fu scăldat într-o lumină vie, de la mormintele primilor faraoni și pînă la debarcader.

Abia rosti monarhul străvechea formulă „Înalță-te în pace“, că raze aurii țîșniră din cei șapte saci și pătrunseră în trunchiul marelui arbore.

Ramurile și crengile înverziră.

Pînă cînd astrul zilei atinse punctul cel mai înalt de pe bolta cerească, Arborele vieții, de un verde scînteietor, își recăpătase întreaga măreție.

Și, pentru prima oară în viața sa, Pleșuvului îi dădură lacrimile.

Neastîmpărul și încordarea puseseră stăpînire pe Iker. Faraonul și regina erau plecați într-o călătorie, vizirul, cu alte treburi, Senankh să verifice niște slujbași, Sehotep să controleze lucrările la canale, generalul Nesmontu să-și antreneze soldații, iar Fiul regal trebuia să se împartă într-o mie de locuri. Să muncească din răsputeri nu-l supăra defel, dar îl tot chinuia o întrebare: cînd va primi poruncă să se îndrepte spre Abydos?

Sekari rămînea de negăsit. Neîndoielnic, împlinea vreo altă misiune tainică. Liniștea era, așadar, doar o părere.

Încrezător de-acum, Sobek Păzitorul stătea în fiecare zi de vorbă cu Iker. Strădaniile oamenilor săi nu dădeau roade. Căpetenia gărzilor din regat tuna și fulgera fără oprire, convins că netrebnicii care pricinuiseră atîtea suferințe capitalei își refăceau forțele, pregătindu-se să lovească din nou.

În sfîrșit, Sesostris se întoarse.

Primul pe care-l chemă la el fu Iker. Numeroși curteni îl socoteau de pe-acum drept urmașul faraonului. Monarhul îl pregătea să cîrmuiască și să fie chezașul statorniciei Celor Două Regate.

Iker se plecă adînc înaintea uriașului rege.

– Isis a străbătut Calea de Foc, îi dezvălui faraonul, iar Arborele vieții prinde puteri.

Tînărul își stăpîni cu greu bucuria.

– A scăpat neatinsă, Luminăția Voastră?

– Întocmai.

– Fericirea domnește iar peste Abydos!

– Nu, căci tămăduirea salcîmului nu înseamnă totul. Boala lui şi stricarea simbolurilor, lipsite de energie vreme atît de îndelungată, au lăsat urme adînci. Misiunea ta va fi să le ștergi.

Iker încremeni.

– Luminăția Voastră, eu nu cunosc Abydosul!

– Isis are să te îndrume. Tu ai privirea curată.

– Dar ea se va învoi?

– Oricare ar fi simțămintele voastre, oricît de anevoioasă e sarcina aceasta, trebuie să izbuteşti. Prin decret regal, ești numit prinț, păzitor al Sigiliului regal şi mai-mare peste Dubla Casă a aurului și argintului. Sehotep și Senankh vor munci, de-acum încolo, sub conducerea ta. La Abydos, ești împuternicitul meu și meșterii de care ai nevoie se vor supune poruncilor tale. Trebuie modelate o nouă statuie a lui Osiris și o nouă corabie sacră. În afara puterilor sale tămăduitoare, aurul adus din Nubia va servi la făurirea lor. De cînd vraja s-a abătut asupra arborelui, ierarhia preoților s-a tulburat. Deși lucrurile par drepte și desăvîrșite, nu-i decît o amăgire. Așa că biruința noastră s-ar putea preschimba într-o biată nălucire. Ai toată puterea să faci cercetări, să-i înlături pe nepricepuți și să alegi oamenii care se ridică la înălțimea sarcinilor încredințate.

– Mă socotiți în stare de așa ceva?

– Pe cînd Isis urca fiecare treaptă a inițierii ce-a purtat-o spre Calea de Foc, tu ți-ai urmat propriul drum. El duce la Abydos, inima țării noastre. E cu putință ca Prevestitorul să fi semănat sminteala și acolo. Chiar și slujitorii fideli lui Osiris pot fi orbiți. Tu, în schimb, nu ești sclavul nici unei obișnuințe și mintea ta nu e întunecată de vorbele altora.

– Mă tem că voi da greş!

– Chiar așa se va întîmpla dacă te mulțumești doar să stai de vorbă cu unul și cu altul. Fă ca meleagul lui Osiris să se închege iar, redă-i limpezimea, întărește salcîmul, nu te lăsa pradă slăbiciunii și nu-ți păta numele!

Iker presimțise de la bun început că titlul de Prieten unic era însoțit de grele îndatoriri, dar nu chiar pînă într-atît.

– Luminăția Voastră, Cercul de Aur din Abydos se va deschide cîndva?

– Du-te, fiule, și arată-te demn de rangul pe care-l ai!

52.

Medes era mulțumit de el însuși. Își recăpătase toate forțele și se îngrijea de sarcinile sale cu atîta rîvnă, că-i storcea de vlagă pe slujitorii săi, chiar și pe iscoada lui Sobek. Secretarul Casei Regelui se ferise să-l înlăture. Dîndu-se drept scrib, omul continua să-l liniștească pe Păzitor, căci Medes se purta întocmai ca un demnitar sîrguincios, credincios faraonului.

Mulțumită leacurilor doctorului Gua, soția sa îl stînjenea mai puțin. Licorile adormitoare puseseră capăt crizelor și țipetelor sale.

În toiul unei nopți fără lună, Medes îl vizită pe Libanez.

– Prevestitorul e în drum spre Abydos, îi destăinui negustorul.

– Iker n-a părăsit încă Memphisul. Nici nu-i trece prin minte că se va arunca drept în ghearele celui mai înverșunat dușman al lui.

– Prevestitorul se află totdeauna cu un pas înaintea vrăjmașului. Cum gîndești să răvășim capitala?

– Să punem foc în cîteva locuri și să-i atacăm pe locuitori, pe lîngă furturi din piață și din case. Loviturile iuți și neașteptate vor răspîndi groaza și-l vor face pe Sobek să se teamă de un atac mai mare. Pe deasupra, mi se pare nimerită și jefuirea cîtorva clădiri prost apărate, în care lucrează scribi. Am să te lămuresc unde se află ele.

Libanezul ascultă cu luare-aminte toate informațiile.

Acum, paznicul său îi servea drept om de legătură. Spre deosebire de sacagiu, paznicul vorbea cu un număr mic de oameni care, la rîndul lor, duceau mai departe poruncile Libanezului către ceilalţi luptători din umbră.

După izbînda Prevestitorului de la Abydos şi moartea lui Iker, negustorul gîndea că lucrurile se vor desfăşura cu o mai mare repeziciune.

Datorită tămăduirii Arborelui vieţii, al cărui frunziş sclipea în soare, ţinutul lui Osiris dăduse uitării aerul apăsător care, altădată, înăbuşea inimile preoţilor.

Cu toate că paza rămăsese la fel de aspră, mai multor preoţi temporari le era acum îngăduit să păşească pe pămîntul divin, oferindu-le preoţilor permanenţi un ajutor preţios.

Deşi ura îl rodea mereu pe dinăuntru, Bega îi păcălea mai departe cu uşurinţă pe tovarăşii săi care îl socoteau sever, învăţat şi pe de-a-ntregul devotat slujbei sale. Nici vorbele, nici purtările sale nu lăsau să i se ghicească adevăratele simţăminte.

Deşi uneori îl cuprindea descurajarea, dorinţa de răzbunare a lui Bega prindea rădăcini tot mai trainice. Doar prin ele putea să îndure atîtea umilinţe.

Trecînd pragul sărăcăcioasei sale locuinţe, unde nimeni nu avea voie să intre, preotul simţi că înăuntru se mai găsea cineva.

– Cine a îndrăznit să...?

– Eu, răspunse un preot înalt, fără barbă, cu ţeasta rasă şi înveşmîntat într-o tunică de in alb.

Bega nu-l cunoştea pe acest bărbat, dar vocea lui nu-i era străină. Cînd ochii cei roşii se învăpăiară, Bega se lipi de perete.

– Nu... nu sînteţi...

– Shab a ucis un preot temporar, îl lămuri Prevestitorul, iar eu i-am luat locul.

– V-a văzut cineva cînd aţi intrat la mine?

– Linişteşte-te, prietene, clipa ta a sosit. Vreau să ştiu totul despre Abydos, înainte de venirea lui Iker.

– Iker, aici!

– Fiu regal, Prieten unic şi trimis al lui Sesostris se va bucura de puteri nemărginite. Poate va încerca să pună o nouă ordine printre preoţi şi preotese.

Bega păli.

– Va descoperi negoţul pe furiş cu stele funerare şi legăturile mele cu Gergu!

– N-o să aibă timp.

– Cum o să-l împiedicăm?

– Omorîndu-l.

– În inima pămîntului lui Osiris?

– Locul cel mai potrivit ca să-i dăm o lovitură de moarte lui Sesostris! Regele l-a menit pe Iker să domnească. Fără să-şi dea seama, tînărul acesta a devenit soclul pe care se construieşte viitorul ţării. Distrugîndu-l, vom săpa drept la temelia regatului. Chiar şi acest faraon cu statură de uriaş se va prăbuşi.

– Ţinutul e bine păzit, gărzile şi armata...

– Ele pe dinafară, eu pe dinăuntru. Shab şi Bina nu vor întîrzia să mi se alăture. Dacă nu ne scapă nimic din ce se petrece aici, biruinţa e de partea noastră. Şi, de data aceasta, nici o minune nu-l va salva pe Iker.

Despărţirea fusese sfîşietoare. Nici Vînt-de-Miazănoapte, nici Sîngerosul nu voiau să-şi părăsească stăpînul, deşi Iker se străduise să-i lămurească în privinţa plecării sale. Şi Sekari încercă să-i liniştească, dar cele două animale arătau o încăpăţînare neobişnuită, de parcă nu ar fi încuviinţat călătoria Fiului regal.

– Mi-a pierit somnul, îi mărturisi acesta lui Sekari. În loc să fie un paradis, poate că Abydosul se va dovedi un infern! Mai întîi, pentru că Isis mă va respinge, apoi, pentru că misiunea aceasta e sortită dezastrului.

Apariţia lui Sobek îl împiedică pe Sekari să-şi îmbărbăteze prietenul.

– În cartierele cele mai ticsite, doi oameni au fost atacaţi şi au izbucnit trei focuri. Atîtea rele dintr-odată nu pot fi roadele întîmplării.

– Credincioşii Prevestitorului trec iar la fapte, îşi dădu cu părerea Sekari.

– O să-şi rupă dinţii, făgădui Sobek. În timp ce oamenii mei îi caută pe faţă pe vinovaţi, tu ai putea să tragi cu urechea pe ici, pe colo?

– Bizuie-te pe mine!

Căpetenia gărzilor îl însoţi pe Fiul regal pînă în port. Mulţumit de numărul şi de pregătirea soldaţilor care urmau să vegheze asupra lui Iker, Sobek privi cum corabia piere în zare, înconjurată de vase de război.

Stînd la proră, Fiul regal nu gusta totuşi frumuseţea priveliştilor. I se părea că pluteşte între două lumi, fără a se putea întoarce în cea din care venea şi fără a cunoaşte nimic despre cea spre care se îndrepta. Toate întîmplările prin care trecuse, începînd de la cumplita călătorie a *Fulgerului,* îi năvăliră în minte. Multe taine fuseseră dezlegate, dar marele mister al Cercului de Aur din Abydos rămăsese neatins.

În preajma meleagurilor lui Osiris, arcaşii se repeziră la tribord.

– Ce se petrece?

– O barcă! răspunse căpitanul. Dacă nu se îndepărtează, tragem.

Iker zări un pescar speriat, care nu mai era în stare să vîslească.

– Aşteptaţi, ceru Fiul regal. Nefericitul ăsta nu ne ameninţă!

– Ordinele sînt ordine. Omul s-a apropiat neîngăduit de mult şi viaţa voastră nu trebuie pusă în primejdie cu nici un chip.

Cu barba şi părul în neorînduială, Shab Strîmbu' îşi strînse năvodul şi se îndepărtă. Voise doar să verifice paza Fiului regal şi să se folosească, la o adică, de vreo neatenţie, gata să-şi jertfească propria viaţă, ca să o ia pe cea a duşmanului. Dar cum paza se dovedise fără cusur, se hotărî să pornească spre locul de întîlnire cu Bega.

Pe chei se înşiraseră soldaţi, gărzi, preoţi temporari şi preotese purtînd ofrande şi tot restul slujitorilor emoţionaţi la gîndul că-l vor primi pe trimisul faraonului. Nimeni nu cunoştea cu precizie misiunea noului Prieten unic, căruia îi mersese vestea că e cinstit şi neînduratör. Isprăvile sale din Asia şi Nubia arătau o hotărîre nestrămutată. Cei mai naivi îşi închipuiau că e vorba doar de o simplă vizită, mirîndu-se de lipsa, oarecum necuviincioasă, a Pleşuvului.

Îndată ce Iker se ivi în capul scării, toţi îl cîntăriră din ochi, măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

De o eleganţă reţinută, nu avea un aer de temut. Dar privirea şi întreaga înfăţişare îndemnau la respect. Dincolo de ele, răzbătea adevărata putere. Înciudaţi, linguşitorii îşi înghiţiră vorbele mieroase şi laudele prefăcute.

Purtînd o perucă bogată care îi ascundea în bună parte chipul, fardată cu măiestrie, Bina era de nerecunoscut. Între tulpinile florilor ce alcătuiau buchetul pe care voia să-l ofere oaspetelui, ascunsese doi spini otrăviţi. Apucînd buchetul, Fiul regal avea să se înţepe în ei şi să moară în chinuri groaznice.

Binei nu-i păsa că putea fi arestată. Nu se gîndea decît să se răzbune pe acest Iker care o trădase, trecînd de partea lui Sesostris şi luptînd împotriva adevăratului zeu, cel al Prevestitorului. Şi-ar fi scos peruca şi l-ar fi scuipat în faţă pe Fiul regal, ca el să ştie de la cine venea pedeapsa.

Comandantul trupelor din Abydos îl întîmpină pe trimisul regelui.

– Îngăduiţi-mi, prinţe, să vă urez bun venit. Am să vă conduc la palatul în care locuieşte faraonul cînd poposeşte aici.

Mai multe tinere își fluturau buchetele. Cel al Binei, aflată în primul rînd, era superb.

Iker voi să se apropie și să-l ia, dar comandantul îl opri.

– Îmi pare rău, e împotriva măsurilor de pază.

– Ce rău pot pricinui niște flori?

– Ordinele mele sînt severe. Vă rog să mă urmați.

Ca să nu stîrnească o ceartă, Iker se mulțumi să facă un semn cu mîna înspre purtătoarele de buchete.

Bina își stăpîni furia cu mare greutate. Să alerge, să-l înșface pe Fiul regal, să-i înfigă spinii în spate... Dar vai! era cu neputință să străpungă șirul de soldați.

Abydos... Așadar, Abydosul se deschidea înaintea lui! Și totuși, Iker nu vedea nimic. Pînă nu-i va vorbi lui Isis, nu-și va putea găsi liniștea.

În pragul palatului, tînăra preoteasă îl aștepta.

Nici cel mai simțitor și mai iscusit dintre poeți n-ar fi izbutit să-i zugrăvească frumusețea. Ce vorbe ar fi fost pe măsura gingășiei trăsăturilor, a luminii din priviri, a blîndeții chipului și a înfățișării sale regale?

– Fii binevenit, Iker!

– Iertați-mă, prințesă. Faraonul mi-a destăinuit cine sînteți și...

– Ești dezamăgit?

– Nesăbuința mea, cutezanța mea...

– Care cutezanță?

– Am îndrăznit să vă iubesc, am...

– Vorbești la trecut.

– Nu, nu! Dacă ați ști...

– Și de ce n-ar trebui să știu?

Întrebarea îl lăsă pe Iker fără glas.

– Dorești să-ți vezi odăile? Cere-mi tot ce ai nevoie.

Iker se împotrivi.

– Sînteți fiica faraonului, nu slujitoarea mea!

– Vreau să devin soția ta, să alcătuiesc împreună cu tine o pereche de nedespărțit și să ne făurim o viață neasemuită, pe care timpul și încercările să n-o distrugă.

– Isis...

Tînărul o luă în brațe.

Primul sărut, prima apropiere a trupurilor, prima împletire a sufletelor.

Dar și prima suferință pe care o încercă Prevestitorul, ale cărui gheare de șoim îi sfîșiară propria carne. Era de neîndurat să vadă formîndu-se această pereche. Mînjit de propriul sînge, jură să pună capăt acestei uniri care îi primejduia izbînda cea mare. Și nu avea să-i lase lui Iker nici o portiță de scăpare.

Christian Jacq

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele vieţii

☥ ☥ Uneltirile Răului

☥ ☥ ☥ Calea de Foc

☥ ☥ ☥ ☥ Marele Secret

În cele din urmă, tînărul scrib Iker și-a dat seama că s-a înșelat amarnic în ce-l privește pe faraonul Sesostris: nu el este dușmanul din umbră care distruge regatul. Dar căutările lui trebuie să continue, căci forțele răului luptă cu înverșunare să zădărnicească orice încercare de a salva Egiptul. Și, pentru asta, Prevestitorul recurge la cele mai puternice vrăji, în vreme ce numărul adepților lui sporește neîncetat.

Pentru a înlătura spiritele întunericului, Iker este trimis împreună cu Isis în ținutul Punt, Insula lui KA, pentru a salva de la pieire Arborele vieții, întruchiparea lui Osiris. Fără puterea lui, Egiptul ar deveni o simplă amintire. Aici, în insula secretă, va avea parte de cea mai neașteptată izbîndă...

Seria MISTERELE LUI OSIRIS

☥ ARBORELE VIEȚII

☥☥ UNELTIRILE RĂULUI

☥☥☥ CALEA DE FOC

☥☥☥☥ MARELE SECRET

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-576-867-4
ISBN (13) 978-973-576-867-6

www.rao.ro
www.raobooks.com